

Nơi cuối con đường

Contents

Nơi cuối con đường	1
1. Chương 01- 02	2
2. Chương 03- 04	9
3. Chương 05 - 06	16
4. Chương 07 - 08	22
5. Chương 09 - 10	29
6. Chương 11 - 12	36
7. Chương 13 - 14	43
8. Chương 15 - 16	50
9. Chương 17 - 18	56
10. Chương 19 - 20	64
11. Chương 21 - 22	72
12. Chương 23 - 24	77
13. Chương 25 - 26	84
14. Chương 27 - 28	93
15. Chương 29 - 30	100
16. Chương 31 - 32	106
17. Chương 33 - 34	114
18. Chương 35 - 36	124
19. Chương 37 - 38	132
20. Chương 39 - 40	139
21. Chương 41 - 42	147
22. Chương 43 - 44 (end)	153
23. Chương Ngoại Truyện	163

Nơi cuối con đường

Giới thiệu

Giới thiệu: Thời đại học Lâm Nặc từng có được tình yêu với Từ Chỉ An - một chàng trai xuất chúng

1. Chương 01- 02

MỞ ĐẦU

Một ngày sau một thời gian dài

Lâm Nặc vừa bước vào cửa thì tiếng khóc nức nở của nữ nhân vật chính ập vào màng nhĩ, vẫn không đầu ngẩng lên, cô vừa cúi xuống cởi giày vừa hỏi: “Khăn giấy có đủ dùng không?”, giọng điệu rõ ràng là đang mỉa mai.

Quả nhiên, cô gái trẻ ngồi trên sofa lau khóe mắt bằng khăn giấy không mấy hài lòng, miệng lầm bầm: “Biết con tim cậu cứng rắn rồi nhưng cũng đừng vì vậy mà vừa về đã phá tan cảm xúc của người khác như vậy!”.

Lâm Nặc bật cười, công việc cả ngày làm cô mệt nhoài, ngã người xuống chiếc sofa mềm mại cô nheo mắt liếc nhìn cặp diễn viên trên màn hình, trông rất quen.

Cũng chẳng trách, Đài Loan không lớn, đối tới đối lui, cũng chỉ là những diễn viên đó, bọn họ đóng toàn những bộ phim lúc tám giờ, chẳng biết có khi nào họ cảm thấy mất kiên nhẫn không?

Vài phút sau, quảng cáo phát xen vào, Lâm Nặc duỗi chân đá vào mông Hứa Diệu Thanh, giọng thương lượng: “Đổi kênh đi, nghe thời sự một lát”.

“Giờ này làm gì có thời sự chứ?”

“Thời sự buổi tối.”

“Không được”, Hứa Diệu Thanh không chịu, vứt khăn giấy vào thùng rác, tay nắm chặt điều khiển ti vi, đôi mắt đẹp hơi đỏ liếc sang: “Phim này đang rất hot, không giống những bộ phim truyền hình tình cảm bình thường thô thiển khác”, giọng đầy sức thuyết phục mê hoặc.

Lâm Nặc phẩy tay, “Đừng tốn công nữa, tớ không hứng thú”, rồi đứng phắt dậy, “Bảo tớ xem cái này chi bằng tớ đi ngủ còn sướng hơn”. Nói rồi, cô lê bước về phía phòng ngủ.

Hứa Diệu Thanh nói giọng căm phẫn sau lưng: “Tớ thấy cậu vốn dĩ không hề tin tưởng vào tình yêu”.

Cô quay lại, cười títt mắt: “No, tớ chỉ cho rằng, hầu hết những cuộc tình trên thế gian này đều không giống trên phim”.

Vượt qua muôn trùng trắc trở, cao trào, dù trải qua biết bao gian lao cuối cùng vẫn tu thành chính quả, kết thúc có hậu, đại đoàn viên. Đây là những tác phẩm phi thực tế, bởi nó hoàn hảo quá mức lại vô vị nhàm chán.

“Thế nên cậu cho rằng?”, Hứa Diệu Thanh kéo dài giọng, “Nói như thế thì tình yêu chân thật phải thế nào?”.

Lâm Nặc ngây người, ngẫm nghĩ.

Thoáng chốc, một làn sóng vỗ nhẹ, khuấy động con tim thường ngày vốn tĩnh lặng của cô, cuối cùng, vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh cô khẽ lắc đầu.

Hứa Diệu Thanh là người tinh tế, sự thẳng thốt trong giây lát của Lâm Nặc lọt ngay vào mắt cô, cô cảm nhận được điều gì uẩn khúc bên trong, gặng hỏi: “A Nặc, cậu đã yêu bao giờ chưa?”.

Thật ra, về đáp án, cô chẳng dám ôm hy vọng gì lớn lao. Hai người quen biết nhau đã hơn hai năm, cùng thuê chung căn hộ, bên cạnh Lâm Nặc chưa bao giờ xuất hiện người bạn trai nào. Trong xã hội tất bật hiện nay, có lẽ chẳng có thời gian để người ta tận hưởng trọn vẹn một cuộc tình hoặc cũng có thể Lâm Nặc từng có người yêu chỉ có điều trong mắt Hứa Diệu Thanh cô là người giỏi che giấu đời tư.

Vậy thì, nếu thật sự khắc cốt ghi tâm sao có thể dễ dàng bộc bạch với người khác được chứ?

Nào ngờ, Lâm Nặc khẽ nhướn mày, cười như không cười, nói: “Đương nhiên là có”.

Lẽ dĩ nhiên, cô đã từng yêu nên mới thăng thán như vậy, vả lại cũng chính vì yêu sâu đậm nên chẳng muốn giấu giếm bởi hành vi đó tựa như một sự xúc phạm.

Ánh mắt Hứa Diệu Thanh bỗng sáng lên: “Là ai thế? Hiện giờ anh ta đang ở đâu?”

Lâm Nặc cười dịu dàng, xoay người đi về phòng.

Trên ban công, ánh trăng sáng trong đầy huyền bí.

Lâm Nặc nhào người ra lan can, làn hơi thở nóng ấm đầu mùa hạ lướt nhẹ trên gương mặt cô.

Thật ra, người ấy, mấy năm nay vẫn đứng cùng cô dưới một bầu trời, cô ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy ánh trăng sáng, anh ngẩng lên cũng có thể trông thấy nhưng sống ở một thành phố nói lớn chẳng lớn, nhỏ cũng chẳng nhỏ này, hàng vạn người lướt qua nhau cô vẫn chẳng cách gì gặp lại anh.

Lúc đầu khi chia tay, anh nói nếu em thật sự quyết định như vậy thì sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.

Những hồi ức đã qua đều bị thời gian bào mòn dần trở nên mơ hồ. Nhiều lúc, vì bận rộn, cô cứ ngỡ rằng bản thân đã quên anh, thế nhưng khi anh đột ngột được người khác nhắc đến, cô phát hiện ra bất luận cách xa bao lâu thì bóng hình anh trong ánh sáng phản chiếu vẫn hiện rất rõ như ngày hôm qua.

Chương 1: Hồi ức ban đầu

Lâm Nặc hai mươi một tuổi, sau khi trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ thi nghiên cứu sinh, kiên quyết gia nhập vào công cuộc tìm kiếm việc làm.

Với hành động này của cô, gia đình ai nấy đều cảm thấy khó hiểu và không mấy tán đồng nhưng chẳng còn cách nào khác, cô con gái duy nhất của nhà họ Lâm, tuy rằng trước giờ luôn ngoan ngoãn vâng lời nhưng trước sau vẫn có chủ kiến của mình, đã quyết định việc gì thì chẳng thể lay chuyển được.

May thay, các bậc phụ huynh nhà họ Lâm xưa nay tư tưởng luôn tiến bộ, khuyên bảo một hồi không có kết quả, ông Lâm đành nói: “Thì thôi vậy, tương lai của mình, bản thân con phải tự nắm bắt lấy, bố hy vọng sau này con sẽ không hối hận”.

Làm sao Lâm Nặc không hiểu tầm quan trọng của học vấn chứ nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Con biết mà!”.

Khi kỳ nghỉ hè kết thúc trở lại trường đại học, cô đi tìm Từ Chỉ An, đăng ký tên dưới ký túc xá rồi chạy lên lầu năm, gõ cửa phòng 512.

Thở hổn hển, cô tựa người vào cửa, trán lấm tấm mồ hôi, mắt sáng long lanh. Từ Chỉ An đang ngồi trước bàn đọc sách, quay đầu lại nhìn cô tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, nhướn đôi mắt đẹp, hỏi: “Em về bao giờ vậy?”.

“Vừa về đến.”

“Sao không báo để anh đón em?”.

“Hành lý cũng chẳng nhiều!” Cô không để tâm phẩy tay bước qua, khẽ mỉm cười: “Em không thi nghiên cứu sinh nữa!”.

Từ Chỉ An kéo tay cô theo thói quen: “Hả? Bố mẹ em đồng ý rồi sao?”.

“Vâng, tuy vậy nhưng thuyết phục họ cũng tốn khá nhiều công sức”.

“Vẫn là cực cho em quá!”, anh cười với cô.

Cô bĩu môi, thầm nghĩ: Em làm thế là vì cái gì chứ, đến giờ anh vẫn chưa hiểu ư? Tuy thế ngoài miệng không nói gì thêm nữa, khẽ chau mày, xoa bụng xuyết xoa nói: “Đói bụng quá, anh mời em đi ăn nhé!”.

“Không thành vấn đề”, Từ Chỉ An tắt màn hình vì tính kéo cô ra khỏi ký túc xá.

Anh thoải mái khoác vai cô, hai người cao ráo mảnh khảnh, diện mạo xuất chúng, tay trong tay sánh bước bên nhau, phong cảnh trong khuôn viên trường thật khiến người ta ngắm nhìn vui sướng đến thỏa lòng.

Từ Chỉ An đứng xếp hàng mua cơm, Lâm Nặc chiếm một chiếc bàn, đưa mắt nhìn anh. Trong hàng người, anh mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần bò hơi bạc màu nhưng anh là như thế. Dáng cao dong dỏng, đôi môi mím lại thấp thoáng nét cao ngạo, đứng trong hàng người dù chỉ lộ ra nửa gương mặt cũng đủ nhận ra sự vượt trội hơn hẳn.

Thảo nào bao nhiêu người ngưỡng mộ cô, nhiều người cho rằng cô và anh thật sự là cặp tình nhân xứng đôi nhất trong trường.

“Ngây người ra làm gì vậy? Chẳng phải em bảo đói sao?”, Từ Chỉ An bưng phần cơm trở ra trông thấy Lâm Nặc đang thần thờ.

“Món thịt kho tiêu này, sao ít vậy?”, Lâm Nặc cầm đũa lên, lầm bầm nói, “Kỳ nghỉ hè vừa trôi qua, chẳng thấy có chút tiến bộ gì cả, lại còn món sườn non này nữa, chỉ có hai miếng, thật là keo kiệt quá mức rồi!”.

Cô là một ví dụ điển hình của tư tưởng “không thịt chẳng thấy vui”. Tuy đói bụng nhưng lúc này cũng không khỏi cụt hứng. Từ Chỉ An vốn đã cầm bát đũa lên, bất gặp vẻ mặt ảm đạm của cô bất giác anh lòi phiếu ăn ra, nói: “Hay là, anh đi lấy thêm hai phần nữa nhé?”, nói đoạn anh đứng dậy.

Lâm Nặc vội ngăn lại: “Thôi, đừng lãng phí”. Cô lắc đầu mỉm cười, nói: “Ở nhà em ăn uống ngon quá, nhất thời không quen áy mà!”.

Cô cúi đầu ăn cơm, Từ Chỉ An mân mê phiếu ăn hồi lâu rồi cất vào túi áo.

Tối đến, bạn bè chung phòng hỏi: “Lâm Nặc, cậu thực sự không định thi nghiên cứu sinh à?”.

“Ừ.”

“Thế nhưng thành tích học tập của cậu khá vậy, không học tiếp không thấy tiếc sao?”.

Cô chau mày, mỉm cười, “Chẳng sao cả, dù gì tớ cũng thuộc loại người không có chí lớn, không định là nữ tiến sĩ gì đó đâu”.

Một bạn nữ khác chêm vào: “Đúng rồi, đúng rồi, lý tưởng cuối cùng của cậu là được cùng chồng dạy dỗ con cái mà!”.

Mọi người đều tỏ vẻ nuối tiếc, Lâm Nặc đã quen chẳng còn lấy làm lạ nữa cũng không màng để tâm đến họ.

Ai có thể hạ thấp lý tưởng cùng ước mơ chứ? Cho dù trong thời đại hiện nay, thời kỳ mà phụ nữ vùng lên này cô vẫn có quyền lựa chọn trở thành người phụ nữ truyền thống an phận thủ thường sống bên người mình yêu, ít ra thì hoàn cảnh cô hiện tại chẳng phải là việc khiến người khác cảm thấy rất mãn nguyện đó sao.

Cả kỳ nghỉ không gặp nhau, sáu cô gái tụ tập lại trò chuyện đủ mọi chủ đề. Lâm Nặc nằm trên giường chốc chốc lại nói thêm vào dăm ba câu, chiếc quạt phả ra gió mang hơi nóng, vi vu thổi nhẹ những lọn tóc tơ.

Năm nay thành phố có xu hướng biến thành lò lửa, buổi đêm tháng Chín mà không khí vẫn nóng bức không chịu nổi.

Sau cùng chẳng rõ thế nào mà chủ đề trò chuyện xoay một vòng lại trở về bên cô.

Lý Mộng ngồi dưới giường đột nhiên hỏi: “Từ Chỉ An kiếm việc làm thế nào rồi?”.

Lâm Nặc thuận miệng đáp: “Làm gì mà nhanh như thế chứ, mới có mấy tháng thôi mà. Mùa tuyển dụng chẳng phải đến qua tháng Mười một mới bắt đầu sao?”.

Hứa Tư Tư ở giường đối diện, nói: “Không đâu! Sao tớ nghe nói anh ta đã trúng tuyển vào một công ty lại còn thực tập ở đó rồi mà!”.

Lâm Nặc nghe xong, ngẩn người, “Anh ấy chẳng nói gì với tớ cả!”, giọng điệu bình thản nhưng tận đáy lòng lại nảy sinh chút hoài nghi ngờ vực.

Hứa Tư Tư lại nói: “Liệu có phải hai cậu tốt nghiệp xong chồng tung vợ hững không? Nếu anh ấy không tìm được việc làm ở thành phố C, cậu sẽ theo anh ấy phiêu bạt bên ngoài chứ?”.

Lâm Nặc cúi đầu nói tiếng “Ờ”, tâm hồn rõ ràng đang treo ngược cành cây.

Ai cũng biết Từ Chỉ An sinh viên khoa Xây dựng, một Hội trưởng Hội sinh viên ưu tú đa tài, luôn được sự ưu ái của các giáo sư. Cũng bởi vì vẻ ngoài xuất chúng hơn người của anh thu hút không ít sự chú ý và ngưỡng mộ của hầu hết sinh viên nữ, nhưng gia cảnh của anh không được khá cho lắm thậm chí có thể nói là nghèo khó. Về điểm này, sau khi Lâm Nặc quen thân với anh mới biết được.

Ngày thường tuy anh không mặc quần áo hàng hiệu nhưng lúc nào cũng giữ dáng vẻ lịch sự, sạch sẽ. Thậm chí Lâm Nặc chưa bao giờ thấy nam sinh nào giữ gìn vệ sinh như Từ Chỉ An. Trên cơ thể anh bao giờ cũng tỏa mùi hương thoang thoảng, cho dù vừa đi đánh cầu lông về cũng tuyệt đối không giống những sinh viên khác toàn thân nhễ nhại mồ hôi, hệt như vừa mới lộ mọ từ dưới nước lên.

Tuy bố mẹ anh đều đã về hưu, nhưng trong suốt bốn năm đại học, Từ Chỉ An không nhận bất kỳ khoản học bổng tài trợ nào, đi cạnh những bạn học đồng trang lứa khác anh vẫn dáng vẻ thanh tú cao quý, khỏe miệng ưa nhìn khẽ mỉm lại lộ ra đường vòng cung cứng rắn cùng đôi chút cao ngạo chẳng dễ gì nhận ra.

Có lẽ Lâm Nặc bị cuốn hút bởi tính cách sạch sẽ, ngăn nắp của Từ Chỉ An.

Dù rằng, sau này cô mới phát hiện ra con người của Từ Chỉ An rất nhạy cảm yếu đuối nhưng hai người họ vẫn bên nhau hơn hai năm trời. Lần này, Lâm Nặc bỏ cả thi nghiên cứu sinh cũng chỉ vì mong có thể cùng anh tiến bước. Trong tư tưởng của cô dù phải phấn đấu gây dựng sự nghiệp từ đầu cũng chẳng sao, chịu cực chịu khổ có sá gì, có thể ở cạnh anh thì đến cả Hoàng Liên[1] cũng trở nên ngọt ngào.

Về mặt tình cảm, Lâm Nặc chẳng phải người lãng nhăng đùa giỡn, tuy là đến năm cuối, rất nhiều đôi tình nhân vì vô vàn lý do mà chia lỵ đôi ngả, nhưng cô đã chấp nhận Từ Chỉ An, cô cảm nhận được có lẽ anh chính là người mình nương tựa sau này.

Tuy nhiên giờ thì chính người ấy, gần như đã giấu nhem cô về công việc của mình, một việc lớn như thế, khoảng thời gian nghỉ hè, hầu như ngày nào cũng điện thoại cho nhau vậy mà anh chẳng thèm nhắc đến, báo hại cô bị đám bạn trong ký túc xá vây quanh dò hỏi như một kẻ ngốc.

Đêm dần về khuya.

Hơi thở đều đều của mọi người trong ký túc xá, bầu không khí oi bức mang theo sự phấp phồng mơ hồ.

Ngày hôm sau đối mặt với Lâm Nặc, Từ Chỉ An cúi gằm mặt gật đầu thừa nhận.

“Cuối tháng Tám anh tìm được việc, chỉ thực tập không đến nửa tháng.”

“Thế sao anh không nói gì với em?”, dù đang bất mãn nhưng giọng Lâm Nặc vẫn rất dịu dàng, “Là công ty nào thế?”.

“Tập đoàn Dung Giang.”

Lâm Nặc ngạc nhiên, thật sự vì cái tên này quá sáng chói.

“Thực tập xong thì thế nào? Có được giữ lại không?”, cô hỏi. Có thể vào làm ở công ty này là niềm mơ ước mong đợi của biết bao nhiêu người ấy chứ!

Về mặt Từ Chỉ An đột nhiên bình thản, nhú mày đọc sách, rồi nói: “Không rõ nữa, một thời gian sau mới có tin tức”.

Dáng vẻ tập trung cao độ của anh khiến sự ngạc nhiên phấn khích của Lâm Nặc dần nguội lạnh. Kỳ thực, cô không tin anh không hồi hộp, quen nhau lâu vậy rồi cô quá hiểu rõ cá tính của anh.

Quả nhiên, một tuần sau, Từ Chỉ An đứng dưới ký túc xá nói với cô, anh đã được tập đoàn Dung Giang ký hợp đồng. Gương mặt trước nay vẫn luôn lãnh đạm, dè dặt của anh không khỏi lộ chút kiêu ngạo phần khởi.

Lâm Nặc chỉ mỉm cười.

Anh là vậy, trước khi chưa chắc chắn một việc nào đó, thì chẳng bao giờ chịu thể hiện ra ngoài dù chỉ một chút.

Tối đó, bọn họ ra ngoài ăn mừng.

Từ Chỉ An vốn không thích ồn ào náo nhiệt, vậy mà trời xui đất khiến thế nào lại hẹn năm, sáu người bạn tụ tập ăn uống ở quán ăn trước cổng trường.

Trong tiệm ăn nhỏ, đèn đuốc sáng trưng, Lâm Nặc tình cờ ngoái đầu lại, Từ Chỉ An đã ngồi cạnh cô, gương mặt trông nghiêng thanh tú. Chẳng rõ có phải do men rượu ngà ngà, lúc này đây trông anh hơn hở, tinh thần phấn chấn.

Đây là một chuyện vui rất đáng ăn mừng, với danh nghĩa sinh viên năm cuối của trường mà ký kết hợp đồng với tập đoàn Dung Giang nổi tiếng, tin tức này truyền ra ắt hẳn sẽ thu hút biết bao con mắt trầm trồ ngưỡng mộ, lại khiến bao nhiêu sinh viên có hoàn cảnh như anh được mở mày mở mặt.

Sau cùng, mọi người đã uống khá nhiều, lúc này mới thanh toán tiền ra về.

Bước chân Từ Chỉ An có chút liêu xiêu, tuy rằng anh vẫn giữ tư thế tự tin nhưng gương mặt điển trai sáng sủa đó như bị ẩn khuất dưới ánh trăng.

Anh kéo tay Lâm Nặc, bàn tay to lớn nóng hổi, chậm rãi bước đến trước ký túc xá, Lâm Nặc ngược đôi mắt sáng long lanh nhìn anh.

“Coi như đã quyết định xong rồi”, anh nói, giọng trong trẻo, “Lâm Nặc, em cũng tranh thủ xin vào Dung Giang đi”.

Lâm Nặc cười khúc khích: “Đâu phải ai cũng xuất sắc như anh. Dung Giang nói muốn vào là vào được ư?”.

Từ Chỉ An lắc đầu: “Nhất định phải tranh thủ! Hai chúng ta vào đó cùng cố gắng làm việc vài năm, sau này mua nhà mua xe, chuyện đó chẳng phải là giấc mơ nữa!”.

Thực ra, bố mẹ Lâm Nặc đã nói, sau này nếu muốn mua nhà, gia đình cũng có thể trợ giúp tiền bạc. Cô là con một, đương nhiên bố mẹ sẽ không bỏ mặc nhìn cô chịu khổ mà không lo.

Thế nhưng, Lâm Nặc biết rằng Từ Chỉ An tuyệt đối sẽ không nhận sự sắp đặt này dù chỉ là một chút thành ý. Hơn nữa, đó cũng chỉ là chuyện tương lai, thế nên, cô vẫn chưa hề đề cập đến vấn đề này.

Giờ thì Từ Chỉ An bỗng nhắc đến, trong đôi mắt sáng sâu thẳm ấy ánh lên sự kỳ vọng về tương lai trái ngược với dáng vẻ nội tâm thường ngày. Có thể nhận thấy đó là suy nghĩ thành thật về tương lai của cả hai. Cô cảm động, khẽ nhón chân, chủ động đặt lên môi anh nụ hôn.

“Được rồi”, cô cười rồi nói, “Nếu như năm nay Dung Giang vẫn còn tuyển người, em sẽ đi phỏng vấn thử xem”. Sau đó, cô trông thấy nụ cười mãn nguyện của Từ Chỉ An.

Phía bên đường những cây ngô đồng cao sừng sững, bóng cây âm u, hai người họ đứng dưới bóng râm, hôn nhau say đắm nồng nàn.

Nếu như sau này có thể cùng làm việc, cùng xây dựng tương lai cho cả hai thì thật may mắn biết nhường nào.

Chương 2

Lần đầu gặp mặt

N

gày tháng lướt đi thật nhanh, những thời khắc cuối cùng ở trường đại học trôi qua dễ dàng hơn so với ba năm trước.

Qua lễ Quốc khánh, tiết trời trở nên se lạnh, dường như mùa thu đã giảm nhiệt độ đi đáng kể, gió hiu hiu quét đi khí nóng bức oi ả trước đó.

Chiều thứ Năm, Lâm Nặc chỉ có hai tiết học nên đã cùng bố mẹ đi tảo mộ trên núi ở ngoại ô thành phố.

Mấy năm trước ông nội cô mất đã được chôn cất tại đây, còn mời cả thầy phong thủy đến để xem hướng. Nghe nói nghĩa trang này mang lại sự may mắn, thật ra Lâm Nặc không tin vào những điều này, người

khuất như ngọn đèn đã tắt, nếu như lúc sống không tận hưởng cuộc sống thì khi mất đi dù ở lăng mộ hoàng đế đi chăng nữa cũng có ý nghĩa gì đâu chứ?

Thế nhưng bố mẹ cô lại nghĩ khác, cả những người lớn tuổi trong nhà cũng đều mê tín, bỏ ra một số tiền lớn để mua ngôi mộ này, tro cốt của bà nội cô cũng được chuyển đến chôn cất cùng.

Lúc cả nhà Lâm Nặc đến đó thì cô, dì, chú, bác đều đã bày sẵn hoa quả hương đèn.

Như mọi khi, đến lượt mình thắp hương, Lâm Nặc cùng bố mẹ quỳ dưới nền đá hoa, khói hương nghi ngút, cô nhắm mắt lại cầu khẩn trong lòng, cầu bình an và phước lành.

Có tiếng nước nở nghẹn ngào của cô út ở phía sau, Lâm Nặc thầm thở dài, ngoan ngoãn cúi lạy.

Dù rằng thường ngày là người hồn nhiên vô tư, nhưng trong bầu không khí trang nghiêm và bi thương này, cô cũng không khỏi nghẹn ngào xúc động. Huống hồ, Lâm Nặc rất yêu ông bà nội. Vì thế mà lúc cô đứng dậy, hốc mắt cũng hoe đỏ.

Đốt xong vàng mã, nán lại hồi lâu mọi người mới thu dọn đồ đạc, làm vệ sinh sạch bụi đá, chuẩn bị xuống núi.

Lâm Nặc cố ý lùi về sau hai bước, bà Lâm quay đầu lại nhìn cô chẳng nói gì, theo sau chồng tiếp tục tiến về phía trước.

Đây là thói quen của Lâm Nặc, mỗi lần đi tảo mộ, cô vẫn thường nán lại đến phút cuối cùng rồi mới ra về.

Cũng chẳng rõ vì sao, chỉ là trước chốn đông người, lúc thắp hương cô chưa bao giờ nói gì, cổ họng như nghẹn lại, thầm cầu khẩn trong lòng. Thế nhưng, cô nghe nói rằng làm như vậy thì người đã khuất chẳng thể nào nghe thấy được.

Vì thế, đợi lúc mọi người đều đi xa rồi, cô lại quỳ xuống.

“Ông, bà”, cô nhìn hai tấm hình trước bia mộ, khẽ mỉm cười, nói: “Ông bà phù hộ cho gia đình con được bình an, vui vẻ”, dừng một lát cô lại cười, “Nhất là phù hộ cho con, ông bà nhé”.

Lúc này, nhắm mắt lại, cô như trông thấy cảnh tượng hồi nhỏ mình vẫn quán quýt bên cạnh ông bà nội, được cưng chiều, được nhõng nhẽo nũng nịu như vậy đã trở thành thói quen.

Chẳng thể nán lại quá lâu, Lâm Nặc đứng dậy phủi bụi trên quần, chuẩn bị ra về. Tình cờ quay đầu lại, cô sững sờ.

Tiết trời âm ỉ, ánh mặt trời đã tắt từ lâu, hướng mắt nhìn sang, xa xa sau ngọn núi bao trùm một màn đen dày đặc, cảnh sắc tĩnh lặng tựa như trước mặt là cả một nghĩa trang dài tắp rộng lớn, lớp tro trắng toát, chẳng có chút sự sống, cũng chẳng có bầu không khí náo nhiệt, đến cả hương khói cũng bay lãng bồng không khí, mờ nhạt chẳng trông thấy gì.

Lâm Nặc giật mình khi thấy một người đàn ông.

Anh ta trông còn rất trẻ, không biết từ lúc nào đã đứng chéch ngay trước mặt cô không xa, đối diện một ngôi mộ khác, mái tóc ngắn đen nhánh, dáng hình mảnh khảnh thanh tú.

Thật ra, bản thân Lâm Nặc cũng thấy có chút ngạc nhiên, liền định thần lại nhưng mắt vẫn không rời khỏi người đó.

Cô không quen anh ta, đến đây rất nhiều lần cũng chưa từng gặp người đàn ông này. Thế nhưng, hôm nay nói chuyện với ông bà nội xong, anh ta đột ngột xuất hiện ở đây, trong tay không cầm theo thứ gì, chỉ mặc bộ vest đen, lặng lẽ đứng trong gió thu mát lạnh, những sợi tóc tơ phát phơ trước trán.

Lâm Nặc ngẩng nhìn dáng hình trông nghiêng của anh ta trong bầu không khí phảng phất nét xơ xác tiêu điều.

Một lúc lâu sau, cô mới thôi không nhìn, vòng sang lối đi khác, đi thẳng về phía trước.

Đi đến đoạn đường bằng phẳng, cô rất muốn ngoái đầu lại nhìn, nhưng rồi lại thôi.

Mỗi người đến đây đều không muốn bị người khác quấy rầy về những hoài niệm và ký ức đã qua của mình.

Lúc xuống núi, ngồi vào chiếc xe du lịch của bác cả, Lâm Nặc quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cây cối rậm rạp um tùm, từng cây nhanh chóng lùi dần về sau, mây âm đạm choáng ngập cả bầu trời, ánh sáng yếu ớt.

Đột nhiên, phía sau có chiếc xe trở tới, tốc độ nhanh như bay, Lâm Nặc không kịp phản ứng, chiếc xe đen tuyền đã lướt vụt qua.

Trước mặt là khúc cua, chiếc xe đó chỉ nháy nhẹ đèn xe sau, rồi mất dạng ở ngã rẽ.

Về đến trường thì trời đã tối mịt, ánh hoàng hôn trĩu nặng.

Lâm Nặc nhảy xuống xe, ánh mắt vô tình bắt gặp bóng dáng quen thuộc.

Bến xe buýt trước cổng trường lúc này khá đông đúc, chiếc xe buýt tối tàn vừa trở tới, khí thải nặng nề ở đuôi xe lan tỏa vào bầu không khí. Nhiều người bước xuống xe, Lâm Nặc thoáng nhìn đã trông thấy Từ Chỉ An từ trong đám đông.

Anh vẫn luôn bắt mắt, tình cờ đứng ngay đó nhưng lại khiến người khác cảm thấy khó có thể bỏ qua.

Chí ít thì trong mắt của Lâm Nặc là như vậy.

Cô chạy tới, lúc này Từ Chỉ An đã quay lưng đi về phía cổng trường, cô tình nghịch lặng lẽ núp sau lưng anh rồi bất ngờ vỗ nhẹ vào bờ vai gầy gò, gọi lớn: “Hãy!”.

Quả nhiên Từ Chỉ An giật mình, quay đầu lại, khuôn mặt kinh ngạc. Đến khi trông thấy rõ gương mặt cười rạng rỡ trước mắt mới định thần lại, nói hơi mất kiên nhẫn: “Sao em lại ở đây?”.

“Câu này em phải hỏi anh mới đúng đấy!” Lâm Nặc kéo cánh tay anh, cảm thấy buồn cười, dường như người có thể khiến nam sinh họ Từ vốn nổi danh điềm tĩnh lộ ra biểu cảm thế này, e là chỉ có mình cô.

Hai người cùng nhau đi dưới con đường rợp bóng râm, Lâm Nặc hỏi: “Buổi chiều anh cũng ra ngoài à?”.

“Ồ.”

“Là vì công việc ư?”

“... Không phải”, Từ Chỉ An nói dừng dừng, “Có chút việc riêng”.

Lâm Nặc ngẩn người rồi cụp mắt xuống nói: “Vâng”.

Với kinh nghiệm hai năm trời, cô biết, chủ đề nói chuyện nên dừng lại ở đây, việc riêng mà anh nói đồng nghĩa với việc không muốn cho người khác biết.

Người khác ở đây, cũng tức là kể cả cô.

Hỏi nhiều chẳng được ích lợi gì, trái lại còn làm tổn thương đến tình cảm.

Thế nhưng, Lâm Nặc phát hiện dù hai người ở cạnh nhau đã lâu, dù cô đã quá quen với cá tính của anh nhưng mỗi lần nghe thấy câu nói này vẫn không khỏi có chút buồn bã.

Đôi lúc cô không khỏi suy nghĩ rằng hai người yêu nhau cùng cuộc sống riêng tư của mỗi người, rốt cuộc phải có vạch ngăn cách như thế mới đạt đến sự cân bằng sao? Mới có thể không làm tổn thương người khác ư?

Vào giờ ăn tối, trên đường bắt gặp những bạn học quen và không quen, Lâm Nặc vẫn kéo tay Từ Chỉ An, thi thoảng hai người trò chuyện những đề tài không quan trọng, tình cờ cô ngẩng đầu lên ánh mắt như lạc vào gương mặt trẻ trung tuấn tú ấy, kiếm tìm dáng vẻ điềm đạm quen thuộc ấy.

Rõ ràng cô che giấu rất giỏi, Từ Chỉ An vốn không nhận ra khoảnh khắc ngẩn ngui ấy, trong lòng cô sâu muện biết nhường nào.

Người lớn không phải cũng đều nói như thế sao? Hôn nhân được duy trì dựa trên sự thông cảm cùng sự nhường nhịn. Nhượng bộ đi vậy, cô nghĩ, nếu như đã quyết định sau này sống cùng nhau, cùng mua nhà rồi mua xe. Vậy thì, để tiếp tục giữ vững mối quan hệ bình ổn này, ắt phải có một người chịu hy sinh đôi chút.

Lẽ dĩ nhiên, Lâm Nặc không phải là người nhượng bộ mù quáng, chỉ cần mọi thứ nằm trong phạm vi giới hạn của nó thì cô và Từ Chỉ An vẫn có thể tiếp tục bình yên bên nhau.

Giờ nghỉ trưa hôm sau, Hứa Tư Tư đang tìm kiếm việc làm đem đến thông tin về buổi diễn thuyết năm nay của Tập đoàn Dung Giang sẽ được tổ chức lúc bốn giờ ngày mai tại giảng đường đại học.

Lâm Nặc vốn đang gục đầu trên bàn ngủ mơ màng bỗng lấy lại tinh thần, nắm lấy tay áo Hứa Tư Tư, mỉm cười nói: “Ngày mai, bọn mình cùng đi nhé!”.

“Ồ”, Hứa Tư Tư nói ngay: “Sơ yếu lý lịch Trung, Anh, bằng cấp các kỹ năng, đều chuẩn bị đủ cả rồi! Nhưng mà tớ cũng không ôm hy vọng gì đâu, chỉ có hai vị trí phù hợp với chuyên ngành của chúng mình, còn là quản trị viên tập sự^[1]”.

“Bắt đầu từ cơ bản đi lên, có gì mà không được chứ? Vả lại, công ty lớn vậy, cạnh tranh không khốc liệt mới là lạ đó”, Lâm Nặc vừa nói vừa rút điện thoại gọi điện cho Từ Chỉ An.

Thế nhưng, gọi đến ký túc xá thì bạn anh nói anh không có ở trong phòng.

“... Không nói là đi đâu ư?”, Lâm Nặc hỏi.

Trần Thông, bạn cùng phòng của Từ Chỉ An, đang ngồi trước máy vi tính chơi game, “Ừ” một tiếng, thuận miệng nói, “Không nói, nhưng chắc là đi bệnh viện rồi!”.

Lâm Nặc gác điện thoại, chợt ngáy người.

Hứa Tư Tư huơ huơ tay trước mắt cô: “Sao thế?”.

Còn sáu, bảy phút nữa là bắt đầu tiết ba và tiết bốn, trong lớp học các bạn túm năm tụm ba cười nói vui vẻ. Lâm Nặc rút ra mẫu giấy, viết lên đó vài dòng, đặt lên bàn, “Tư Tư, giúp tớ với! Nếu có điểm danh thì nộp giúp tớ cái này nhé!”. Nói đoạn cô thu dọn sách vở, vẫy tay rồi ra khỏi lớp học từ cửa sau.

Hứa Tư Tư chẳng lấy gì làm lạ nữa, chậm rãi kẹp tờ đơn xin nghỉ phép vào sách giáo khoa.

Bên ngoài cửa sổ, lá cây ngô đồng khẽ lay nhẹ nhẹ trong ánh chiều vàng vọt, vài chiếc lá nhẹ nhàng xoay tròn, từ từ rơi xuống.

Lâm Nặc ngồi vào xe taxi, hạ cửa kính xe xuống, gió nhẹ thổi vào, rõ ràng là không lạnh nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy se lạnh.

Mẹ Từ Chỉ An nhập viện, còn cô là bạn gái chính thức của anh, đến giờ mới biết chuyện, hơn nữa lại là từ người khác nói.

Lúc này đây, cô lơ mơ hiểu được cái gọi là việc riêng mà anh nói tối qua là thế nào rồi. Lẽ nào, ngay cả việc hệ trọng này, anh cũng không muốn nói cho cô biết ư?

Ngồi trong xe, cô vừa tức giận vừa do dự nghĩ, cuối cùng cắn răng nói: “Bác tài, cảm phiền lái xe đến Bệnh viện Trung ương số một”.

[1] Quản trị viên tập sự: (Management Trainee – MT): Các tập đoàn đa quốc gia muốn tìm kiếm những bạn trẻ có năng lực, bản lĩnh để trở thành nhà lãnh đạo trong tương lai. Đối tượng dự tuyển làm MT chủ yếu là những sinh viên năm cuối hoặc đã ra trường có kinh nghiệm không quá hai năm, phải trải qua quá trình học tập rèn dũa, sàng lọc khắc nghiệt tùy vào khả năng của mỗi người mới có thể trở thành sếp.

2. Chương 03- 04

chương 3

Qua những thông tin không được rõ ràng từ Trần Thông, bạn cùng phòng của Từ Chỉ An, Lâm Nặc phải tìm mãi trong khu khám bệnh cũ tại Bệnh viện Trung ương số một mới trông thấy dáng hình quen thuộc trước cửa phòng bệnh ở lầu hai.

Gian phòng rất nhỏ, nội thất giản đơn, có ba chiếc giường, mà còn dùng chung chiếc kệ đầu giường cũ kỹ, phủ lớp sơn nhợt màu xanh lục, có chỗ tróc cả sơn, loang lổ.

Trên đầu giường, Từ Chỉ An ngồi ở đó, quay lưng ra cửa, khuôn mặt người phụ nữ bị anh che khuất, Lâm Nặc không nhìn thấy rõ, mang theo một giỏ trái cây mới mua. Cô đứng ở cửa chần chừ một hồi, ý chí cùng nỗi xúc động lúc này đã tan biến đi đâu mất.

Không mời mà đến thế này, cô cũng đã lường trước hậu quả rồi.

Tiếng động vang lên từ phía sau, Lâm Nặc quay đầu lại, một người đàn ông ăn vận giản dị xách một phích nước mỉm cười gượng gạo với cô, lúc này cô mới phát hiện ra mình đang đứng choán lối đi.

“Ồ. Xin lỗi”, cô thốt lên, dường như cùng lúc đó người trong phòng kinh ngạc xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Nặc thật sự không xác định được trong đôi mắt lạnh lùng dừng dừng đó có phải có cả sự hoảng hốt cùng nỗi tức giận không. Bởi lẽ, sau đó cô thấy Từ Chỉ An giơ tay đỡ lấy phích nước nóng từ người đàn ông trung niên.

“Bố, để con.”

Lâm Nặc thở hắt ra, tiến vào trong, gọi một tiếng dứt khoát: “Cháu chào cô chú ạ!”.

Hai người hơi ngẩn người, nhìn nhau một hồi rồi lại nhìn sang Từ Chỉ An.

Anh nhìn cô một lúc, rồi nói: “Đây là Lâm Nặc”, giọng điệu nhạt như nước.

Lâm Nặc khẽ trầm mặt, gượng cười.

Quả nhiên, ông bà Từ nghe xong, không hện mà cùng lộ vẻ ngạc nhiên dò xét, bà Từ với khuôn mặt vàng vọt ngồi tựa vào đầu giường, còn định ngồi thẳng dậy nói chuyện với cô.

Từ Chỉ An thấy thế vội vàng ngăn lại, “Mẹ, mẹ đừng cử động, cẩn thận kim bị bẹp đấy”, rồi anh quay mặt sang, tỏ vẻ mất kiên nhẫn và cau giận, đứng lên, nhìn Lâm Nặc hỏi, “Em đến đây làm gì?”.

Có lẽ vì giọng điệu cứng nhắc đến mức người bên cạnh cũng có thể nhận ra, ông Từ kéo chiếc ghế lại, không khỏi lườm cậu con trai, rồi nói với Lâm Nặc: “Mau ngồi đi cháu!”.

Lâm Nặc mỉm cười đáp lại, gương mặt điển trai trầm buồn đối diện lọt vào mắt cô, bất giác cô cảm thấy bối rối.

Quả nhiên, trong suy nghĩ của anh, cô không nên đến đây ư?

Thế nhưng sự việc đã đến mức này, cũng chẳng cách gì thoái lui được, thế là dưới ánh nhìn của Từ Chỉ An, cô tự nhiên đặt trái cây lên mặt tủ rồi nói: “Thật ngại quá, vốn dĩ cháu phải đến thăm cô sớm hơn nhưng vì gần đây bài vở hơi nhiều, nên mãi đến hôm nay mới đến được”.

“Không sao, không sao đâu”, bà Từ vội lắc đầu, khuôn mặt già nua nhoẻn một nụ cười, “Sinh viên bài vở nhiều lắm, đến cả Chỉ An mà cô cũng chẳng tán thành chuyện hàng ngày chạy vào đây đâu, cũng không phải bệnh gì nặng, mai là được xuất viện về nhà rồi!”.

Lâm Nặc khẽ cúi đầu, xem ra bà Từ nhập viện không phải là chuyện ngày một ngày hai nhưng Từ Chỉ An lại giấu cô như vậy.

Có lẽ vì hoàn cảnh, bố mẹ Từ Chỉ An rõ ràng vẫn chưa đến năm mươi nhưng trông già hơn tuổi rất nhiều. Cô chợt nhớ đến bố mẹ mình, gần như chẳng thể tin được rằng bố mẹ hai bên tuổi tác lại cách biệt nhau lớn đến vậy.

Nội thất trong phòng bệnh cũ kỹ quá giản đơn, đừng nói đến phòng tắm riêng mà đến cả cửa sổ thông gió cũng là loại khung cửa gỗ xanh lục cũ nát, e là gió thổi lớn một chút có thể nghe thấy cả tiếng đập cửa rầm rầm, chẳng có vẻ gì là kiên cố.

Chỉ đơn thuần trò chuyện phiếm dăm ba câu, cô biết được lần này bà Từ bị bệnh viêm phổi, không khó bắt chuyện lắm nhưng dù gì cũng không quen thân nên chẳng còn gì để nói nữa. Dù thái độ ông bà Từ hoàn toàn nhiệt tình, Lâm Nặc vẫn cảm thấy không khí bị đè nén ngột ngạt, vì lúc này, người đáng ra phải là cầu nối giữa hai bên, từ đầu đến cuối lại chẳng nói lời nào.

Từ Chỉ An trầm mặc tĩnh lặng, Lâm Nặc không phải không nhận thấy điều đó nhưng sắc mặt u ám trầm buồn của Từ Chỉ An quả là hiếm thấy.

Ngồi thêm một lát, cô cố ý lấy điện thoại ra xem giờ giấc, sau đó kinh ngạc vỗ vỗ vào trán: “Suýt nữa thì cháu quên, trưa nay còn có buổi diễn thuyết tuyển dụng việc làm”. Nói rồi cô đứng dậy, khẽ nghiêng người chào: “Thưa cô chú, có lẽ cháu phải về rồi!”.

Ông Từ vội nói: “Không sao, cháu có việc cứ về trước, cảm ơn cháu nhiều, đường xá xa xôi còn lặn lội đến đây...”, rồi ông nói với con trai, “Ở đây không cần con lo nữa, đưa Lâm Nặc về trường đi”.

Nói câu này mới có chút uy nghiêm của người chủ gia đình, Từ Chỉ An như không quen kháng cự, đứng phắt dậy, giọng hơi cứng nhắc, “Đi thôi”, đầu không ngoảnh lại cất bước ra ngoài trước tiên.

Lâm Nặc trong lòng khẽ lạnh, vẫy tay chào hai vị phụ huynh rồi bước đi theo sau.

Ra đến cửa bệnh viện, Từ Chỉ An chợt dừng lại: “Em tự về trường đi, anh còn có chút việc”. Hai tay anh đút vào túi quần bò, mắt không nhìn cô.

Trong lòng Lâm Nặc đã rõ, cũng chẳng muốn nói vòng vo, chỉ hỏi: “Giận rồi chứ gì?”.

Im lặng một hồi, Từ Chỉ An hỏi vặn lại: “Tại sao em không nói trước một tiếng với anh?”.

Lâm Nặc nhướn mày: “Vậy thì vì sao đã nhiều ngày như vậy anh chẳng hề nói gì với em?”.

“Mẹ anh ốm, lẽ nào em đến thăm là sai ư?”, Lâm Nặc bước trên nền đá, châm biếm nói: “Hay là, anh thấy có gì không gặp được?”.

Thật ra, cô đang ám chỉ chính mình nhưng không ngờ sắc mặt Từ Chỉ An trắng bệch như thể bị đâm trúng nỗi đau, ánh mắt long lên lướt nhẹ sang hai bên trái phải giữa khu phòng bệnh cũ và mới với sự cách biệt khá lớn, hồi sau trầm giọng, nói: “Anh không muốn cãi nhau với em, em về đi!”.

Anh đang đè nén cảm xúc, làm sao cô không nhận ra chứ? Nhưng vì đang ở chốn đông người, thật sự không lịch thiệp cho lắm.

Không nói thêm gì nữa, vẫy tay bắt chiếc taxi, Lâm Nặc đạp trên cái bóng của mình, quay người đi thẳng.

Một trận mưa đầu thu chợt ập đến, tiếng đùng đùng đoàn đoàn rơi xuống.

Rõ ràng vừa nãy vẫn còn chút ánh nắng le lói, phần đông những người đi bộ trên đường vội lấy tay che mưa chạy toán loạn. Lâm Nặc lặng lẽ ngồi ở ghế sau, bên ngoài cửa kính xe đã nhanh chóng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Đột nhiên, xe thắng mạnh, cô phải vịn vào hàng ghế dựa phía trước, chỉ nghe tiếng tài xế đang thấp giọng chửi rủa bằng tiếng địa phương, còi xe nhún inh ỏi, kính thiên động địa.

Người đi đường bị va quệt trúng cũng chẳng dừng xe đạp lên, chỉ nhảy đến cửa kính xe, gương mặt phần uất.

Người dân thành phố C tính khí vốn nóng nảy, đáng vẻ tài xế rõ ràng đứng ngồi không yên, mở cửa xe ra, hai người đàn ông cao giọng chửi bới giữa đường giữa xá, chẳng qua là đòn đẩy trách nhiệm.

Lâm Nặc đợi trong giây lát, trông thấy hai người họ không ai chịu nhượng bộ, sự việc dường như chẳng hề có dấu hiệu hóa giải, đột nhiên mất cả kiên nhẫn, nhanh chóng rút mười đồng trong túi ra, xuống xe đặt vào tay tài xế.

“Tiền xe”, cô nói, vốn dĩ tâm trạng không tốt nay càng u ám hơn.

Trời mưa, taxi làm ăn khăm khá hẳn lên, Lâm Nặc đi bộ một đoạn dọc theo vỉa hè, vẫn chưa đón được chiếc taxi nào.

Cũng may, cách trường học không xa, cô nghiêng rằng, dứt khoát từ bỏ việc trú mưa, chạy nhanh một mạch về phía trước. Trước mặt là ngã rẽ, băng qua bùng binh rồi đi thêm một đoạn nữa là có thể về đến trường. Lâm Nặc chân đi đôi xăng đan gót chân mảnh mai bắn ra những bong bóng nước li ti.

Mưa càng lúc càng lớn, cô lau mặt, mắt hơi nhòe đi, vừa chạy sang mé đường, bắt chợt một bóng đen phóng vút ra, cô giật mình như thể bị một luồng sức mạnh mãnh liệt kéo ngược trở lại.

Chiếc xe màu đen tuyền kèm theo âm thanh gay gắt, xe phanh lại rồi trượt một đường làm nước bắn tung tóe, Lâm Nặc đứng mũi chịu sào, từ phần ngực trở xuống lạnh đủ cả!

Cô loạng choạng vài bước, cuối cùng vẫn liêu xiêu ngã khụy xuống, rồi sững sờ ngay tại chỗ, dường như không tin nổi gương mặt nhìn quần áo của mình.

Suốt đoạn đường đi, một loại cảm xúc nào đó đã tích tụ trong đầu đến giờ phút này vừa đạt đến điểm giới hạn của nó, bỗng chốc vỡ tung. Cô thở dốc, ngược mắt hướng về phía người đàn ông từ trong xe bước ra.

Người đàn ông đó chẳng rõ là chủ nhân của chiếc xe hay tài xế, căng dù chạy lại, trước tiên là xem xét một hồi thấy trên người cô không có thương tích, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khom lưng hỏi: “Cô à, cô không sao chứ?”.

Sao lại không sao cơ chứ! Lâm Nặc chẳng nói lời nào hận đến nỗi muốn khoét trên người anh ta mấy cái lỗ.

Người đàn ông trông vẻ mặt cô kỳ quái lại ngồi lý dưới đất chẳng chịu đứng lên, trong lòng có chút hiểu ra, không khỏi tỏ vẻ xem thường, nói: “Tôi thấy cô cũng chẳng bị thương gì cả, mau đứng lên đi! Lần sau đi đường nhớ chú ý đấy!”.

Rõ ràng đối phương ngỡ rằng cô muốn ăn vạ, vì vậy mà ra tay ngăn chặn trước. Lâm Nặc thấy thế càng giận hơn, lạnh lùng nói, âm lượng vẫn như cũ: “Phải cẩn thận thể nào đây? Trời mưa đường trơn, lái xe phải cẩn thận chứ. Hồi đó thi lấy bằng lái thầy giáo không dạy anh sao?”. Nói xong cô chống tay xuống đất đứng dậy, đầu gối đau nhói.

Nước mưa làm cô ướt sũng, mái tóc xõa ra bết cả vào mặt, trong đầu óc cô lúc này chỉ có một nỗi nhục lớn, gần như là xấu hổ đến tột cùng, bất luận thể nào trong lòng vẫn chỉ nhớ đến cuộc nói chuyện lúc nãy với Từ Chỉ An, cả lời lẽ lạnh lùng của anh nữa.

Dường như, tất cả mọi việc hôm nay, đều do cô tự chuốc lấy!

Dựa vào cái gì, mà cô đem gương mặt nóng bỏng của mình dán vào chiếc mông lạnh ngắt của người ta chứ!

Giờ thì suýt bị đụng xe, lại còn bị người ta nghĩ là ăn vạ nữa.

Xấu hổ, tức tối, thất vọng, bất bình, từng cung bậc cảm xúc cứ liên tiếp dâng trào.

Giữa bầu trời và mặt đất một vùng mù mịt, sống mũi Lâm Nặc cay cay, thật chẳng hiểu sao mình lại xui đến thế.

Dù sao mặt cũng ướt cả rồi, có khóc cũng chẳng ai trông thấy. Cô nghĩ rồi nước mắt thực sự tuôn ra hòa cùng nước mưa.

Người đàn ông đối diện bị cô vịn lại đến mức nghẹn lời nhưng nhìn cô thật sự khỏe mạnh đứng dậy, anh ta cũng không muốn dây dưa, chẳng nhiều lời nữa quay người bỏ đi.

Lâm Nặc gơ tay lau nước mắt theo phản xạ, lau hai gò má, đầu gối vẫn còn đau, tự dưng cô thấy không cam lòng, nói với theo: “Lái BMW thì có gì hay chứ? Anh tưởng tôi muốn ăn vạ hả? Nói cho mà biết nhé, vài trăm đồng bạc ấy, tôi đây cóc thềm nhá!”.

Đối phương sững người, ngại ngần ngoái đầu lại, lúc này Lâm Nặc không nhìn hấn ta nữa, khắp khiêng xoay người bỏ đi.

Cơn mưa xối xả không ngừng quất trên chiếc xe đen tuyền, lái xe Tiểu Trương ngồi vào ghế, hướng mắt nhìn về hàng ghế phía sau, trông thấy gương mặt lạnh lùng khác thường của Giang Doãn Chính đang đứng dừng thu lại ánh nhìn từ phía cửa sổ, liếc nhìn anh ta, giọng lạnh lùng: “Lái xe đi”.

chương 4

Bánh xe vận mệnh

Giờ nghỉ trưa ở ký túc xá mọi người đều ra ngoài, chỉ còn Hứa Tư Tư đang nằm sấp trên giường xem sách, ngược mắt lên trông thấy bộ dạng ướt như chuột lột của Lâm Nặc, cô không khỏi ngạc nhiên giương mắt nhìn.

Tóc Lâm Nặc vẫn còn nhỏ tong tong nước, lúc này cô không màng để tâm, ngồi ngay xuống ghế rồi úp mặt vào tay, không nói lời nào, chỉ cảm thấy trong lòng âm ức vô cùng.

Hứa Tư Tư vội nhảy sang, bước lại gần lay cô, hỏi: “Làm sao thế? Sao lại nhếch nhác thế kia?”.

Lâm Nặc không phản ứng, hồi sau, thấy đầu hơi nặng thì ra người phía sau đã lấy chiếc khăn khô đến lau đầu cho cô.

“Tở cái nhau với Từ Chỉ An”, cô thấp giọng, vẻ kiệt sức, “Trên đường về, suýt bị đụng xe”.

Đáp lại cô là tiếng nín thở: “... Không bị thương chứ?”.

Cô lắc đầu, chợt ngẩng lên, nắm chặt điện thoại vừa nhìn vừa nói: “Hôm nay là cái ngày quỷ quái gì thế? Đúng là một ngày xui xẻo”.

Hứa Tư Tư ngây người, rồi cười ha ha, còn tò mò hỏi: “Anh chàng của cậu thường ngày cũng điềm tĩnh lắm mà, sao hai người lại cãi nhau chứ?”.

Lâm Nặc đành mặt lại, nhớ đến cảnh tượng u ám trong bệnh viện, thật sự cô không tài nào hiểu nổi, cô có lòng đi thăm người bệnh, rốt cuộc có gì sai cơ chứ?

Sau cùng, đối diện với gương mặt quan tâm của cô bạn thân, Lâm Nặc đã kể lại cho bạn nghe đầu đuôi sự tình, Hứa Tư Tư im lặng một hồi, do dự nói: “Anh ấy... có khi nào là tự ti không?”.

“Hả?”, Lâm Nặc chau mày, cứ ngỡ như mình nghe nhầm.

“Hay là, anh ấy không muốn cậu biết rõ hoàn cảnh gia đình của mình?”, Hứa Tư Tư tiếp tục phân tích, “Bọn cậu quen nhau lâu thế rồi, chẳng phải là chưa từng gặp bố mẹ hai bên sao? Con người Từ Chỉ An kiêu căng cao ngạo thế, ở trường cái gì cũng xuất sắc ưu tú nhất, nói không chừng là thật sự không muốn người khác biết được gia cảnh của mình...”.

Lâm Nặc lại chau mày, ngắt lời bạn: “Nhưng tớ không phải người ngoài mà!”. Bạn gái, có thể so sánh với người ngoài sao? Hơn nữa, bố mẹ anh đều đã về hưu cô cũng biết từ lâu rồi đấy thôi.

Hứa Tư Tư lắc đầu: “Thế thì càng nguy to, cậu thử nghĩ mà xem, suy đoán của tớ cũng có lý đấy. Gia đình cậu có điều kiện tốt thế, bình thường thì không nói làm gì, đến khi có chuyện xảy ra mới thấy gia cảnh của cậu và anh ấy khác biệt nhau quá rõ, mà lúc đó cứ theo tính cách của anh ấy thì sẽ không chịu nổi đâu. Nếu là người khác, có lẽ người ta không để ý nhưng lại thân thiết với cậu như thế này...”.

Lâm Nặc đỡ đỡ ngẩng đầu lên, lắng nghe lời phân tích rành mạch của cô bạn thân, nhất thời hơi dao động.

Có đúng là như Hứa Tư Tư nói không nhỉ?

Tóm lại là vì cô quá chậm hiểu hay vì anh quá miễn cảm?

Thế nhưng, bất luận thế nào, cô đều không thể tưởng tượng được, Từ Chỉ An ngày thường ưu tú là thế lại mặc cảm tự ti ư? Nhìn gương mặt nghiêm túc của Hứa Tư Tư, càng nói càng có lý, lòng cô lại càng rối bời, đứng phắt dậy lau khô đầu, cầm phích nước nóng đi vào phòng tắm.

Trước khi đóng cửa, câu nói cuối của Hứa Tư Tư lọt vào tai cô: “... Yêu người như thế, có phải rất mệt không?”.

Câu trả lời khẳng định là có.

Sao cô lại không mệt cơ chứ? Việc ngày hôm nay, cô thật sự đã phải kìm nén lắm rồi! Thế nhưng, dù sao đi nữa, Lâm Nặc hiện giờ cũng không rối rĩ vì chuyện đó mà bận lòng quá lâu.

Buổi diễn thuyết tuyển dụng của Tập đoàn Dung Giang sắp bắt đầu – cô đã đợi cơ hội này từ rất lâu. Gạt bỏ Từ Chỉ An sang một bên, công việc này vốn cũng đã là ước mơ của biết bao người.

Lẽ dĩ nhiên, cô cũng không phải ngoại lệ.

Người đầu tiên lên diễn thuyết là Giám đốc nhân sự. Đó là một người đàn ông trung niên thân hình hơi đầy đặn dẫn theo ba người trợ lý. Bọn họ hai nam, hai nữ, tất cả đều rất có khí thế, ăn mặc cũng rất chuyên nghiệp. Dù là giới thiệu về công ty hay là trả lời những thắc mắc của sinh viên, đều luôn mỉm cười. Lâm Nặc ngồi dưới khán đài, rất thích phong cách tự tin và chuyên nghiệp của họ, cảm thấy nhân viên công sở, đáng vẻ đều phải như thế.

Buổi diễn thuyết kết thúc, lại có người lên nộp hồ sơ xin việc, hội trường vốn dĩ đông nghẹt người dần thưa thớt. Lâm Nặc bước ra ngoài, quay đầu vội vã liếc nhìn, trông thấy trên chiếc bàn dài sơ yếu lý lịch, hồ sơ xin việc cùng bằng cấp chất cao như núi. Bốn người đó đang bận rộn thu dọn giấy tờ.

Chẳng biết là trong số đó, có bao người cạnh tranh cùng một vị trí với mình.

Hứa Tư Tư ngồi cạnh thì thầm: “Hai ngày sau công bố danh sách thi viết, chẳng biết có bọn mình không?”.

Bên ngoài, cơn mưa đầu thu đã ngớt, gió đêm thổi hiu hiu.

Tâm trạng Lâm Nặc dần tốt lên, quét sạch nỗi phiền muộn buổi trưa, vỗ vai Hứa Tư Tư nói giọng dứt khoát, “Đương nhiên là được rồi! Đừng lo!”, khiến người bên cạnh liếc nhìn.

Nhưng sự thật là Lâm Nặc đoán trúng phóc. Hai ngày sau, bọn họ được tham gia kỳ kiểm tra viết.

Những kiến thức chuyên môn về quản lý kinh doanh kiểm tra không sâu lắm, hai cô gái có thể dễ dàng trả lời, lại càng tràn đầy tự tin. Quả nhiên, họ nhanh chóng nhận được điện thoại thông báo, tham gia cuộc phỏng vấn vòng hai, thời gian ấn định là một tuần sau.

Tin tức này khiến mọi người đều vui mừng, sau khi gác máy Lâm Nặc ngồi bên bàn ngẫm nghĩ hồi lâu, có nên thông báo việc này với “ai đó” chăng?

Từ sau cái ngày không vui vẻ ấy, cả tuần nay cô và Từ Chỉ An không gặp mặt nhau. Vì chuyện tuyển dụng nên đầu óc quay cuồng, vốn chẳng có thời gian nhàn rỗi để nghĩ đến, thế nhưng Từ Chỉ An thì sao? Công việc của anh đã định sẵn, bài vở năm cuối lại thoải mái nhẹ nhàng. Vậy mà, anh vẫn chẳng chủ động gọi điện thoại hỏi thăm cô.

Chiến tranh lạnh lâu như vậy trước giờ chưa từng có, đến cả những chị em trong ký túc xá cũng đoán ra hai người họ đang hục hặc nhau. Lúc này thấy Lâm Nặc thần thờ nhìn chiếc điện thoại, Lý Mộng không nhịn được, cười nói: “Cơ hội tốt đó, hâm nóng tình cảm lại đi”.

Lâm Nặc nghe vậy lườm cô ấy, thấy gương mặt khích lệ của đối phương, thế là, cô hít sâu một hơi, bấm số gọi đi.

Giọng Từ Chỉ An dừng dưng, khi nghe cô được tham gia phỏng vấn, cũng chỉ đáp: “Ồ, vậy thì tốt rồi!”.

Lâm Nặc thoáng cụt hứng nhưng rồi vẫn hỏi: “Tối nay, mình cùng đi ăn cơm nhé!”.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, dường như bên cạnh còn có tiếng động khác, sau đó Từ Chỉ An nói: “Anh bận việc rồi, khi khác đi!”.

Lâm Nặc không nói gì nữa, không chút biểu cảm gác máy điện thoại, nhưng ai cũng có thể nhận ra bầu không khí với áp suất cực thấp đang lơ lửng trên đầu cô nàng. Mọi người trong ký túc xá tuy tò mò nhưng tất cả đều thông minh lựa chọn im lặng.

Thoáng chốc, không gian im ắng đến lạ thường.

Không lâu sau, có người gõ cửa bước vào, là nữ sinh phòng bên cạnh, nhiệt tình mời: “Tối nay sinh nhật mình, mọi người cùng đi ăn uống hát hò, thế nào?”.

Lý Mộng chỉ kịp “A” lên một tiếng liền nghe thấy tiếng reo giòn tan từ bàn điện thoại: “Hay quá!”.

Tối hôm đó, cả nhóm tập trung tại khu vui chơi giải trí sầm uất “Ca nhạc Hoàng Đình” mở party tổ chức sinh nhật.

Đã chẳng còn là những cô cậu học trò mới chân ướt chân ráo bước vào cổng trường mà sắp sửa tốt nghiệp rồi, tất cả mọi người đều nô đùa tự do thoải mái, chẳng chút gò bó, bìa và rượu không bỏ cái nào, khi ngà ngà say thì cầm mic lên hò hét một trận, để đã rượu.

Trong đó, nam sinh chiếm số đông, đều nhất loạt chúc rượu chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật, lại cũng chẳng chịu buông tha cho năm, sáu nữ sinh đang ngồi ở đó. Lâm Nặc thường ngày tính tình phóng khoáng, giao thiệp vui chơi cùng bạn bè rất thoải mái hòa đồng, thêm vào đó lại đúng lúc tâm tình đang chút phiền muộn. Thế là, suốt cuộc vui chơi cô cũng chẳng khước từ gì cả, uống nhiệt tình hết mình.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, có người nghĩ ra trò chơi, Lâm Nặc hơi ngà ngà say, đứng dậy đi vệ sinh, bạn học ngay cạnh thuận tay đỡ cô, hỏi: “Không sao đấy chứ?”.

Cô lắc đầu, vẫn tỉnh táo: “Không sao”.

Thật ra trong phòng có nhà vệ sinh riêng biệt, nhưng cô vẫn đi ra ngoài, chủ yếu muốn hít thở không khí trong lành.

Phía ngoài là hành lang dài hun hút, nền trải thảm đỏ dày, cô vừa giẫm lên đã có cảm giác nhẹ nhàng bay bổng.

Phục vụ chạy lại nghênh đón, thái độ vô cùng khách sáo lễ phép, hỏi thăm cô có cần giúp đỡ gì không?

Cô xua tay, đến hôm nay mới biết, hóa ra khu giải trí dành cho người có thu nhập cao nhất thành phố này là sản nghiệp của gia đình cô bạn. Ngày thường trông cô nữ sinh này mộc mạc giản dị là thế, cũng chẳng trách vừa rồi bọn Lý Mộng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Nhà vệ sinh nằm ở một góc khuất, trang trí sang trọng vô cùng.

Tựa mình vào bồn rửa mặt đá hoa cương trong giây lát, Lâm Nặc cảm thấy được tim cô đột nhiên đập rất nhanh do tác dụng của men rượu. Gương mặt cô trong gương đỏ ửng, đôi mắt long lanh, trên thực tế đầu óc cô đã bắt đầu không còn linh hoạt nữa.

Ưu điểm duy nhất của việc này đó là ba chữ “Từ Chỉ An” cùng với tất cả chuyện không vui khác lúc này đều đã nhạt nhòa trong đầu.

Không lâu sau, lại thêm hai người phụ nữ trẻ nữa tiến vào, quần là áo lượt, sức nước nước hoa, Lâm Nặc choáng váng đầu óc, miễn cưỡng rời khỏi khu vực yên tĩnh đó.

Nào ngờ vừa đi ra được hai ba bước, cô liền bị một lực va đập mạnh đâm từ phía sau, cô choạng vạng nhao người về phía trước. Đúng lúc cô quay đầu lại, hơi rượu nồng nặc đã xộc lên.

Người thanh niên đó đã say mèm, trên ngực áo sơ mi trắng lấm tẩm vài vệt rượu đỏ loang lổ, dưới cằm nhều xuống vài giọt nước, mắt đỏ vằn những tia máu, vươn tay ra muốn ôm chầm lấy cô.

Lâm Nặc kinh ngạc, vội vàng đẩy ra, thế nhưng sau lưng là góc tường, vô ý đập ngay vào vai, đau đến muốn thét lên.

Tên đó ăn nói lè nhè, cử chỉ thô lỗ, Lâm Nặc cố sức giơ tay chặn lại, thế nhưng làm sao chống lại được sức mạnh của đàn ông đang say rượu chứ?

Những người phục vụ có mặt khắp mọi nơi giờ biến đi đằng nào rồi nhỉ? Cô nghiêng rằng nổi cáu, gần như lấy hết sức bình sinh, khó khăn lắm mới vùng thoát khỏi vòng tay của tên đó, quay ngoắt người như chú thỏ bỏ chạy như bay.

Thế nhưng, mới chạy được hai bước thì thành linh “Bình” một tiếng liền đâm sầm ngã vào một lồng ngực khác.

Lần này một lúc sau, cô mới hoàn hồn lại.

Cũng vẫn là một người đàn ông, hơn nữa, trên cơ thể còn vương mùi hương nước hoa thanh mát, tựa như hương cỏ hoa sau cơn mưa mùa hạ.

Kỳ thực Lâm Nặc cũng không hiểu bản thân mình thế nào, duy chỉ có một điều lúc này đây, cô không còn thấy sợ hãi gì nữa, thậm chí nổi hoảng loạn trước đó đã bị quét sạch.

Đến khi ngẩng mặt lên nhìn, cô lại sững sờ lần nữa.

Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo đó là một đôi mắt đen sâu thẳm.

Trước đây, Lâm Nặc chưa hề biết, lại có người mang đôi mắt thăm thăm và sáng như vậy.

“Á... Xin lỗi anh...”, trong tích tắc, nhận mình đang thất thố, cô vội lùi về sau một bước.

“Không sao”, ánh mắt Giang Doãn Chính đảo một lượt trên mặt cô, trong mắt ánh lên sự kinh ngạc, lướt về phía người đàn ông xiêu vẹo sau lưng cô.

Rõ ràng người đó đầu óc không tỉnh táo, không ý thức được đã có thêm người thứ ba, cứ bổ nhào về trước, quần chặt không rời.

Lâm Nặc vô cùng ác cảm di chuyển sang một bên, không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy người đàn ông mảnh khảnh cao ráo, cô khẽ cắn môi.

Nửa người Giang Doãn Chính khuất trong bóng tối, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu nhìn cô, khẽ nhướn mày.

Năm phút sau, Lâm Nặc khẽ ngẩng đầu lên nói, “Cảm ơn anh”, nụ cười phản chiếu trong đôi mắt đen sâu thăm đối diện, dịu dàng ấm áp như mùa xuân.

3. Chương 05 - 06

Chương 5: Đánh cược

Trước khi quay lại phòng bao, Lâm Nặc không khỏi ngoái đầu nhìn lại, lúc này Giang Doãn Chính đã đi xa, dưới ánh đèn mờ ảo chỉ còn nửa gương mặt trông nghiêng – thanh tú, thờ ơ lãnh đạm, dường như đó là khí chất bẩm sinh của anh chẳng can hệ gì đến thái độ.

Lâm Nặc sững sờ, chỉ vì bóng hình mảnh khảnh gầy gầy ấy dường như cô đã gặp ở đâu đó, có chút quen thuộc đến kỳ lạ. Tuy nhiên, não bộ chưa kịp hoạt động thì tiếng ồn ào huyền ảo đã ập vào xóa tan hồi ức mong manh ít ỏi ấy.

Đó là ký ức về nghĩa trang lạnh lẽo, xơ xác, tiêu điều.

Thế nhưng, đôi mắt ấy đã khắc sâu vào ký ức cô. Sau này hồi tưởng lại, cô vẫn không khỏi kinh ngạc.

Ngày hôm sau, cuối cùng Từ Chỉ An cũng xuất hiện.

Lúc đó, Lâm Nặc đang xách hai phích nước bước ra khỏi phòng đun nước, chợt cảm thấy tay nhẹ hẫng, quay đầu lại, chẳng rõ Từ Chỉ An đã đứng ngay cạnh từ lúc nào.

Lâm Nặc quay đi, nhìn về phía trước chẳng nói lời nào. Sự chủ động tới qua của cô bị khước từ, là một việc khiến người ta đau lòng và mất mặt. Vì vậy, lúc này cô không có ý định nhượng bộ thêm nữa.

Thế mà, từ lúc gặp Từ Chỉ An vẫn trầm mặc, chỉ xách nước giúp cô, hai người đi trên đường, hết như ngày trước, như một cặp tình nhân bình thường trong trường.

Đi được một đoạn, anh mở miệng nói: “Tối nay ký túc xá bọn anh liên hoan, em cũng tham gia nhé”.

Lâm Nặc chẳng suy nghĩ nhiều, liền nói: “Không đi”. Giọng cô lạnh lùng, sau đó, mới hoảng hốt bình tĩnh, lối thoát tốt như vậy, sao cô lại bỏ lỡ như thế chứ! Thế nhưng, tất cả chỉ là trong vô thức cô đã trả lời.

Quả nhiên, Từ Chỉ An liếc nhìn cô rồi chẳng nói gì nữa.

Trong lòng Lâm Nặc cũng chẳng rõ hối hận hay giận dữ nữa, khi về đến trước cửa ký túc xá, cô nói, giọng hơi tức giận: “Lần sau anh mà như vậy nữa thì em mặc kệ anh luôn đó!”.

Như vậy nữa? Ý là nói chuyện ở bệnh viện hay là cú điện thoại tới qua? Thực ra ngay cả cô cũng chẳng thể nói rõ. Thế nhưng, Từ Chỉ An chỉ lặng im trong giây lát, khẽ gật đầu, thấy tinh thần cô khá lên, anh dịu giọng nói: “Vậy tối nay em có đi ăn tối với anh không?”.

Đúng lúc đang là giữa trưa, dưới ký túc xá người ra kẻ vào tấp nập, một bạn học đi qua, trông thấy hai người, bèn khúc khích chào hỏi. Lâm Nặc đón lấy phích nước gạt đầu bữa coi như đồng ý, rồi cùng bạn ấy đi lên lầu.

Đi một lúc, đột nhiên nhớ đến câu nói trước đây của Hứa Tư Tư.

Cô ấy nói: “Lâm Nặc, sao mình cứ cảm thấy cậu toàn chiều theo ý của Từ Chỉ An vậy?”.

Khi cô ấy nói câu nói này, Lâm Nặc cảm thấy đau lòng, thế nhưng dường như cô đã quen rồi.

Cũng như bây giờ, hai người tưởng như hòa hợp như trước nhưng nguyên do tranh cãi lại bị giấu kín. Tuy cô không biết bản thân đã làm sai những gì nhưng cô hiểu rõ, chưa chắc Từ Chỉ An đã cảm thấy đó là lỗi của anh. Nếu đã như vậy, e rằng nhắc lại việc này, họ chỉ rơi vào bế tắc thêm nữa mà thôi.

Lần này, cứ xem như cô nhượng bộ đi vậy.

Cuối tuần về nhà, mẹ cô vừa xào rau vừa trò chuyện cùng cô. Nói đến chuyện dầu, gạo, mắm, muối, đột nhiên lại nhắc đến cuộc sống tương lai sau này.

Bà Lâm thuận miệng hỏi: “Từ Chỉ An có biết làm việc nhà không?”.

Lâm Nặc đang ăn vụng, không cẩn thận ngón tay bị bỏng, vừa xuyết xoa vừa trả lời qua loa: “Có ạ”.

“Thế thì tốt rồi”, bà Lâm cười, “Chứ không thì lấy một cô gái mười đầu ngón tay chưa từng dãi nắng dầm mưa như con về, mà chồng cũng không biết làm việc nhà, sau này việc nhà hai đứa sẽ ra sao? Đâu thể vừa tốt nghiệp ra trường đã thuê người giúp việc chứ...”.

Lâm Nặc lại vâng dạ một tiếng, mang thức ăn ra khỏi nhà bếp.

Mẹ tình cờ nói về tương lai sau này chẳng phải lần đầu. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên cô không muốn tiếp tục chuyện trò quá sâu về chủ đề này.

Khi càng gần với thực tế, thì những bất an xao động trong cô dường như cũng dần được thức tỉnh.

Cô gặp lại Giang Doãn Chính hôm thứ Hai trước khi phỏng vấn. Ngay cả Lâm Nặc cũng không ngờ được, trong thành phố rộng lớn thế này, hai người lại có cơ hội gặp lại nhau.

Lúc đó, cô cùng Hứa Tư Tư lú lú đứng tại sảnh tầng một tòa nhà Tập đoàn Dung Giang, cùng nhóm người phỏng vấn đứng chờ thang máy.

Sau đó cô trông thấy anh.

Anh mặc bộ vest đen với năm sáu người vây quanh, bước từ ngoài vào, nhân viên đang đi lại trong tòa nhà đều dừng lại chào hỏi, anh đều đáp lại, dưới ánh đèn đôi mắt anh trông càng đen và sáng long lanh hơn.

Trong một thoáng, ánh mắt sâu thẳm ấy dường như đảo sang, dừng lại ở những thanh niên đang đứng chờ thang máy rồi xoay người bỏ đi luôn.

Lâm Nặc hơi ngẩn người, trông thấy anh và những người bên cạnh cùng bước vào một thang máy khác cách đó không xa, lúc này Hứa Tư Tư mới vỗ vào vai cô: “Nhìn gì thế?”.

“Không có gì”, cô lắc đầu, thôi không nhìn nữa, theo chân mọi người, tiến vào một không gian nhỏ hẹp.

Lúc này, cô nghe rõ mồn một, nhân viên đều nhất loạt cung kính gọi anh: “Tổng giám đốc Giang”, lại thêm khí chất nữa, thân phận của anh xem chừng không nói cũng rõ cả rồi.

Hóa ra, thế gian này thật quá nhỏ bé, chẳng phải thế sao?

Thật ra, ngay cả Giang Doãn Chính cũng chẳng ngờ được, người con gái anh không biết tên đó lại xuất hiện ở đây. Dù chỉ một ánh nhìn thoáng qua, anh vẫn có thể thấy cô, đôi mắt sáng long lanh, khóe môi hơi bướng bỉnh khẽ mím lại, đứng giữa những gương mặt xa lạ và mơ hồ khác quả thực vô cùng nổi bật.

Không, có thể chỉ là đặc biệt thu hút ánh nhìn của anh mà thôi.

Rất nhanh, trong mơ hồ sơ ứng tuyển anh tìm thấy bộ hồ sơ của cô.

Trên đó viết khá rõ ràng những thông tin liên quan đến cô, anh đưa mắt lướt nhanh, sau đó không nói gì trả vào chỗ cũ. Tuy nhiên, có lẽ anh đã vô tình để lộ ra vẻ quan tâm, Trưởng phòng Nhân sự khi ôm mớ hồ sơ ứng tuyển, trong lòng hiểu rõ, âm thầm lặng lẽ ghi chép lại cái tên đó.

Cuộc phỏng vấn hai mươi phút sau sẽ bắt đầu.

Theo thông lệ, đầu tiên ứng viên giới thiệu về bản thân, rồi đến kinh nghiệm làm việc theo nhóm, cuối cùng trả lời những câu vấn đáp dường như vô tận, trổ tài hùng biện và năng lực ngay tại chỗ, mỗi người đều cố gắng đưa ra những đáp án hoàn hảo cho câu hỏi của mình.

Lâm Nặc nằm trong nhóm năm cô gái, rất tình cờ chỉ mỗi cô là sinh viên của Đại học Z, vì thế cô rất căng thẳng, cảm giác một thân một mình xông pha chiến đấu. Nhưng kỳ lạ là căng thẳng thì căng thẳng, cô phát hiện ra bản thân vẫn có tâm trạng nhõm nhợt quan sát tình hình của bốn đối thủ cạnh tranh kia.

Trong số đó, có một người tên Đinh Tiểu Quân, là sinh viên khoa Quản trị kinh doanh Đại học F. Theo đánh giá của Lâm Nặc, thực lực cô ta khá nhất, hiển nhiên là thế, ý kiến của các phỏng vấn viên cũng tương tự cô. Cô phát hiện ra, mỗi lần đến lượt Đinh Tiểu Quân phát biểu ý kiến, những phỏng vấn viên ngồi ở hàng ghế đầu, đều lộ vẻ quan tâm và hứng thú.

Thôi, thế là xong rồi. Cô chán nản, chỉ có hai vị trí, e là khó khăn gian nan lắm mới rơi vào mình đây.

Có lẽ vì những suy nghĩ đó, lời lẽ cử chỉ cô lại càng thoải mái phóng khoáng. Đến lượt Lâm Nặc, người đàn ông trung niên ngồi ở chính giữa hỏi: “Mời cô Lâm trình bày kế hoạch và mục tiêu của mình trong năm năm tới”. Câu hỏi rất đơn giản nhưng lại khó trả lời, vì quá khiêm tốn hay quá phô trương đều có thể để lại ấn tượng không tốt.

Lâm Nặc nhận ra người đặt câu hỏi, chính là Giám đốc nhân sự Lý, người chủ trì buổi diễn thuyết ở trường hôm đó, ông ta có thân hình hơi đầy đặn cùng gương mặt hòa nhã gần gũi.

Cô suy nghĩ lát, đột nhiên nói: “Tôi xin phép trả lời câu này bằng tiếng Anh, có được không?”.

Không thực sự tự tin mà ngược lại nụ cười cô mang vẻ ngượng ngùng nhưng lại khiến những phỏng vấn viên mắt sáng rực lên, có người liền cười, nói: “Được thôi, hiếm khi có người chủ động yêu cầu. Xem ra, tiếng Anh là một thế mạnh của cô Lâm!”.

“Không phải thế”, cô cũng mỉm cười, giọng rất thoải mái, “Chỉ là tôi có chuẩn bị trước một chút, không nói thì tiếc quá!”. Nói dối khóa lấp đôi chút, trên thực tế, cô chỉ dốc hết sức đánh canh bạc cuối, hy vọng có thể để lại ấn tượng về mình nhiều hơn một chút.

Những từ đơn hình thành một câu nối tiếp nhau phát ra miệng, có lúc ngay cả Lâm Nặc cũng chẳng rõ bản thân mình đã nói những gì, cô chỉ dựa vào bản năng để diễn đạt bất chấp quy phạm câu cú và cách dùng từ, cô ngáy người trong giây lát, chờ đợi phản ứng của những người ngồi trước mặt mình, nét mặt họ chẳng có vẻ gì là giễu cợt hay mất kiên nhẫn, tâm trạng của cô cũng dần tốt lên.

Cho đến khi nói xong câu cuối cùng, Lâm Nặc thấy trong số đó không chỉ một người khẽ gật đầu, lúc này cô mới thở phào, thầm cảm ơn Lý Mộng suốt bốn năm đại học ngày nào cũng kéo cô đi luyện tập môn Nghe nói.

“Rất tốt”, cuối cùng cũng có người nói, ánh mắt tỏ vẻ tán dương.

Bước ra khỏi phòng, Hứa Tư Tư chạy lại, hỏi thăm về tình hình phỏng vấn. Cô chưa kịp trả lời, thì bắt gặp một ánh mắt khó hiểu phức tạp, ngoái đầu lại, vừa kịp trông thấy Đinh Tiểu Quân.

Cô cười, phần nào hiểu được đối phương đang suy nghĩ gì, chỉ có điều cô chẳng màng để tâm đến.

Thật ra cô muốn dừng cảm đánh cược một lần, vả lại, xem ra thành quả thu hoạch được cũng không tồi.

Dù sao thì kết quả vẫn chưa biết thế nào, mỗi người đều có quyền cố gắng và tranh đấu.

Chỉ có điều, khi cùng Hứa Tư Tư ra khỏi Tập đoàn Dung Giang, Lâm Nặc không ngờ mấy ngày sau cô lại gặp Giang Doãn Chính lần nữa.

Cho dù gặp lại, cô cũng không biết rằng hóa ra cũng có khi chỉ là những ngôn từ và cử chỉ vô tình, có thể đưa đẩy đời người rơi vào một quỹ đạo hoàn toàn mới.

Chương 6: Gặp nhau

Khi nhận được điện thoại của Giám đốc Lý, Lâm Nặc đang ở ký túc xá xem truyện tranh.

Đã vào tháng Mười một rồi, thời tiết bắt đầu lạnh, nhìn qua cửa sổ có thể trông thấy cây cối bên ngoài đang không ngừng lay động trước gió. Bởi thế tuy là giữa trưa nhưng chẳng ai muốn ra ngoài, tất cả đều trốn hai tiết lý luận buổi sáng chẳng mấy quan trọng, vui vẻ hí hửng ngồi chơi bên máy vi tính.

Gác điện thoại, Lâm Nặc im lặng trong hai giây mới tuyên bố, giọng bình thản: “Tớ trúng tuyển rồi!”.

Lý Mộng ngồi gần cô nhất là người phản ứng đầu tiên. Chỉ thấy đôi mắt to tròn đen láy của cô ấy sáng lên, tiếp đó thì áp sát lại gần, giọng kinh ngạc, dường như còn vui hơn cả Lâm Nặc nữa.

Thế nhưng Lâm Nặc phản ứng rất nhanh, quay đầu nhìn Hứa Tư Tư, còn cô ấy đang tỏ ra rất đổi vui mừng, chẳng lộ chút buồn bã nào.

“Đừng nhìn tớ, cái này có gì lớn lao đâu chứ!” Cô bạn tính tình vốn phóng khoáng phẩy phẩy tay, như thể đã lường trước sự việc: “Tớ nói rồi, biểu hiện hôm đó của tớ thảm lắm, bọn họ mà tuyển tớ mới là lạ ấy chứ”.

Tuy nói thế, Lâm Nặc vẫn cảm thấy khó xử, dù gì mối quan hệ của hai người họ vẫn luôn tốt đẹp, hướng hồ còn đi thi tuyển cùng nhau, kết quả cuối cùng lại không được như ý nguyện.

Hứa Tư Tư vẫn vô tư cười nói: “Mời cơm đi, mời cơm đi!”.

Mọi người rất thích thú với việc “cải thiện bữa ăn”, vừa nghe xong, liền hưởng ứng ngay.

Cuối cùng ông Lâm nói trong điện thoại rằng: “... Đi ăn chỗ nào ngon ngon vào, mang hóa đơn về rồi bố thanh toán cho!”.

“Cảm ơn bố, vậy thì con không khách sáo đâu nha!”, biết bố đang vui, Lâm Nặc đùa với ông.

Đầu dây bên kia trầm ngâm: “Bố cũng không mong con khách sáo đâu!”.

Lâm Nặc cười phá lên.

Do buổi trưa thời gian còn ít nên cô tổ chức ăn mừng vào buổi tối.

Hơn ba giờ chiều Lâm Nặc có hai tiết môn tự chọn, kỳ thi tốt nghiệp đã gần kề, cô phải cố gắng hết sức ở những môn ngoại khóa, hơn nữa giáo viên lại “nổi tiếng” nghiêm khắc, thế nên cô chẳng dám trốn học. Còn Từ Chỉ An đã đi làm gia sư hơn hai năm nay, hôm nay vừa đúng buổi cuối, từ nhà học trò tới ít nhất cũng mất hơn một tiếng đồng hồ ngồi xe. Những người còn lại trong ký túc xá ai cũng đều có bố trí xong xuôi đầu đuôi cả. Tất cả mọi việc cứ như vắn vít vào nhau, thế nên mọi người chia ra mỗi người một việc, đúng sáu giờ tối hẹn gặp nhau tại nhà hàng Hồng Kông tầng tám trung tâm thương mại Chính Đại.

Sau buổi chiều đó, đến khi Lâm Nặc trấn tĩnh lại mới cảm thấy có chút khó hiểu.

Vốn dĩ cô cứ ngỡ chẳng cách gì chiến thắng nổi, nhưng lại may mắn được Tập đoàn Dung Giang tuyển chọn, hơn nữa cấp trên còn chính là Giám đốc nhân sự Lý, xem ra cũng là một người hòa nhã.

Lần đầu tiên cô tìm việc đã thuận lợi mỹ mãn thế này, sao có thể không khiến người ta phấn khởi chứ?

Khó khăn lắm mới kết thúc giờ tự học, Lâm Nặc khoác túi ra khỏi lớp, mới phát hiện trời mưa lâm thâm từ lúc nào.

Những bạn học xung quanh cùng kêu lên, hiển nhiên không ai ngờ rằng năm nay mưa thu lại nhiều như vậy, không ai mang theo ô nhưng cũng không muốn bị lỡ thời gian nên họ chỉ có thể đợi mưa mà đi.

Lâm Nặc chẳng mấy để tâm, có lẽ do tâm trạng nên lúc này những giọt nước mưa mát lạnh lại cực kỳ đáng yêu. May là cổng trường chỉ cách lớp học vài trăm mét, cô lấy túi che đầu, chạy vội ra ngoài.

Ra khỏi cổng trường là đến trạm xe, đúng giờ tan tầm, xe buýt chặt cứng người, sương mù xám xịt bao phủ, chỉ thấy trước mắt một vùng tối đen kìn kịt.

Lâm Nặc đợi một lúc lâu bèn quyết định đón taxi.

Như mọi khi, phải đứng xếp hàng từng người lên một, mãi mới đến lượt cô, bác tài lại nói vì phải giao ca nên không chạy vào trung tâm thành phố. Lúc này mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi cả lên da mặt, thấm vào người, ẩm ướt lạnh lẽo, dầu cho tâm trạng cô đang rất vui vẻ cũng chẳng ngăn được phiền muộn.

Lâm Nặc che một tay trên đỉnh đầu, đi tới đi lui trong mưa, nghe thấy tiếng còi xe đột ngột vọng đến. Cô quay lại thì thấy một chiếc xe đen tuyền sang trọng đỗ ngay cạnh.

Cần gạt nước mưa che khuất tầm nhìn, cô vẫn đang cố nhìn xem người bên trong là ai thì cửa xe chợt mở ra.

Cô ngăn người khi nhìn thấy gương mặt chẳng rõ có thể coi là quen thuộc không.

Giang Doãn Chính chống một tay lên cửa xe, nhìn cô gạt đầu nói: “Lên xe đi, anh chở em”. Rõ ràng hai người chỉ mới gặp nhau một hai lần, điều kỳ quái nhất là lời nói này từ miệng anh ta phát ra lại chẳng có chút đường đột nào.

Lâm Nặc sững lại, anh chỉ đứng đó không thúc giục, vẫn bộ trang phục vest đen vừa vặn, trong màn mưa u ám mà khuôn mặt lộ vẻ thanh tú đến lạ thường.

Ngồi trong xe, Lâm Nặc xoa xoa đôi bàn tay lạnh cóng, mỉm cười nói: “Làm phiền anh, thật ngại quá!”.

Giang Doãn Chính không nói gì, đưa tay ấn nút, khí ẩm từ từ lan tỏa ra.

Lâm Nặc khẽ mím môi, cô cảm thấy lúc này nên nói cái gì đó, không thể để không khí lạnh lẽo thế này! Thế nhưng, giờ đây cô vẫn đang trong trạng thái mơ hồ. Lần trước gặp ở sảnh mờ mờ ảo ảo của KTV chỉ có ngắn ngủi vài phút vậy mà hôm nay anh lại dừng xe để đón cô, còn cô, cứ thế lên xe của anh là sao?

Lâm Nặc ngấm mưa bên ngoài cửa kính, cứ thế suy ngẫm về hành động của mình. Còn anh thì sao? So với cô, anh lại thiệt thòi hơn, cả tên cô là gì anh vẫn chưa biết, lúc này còn làm tài xế nữa.

Nghĩ đến đó, cô vội nói: “Em là Lâm Nặc”.

Người cầm lái thờ ơ nhìn cô, khẽ gạt đầu: “Giang Doãn Chính”.

Lâm Nặc lại cười: “Em biết”. Trong thời đại internet ngày nay, tên của Tổng giám đốc Tập đoàn Dung Giang, làm sao lại không tra ra được chứ?

“Lần trước ở công ty, em đã gặp anh rồi”, cô lại nói.

“Anh cũng trông thấy em”, Giang Doãn Chính chậm rãi đáp, không trông thấy vẻ ngạc nhiên của Lâm Nặc, dừng đèn đỏ ngay bùng binh, hỏi: “Đi đâu?”.

“... Hả?! À, Trung tâm thương mại Chính Đại”, cô quay đầu sang, chỉ thấy gương mặt trông nghiêng cùng biểu cảm lãnh đạm của đối phương, mùi nước hoa thoang thoảng bay vào mũi cô, tựa như mùi hoa cỏ sau cơn mưa mùa hạ.

Một số cảnh tượng nhẹ nhàng đan chéo nhau, trong một khoảnh khắc những tia sáng điện chợt lóe lên. Cuối cùng, cô đã nhớ ra lần đầu gặp anh là ở nghĩa trang hôm đó.

Hóa ra là anh, cô nhìn sang trầm nghĩ.

Thật kỳ diệu, hóa ra cuộc gặp gỡ của họ còn sớm hơn họ tưởng.

Trước khi đến nơi, Lâm Nặc gọi điện thoại thì biết mọi người đã ở nhà hàng rồi, cô đành lắp bắp xin lỗi: “... Các cậu đợi thêm năm phút nữa thôi, sắp đến rồi, còn không mọi người cứ gọi món trước đi...”.

Đợi cô nhận xong điện thoại, Giang Doãn Chính quay sang, hỏi, “Có tiệc tùng sao?”, giọng điệu thờ ơ.

“Vâng, gần như thế”, lúc này Lâm Nặc mới sực nhớ, lần mời cơm này có liên quan rất nhiều đến anh, dù gì cô cũng đang ăn mừng vì được gia nhập công ty anh đấy thôi.

Xe dừng ngay trước tòa nhà Chính Đại, Lâm Nặc nói lời cảm ơn, Giang Doãn Chính mỉm cười, đôi mắt đen láy nhìn cô, “Đi chơi vui vẻ nhé!”.

“Vâng”, Lâm Nặc cười, rồi khoác túi xách bước xuống xe.

Đi về trước vài bước, cô vẫn không quên quay lại vẫy tay, chỉ tiếc là trong màn đêm u tối cô không trông thấy biểu cảm của người ngồi trong xe.

Khi Lâm Nặc khuất bóng, Giang Doãn Chính mới thu lại ánh nhìn.

Ngoài trời mưa tuy lớn nhưng trong xe cũng chẳng lạnh lắm, trái lại còn hơi nóng nữa. Người con gái lạnh đến mức xoa hai tay vào nhau đã xuống xe nên anh tiện tay tắt luôn điều hòa, nhìn vào gương chiếu hậu, chuyển hướng xe, dưới ánh đèn yếu ớt chiếc xe chậm rãi rời đi.

Đến khi xe chạy được một đoạn khá xa, dưới ánh đèn Giang Doãn Chính vô tình trông thấy một vật nằm trên ghế phụ.

Đó là chiếc điện thoại nắp gập nhỏ màu bạc, nằm ngay chỗ Lâm Nặc ngồi vừa rồi, nói một cách chính xác là kẹp giữa ghế phụ và hộp cần số.

Đưa bàn tay thon dài ra cầm lấy, anh mỉm cười, trên điện thoại còn dán một tấm sticker, nụ cười Lâm Nặc dịu dàng ấm áp, ánh mắt kiên cường mạnh mẽ... hết như nửa tháng trước, lần đầu anh gặp cô trong cơn mưa.

Hôm đó, anh ngồi ngay cửa sổ xe, vô tình nhìn ra ngoài và trông thấy cô.

Thực ra lúc đó, cửa kính bị nước mưa dội vào xóa xả cảnh vật bên ngoài trở nên mơ hồ, nhưng anh vẫn có thể hoàn toàn nhìn rõ biểu cảm của cô. Rõ ràng, cô xoay người khép khiêng bỏ đi, thế nhưng cô gái bé nhỏ đó vẫn giữ dáng vẻ kiên cường, đến cả sống lưng cũng thẳng đứng.

Trong khoảnh khắc đó, anh đã ghi nhớ cô.

Nhớ một người, không cần quá nhiều lý do, chỉ là xuất hiện đúng thời gian và địa điểm hay không mà thôi.

Và Lâm Nặc, đã xuất hiện đúng lúc.

Cơn mưa về đêm ở thành phố làm giao thông ùn tắc. Trong khi chờ đợi, Giang Doãn Chính bỏ chiếc di động vào túi áo.

Còn Lâm Nặc sáng hôm sau mới phát hiện mình đánh mất công cụ liên lạc quan trọng.

Tối hôm trước, sau khi ăn cơm cả nhóm còn đi hát, đến cả Từ Chỉ An xưa nay vốn không thích hoạt động này, cũng đi cùng mọi người.

Cả buổi tối, đề tài mọi người đề cập nhiều nhất là: bến bờ, lứa đôi, tình cảm trai gái mà hai người chính là trung tâm của đề tài, khó tránh khỏi bị chuốc cho say khướt đến thất điên bát đảo. Lúc trở về trường, Lâm Nặc nôn thốc nôn tháo, dựa vào vai của Từ Chỉ An, nhắm nghiền mắt chẳng hé môi kêu ca nửa lời.

Tửu lượng của Từ Chỉ An vốn không cao lắm, hiển nhiên lúc này cũng uống khá nhiều, hơi thở mang hơi rượu không ngừng phả ra.

Về đến ký túc xá Lâm Nặc vội vàng tắm rửa rồi leo lên giường ngủ, sáng ra tỉnh dậy đầu đau nhức, theo thói quen cô lấy điện thoại xem giờ nhưng quờ mãi mà không thấy.

Mọi người đều đi học rồi, bữa sáng trên bàn các bạn để phần đã nguội lạnh. Lâm Nặc xuống giường lục tìm trong túi một hồi, lúc này mới phát hiện ra chẳng thấy điện thoại đâu nhưng nhất thời không nhớ ra để ở chỗ nào, trong lòng vô cùng lo lắng, khi đối diện với sự thật rằng mình đã làm mất điện thoại cô càng thấy ử dột hơn.

Do uống quá say, hai mắt Lâm Nặc hơi sưng lên, mặt mày ủ ê, cô nhìn mình trong gương, sau cùng miễn cưỡng quyết định không đi học nữa.

Ở lì trong ký túc xá mãi đến trưa, lúc này cô mới cầm phiếu cơm đi ăn, vừa xuống dưới lầu liền trông thấy bác quản lý gọi: “Lâm Nặc, có người tìm, bác đang định lên gọi cháu đây”.

Cô nhìn hướng tay bác ấy, bên ngoài mái hiên rộng lớn, một dáng hình mảnh khảnh đang đứng đó. Mưa lúc này đã tạnh, ánh nắng giữa trưa len lỏi thoát ra từ trong tầng mây, chiếu lên người anh, rõ ràng chỉ là những tia sáng vụn vỡ le lói nhưng vẫn chói lòa rực rỡ.

Cô thật sự bất ngờ, chủ động tiến về phía trước: “Hi”, chào hỏi xong cô nhướn mày hỏi: “Anh tìm em à?”.

Giang Doãn Chính cúi xuống nhìn cô, ánh mắt trong vắt, anh lôi từ túi quần ra một vật màu bạc.

Mắt cô sáng lên, không ngờ vật mất đi rồi lại tìm được, mà quá trình tìm kiếm cũng thật kỳ diệu.

“Sao lại ở chỗ của anh?”, nhận chiếc điện thoại từ tay anh, cô cười sung sướng.

Giang Doãn Chính nhướn mày, bình thần nói: “Lẽ nào em không quan tâm vì sao anh biết chỗ ở của em?”.

“Ồ?”, cô ngẩn người, rồi lại hoảng hốt gật đầu, “Đúng nhỉ, sao anh lại tìm được chỗ này?”. Đột nhiên cô cảm thấy, trước mặt anh, mình như người chậm hiểu vậy.

Giang Doãn Chính đưa ra hai chữ, “Lý lịch”, đôi môi mỏng khẽ cong lên, nhoẻn thành nụ cười dịu dàng.

Lúc này, sinh viên mà buổi sáng không có tiết học lần lượt ra khỏi ký túc xá, vội đến nhà ăn trước giờ cao điểm buổi trưa, trông thấy Giang Doãn Chính, các nữ sinh không khỏi liếc nhìn.

Lâm Nặc để ý hôm nay Giang Doãn Chính mặc chiếc áo len màu đen cổ chữ V, khoác áo gió mỏng bên ngoài, trông anh trẻ trung hơn so với trang phục công sở. Không chỉ những nữ sinh, mà ngay cả cô, lúc này đây cũng không khỏi thán phục. Diện mạo cùng khí chất của anh, e là trong số hàng trăm ngàn người chỉ lựa được một người.

Hai người đứng ngay trước cửa ký túc xá, chặn đường mọi người, Giang Doãn Chính gần như cảm nhận được ánh mắt cùng sự bàn luận của những người xung quanh, khẽ nhún mày, anh cúi đầu nhìn Lâm Nặc, hỏi: “Em chuẩn bị đi ăn cơm à?”.

“Vâng”, Lâm Nặc tiến về phía trước, hai người cùng đi xuống bậc thang, cô lại nói: “Cảm ơn anh đã mang điện thoại đến trả em”. Trong suy nghĩ của cô, anh là người bận rộn, không nên vì chút chuyện cón con này mà đến đây.

“Không có gì”, giọng Giang Doãn Chính vẫn dừng dừng, “Hôm nay anh cũng chẳng có việc gì, coi như ra ngoài hóng gió vậy”.

Hai người đi cùng nhau một đoạn, rất nhanh họ đến ngay trước cửa nhà ăn, Lâm Nặc dừng lại, xoay người đối mặt với Giang Doãn Chính nói, “Để cảm ơn, em mời anh ăn cơm!”, rồi nói thêm, “Dĩ nhiên là nếu anh không chê và có thời gian rảnh”.

Người đàn ông đối diện hơi sững người lại rồi khẽ mỉm cười, vẻ mặt anh túm thư thái.

4. Chương 07 - 08

Chương 7: Bước đường chậm rãi

Có một số việc, mãi sau này Lâm Nặc mới biết.

Như việc trong suốt một năm qua khó khăn lắm Giang Doãn Chính mới được ăn một bát cơm trắng, những buổi tiệc lớn nhỏ dường như chiếm hết thời gian dùng cơm của anh.

Lại như việc, cô là người con gái đầu tiên mời cơm kể từ khi Giang Doãn Chính trưởng thành đến nay, còn là người đầu tiên mời anh ăn cơm trong nhà ăn sinh viên.

Thế nhưng lúc này đây, Lâm Nặc chỉ cảm thấy thú vị.

Một người đàn ông ăn mặc lịch thiệp chỉnh tề ngồi trong nhà ăn xô bồ, phong cách tinh tế, nho nhã trong con mắt người khác thật sự là một bức tranh thiếu cân đối hài hòa.

Cô cầm đĩa lên, cụp mắt xuống mỉm cười. Lúc này Giang Doãn Chính không buồn quan sát mọi thứ, trái lại trong hoàn cảnh này anh còn tỏ ra điềm tĩnh, bình chân như vại.

Những biểu hiện bên ngoài của anh, chẳng qua chỉ là thói quen hình thành từ rất lâu. Trên thực tế, giờ phút này, anh như trở lại quãng thời gian trước đây, kí ức tuy mơ hồ nhưng tuyệt đẹp.

Và người con gái trước mặt lúc này, đem đến cho anh một thứ cảm giác rất mãnh liệt.

Người ta thường nói tình hữu nghị phần nhiều được thiết lập trên bàn ăn. Điều này, Lâm Nặc rất đồng cảm. Sau bữa cơm được coi là đậm bạc giản đơn đó, hai người càng trở nên thân thiết hơn. Với Lâm Nặc, Giang Doãn Chính tựa như người bạn xuất hiện đột ngột, còn thân phận Tổng giám đốc của Tập đoàn Dung Giang kiêm sếp của cô trong tương lai trái lại càng trở nên lu mờ.

Có lẽ từ trước đến nay, cô vốn dĩ không mấy ý thức về chuyện này.

Trong suy nghĩ của cô, anh là người lần đầu gặp gỡ tại nghĩa trang, cơ thể thoang thoảng hương hoa cỏ, là người đã giải vây giúp cô ở KTV và lái xe đón cô trong cơn mưa.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Nặc tiễn Giang Doãn Chính ra cổng trường, từ xa đã trông thấy xe của anh, đúng lúc đó điện thoại đổ chuông, là số điện thoại ký túc xá Từ Chỉ An.

Cô bước chầm chậm nhận điện thoại, Giang Doãn Chính quay đầu nhìn cô rồi đưa mắt nhìn thẳng phía trước, hai tay đút túi quần, cô đi trước anh theo sau, giữ một khoảng cách chừng ba bước chân với cô.

Giữa những người yêu nhau, dù chỉ là đối thoại thông thường cũng khiến người bên cạnh đoán ra được.

Đội Lâm Nặc gác máy, anh nhướn mày hỏi: “Bạn trai à?”.

Quả nhiên, Lâm Nặc gật đầu.

Anh cười dừng dừng, rút chìa khóa xe ra, quay đầu lại nói: “Không phải tiễn anh nữa, em vào đi!”.

Lâm Nặc không khách sáo, chỉ vẫy tay nói: “VẬY anh đi đường cẩn thận nhé! Còn nữa, hôm nay cảm ơn anh”.

“Người cần phải cảm ơn là anh chứ”, anh không nói gì thêm, quay người rời đi.

Trong ký túc xá không còn ai, Từ Chỉ An đang xem bài vở trên máy vi tính, hộp cơm mang về vẫn đặt trên bàn.

Lâm Nặc nhăn mặt, rất kiên nhẫn: “Em đã ăn rồi, làm sao đây? Thật lãng phí quá!”.

Từ Chỉ An liếc nhìn cô: “Anh cứ ngỡ em phải ngủ đến trưa mới dậy cơ”.

“Đầu nhức muốn chết luôn, còn tâm trí đâu mà ngủ?”, cô vừa nói vừa đi tới, dựa vào mép bàn, chăm chú ngắm nhìn anh, trách: “Haizz, anh cũng uống đầu có ít, sao trông chẳng hề hấn gì thế?”.

Từ Chỉ An nắm lấy bàn tay tinh nghịch đang sờ mặt mình, khẽ nhủ thầm: “Không phải là em mới ăn cơm hả, sao tay lạnh thế này?”.

“Trước giờ em vẫn luôn như thế mà”, vừa nói Lâm Nặc vừa thuận thế sà vào lòng đối phương, cảm nhận được vòng tay cùng hơi thở ấm áp thoải mái của anh.

Trước đó cả hai lúc đục không vui, rồi lại bận rộn tìm việc làm, chuẩn bị bài vở tốt nghiệp, dường như họ chẳng có thời gian gặp mặt. Lúc này, bên cạnh chẳng có ai, Lâm Nặc ngồi trên đùi Từ Chỉ An, khẽ ngắm đầu nhìn anh, không nhúc nhích.

Khoảng cách gần thế này, hơi thở họ vẫn vít vào nhau, đôi môi nóng bỏng của anh sà xuống, cô nắm chặt vai anh, từ từ khép mắt lại.

Một lúc lâu sau, cô ôm chặt lấy cổ anh, dường như đột nhiên nghĩ ra: “Sang năm là bắt đầu thực tập rồi, đến lúc đó chẳng phải chúng mình có thể cùng đi làm sao?”. Đôi mắt cô mang theo hơi nước long lanh, trong vắt, lóe lên niềm phấn khích.

Từ Chỉ An lại lắc đầu: “Chưa chắc đâu”.

Quả nhiên, đến ngày ký hợp đồng chính thức, Lâm Nặc dò hỏi mới biết, hóa ra Từ Chỉ An công tác tại Công ty thiết kế xây dựng Dung Giang tọa lạc ở Thành Tây, cách Tổng công ty Tập đoàn Dung Giang tại trung tâm thành phố ít nhất là bốn mươi lăm phút đi xe.

Trước khi ký hợp đồng, Giám đốc Lý hỏi: “Mọi người còn chỗ nào chưa rõ nữa không?”.

Có người đưa ra những câu hỏi liên quan đến quyền lợi của bản thân, khi ánh mắt Giám đốc Lý dừng ở Lâm Nặc, cô lắc đầu. Nhưng thực ra thì cô có câu hỏi.

Theo thông tin tuyển dụng thì phòng Hành chính chỉ có hai vị trí, nhưng đến nay đã có ba người đồng loạt trúng tuyển. Ngoài cô và Đinh Tiểu Quân có biểu hiện xuất sắc trong buổi phỏng vấn, vẫn còn một nam sinh nữa.

Là trúng tuyển ngoài kế hoạch dự kiến ư? Hay là còn có nguyên nhân gì đặc biệt? Lâm Nặc không tài nào biết được, thế nhưng cô nghĩ, đây chỉ là chuyện nhỏ nên cô đặt bút ký tên.

Từ đó trở đi, cô, Đinh Tiểu Quân cùng người con trai tên Trì Nhuệ trở thành đồng nghiệp của nhau.

Buổi tối tiệc chào đón nhân viên mới được tổ chức ở một nhà hàng lớn ngay gần Tập đoàn Dung Giang.

Giám đốc Lý chủ trì nói, “Do hôm nay Tổng giám đốc Giang có buổi tiệc xã giao rất quan trọng nên tôi thay mặt ngài ấy, nhiệt liệt chào đón những nhân viên mới của công ty”, nói rồi ông thì nâng ly lên, vẻ rất phóng khoáng và thân thiện, “Nào, tôi xin mời mọi người một ly!”.

Mọi người liền lần lượt đứng dậy, uống một hơi cạn ly.

Thực ra, lời ông ta nói là thật. Chỉ ít thì biểu hiện bên ngoài cùng địa điểm chiêu đãi chính là nhà hàng cao cấp của thành phố, phòng bao trang hoàng lộng lẫy.

Nhà hàng bài trí hai bàn ăn, bởi lẽ tất cả đều là sinh viên mới ra trường, giữa họ có rất nhiều điểm tương đồng nên nhanh chóng tụ tập thành một nhóm, nâng ly tán gẫu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, Đinh Tiểu Quân, ngồi cạnh Lâm Nặc, cũng đang trò chuyện giao lưu, tuy không thể xem là cuộc nói chuyện tâm đầu ý hợp nhưng sự chủ động và nhiệt tình của đối phương khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Dù sao thì, sau lần phỏng vấn lần trước, bên ngoài phòng phỏng vấn cô ta đã liếc cô, ánh mắt lạnh lùng đến mức có thể làm đông cứng cả một con voi. Khi đó rõ ràng là sự lạnh lùng thờ ơ thể mà giờ đây thái độ cô ta lại chuyển biến nhanh đến vậy.

Tuy nhiên Lâm Nặc lại nghĩ, sau này họ làm chung một văn phòng nên sớm tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp, thuận hòa là điều vô cùng cần thiết. Có lẽ, Đinh Tiểu Quân cũng suy nghĩ tương tự như vậy.

Tan tiệc, đường phố đều đã sáng đèn.

Mọi người ai về nhà nấy, chia tay nhau tứ phía, Giám đốc Lý cùng trợ lý đã rời đi từ lâu, Lâm Nặc đứng nán lại một lúc gọi điện thoại về nhà, rồi đợi đèn đỏ để sang trạm xe buýt đối diện bên đường.

Đêm thu mát mẻ, cô khoanh tay buồn chán đứng nhিপ nhịp chân tại chỗ.

Chính lúc đó, sau lưng cô vọng lại tiếng người cùng tiếng động, theo bản năng cô quay lại, chỉ thấy một tốp người đi qua cánh cửa xoay ra khỏi nhà hàng.

Người đi đầu tiên có thân hình mảnh khảnh cao ráo, gương mặt tuấn tú lộ ra dưới ánh đèn sáng.

Vừa lúc Giang Doãn Chính đi ra liền nhìn thấy ngay Lâm Nặc.

Khoảng cách hai người không quá xa, ánh mắt anh thoáng vẻ ngạc nhiên, Lâm Nặc cũng cảm thấy thật trùng hợp. Giang Doãn Chính thu lại ánh nhìn, tiếp tục thấp giọng chuyện trò cùng người bên cạnh.

Hai người họ không hề chào hỏi, tựa như gặp phải một người đi đường xa lạ, ánh mắt dừng lại chưa đến một giây.

Lâm Nặc nghiêng người, trông thấy họ đi đến cạnh ba bốn chiếc xe, vài người ngồi vào trong, đèn xe nháy sáng, từng chiếc phóng lên từ con dốc rồi mất dạng trong màn đêm tĩnh mịch.

Lúc này đèn giao thông trên đường đã chuyển sang màu xanh, cô như hoàn hồn lại cất bước qua đường.

Xe buýt đến rất nhanh, người lại đông, vốn dĩ cô không có thời gian để suy nghĩ vì sao lúc này mình lại hoảng hốt như vậy.

Hơn tám giờ tối, Lâm Nặc chen lấn trong đám đông hành khách, khó khăn lắm mới chụp lấy được tay nắm trên xe buýt, không khí trong xe không thoải mái, xe cứ lắc lư di chuyển chậm rãi, dường như mãi mãi chẳng đến đích.

Không lâu sau, điện thoại trong túi xách bắt đầu đổ chuông, cô không khỏi thở dài, nhả mắt. Phải biết rằng, trong hoàn cảnh hiện tại, đứng đây là một việc chẳng dễ dàng gì rồi.

Cố gắng một hồi, cô mới lần được tới chiếc điện thoại đang đổ chuông không ngừng, một dãy số dài hiển thị dưới ánh đèn.

Hiển nhiên, đó là một số điện thoại chưa từng lưu trong danh bạ.

Lâm Nặc do dự trong giây lát rồi nhận điện, áp di động vào tai khẽ nói: “A lô”.

Đầu dây bên kia tĩnh lặng trong giây lát, sau đó vọng đến một giọng nam hơi trầm: “Xin chào, anh là Giang Doãn Chính”, giọng điệu dừng dừng, ngữ điệu bình thản.

Lâm Nặc sững sờ, “... Ồ, chào anh”, một phụ nữ bên cạnh đang chen ra, cô cố gắng đứng vững. Cô cũng chẳng lấy làm lạ nữa, đến cả ký túc xá của cô anh còn tìm được hướng hồ là số điện thoại.

Giang Doãn Chính trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Em đang đi xe buýt về trường à?”. Chắc là anh nghe thấy tiếng tạp âm và còi xe từ đầu dây bên này.

“Vâng.”

“Lúc này thật ngại quá”, anh lại nói, “Bạn đi cùng khách, nên không chào hỏi em được”.

Lâm Nặc nào có ngờ anh gọi điện thoại đến chỉ là để nói việc này! Nghe ngữ khí thì dường như là lời xin lỗi chân thành. Ngược lại cô cảm thấy ngại, vội vàng nói: “Không sao, không sao cả ạ”.

Giang Doãn Chính cũng không nhiều lời nữa, chỉ nói, “Thế thôi nhé, em đi đường cẩn thận”, sau đó liền gác máy.

Lâm Nặc nhét điện thoại vào túi xách, chợt nghĩ, có lẽ lúc này anh cũng đang trên đường về nhà. Chỉ là ban này nhìn tốp người đó mặt mày đỏ ửng, chắc là đã uống khá nhiều rượu, vừa rồi cô cũng không để ý đến sắc mặt của anh nhưng nếu phải xã giao cùng khách hàng, thì e là chẳng tránh được.

Lái xe trong tình trạng như thế, có lẽ người phải dặn đối phương đi đường cẩn thận chính là cô.

Ánh đèn neon chớp nháy ngoài cửa sổ, ánh sáng cùng bóng tối đan xen nhau.

Xe buýt đang lăn bánh trên đường, hướng về phía trước, dù rằng di chuyển chậm chạp nhưng chắc chắn sẽ đến nơi cần đến.

Chương 8: Con người thật của anh

Tết đến, bà Lâm nói: “Mình cùng nhà Tiểu Từ ăn một bữa cơm nhỉ? Hay là, nhà mình mua ít đồ sang bên đó chúc Tết?”.

Từ sau khi cả hai được nhận vào Tập đoàn Dung Giang, dường như bà Lâm xem chuyện tương lai của cả hai là lẽ dĩ nhiên, ngôn từ biểu hiện cũng vì thế mà càng thân thiết hơn.

Lâm Nặc lẽ nào không hiểu suy nghĩ của mẹ nhưng chuyện lần trước trong bệnh viện cô vẫn nhớ như in, lại nghĩ đến thói quen của Từ Chỉ An, không thích có việc bất ngờ xảy ra làm xáo trộn cuộc sống của anh, thế là cô nói: “Hay là thôi đi, chắc nhà người ta cũng bận rộn, mình đừng đến làm rối thêm nữa”.

Kết quả đổi lại là bà Lâm trợn mắt, nói: “Cái con bé này...”, định trách cô không biết cách đối nhân xử thế, nhưng rồi lại thôi không nói gì nữa.

Đêm giao thừa, tiếng điện thoại bàn, di động kêu không ngớt, đặc biệt là ông Lâm, đều là bạn bè làm ăn, nội dung chẳng có gì mới mẻ khác lạ cả.

Từ hôm Chủ nhật, Lâm Nặc liên tục nhận được mười tin nhắn chúc mừng, cô đều trả lời hết nhưng đều là những tin nhắn do bản thân tự nghĩ ra, không giống những tin nhắn chuyển tiếp của người khác, đơn giản lại không chân thành.

Lúc xem mục danh bạ điện thoại, trông thấy một cái tên, cô ngần ngừ trong giây lát, ngón tay lướt nhanh bấm một hàng chữ: “Chúc mừng năm mới, hạnh phúc đầy nhà!”.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cảm thấy cách dùng từ như thế thích hợp nhất, thế là cô bèn gửi đi. Sau đó, ông bà ngoại được đón sang bên nhà cô, bà Lâm gọi cô đi chuẩn bị thức ăn, chuyện ấy cũng sớm rơi vào lãng quên.

Mãi đến tối, ăn xong bữa cơm tất niên, cả nhà lôi bàn ra đánh mạt chược, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Cô áp điện thoại vào tai, mắt vẫn nhìn chăm chú vào quân bài, rút ra ba quân, rồi mới a lô một tiếng.

Đầu dây bên kia không ồn ào náo nhiệt như ở chỗ cô, dường như rất im ắng, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng đối phương: “Anh cũng chúc em năm mới vui vẻ”.

Cô sững người, nhất thời không nhận ra đối phương là ai.

“Cho hỏi, anh là...”, đang hỏi thì ông ngoại ngồi ghế đối diện, rút kính lão ra lau một hồi, sau đó đánh ra quân cửu vạn, quân bài trượt xuống bàn, cô vội gơ tay ra, “Á, gượng đã, con ừ rồi!”, quân bài vốn đợi từ trước đó khá lâu nên giọng cô mới kích động như thế.

Đầu bên kia trầm mặc trong hai giây, cô mới sực nhớ mình đang nói chuyện điện thoại, bất giác mỉm cười nói: “Xin lỗi anh, em...”.

“Đang đánh bài à?”, đối phương tiếp lời.

“Thế thì không phiền em nữa”, giọng đối phương dường như mang theo ý cười, “Tin nhắn lúc chiều anh đã nhận được rồi. Anh là Giang Doãn Chính”.

Sau khi gác máy, cô vô ý cắn phải lưỡi, bà Lâm liếc cô một cái, thuận miệng hỏi: “Làm gì mà trông con lạ thế? Ai gọi đến vậy?”.

“Một người bạn”, cô đáp ngắn gọn.

Lúc gửi tin nhắn, thật sự cô không ngờ là anh sẽ gọi điện thoại lại, mà điều tối quan trọng là bản thân cô cả buổi chẳng nhận ra anh.

Lại một năm mới náo nhiệt nữa đến trong những tràng pháo cùng tiệc rượu.

Sau khi tựu trường, có nhiều bạn học kiếm được việc làm và bắt đầu thời kỳ thực tập, Lâm Nặc cũng không phải ngoại lệ.

Ngày đầu tiên chính thức đi làm, cũng chẳng có việc gì mấy, chỉ là để người cùng bộ phận làm quen với mình.

Lâm Nặc học ngành Quản trị kinh doanh, trước đây chỉ tiếp xúc với lý thuyết, còn kinh nghiệm thực tế chỉ là con số không. Nhìn thấy những nhân viên cũ đang làm việc đâu ra đấy, bất giác khó tránh khỏi tự cảm thấy thua kém quá xa. Vả lại, cô vừa vào làm vẫn còn nhiều điều chưa quen, mọi người xung quanh bận rộn ai làm việc nấy, còn cô lại hết như người nhàn hạ, nhìn tới nhìn lui, chẳng thấy quen chút nào.

Thế nhưng, may thay, thông thường những lúc như vậy vẫn có người bầu bạn cùng cô. Thế là, trong vài ngày đầu của thời kỳ hòa nhập, cô, Đinh Tiểu Quân cùng Trì Nhuệ, tuy ngoài miệng chẳng hề biểu hiện gì nhưng trong lòng thì an ủi vỗ về lẫn nhau.

Từ Chỉ An cũng bắt đầu làm việc tại Công ty Xây dựng trực thuộc Tập đoàn Dung Giang, vì chỗ làm cách trường khá xa, nên anh dọn vào sống trong căn hộ công ty. Từ đó trở đi thời gian gặp Lâm Nặc càng ngày càng thưa dần, thỉnh thoảng họ mới hẹn gặp nhau vào buổi tối, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi. Lâm Nặc hiểu rõ, công việc cùng cá tính của anh không giống nhau. Ở chỗ làm yêu cầu có kinh nghiệm và thâm niên, những người trẻ tuổi vào đó thông thường đều là nhân viên dưới quyền các bậc tiền bối, vả lại đa phần làm những công việc tay chân. Chính vì thế dần dần cô cũng không hẹn hò với anh nữa, chỉ nói là muốn anh làm việc và nghỉ ngơi cho tốt, sự nghiệp vững chắc ổn định mới là điều quan trọng nhất.

Hơn nữa, hai người thường gửi tin nhắn gọi điện thoại cho nhau, tình cảm vẫn rất ổn định. Tuy thế, lại thiếu đi một chút cảm giác mới mẻ nhưng tình yêu trên thế gian này, sao có thể mỗi ngày đều là cơn sóng gió mãnh liệt được chứ?

Như bây giờ đã là đủ lắm rồi.

Trái lại, thi thoảng cũng có vài lần cô đụng mặt Giang Doãn Chính ngay trong công ty.

Có khi Lâm Nặc đem tài liệu đến các bộ phận trình ký hoặc là những lúc vội đi làm, đứng trước hành lang hay thang máy cô trông thấy dáng hình anh.

Trong suy nghĩ của cô, Giang Doãn Chính ở công ty cùng những lần gặp mặt trước đó và trong điện thoại, hoàn toàn khác nhau.

Lịch thiệp, điềm đạm, nho nhã, điển trai tuấn tú nhưng rất ít khi cười, thậm chí đôi mắt sâu đen lấp lánh tựa sao kia còn ẩn chứa vẻ sắc nhọn hơn là sự dịu dàng ấm áp.

Có lần, cô chuyển tài liệu đến phòng họp, đẩy cánh cửa đang khép hờ thì trông thấy anh, dáng vẻ mảnh khảnh đứng trước cửa sổ, khói thuốc nhạt nhòa lan tỏa xung quanh.

Ánh dương chiếu sáng ấm áp, trong chùm ánh sáng ấy những hạt bụi li ti khẽ bay lượn. Đứng đây nhìn xuống đô thị phồn hoa phía dưới, hiển nhiên sẽ thấy hạnh phúc và thỏa mãn. Vậy mà, cô nhìn anh chỉ thấy nổi cô đơn, tĩnh lặng.

Trong khoảnh khắc đó, bất chợt cô nhớ đến lần gặp anh ở nghĩa trang trên đỉnh núi, cũng giống hệt lúc này đây.

Cuộc họp chưa bắt đầu, bên trong vẫn chưa có người, không gian yên tĩnh như vậy, Lâm Nặc nhất thời không biết nên tiến hay lùi. Nghe thấy có tiếng động, Giang Doãn Chính quay đầu lại, quả nhiên giữa hai ngón tay thon dài đang kẹp kẹp điếu thuốc hút dở.

Cô gạt đầu gọi một tiếng, “Giang Tổng”, rồi lập tức tiến vào trong, xếp từng tập hồ sơ trước mỗi chỗ ngồi. Ánh mắt của Giang Doãn Chính lặng lẽ nhìn theo từng động tác của cô. Mãi đến khi cô làm xong việc, anh mới cười lãnh đạm hỏi: “Đã quen với công việc chưa?”.

“À, rất tốt ạ”, cô trả lời có chút thận trọng, nụ cười trên môi cũng rất chuẩn mực, là cử chỉ của cấp dưới đối với cấp trên.

“Vậy thì tốt rồi”, anh gạt đầu, tiến về trước hai bước, dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

Cô lại nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài trước”.

“Ừ”, anh gạt đầu, ngồi vào ghế bắt đầu lật tài liệu cuộc họp.

Lúc đi ra, gặp ngay những chủ quản cao cấp đến họp, Lâm Nặc nghiêng người, nép sang một bên, lướt qua vai của họ.

Về đến phòng, mọi người vẫn làm việc như thường lệ, cô đối mặt với màn hình vi tính mà lại ngẩn người ra.

Chẳng thể nói là cô quan tâm quá mức đến anh, chỉ là cô đột ngột phát hiện ra có những chuyện mình không hề hay biết, mang đến chút xao động nhẹ trong lòng cô.

Chính trong khoảnh khắc Giang Doãn Chính quay đầu lại, cô trông thấy rất rõ, trán và chân mày anh lộ vẻ ủ dột, đến cả nụ cười lãnh đạm của anh cũng vô cùng miễn cưỡng.

Anh lúc này và Giang Doãn Chính đứng dưới cổng ký túc xá trả điện thoại cho cô với nụ cười dịu dàng ấm áp ở bên ngoài nhà ăn, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Vậy thì, rốt cuộc đâu mới là con người thật của anh?

Hôm đó, Lâm Nặc suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng rút ra một kết luận: Cho dù bề ngoài anh là người thành đạt chói sáng, thì cũng có lúc mang vẻ mặt u ám không ai hiểu và nắm bắt được, có lẽ trong lòng anh đang gặp những bế tắc chưa giải quyết được, vì vậy anh mới chau mày, suy tư và khi không có người mới để lộ ra những biểu hiện ấy.

Về đến ký túc xá, cô kể cho Hứa Tư Tư nghe kết luận của mình. Lúc đó Hứa Tư Tư đã tìm được việc làm, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, vì thế mà cô ấy càng tinh ranh ma mãnh hơn.

Cô ấy không ngừng truy vấn cô một hồi, Lâm Nặc bèn kể chuyện quen biết và tiếp xúc với Giang Doãn Chính. Hứa Tư Tư nghe xong, mở to mắt: “Cậu nói là: cách đây không lâu Tổng giám đốc Tập đoàn Dung Giang đã dùng cơm ở nhà ăn sinh viên của tụi mình à?”

“Ừ.”

“Cậu đã mời người ta ăn những gì?”

“... Quên rồi, dù sao cũng có thịt có rau, tiêu chuẩn khá cao đấy.”

Hứa Tư Tư trợn mắt: “Anh ta còn gọi điện thoại cho cậu nữa à? .

“Ừ.”

“Còn chủ động lái xe đón cậu?”

“Ừ.”

“... Con nhóc chết tiệt!”, Hứa Tư Tư đập bàn, không nhịn được kêu lên, “Sao cậu không nói sớm?”

Lâm Nặc hoài nghi: “Chuyện này, có gì hay đâu mà nói chứ?”

“Sai rồi”, Hứa Tư Tư bắt đầu phân tích, “Tất cả những hành vi của anh ta, đều chứng minh rằng đây là một người đàn ông tài giỏi tinh anh, rất có tu dưỡng, phong độ thượng thừa mà lại bình dị, hơn nữa còn là người độc thân!... Một người đàn ông vô cùng sáng giá đấy!”

Nghe đến đây, Lâm Nặc không nhịn được cười phá lên, dần hiểu ra vấn đề: “Ồ, đúng là tớ sai rồi, biết vậy tớ đã giới thiệu cho cậu”. Mong muốn lấy được một con rùa vàng chính là ước mơ từ lâu của Hứa Tư Tư.

Hai người họ lại đùa giỡn một lúc, cuối cùng Hứa Tư Tư thuận miệng hỏi: “Cậu nói xem, nếu như không có Từ Chỉ An, cậu có cảm thấy Giang Doãn Chính là một người đàn ông hấp dẫn không?”

Lâm Nặc ngẫm nghĩ rồi nói: “Cho dù là hiện tại thì tớ vẫn cảm thấy anh ấy rất quyến rũ”. Lâm Nặc và Hứa Tư Tư chẳng có gì giấu giếm nhau.

“Vậy thì, nếu như không có Từ Chỉ An, tiếp xúc lâu với anh ấy, cậu sẽ động lòng chứ?”

“... Lấy đâu ra lắm nếu thế hả?” Lâm Nặc cầm điện thoại đứng phắt dậy, cảm thấy càng bị hỏi càng bối rối, bất giác cười, nói: “Chỉ An thật đáng thương, sao cậu lại cứ dùng những câu giả thiết như thế để loại trừ anh ấy chứ?”. Nói rồi cô đi ra ban công gọi điện thoại cho Từ Chỉ An.

Sau lưng vang lên tiếng cười giòn tan.

Rất lâu sau, Lâm Nặc vẫn cho rằng trên thế gian này không thể có hai chữ “nếu như”. Cho dù Từ Chỉ An quen cô trước nhưng cuối cùng thì cô vẫn đến bên Giang Doãn Chính.

Ấu đó cũng là số phận.

5. Chương 09 - 10

Chương 9: Cớ sao lại yêu

Vào dịp cuối tuần, công ty có tổ chức một buổi tiệc với quy mô lớn, toàn bộ Tập đoàn Dung Giang cùng nhân viên các phòng ban chi nhánh đều phải tham gia.

Lâm Nặc và Từ Chỉ An gặp nhau trong nhóm người đang chen lấn ở sảnh nhà hàng. Thế nhưng, hai người không ngồi chung chỗ mà cách nhau vài chiếc bàn, mỗi người ngồi chung với đồng nghiệp, uống bia diệt mối, tình cờ ánh mắt cả hai giao nhau giữa không trung, ngay sau đó là vẻ mặt điềm tĩnh tự nhiên, phối hợp vô cùng ăn ý của hai người.

Tuy họ chẳng có sự bàn bạc trước với nhau, chỉ cảm thấy trong giai đoạn đầu, yêu nhau nơi công sở là một hành động có phần hơi trắng trợn.

Giang Doãn Chính chủ trì bữa tiệc.

Khi anh tới đã là giữa buổi tiệc, trợ lý đi theo sau, rõ ràng là vừa từ nơi khác đến nhưng điệu bộ cử chỉ vẫn rất tự nhiên, điềm đạm. Vừa lúc Lâm Nặc cúi đầu húp muống canh cá, nghe thấy tiếng bình luận bên tai, ngẩng đầu lên liền trông thấy anh đang đi ngang qua bàn cô, dường như ánh mắt hướng về phía cô.

Sau đó vang lên những tiếng kinh ngạc kèm theo đó là sự thận trọng. Lâm Nặc ngẩng nhìn những gương mặt đang mỉm cười thì thâm to nhỏ của những bạn nữ đồng nghiệp, cảm thấy quá quen thuộc.

Fans ái mộ minh tinh nơi đâu cũng có nhưng ở Dung Giang thì Giang Doãn Chính là tâm điểm của tất cả. Về điểm này thì không còn gì phải nghi ngờ.

Thế nhưng, trong khoảng thời gian này, mỗi lần nghe thấy các nữ đồng nghiệp bàn luận về Giang Tổng đẹp trai lại oai phong thế này thế nọ, cô cứ cảm thấy không tìm được suy nghĩ, ngoài công việc đáng về Giang Doãn Chính vốn dĩ không như những gì bọn họ bàn tán.

Tan tiệc cũng đã hơn tám giờ.

Lâm Nặc vào nhà vệ sinh, lúc đi ra các bạn đồng nghiệp đều đã đi cách một quãng khá xa, Từ Chỉ An vẫn đứng đợi cô ngay cổng.

Cô mỉm cười, tiến đến phía trước vừa đi vừa thảo luận xem có nên tiếp tục dạo phố không, liền trông thấy chiếc xe rất quen thuộc đang trở đến, dừng trước mặt hai người.

Quay đầu lại, Giang Doãn Chính đã đứng ngay phía sau, thân hình mảnh khảnh, đôi mắt vẫn sáng lấp lánh sâu thẳm.

Trắng sáng cao vọi vọi, trong làn gió đêm ẩm áp đó, ba người nhanh chóng lướt qua vai nhau.

Lái xe là trợ lý tổng giám đốc Tiểu Từ, trông thấy thế, phản ứng đầu tiên của Lâm Nặc là nhanh chóng nép người sang một bên nhường đường, đồng thời cũng chào một tiếng: “Giang Tổng”. Còn Từ Chỉ An cũng đồng thanh chào cùng cô.

Giang Doãn Chính bình thản gật đầu, lập tức lướt qua hai người, ngồi vào hàng ghế phía sau.

Chiếc xe đen tuyền cùng với ánh đèn xe lướt đi. Lâm Nặc cúi đầu nhìn bàn tay đang kéo Từ Chỉ An. Chuyện vừa rồi cô chưa từng nghĩ, trước nay họ vẫn luôn giữ bí mật mối quan hệ của mình, vì sao lần này lại phá lệ trước mặt Giang Doãn Chính như vậy?

Thế nhưng, đó chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi nên cũng chẳng có gì phải suy nghĩ quá nhiều. Sau đó cả hai muốn dạo phố thì dạo, phải về nhà thì về. Dù sao mối quan hệ giữa Từ Chỉ An và cô chẳng phải là việc gì quá đổi mất mặt.

Những dòng xe lướt nhanh trên đường cao tốc, đèn đường cùng đèn xe giao nhau tạo thành vô số quãng sáng.

Giang Doãn Chính tựa người vào ghế, nhận hai cuộc điện thoại. Tiểu Từ đang lái xe thấy anh cuối cùng cũng rảnh tay, liền hỏi: “Giang Tổng, về thẳng nhà luôn ạ?”.

“Không”, Giang Doãn Chính suy nghĩ, rồi nói, “ Đến bệnh viện đi”.

Đã qua thời gian thăm bệnh, nhưng bệnh viện vẫn bật đèn xanh, trước đây cũng nhiều lần như vậy dường như đã mặc nhiên cho phép Giang Doãn Chính đến đây bất cứ lúc nào.

Thang máy không ngừng chuyển động lên tầng trên, phòng bệnh theo yêu cầu rất lớn e là không có mấy người nhìn thấy mà dù có thấy cũng không khỏi kinh ngạc lú cả lưỡi lại.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh đã ngủ say, bởi lẽ thường xuyên bị bệnh, nên sắc mặt mệt mỏi tiêu tụy.

Vừa lúc y tá kiểm tra dịch truyền xong, ngẩng đầu lên trông thấy người vào, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Anh Giang yên tâm, tình hình bà Giang hôm nay khá tốt”.

Giang Doãn Chính gật đầu: “Vất vả cho cô quá!”. Sau đó cởi áo khoác ngoài, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc sofa cạnh giường bệnh.

Hơi thở người nằm trên giường bệnh nhẹ nhàng đều đều, dường như đang chìm trong giấc mộng ngọt ngào, khuôn mặt lộ ra vẻ quyến rũ hấp dẫn không hề có dấu tích đau khổ khi phải chiến đấu với bệnh tật, hàng mi dần ra thoải mái.

Giữ khoảng cách hai, ba mét, Giang Doãn Chính lặng lẽ ngắm mẹ mình. Rất lâu sau, cũng dần cảm thấy bản thân đã mệt anh khép mắt lại cố thể ngủ thiếp đi.

Không khí tĩnh lặng đến mức chỉ có tiếng thở cùng âm thanh của sóng điện tâm đồ.

Ngày tháng cứ thế tiếp tục trôi nhanh như bay.

Lâm Nặc nhanh chóng trải qua kỳ thực tập, đồng thời trong khoảng thời gian ba tháng đó, nhờ vào đức tính tốt của mình nên cô nhận được sự yêu mến của đồng nghiệp các bộ phận.

Cả phòng Hành chính, chỉ có mình cô là nhỏ tuổi nhất, thêm vào đó là ngoại hình ưa nhìn cùng nụ cười duyên dáng ngọt ngào, dường như ai ai cũng xem cô như em gái của mình.

Lẽ dĩ nhiên đó chỉ là dường như mà thôi.

Dần dà, Lâm Nặc phát hiện ra trước sau Đinh Tiểu Quân vẫn chẳng hợp với cô. Dù ngoài mặt thì khách sáo lễ nghĩa, thỉnh thoảng tụ tập nói cười hỉ hả tám chuyện về những bộ phim truyền hình hay xì căng đan của các minh tinh màn bạc thế nhưng mọi người đều là nữ giới, có lúc trực giác vẫn luôn chuẩn xác đến lạ thường. Thích ai, không thích ai, chỉ cần một cái nhìn hoặc một động tác thoáng qua đều có thể bị đối phương tinh ý phát giác ra.

Có lúc, Lâm Nặc cũng cảm thấy mình giả tạo, bèn than thở cùng Hứa Tư Tư: “... Hồi trước tớ ghét nhất người giả tạo, không ngờ bản thân mình có ngày cũng trở nên như thế này”.

Đổi lại cô nhận được một cú đấm đầy bạo lực vào trán, “Ngốc à! Cái này gọi là ‘khéo léo’ đó!”, Hứa Tư Tư nói.

Đúng thế, khéo léo.

E là, đây thật sự là một trong những hành trang tất yếu khi tiến vào xã hội phức tạp.

Vì thế, cô tiếp tục cười nói với Đinh Tiểu Quân, dù trong lòng biết rằng cả hai ghét nhau đến hắt nước đổ đi.

Không lâu sau, Lâm Nặc xin nghỉ phép quay về trường chuyên tâm chuẩn bị luận văn tốt nghiệp và bảo vệ luận văn.

Tháng Sáu trời đã bắt đầu oi bức. Dưới ánh nắng chói chang bọn họ trong bộ lễ phục màu đen hồ hởi giờ bằng tốt nghiệp lên chụp ảnh, cùng nhau lưu giữ một đoạn hồi ức đáng trân trọng, khoảnh khắc ấy sẽ mãi đọng lại trong khu vườn trường xanh mát này.

Sau khi Lâm Nặc được nhận vào thử việc, cô càng dồn hết tâm huyết vào công việc. Lâm Nặc đã từng đứng trước gương, nhìn vào khuôn mặt trẻ trung non nớt của mình tưởng tượng ra một ngày nào đó mình được chính thức trở thành nhân viên công sở.

Lẽ dĩ nhiên, hiện giờ cô chỉ có thể tưởng tượng, bởi lúc này đây, cô vẫn chỉ là cô bé thuyên chuyển tài liệu trình ký cho sếp mà thôi. Vì thế, cơ hội đi lên đi xuống tòa nhà văn phòng công ty càng lúc càng nhiều hơn.

Giám đốc Lý vẫn thường để cô trình tài liệu cho Tổng Giám đốc ký, nói trắng ra cô là một chân sai vặt. Bên ngoài phòng làm việc của Giang Doãn Chính còn có phòng của thư ký. Ba đến năm cô thư ký mỗi người đang nhìn vào màn hình vi tính gõ lách cách. Cô đến đó, cũng chỉ đứng ngoài đợi một cô trong số đó đưa tài liệu vào trong, ký duyệt xong rồi lại mang về.

Hôm đó, như thường lệ Lâm Nặc đi thang máy lên lầu, vừa đẩy cửa bước vào, liền trông thấy một nhóm người đang ngồi.

“Chị Trương”, cô rón rén đi về phía trước cười nói, “Làm phiền chị”, nói rồi, cô đưa tài liệu cần trình ký qua.

“Em đợi một lát nha”, người được cô gọi nói, “Bên trong đang có khách rất quan trọng, hiện giờ không tiện mang vào”.

Cửa phòng Tổng giám đốc đóng kín mít, Lâm Nặc ngồi ngoài sofa đợi hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, thế là nói: “Hay là thế này đi, em xuống lầu trước, khi nào ký xong thì chị gọi điện thoại cho em!”.

“Được thôi”, chị Trương cười nói, “Sếp nói chuyện hai tiếng đồng hồ rồi, cũng không rõ là phải đợi bao lâu nữa. Em xem, cả mớ tài liệu trên bàn này đều đang đợi được chuyển vào trong đó, chị cũng gấp lắm!”.

“Vâng, vậy phiền chị nhé”, Lâm Nặc xoay người định đi, mới đi được vài bước, cánh cửa phía sau liền mở ra.

Ba người khách bước ra, vừa tươi cười nói: “Giang Tổng, không cần tiễn nữa...”, vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Đây chẳng qua chỉ là những lời lẽ khách sáo mà thôi, Giang Doãn Chính đột nhiên cũng theo ra ngoài, khuôn mặt vẫn nở nụ cười mỉm, tiễn bọn họ vào tận thang máy, rồi mới quay trở lại.

Lúc này Lâm Nặc vội lui sang một bên, Giang Doãn Chính nghiêng đầu nhìn cô, tiến về trước hai bước mới đột ngột dừng lại hỏi: “Tìm anh có việc gì sao?”.

Lâm Nặc khẽ “À” một tiếng, lập tức mỉm cười đáp: “Ồ, vâng, chỉ là một vài tài liệu và báo cáo kết quả kinh doanh trình anh ký thôi”.

“Vào đi”, sau đó Giang Doãn Chính quay sang thư ký Trương, nói, “Còn những cái này, cứ để trên bàn tôi là được rồi!”.

Lâm Nặc lập tức cầm tập tài liệu, theo sau vào phòng Tổng giám đốc.

Trong căn phòng rộng lớn khói thuốc vẩn vút vào nhau, theo tiềm thức Lâm Nặc nhú nhú mào, chị Trương để tài liệu ở trên bàn rồi đi ra, cả căn phòng chỉ còn lại hai người họ.

Giang Doãn Chính đi đến bên cửa sổ, kéo những tấm màn che lên, sau đó mới ngồi xuống chiếc ghế da, thấy cô vẫn đứng nghiêm trước bàn, khẽ hắt hàm, nói: “Ngồi đi”.

Trước mặt có chiếc ghế rất to và chắc chắn, Lâm Nặc kéo ghế ra rồi ngồi xuống, mềm mại, thoải mái thật.

Tài liệu trước mặt chất đống như núi, Giang Doãn Chính không mở ra xem ngay mà lấy hộp thuốc và bật lửa, rút ra một điếu thuốc, đặt lên miệng rồi châm lửa.

Trong đốm sáng đỏ rực, làn khói mờ nhạt bốc lên.

Lâm Nặc ngồi đó, trong một thoáng chỉ có thể trông thấy gương mặt anh tú ắt mơ mơ hồ hồ.

Một lúc sau, có vẻ như quan sát thấy ánh mắt của cô, Giang Doãn Chính mới bình thản nói: “Xin lỗi, vì cần phải lấy lại tinh thần mà, em không để tâm chứ?”.

Để tâm ư? Cô chẳng hề để tâm, Lâm Nặc chỉ nhìn vào gạt tàn bằng pha lê chứa đầy đầu lọc, nói nhỏ: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe”. Lời vừa nói ra, lại nghĩ, thế là sao nhỉ? Cô đến địa bàn của anh lại còn giáo huấn người ta vài câu nữa.

Thế nhưng Giang Doãn Chính lại mỉm cười, ngả người ra sau, tựa vào ghế, giọng thoải mái: “Hết cách rồi, lúc mệt mỗi thứ này là thứ tốt nhất”. Trong lúc nói, ngón tay đang kẹp điếu thuốc đổi sang ngón khác, cách xa khỏi Lâm Nặc.

Gió hiu hiu thổi từ ngoài cửa sổ vào, khói thuốc cũng chậm chậm cuốn đi theo gió.

Lâm Nặc ngồi trên ghế nhất thời không nói gì.

Anh mệt ư? Cô nghĩ, vừa rồi lúc tiễn khách ra về, cô đứng cạnh rõ ràng trông thấy thần sắc rạng rỡ trên gương mặt anh, nụ cười mỉm cũng nhoen rất kịp lúc, dáng người đứng thẳng cùng bước chân điềm tĩnh, đâu có thấy dáng vẻ mệt mỏi chứ?

Vậy mà giờ đây, cả người anh lún sâu trong chiếc ghế to lớn, có chút lười nhác, trước mặt cô, anh khẽ nhắm mắt lại, điếu thuốc đang hút dang dở cứ thế bốc cháy, từng chút từng chút cháy dần về phía đầu lọc. Anh lại không nhúc nhích, chỉ khẽ thở sâu, khóe môi đẹp hơi mím lại, dường như thật sự mệt mỏi.

Yên lặng một lúc lâu, Lâm Nặc nghĩ có lẽ nên nhẹ nhàng lui ra, để anh thoải mái nghỉ ngơi thì thành linh Giang Doãn Chính lại lên tiếng.

Anh nói: “Lâm Nặc, tối nay em rảnh không?”.

Khi nói mất anh vẫn khép hờ, thế nên Lâm Nặc có chút bất ngờ, ngẩng người ra nói một tiếng: “Hả”.

“... Đưa anh đi ăn cơm ở trường em đi”, người đàn ông ngồi đối diện khẽ nhếch mép, mắt mở to nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh của cô.

Lâm Nặc ngắm nhìn anh, đột nhiên cảm thấy, Giang Doãn Chính của hôm ở khuôn viên trường đại học ấy đã trở về rồi.

Không còn ở trên cao nữa, mà là dáng vẻ thoải mái tùy tiện, hết như những người đàn ông bình thường khác.

Chương 10: Hai thế giới

Nhưng cuối cùng hai người họ không thể về trường dùng cơm vì lúc tốt nghiệp Lâm Nặc đã trả lại phiếu ăn, đi đến nửa đường cô mới sực nhớ ra.

Giang Doãn Chính nói: “Vậy thì em chọn địa điểm đi, anh mời”.

Lâm Nặc một tay đỡ lấy đầu, suy nghĩ rất nghiêm túc: “Ồ... Vậy thì em nên chọn chỗ đắt nhất hay chỗ em thích nhất đây?”.

Giang Doãn Chính nghiêng đầu nhìn, có vẻ cô rất nghiêm túc: “Tốt nhất là chỗ nào cho thanh toán bằng thẻ ấy!”.

“Không phải chứ? Anh không mang tiền mặt theo người à?”, cô tò mò.

“À, có thì có, nhưng không nhiều.”

Phải rồi. Lâm Nặc bĩu môi, người lăm tiền chỉ có một tiêu chí thôi - thẻ nhiều tiền mặt ít.

Xe dừng lại bên vệ đường không sạch sẽ cho lắm, hai người kẻ trước người sau cùng tiến vào nhà hàng.

Giang Doãn Chính nhìn tứ phía, chợt nói: “Tham ăn rồi cuộc cũng chiến thắng tà ác”.

Lâm Nặc tìm được chỗ liền ngồi ngay xuống, nhướn mày: “Anh nói gì cơ?”.

“Muốn giết anh tàn bạo bằng một dao ư?” Giang Doãn Chính ngồi đối diện cô, ngón tay khẽ chạm vào mặt bàn thủy tinh mờ mờ: “Ồ đây, quả nhiên chẳng phải là nhà hàng đắt nhất thành phố”.

Lâm Nặc hất hàm, cười ha ha, nói: “Hôm nay hạ thần chỉ quan tâm đến vị giác của bản thân còn về những cảm giác hư vinh do những món ăn xa hoa cao cấp mang lại e là không có phúc phần thưởng thức”. Cô khẽ nhún vai tựa như bất đắc dĩ lại như nuối tiếc.

Giang Doãn Chính nhìn cô, mỉm cười đưa tay lật cuốn thực đơn.

Thức ăn được dọn lên, Lâm Nặc đột nhiên nói: “Đổi lại là anh, em cũng cảm thấy có chút hổ thẹn”.

Giang Doãn Chính khẽ nhướn mày, buông đũa.

“Anh không cảm thấy sơ sài ư?”, Lâm Nặc hỏi, “Lần trước ở nhà ăn trường học cũng vậy. Anh không biết chứ, bạn cùng ký túc xá với em nghe xong, hai con người còn suýt rơi xuống đất đấy”.

Giang Doãn Chính lại tỏ vẻ chẳng mấy để tâm: “Cũng được mà. Thật ra về ăn uống anh không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần sạch sẽ hợp vệ sinh là được”.

Lâm Nặc ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Cũng đúng, em cũng cảm thấy chỗ này không tệ, nhà hàng cao cấp chưa chắc đã ngon”.

Vì thế mà, lúc còn đi học, mỗi tháng gia đình gửi tiền sinh hoạt cô đều để dư ra không ít, một phần có lẽ do số tiền được cho không nhỏ, mặt khác cũng vì cô không có thói quen dùng những đồ xa xỉ.

“Ngẫm ra thì, yêu cầu của em về vật chất cũng thấp thật”, cô xoay tách trà vừa nói vừa cười, có chút tự giễu.

Giang Doãn Chính khẽ nhíu mày, lúc sau như vô tình nói: “Vậy thì xem ra, tiền bạc khó lòng thu phục được em rồi”.

Cô gật đầu thành thật: “Đúng thế”, vừa ngược mắt lên nhìn thì chạm phải ánh mắt thăm thẳm lấp lánh của đối phương, dường như còn lóe lên ánh hào quang. Cô khẽ cúi đầu, né tránh.

Trên bàn đều là những món ăn gia đình thường ngày, cách trang trí có lẽ không đẹp lắm nhưng hương vị lại vừa phải.

Khí nóng bốc lên từng đợt, Giang Doãn Chính đã buông đũa hồi lâu, say sưa ngắm cô gái trẻ tuổi đối diện mình. Dáng vẻ cử chỉ của cô rất khoan thai đúng mực nhưng vừa nhìn cũng có thể nhận ra được giờ phút này đây cô chỉ chăm chú thưởng thức món ăn trên bàn mà không để ý đến người xung quanh, cũng chẳng cố gắng giữ gìn hình tượng trước mặt người khác phái.

Anh rót nước cho cô hai lần, thấy vầng trán sáng mịn của cô lấm tấm mồ hôi vì ồ ạt cay, chẳng hiểu sao trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lúc này Lâm Nặc so với những người phụ nữ anh từng quen biết dường như hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau.

Ngày nghỉ cuối tuần, Từ Chỉ An hẹn Lâm Nặc đi dạo phố.

Lâm Nặc ngạc nhiên: “Có gì cần phải mua ư?”. Chỉ vì Từ Chỉ An mà cô quen biết chẳng phải là người chịu lãng phí thời gian ở những nơi phố xá nhộn nhịp tấp nập và cửa hàng mua sắm.

Mãi đến giữa trưa ngồi trong cửa hàng KFC nhìn thấy món quà đặt trước mặt cô mới hoảng hồn, kinh ngạc.

“Tặng em sao?”, tuy hỏi vậy nhưng cô đã đưa tay mở hộp ra.

Một mặt ngọc trong suốt nằm trên miếng lót nhung mịn màng.

Lâm Nặc không nhận ra được là loại đá gì nhưng thực sự rất đẹp. Cô nhấc sợi dây màu hồng lên, mặt đá hình giọt nước to bằng ngón tay cái, ánh mặt trời dường như có thể chiếu xuyên qua, tỏa ánh sáng nhàn nhạt.

Từ Chỉ An không hỏi cô thích hay không vì chỉ nhìn gương mặt tươi cười của Lâm Nặc là anh đã có đáp án.

Anh đưa tay giúp cô đeo vào cổ.

Giữa trưa hè, Lâm Nặc mặc một chiếc áo cổ khoét sâu, làn da trước ngực trắng nõn nà mịn màng như được tôn lên cùng với mặt đá, đem lại một cảm giác tươi mát quyến rũ động lòng người không gì bằng.

Trên thành ly giấy coca cola là những hạt nước nhỏ li ti, ngoài cửa sổ nắng gắt như đổ lửa, còn tâm trạng của Lâm Nặc giờ đây rạng rỡ chẳng kém gì ánh nắng mặt trời.

“Sao đột nhiên lại tặng quà cho em?”

“Cái này không cần phải có lý do”, Từ Chỉ An nói ngược lại.

Thật ra là vì tiền lương mấy tháng trước đều đã đem về nhà đưa cho bố mẹ nhưng với Lâm Nặc trong lòng anh vốn vẫn cảm thấy áy náy, hiện giờ rốt cuộc cũng dành dụm được một số tiền nên anh đã mua mặt trang sức mà mình lựa chọn từ trước.

Bây giờ nghe cô hỏi vậy nhất thời cũng không biết giải thích thế nào cho phải.

Cũng may Lâm Nặc vốn không thích truy hỏi ngọn ngành, thấy anh không chịu trả lời cũng nhanh chóng cho qua chuyện. Ăn xong cô liền kéo anh vào ngay một cửa hàng mua sắm gần đó.

“Lại, lại đây, có qua có lại”, cô nhất thời hứng chí, kéo anh đến trước quầy.

Xung quanh hương thơm ngào ngạt, những chiếc lọ nhỏ tỏa ánh sáng lung linh khác thường dưới ngọn đèn.

Ngay lập tức nhân viên bán hàng đơn đả tiến lại, Từ Chỉ An bắt giắc hỏi: “Em muốn mua nước hoa à?”

“Vâng”, cô cầm lọ nước hoa đưa lên mũi ngửi thử, “Nhưng là mua cho anh cơ”.

“Anh ấy à?” Từ Chỉ An dở khóc dở cười, “Anh là đàn ông con trai, dùng nước hoa làm gì?”. Anh giơ tay toan kéo cô rời đi.

Lúc này nhân viên bán hàng cất lời, cười híp mắt đĩnh chính: “Câu này không hoàn toàn chính xác. Nước hoa cũng không phải chỉ sáng tạo riêng cho phái nữ, nếu không ở chỗ chúng tôi sao lại có nhiều loại nước hoa nhãn hiệu quốc tế dành cho nam giới chứ? Nói ra thì, hiện nay rất nhiều người là nam giới lựa chọn cho mình loại nước hoa phù hợp để góp phần làm tăng sức quyến rũ của bản thân, đó cũng là biểu tượng theo đuổi chất lượng của cuộc sống...”

Từ Chỉ An im lặng lắng nghe, nhất thời không tiện rời đi và cũng chẳng có biểu hiện gì.

Lâm Nặc lại vô cùng phối hợp gật gù liên tục, nhìn anh chăm chú bộ dạng rất tán đồng, cố gắng thuyết phục, “Thật ra em định mua tặng anh một lọ từ lâu rồi. Em cảm thấy có chút mùi hương cũng hay, nhất định rất hợp với anh”, nói rồi cô quay sang nhân viên bán hàng: “Có loại nào mùi giống mùi cỏ... hoặc là mùi hương thảo mộc...”.

Từ Chỉ An đứng cạnh nhìn Lâm Nặc đưa từng chiếc giấy thơm lên ngửi hơi mất kiên nhẫn, cuối cùng anh bật cười nói: “Ngày trước ở trường em rất mộc mạc giản dị, sao mới đi làm vài ngày mà ngay cả tư tưởng suy nghĩ của anh cũng bị em thay đổi rồi? Vả lại xem ra em cũng có đáng nghiên cứu nước hoa nam giới lắm”.

Lâm Nặc ngẩn người trong giây lát, thuận miệng nói: “À, có đồng nghiệp đang dùng loại này, em thấy cũng thơm”. Thật ra chính là Giang Doãn Chính. Chính là hương thảo mộc trong tiết hè cô ngửi thấy trên cơ thể của anh.

Nhàn nhạt nhưng lại khiến người ta thấy khó quên.

Sau khi tiếp xúc với anh cô mới biết hóa ra những người đàn ông thành đạt trên thế gian này đáng vẻ đều như vậy cả.

Liệu có phải bản thân cô cũng mong muốn Từ Chỉ An trở thành con người như vậy?

Cuối cùng vẫn chẳng thay đổi được ý định Lâm Nặc, Từ Chỉ An chẳng biết nên làm thế nào đành nhận món quà vốn dĩ mình không muốn nhận.

Lúc đầu Lâm Nặc sợ anh không đồng ý để cô thanh toán, đành nói: “Dù gì sinh nhật của anh cũng sắp đến rồi, cứ coi như là quà sinh nhật đi vậy”, khiến anh chẳng tài nào chối từ được.

Ngày hôm sau đi làm, cô gặp ngay Giang Doãn Chính ở cửa chờ thang máy. Vì chỉ có hai người họ, Lâm Nặc ngẩng đầu mỉm cười chào, mặt trang sức bằng ngọc màu trắng vân đục đeo trên cổ áp chặt vào da.

Giang Doãn Chính dừng bước, khẽ cup mắt xuống, tỉnh bơ khen ngợi: “Mặt ngọc đẹp quá!”.

“Cảm ơn anh, hôm qua em được bạn tặng”, Lâm Nặc mỉm cười vô cùng ngọt ngào.

Nụ cười đó rơi vào mắt người bên cạnh đã rõ ràng bấy, tám phần.

Giang Doãn Chính cho một tay vào túi quần, thôi không nhìn cô nữa, chỉ đáp lại qua loa: “Thế à?”.

Sau cùng thì thang máy xuống đến nơi. Vài người bước ra trông thấy sếp liền liền lần lượt cúi chào, ánh mắt thoáng vẻ kinh ngạc vì trước nay Giang Doãn Chính đều dùng thang máy chuyên dụng, lần này lại đứng ngoài chờ thang máy bình thường, thật khiến cho họ cảm thấy không quen.

Giang Doãn Chính không nói nhiều xoay người lại, đi lướt qua Lâm Nặc, sải bước tiến đến thang máy chuyên dụng.

Bất giác Lâm Nặc ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng dáng cao gầy, cảm thấy hơi lạ bởi lúc này cô cứ ngỡ hai người họ sẽ đi cùng thang máy.

Cũng buổi sáng đó, khi Lâm Nặc đang bận rộn những việc lật vật như thường lệ thì thư ký Trương mở một bên ván cửa sập màu, bê một tập tài liệu sải bước đến chiếc bàn rộng lớn.

Giang Doãn Chính vẫn tư thế cũ, ngồi quay mặt ra cửa sổ gọi điện thoại, trên tấm kính trong suốt lơ mơ phản chiếu bóng dáng anh. Thân hình mảnh khảnh bất động, giọng nói trầm trầm khác thường.

Thư ký Trương sắp xếp từng tập tài liệu, tay còn cầm bảng điện tử ghi chép các sự việc cần phải báo cáo toan xoay người bỏ đi.

Cô vừa bước đến cửa thì sau lưng vang lên tiếng “bộp” giòn tan, xoay người lại liền thấy chiếc điện thoại màu đen đã bị chủ nhân của nó ném lên bàn.

Thư kí Trương ngậy người.

Tất cả thư ký trong phòng Thư ký, kể cả cô, người làm lâu năm nhất, đã theo Giang Doãn Chính ba năm trời, nhất cử nhất động của anh, thậm chí mỗi tư thái, mỗi biểu cảm đơn giản nhất bao hàm những suy nghĩ gì, cô đều nắm rõ cả. Như lúc này đây, nhìn thấy sắc mặt trầm tư của Giang Doãn Chính đứng bên mép bàn, khoe mắt lộ vẻ lạnh lùng liếc nhìn chiếc điện thoại vô tri vô giác, căn bản cô đã phần nào nắm bắt được tâm tình của anh.

Vì thế mà tuy là sắc mặt vẫn bình tĩnh điềm đạm như nước nhưng giọng điệu mà cô cất lên vô cùng thận trọng: “Giang Tổng, anh còn điều gì cần dặn nữa không?”.

Giang Doãn Chính liếc cô một cái rồi lại trầm mặc hồi lâu.

Thật ra, thời gian chưa đến mười giây, không gian vô cùng rộng lớn nhưng cô lại cảm thấy không tự nhiên dường như áp suất không khí hạ thấp lan tỏa trong phòng khiến người ta nghẹt thở.

Rất lâu sau Giang Doãn Chính mới ngồi vào bàn, cô nghe thấy anh nói: “Cuộc họp lúc chín giờ năm mươi hoãn lại, hủy các cuộc hẹn buổi chiều”.

Cô vừa nghe vừa cầm bút ghi lại trên bảng điện tử, chau mày nói, “Thế nhưng...”, giọng yếu ớt vì cô biết rõ chẳng gì có thể thay đổi quyết định của anh.

Quả nhiên, Giang Doãn Chính không để ý gì đến câu nói của cô, với tay lấy chiếc chìa khóa trên bàn vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nói Tiểu Từ chiều nay gọi điện thoại cho tôi”.

“Mấy giờ ạ?”, cô vội vã hỏi với theo.

“Cô cứ thông báo là được, anh ta biết giờ giấc.”

Cửa thang máy mở ra rồi đóng lại, cả phòng Thư ký nhìn nhau.

Sau một hồi, có người hỏi: “Chị Trương, tâm trạng Giang Tổng hôm nay không tốt à?”.

Thư ký Trương nghiêm mặt, chỉ tay đáp: “Nói ít làm nhiều đi!”.

6. Chương 11 - 12

Chương 11: Bạn gái

Xe chạy một mạch đến bờ sông.

Giữa trưa hè nắng chói chang, tuy ở bờ sông nhưng ngay cả một làn gió nhẹ cũng không có.

Giang Doãn Chính hạ cửa sổ xe xuống một chút, châm một điếu thuốc, thật ra anh chẳng muốn hút nhưng vì thói quen cần nó để bình tĩnh lại. Điếu thuốc vừa hút được phân nửa, chuông điện thoại vang lên như đang thúc giục.

Trước đây, chiếc điện thoại di động này vẫn nằm im lìm trên bàn làm việc, giờ thì nó đang reo vang, là chiếc thường ngày anh vẫn dùng, chẳng có mấy người biết số.

Anh liếc nhìn một cái, rồi cuộc vẫn nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia vọng lại chuỗi âm thanh đứt đoạn, giọng điệu vẫn rất tùy tiện: “Anh ba, anh đang bận gì vậy?”.

Giang Doãn Chính gạt tàn thuốc, mặt không biểu cảm nhìn đăm đăm về quảng trường không bóng người trước mắt: “Có gì cứ nói đi”.

“Lúc này anh nói gì trong điện thoại mà ông nội không vui vậy? Hiện giờ em phụng mệnh ông báo lại cho anh, ngày kia mọi người về nước”.

Giang Doãn Chính khẽ cười nhạt, chẳng ngờ hiệu quả lại cao đến vậy!

“À, đúng rồi ngoài anh hai và em ra, ông còn dẫn một người nữa về cùng...”, cậu út nhà họ Giang áy náy vừa cười vừa nói, chỉ là lời còn chưa dứt điện thoại đã bị ngắt.

Giang Doãn Chính ném điện thoại sang một bên, khởi động xe phóng vút trên đường cái dưới ánh mặt trời chói chang.

Buổi chiều lúc tan ca, Lâm Nặc đang thu dọn đồ đạc thì bị Giám đốc Lý gọi lại.

“Tiểu Lâm, cả Tiểu Đình, Tiểu Trì nữa, mấy người tối nay có việc gì không?”, Giám đốc Lý mở cửa bước vào hỏi, mấy gương mặt bị chỉ nhìn nhau một hồi rồi đồng loạt lắc đầu.

“Vậy thì tốt. Buổi tối đi ăn cơm với tôi.”

Lâm Nặc cười nói: “Giám đốc mời à?”.

Giám đốc Lý cầm lấy chìa khóa xe, xoay người lại đánh chính: “Công ty mời”.

Phải biết rằng trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí cả.

Đi được nửa đường thì nghe Giám đốc Lý nói sơ qua tình hình, Lâm Nặc đến cả tâm trí chạy trốn cũng chẳng có, khổ sở ngồi giữa băng ghế sau, bị kẹp giữa người bên trái kẻ bên phải, với không tới cánh cửa xe.

Liếc nhìn gương mặt của Đình Tiểu Quân, cô chẳng nhận ra điều gì khác thường, Lâm Nặc đành kêu gào thảm thiết trong lòng.

Khi đến phòng bao trong nhà hàng thì khách mời đều đã đến, Giám đốc Lý vẫn nửa đùa nửa thật nói: “Tối nay trông đợi vào biểu hiện của mọi người, lát nữa hãy tranh thủ hạ gục hết toàn bộ nhé!”.

Trì Nhuệ tỉnh tỉnh vốn cởi mở lúc này nghe rồi chẳng mấy may để tâm ngược lại còn tỏ ra đầy tự tin. Đình Tiểu Quân vẫn chẳng có biểu hiện gì, duy chỉ có Lâm Nặc là đứng ngồi không yên, nhovn miệng cười vợi vàng lắc đầu: “Em chẳng có cống hiến gì được đâu, để hai người họ cố gắng là được rồi!”.

Giám đốc Lý lại nói: “Cô cũng đừng khiêm tốn quá, hôm chào mừng nhân viên mới biểu hiện của cô rất tốt mà! Con gái thời nay như cô và Tiểu Đình đây cũng coi là biết uống lắm rồi”.

Lâm Nặc vẫn lắc đầu: “Làm gì có!”. Trong lòng lại dấy lên cảm giác lạnh lẽo.

Thật ra, cô không sợ uống rượu, tửu lượng cô cũng khá, chỉ có điều trong tình huống được giao trọng trách thế này thật khiến cô đau đầu.

Cô không uống đến mức chẳng biết tự lượng sức. Huống hồ, trước nay khi uống rượu cô chỉ thích thoải mái, hiển nhiên là tình thế bức bách hôm nay hoàn toàn chẳng thể so sánh được với việc tụ họp bạn bè.

Chưa đầy năm phút, khách bên tòa án đã đến cả, mọi người vừa giới thiệu xong thì cánh cửa phòng bao mở ra.

Lâm Nặc liền quay sang, bắt giác sững người lại.

“Giang Tổng, đã lâu không gặp...” Viện trưởng Chương đưa tay ra bắt tay Giang Doãn Chính vừa bước vào.

Giang Doãn Chính cười, “Thật ngại quá, do bận chút việc nên tôi đến trễ”. Sau đó anh đưa tay mời khách vào chỗ.

Đối với sự việc vừa xảy ra Lâm Nặc vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, vốn dĩ cô không nghĩ rằng mình sẽ gặp Giang Doãn Chính trong bữa tiệc tối nay.

Anh ngồi vào ghế chủ tọa, cô ngồi ở chỗ gần cửa ra vào, hai người cách nhau cả một hàng ghế dài. Lúc này cô nghe thấy Trì Nhuệ thấp giọng hỏi: “Sao Giang Tổng lại đến đây nhỉ?”.

Giám đốc Lý nhìn cậu ta hạ giọng nói: “Mời Viện trưởng Tòa án thành phố dùng cơm, chỉ dựa vào chúng ta vẫn chưa đủ tư cách”.

Sau khi khai tiệc Lâm Nặc ngồi nghe họ nói chuyện, vả lại trên đường đi Giám đốc Lý cũng nói sơ qua, cô biết rằng lần này mời lãnh đạo tòa án đến dùng cơm chủ yếu là vì vài vụ tranh chấp xảy ra trong khi tiến hành khai thác của phòng Bất động sản Dung Giang.

Đi cùng với Viện trưởng Chương còn có hai nam một nữ đều là những “tửu trung hào kiệt”, nâng chén ngang mi mà không chớp mắt.

Bọn Lâm Nặc thay phiên nhau “xông pha trận mạc”, cứ theo thứ tự kính rượu, cũng may đối phương chỉ có bốn người, hết một vòng, bốn ly rượu thêm đá cũng chẳng tốn quá nhiều sức của Lâm Nặc.

Trợ lý của Giang Doãn Chính là Tiểu Từ cũng đến ngồi ngay bên phải Lâm Nặc, thi thoảng rót rượu cho khách, biểu hiện vô cùng nhanh nhẹn, chỉ ít trong mắt Lâm Nặc, anh ta tích cực chủ động và trách nhiệm hơn rất nhiều so với ba người bọn họ.

Huống hồ, người ta có chiến thuật đằng hoàng lại khéo léo đưa đẩy, những kinh nghiệm có được đã phát huy đầy đủ trên bàn nhậu.

Giang Doãn Chính cũng uống rượu, nhưng hình ảnh ấy trong con mắt của Lâm Nặc và những người xung quanh lại không giống nhau. Cũng chẳng rõ nên hình dung thế nào mới đúng chỉ là cảm thấy đáng vẻ anh rất ung dung điềm tĩnh, vừa không quá nhiệt tình cũng chẳng xa cách giữ kẽ, đến cả cách nâng ly cũng cực kỳ nho nhã.

Còn lúc này, nhân lúc mọi người “xông pha trên chiến tuyến”, cô không ngừng nhét thức ăn vào dạ dày. Đương nhiên là phải lấp đầy bụng nhưng động tác không được lộ ra sự thất thố cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Có vài lần Tiểu Từ đứng dậy rót rượu, cúi người thấp giọng nói gì đó nhưng Giang Doãn Chính chỉ khẽ lắc đầu, trên mặt hoàn toàn chẳng biểu lộ gì, quay đầu sang nói với Viện trưởng Chương bên cạnh.

Bởi đây là tiệc rượu mang mục đích vì vậy mà khó tránh bị kéo dài thời gian.

Việc của công ty Lâm Nặc chẳng thể chen lời, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Đến khi uống cạn ly rượu, Giang Doãn Chính nói: “Viện trưởng Chương, vậy việc đó làm phiền anh nhé! Đương nhiên tôi cũng chẳng làm khó anh, anh cứ theo việc công mà làm, chẳng qua tôi chỉ mong có thể nhanh chóng giải quyết thôi!”

Lâm Nặc ngược mắt nhìn sang, Viện trưởng Chương đã uống say đến mức mặt đỏ bừng bừng, vỗ vai Giang Doãn Chính, hơi lớn tiếng: “Khách sáo, khách sáo quá! Chỗ nào giúp được chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Phải không nào?”. Rồi ông quay người lại nhìn những đồng nghiệp đi cùng mình, mọi người lần lượt gật đầu.

Thanh toán xong, cả đoàn người bước ra khỏi nhà hàng, bắt tay nhau hàn huyên vài câu.

Nhân lúc này, Tiểu Từ kéo Lâm Nặc đến gần hạ giọng: “Giang Tổng nói cô chờ một lát, anh ấy đưa về”.

Lâm Nặc sững người rồi trầm nghĩ, liệu có nên hay không? Đặc biệt là ngay trước mặt Giám đốc Lý cùng hai người đồng nghiệp khác.

Nhân viên lái xe đưa đến, Giang Doãn Chính tiễn bốn người Viện trưởng Chương lên xe, nhìn theo cho đến khi họ rời đi mới đi về phía xe của mình.

Lâm Nặc đứng nguyên tại chỗ, hai ngàn giờ khi nghe thấy Giám đốc Lý hỏi: “Tôi đi đường XX, mọi người ai ở gần khu đó? Tôi tiện đường đưa về”.

Trì Nhuệ liền cười hi hi nói: “Tốt quá, có xe quá giang, rồi!”, vẫn là cá tính tùy tiện.

Đinh Tiểu Quân rút tiền lẻ trong túi ra, lắc đầu: “Nhà em gần đây, chỉ cách có hai trạm xe, đi xe buýt là được”.

Giám đốc Lý quay lại hỏi: “Vẫn còn Lâm Nặc?”.

“Em...”

“Cô ấy đi xe tôi”, giọng Giang Doãn Chính vang tới cắt ngang lời Lâm Nặc.

Cô liền quay sang nhìn, dưới ánh đèn sáng của nhà hàng, anh đứng cạnh xe, gương mặt thanh tú, biểu cảm tự nhiên điềm đạm.

Ba người còn lại ngẩn ra nhưng cũng chỉ trong tích tắc, sau đó thì ai nấy đều rời đi. Tuy khó tránh khỏi kinh ngạc nhưng chuyện sếp và nhân viên có quan hệ riêng tư, sao đến lượt cấp dưới như họ bàn luận chứ?

Nhân viên bảo vệ nhà hàng đứng nghiêm trang hai bên, ánh đèn hắt lên bộ đồng phục của họ khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái mà vẫn nghiêm túc, kính cẩn. Lâm Nặc tiến từng bước về phía trước, nhìn những đường nét trơn bóng tuyệt đẹp của chiếc xe màu đen tuyền, chợt cảm thấy dường như Giang Doãn Chính cũng như vậy.

Lúc này Tiểu Từ bước đến hỏi: “Giang Tổng, hay là để tôi lái xe?”.

Giang Doãn Chính nhìn cậu ta: “Chẳng phải nhà cậu ở gần đây sao? Không cần phải đi một vòng thế đâu, về nhà sớm đi”.

“Nhưng mà...”, Tiểu Từ vẫn hơi lưỡng lự nhưng Giang Doãn Chính lại nói, “Được rồi, tôi không sao, hôm nay cũng chẳng uống bao nhiêu”.

Mãi đến khi xe chạy vào đường vành đai hai, Lâm Nặc không kìm được nói: “Anh Từ thật là tốt bụng”.

Trước đó Giang Doãn Chính vẫn chẳng nói gì, lúc này tay đặt trên vô lăng, thuận miệng hỏi: “Sao lại nói vậy?”, mắt vẫn chăm chú nhìn phía trước.

“Ồ... rất có trách nhiệm mà!” Lâm Nặc suy nghĩ một lát rồi nói: “Từ lượng cũng khá. Em thấy tối nay anh ta uống nhiều nhất nhưng vẫn rất tỉnh táo, nhà ngay gần đây nhưng vẫn muốn lái xe đưa anh về. Có trợ lý như vậy, chẳng lẽ không tốt ư?”.

Giang Doãn Chính cười nhạt: “Tiểu Từ rất tốt”.

Từ cầu vượt nhìn xuống, phía dưới là một dải đèn sáng rực, cuộc sống đô thị lúc này mới bắt đầu.

Điều hòa mát lạnh, Giang Doãn Chính đưa tay vặn nhỏ lại, một hồi sau đột nhiên hỏi: “Tôi nay đã ăn no chưa?”, vừa giảm tốc độ vừa đi sát vào lề đường.

Lâm Nặc gật đầu, cười phá lên: “Cũng tạm, cả bàn chắc có mình em là ăn nhiều nhất”.

“Ồ, em cũng khá thông minh đấy”, hiển nhiên, anh đã để ý thấy bộ dạng cảm đầu cảm cổ ăn của cô.

Lúc này, Lâm Nặc lại cảm thấy có chút áy ngại, hỏi ngược lại: “Còn anh? Em thấy các anh cứ uống, chẳng ăn bao nhiêu”.

Giang Doãn Chính liếc nhìn cô một cái, mỉm cười: “Vậy thì, bây giờ đi ăn khuya với anh nhé?”. Quán ăn vỉa hè lớn nhất thành phố đã ở ngay trước mắt, qua cửa xe có thể trông thấy quán kinh doanh rất phát đạt.

Thật ra gọi là ăn khuya, cô và Giang Doãn Chính cũng chẳng ăn được gì nhiều, lúc thanh toán đồ ăn vẫn còn thừa rất nhiều. Rõ ràng là anh đề nghị nhưng đến khi các món ăn được dọn lên thì số lần đụng đũa của anh còn ít hơn cả cô.

Thanh toán xong, lúc đi lấy xe bỗng có người gọi phía sau: “Doãn Chính!”.

Họ quay đầu lại thì thấy có năm sáu người vừa từ cầu thang bước xuống, tiến đến phía mình.

Ba nam hai nữ, quần áo sang trọng chỉnh tề. Trong số đó, người đàn ông trẻ tuổi nhất không dẫn theo bạn gái cười nói: “Lúc nãy nhìn dáng đã thấy giống rồi, tôi còn nói với Tư Viễn hẹn cậu ra tụ tập mà cậu bảo không có thời gian kết quả là bị bọn tôi tóm rồi nhé!”, Sau đó cậu ta nhìn Lâm Nặc cười: “Xem ra là vì có hẹn với giai nhân! Bạn gái cậu à? Trông xinh nhá!”.

Tuy là đang ở trong bóng tối, nhưng ánh mắt của đối phương cứ nhìn chằm chằm vào cô, giọng điệu cùng vẻ mặt rõ ràng là công tử ăn chơi, Lâm Nặc không khỏi bối rối, lại nghe Giang Doãn Chính giới thiệu đơn giản: “Đây là Lâm Nặc”, cũng chẳng hề có ý phản bác cả.

Đối phương đưa tay ra trước mặt Lâm Nặc, cử chỉ vô cùng nho nhã: “Cô Lâm, hân hạnh được làm quen, tôi là Trình Tử Phi, bạn thời đại học của Doãn Chính”.

Trong tình huống kỳ lạ này Lâm Nặc đành phải đưa tay ra bắt. Sau đó hai người đàn ông còn lại tự giới thiệu đều là bạn của Giang Doãn Chính và lại có thể nhận thấy mối quan hệ của bọn họ rất tốt.

Mấy người họ đứng ngoài đường nói chuyện phiếm dăm ba câu, hai cô bạn gái đi theo rất dịu dàng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh, gương mặt trang điểm sắc sảo hài hòa, nghe bạn trai trò chuyện cũng chỉ im lặng khẽ mỉm cười.

Lúc chia tay, Trình Tử Phi vội nói: “Bữa khác cùng nhau ra ngoài dùng cơm”, còn liếc Lâm Nặc, mỉm cười đầy ẩn ý.

Giang Doãn Chính nhận lời, tạm biệt họ rồi quay người đưa tay ôm eo Lâm Nặc.

Khi tay anh chạm vào eo của cô, Lâm Nặc bất giác nghiêng đầu nhìn anh, thế nhưng dường như chỉ là động tác vô tình, không đến hai giây anh liền bỏ tay xuống cùng cô sánh vai tiến đến chỗ đỗ xe.

Chương 12: Hỗn loạn

Không khí suốt đoạn đường vẫn bình thường trong lòng Lâm Nặc bắt đầu cảm thấy là lạ. Cuối cùng, không nén được, cô mỉm cười hỏi: “Cái anh chàng Trình Tử Phi kia chắc không hiểu lầm rằng em là bạn gái của anh đấy chứ?”.

Xe vừa lái đến dưới lầu nhà cô và dừng lại, Giang Doãn Chính nghiêng đầu nhìn cô. Đôi mắt long lanh ấy chứa đựng những cảm xúc phức tạp.

Khoảnh khắc này, trái tim Lâm Nặc đập thình thịch.

Trong màn đêm, giữa một khoảng không gian chật hẹp, anh lại nhìn cô không chớp mắt, nếu nói cô không cảm thấy ngại ngùng thì là lừa gạt người khác, hướng hồ đối tượng lại là Giang Doãn Chính trẻ tuổi, đẹp trai, thành đạt trên cơ thể lan tỏa ra hương thảo mộc nhẹ nhàng.

Lâm Nặc khê ho một tiếng, xoay người nhấc lấy chiếc túi xách ở hàng ghế sau rồi nói: “Em về đây, chúc ngủ ngon”. Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo sẽ làm rõ những dự cảm mơ hồ trong lòng, thế nhưng trực giác lại mách bảo cô lập tức rời khỏi đây mới là thượng sách.

Giang Doãn Chính im lặng nhìn cô, mãi đến khi cánh tay cô đặt trên cửa xe, anh mới hỏi: “Làm bạn gái của anh rất mất mặt sao?”.

Lâm Nặc sững người, thề có Trời rõ ràng cô không có ý đó.

Giang Doãn Chính lại nói tiếp: “Nói không chừng anh muốn để bọn họ hiểu lầm thì sao?”.

Khi anh nói những lời này gương mặt vẫn lãnh đạm, không trịnh trọng nhưng cũng chẳng có chút bồn chồn nào.

Dưới ánh đèn mờ ảo trong khoang xe, nửa gương mặt anh ẩn trong bóng tối, nhưng không hiểu vì sao, Lâm Nặc chỉ cảm thấy đôi mắt đó sáng vô cùng.

Cô khê há miệng một lúc sau mới “Hả” một tiếng, Giang Doãn Chính im lặng, vô cùng nhẫn nại chờ đợi câu trả lời của cô.

Lặng ngẫm biểu cảm của anh, hồi sau cô mới nói: “Em không hiểu rõ ý của anh”, rồi quay đi không nhìn anh nữa.

Ánh đèn leo lét tỏa ra trong khu phố, từ trong xe nhìn ra, là cả màn đêm tĩnh mịch.

Giữa đêm hè, ngoài kia vẫn oi bức thế nhưng lúc này Lâm Nặc lại tình nguyện được bước ra khỏi xe. Cô khê nắm chặt tay, cả ngón tay cũng hơi lạnh lạnh.

Rất lâu sau mới nghe thấy Giang Doãn Chính khê cười, cô vẫn cụp mắt xuống tuy không trông thấy nét mặt anh nhưng cũng cảm nhận được nụ cười gần như lạnh nhạt châm biếm của anh.

Anh biết rõ mà. Thật ra trong lòng họ đều đã rõ cả, cũng chẳng phải còn trẻ con không hiểu chuyện, việc đã đến nước này chỉ trừ có kẻ ngốc mới không hiểu, chứ không sao cô lại không rõ ý anh cơ chứ?

Thế nhưng, lúc này đây, cô chỉ muốn làm con đà điểu. Cũng bởi mọi việc đến quá đột ngột ngay cả thời gian chuẩn bị cũng chẳng có.

“Anh biết, em đã có bạn trai rồi”, Giang Doãn Chính ngồi thẳng người lên, chăm chú nhìn con đường tăm tối trước mặt, hồ hững nói: “Thế nhưng, anh chẳng thấy có trở ngại gì cả!”.

“Anh có cảm tình với em, có lẽ sau đó anh còn muốn theo đuổi em nữa. Chỉ đơn giản thế thôi!” Ngón tay thon dài của anh nắm hờ trên vô lăng, tâm trạng tĩnh lặng, hết như giọng nói cùng ngữ điệu của anh: “Từ Chỉ An có tồn tại hay không vốn chẳng liên quan đến việc này!”.

Lâm Nặc không nhớ rõ mình lên lầu như thế nào, chỉ cảm thấy ánh mắt sau lưng mình, ánh mắt sáng trong ấy như đang truy đuổi cô.

Về đến nhà cô cũng không chào hỏi bố mẹ liền chạy về phòng, nặng nề ngồi lên giường.

Trái tim cô vẫn đang đập rất mạnh, chẳng phân biệt nổi cảm xúc của mình.

Trong công ty Giang Doãn Chính trầm lặng điềm tĩnh, ngoài công ty anh dịu dàng thoải mái, cô cứ ngỡ rằng đó là toàn bộ con người thật của anh. Thế nhưng đến hôm nay cô mới biết hóa ra còn một dáng vẻ khác của anh mà cô chưa từng thấy.

Đúng như những gì anh nói, tất cả không phải là trở ngại, thậm chí cả Từ Chỉ An, người bạn trai suốt mấy năm của cô, e rằng trong con mắt của anh cũng tựa như không khí trong suốt mà thôi.

Anh nói muốn theo đuổi cô liền bày tỏ ngay trên xe, tùy tiện nói ra dường như đó là lẽ đương nhiên.

Lâm Nặc không hiểu làm sao mà sự việc lại phát triển đến mức này?

Làm bạn bè, cùng nhau đi dùng cơm, thi thoảng đi nhờ xe anh, cùng nói cười, chẳng có gì ràng buộc nhau. Như lời Hứa Tư Tư nói, Giang Doãn Chính là chàng trai độc thân hội đủ tiêu chuẩn năm sao. Còn cô, chẳng qua chỉ là cô bé ngây ngô mới bước vào đời, vả lại còn có bạn trai.

Sao anh lại thích cô chứ? Thậm chí, lúc này còn nói dửng dưng, thản nhiên như vậy thật khiến người khác không kịp trở tay.

Trong một lúc, có quá nhiều thứ ập tới làm não bộ trở nên hỗn loạn. Còn vì sao mới gặp nhau một lần mà Giang Doãn Chính đã biết tên của Từ Chỉ An, lúc này Lâm Nặc cũng chẳng có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa.

Ngày hôm sau cô đi làm với đôi mắt gấu trúc, đồng nghiệp trông thấy liền nói đùa: “Tối qua hú hí ở đâu thế?”.

Lâm Nặc đành cười trừ, nói: “Đi làm kẻ trộm!”.

Duy chỉ có Đinh Tiểu Quân đang tuổi hoa quay sang nhìn cô, mắt lóe lên ánh nhìn phức tạp rồi vụt biến mất.

Vừa kịp lúc Lâm Nặc trông thấy, ánh mắt hai người giao nhau. Khi cô cô sững người lại thì Đinh Tiểu Quân nhanh chóng mang bình nước đi ra.

Suy bụng ta ra bụng người!

Một cơn giận vô cớ trào lên, Lâm Nặc ném xấp tài liệu lên bàn, ngồi vào ghế, trợn mắt nhìn về hướng người đã đi xa.

Cũng may công ty rộng lớn, phòng Hành chính và phòng Tổng giám đốc không bố trí chung một tầng lầu, nếu như không có lý do gì đặc biệt hoặc cố ý sắp xếp thì bình thường chẳng thể gặp được Giang Doãn Chính. Vì lẽ đó mà Lâm Nặc không biết liệu bản thân mình có nên thử phào nhẹ nhõm không.

Cũng chẳng phải sợ hãi gì mà chỉ là không biết nên đối mặt thế nào. Trước đây ở trường học, cũng có người theo đuổi cô, lẽ đương nhiên cô cũng chẳng ngại thơ đến mức lôi họ ra so sánh với anh.

Thế nhưng, những lúc rảnh rỗi, các nữ đồng nghiệp vẫn thường nhắc đến Giang Doãn Chính, khiến Lâm Nặc không khỏi nhớ đến dáng hình anh, thân hình dong cao, đôi mắt sâu đen lấp lánh tựa như vì sao trong màn đêm.

Tối đó anh nói: “Anh có cảm tình với em...”, với vẻ lãnh đạm. Cách bày tỏ tình cảm bình tĩnh, tự nhiên đó, lẽ dĩ nhiên cô chưa bao giờ trông thấy.

Nếu như nói trong lòng không có chút cảm giác gì cũng chẳng phải, dù sao thì anh cũng xuất sắc như thế trong mắt nhiều người anh ở tít trên cao xa với vợ không cách gì với tới. Còn anh từng đứng dưới ký túc xá người qua kẻ lại đợi cô, dẫn cô đi ăn trong nhà hàng bình dân, rẻ tiền. Cô từng trông thấy nụ cười mỉm của anh và vẻ chuyên tâm khi lái xe nữa...

Tựa như lần gặp gỡ vô tình đó.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua trong khuôn viên nghĩa trang trên đỉnh núi cùng lần cô vội vã bỏ chạy trong hành lang KTV. Đạo đó, ai dám nghĩ sẽ có ngày hôm nay chứ?

Việc này Lâm Nặc vẫn chưa kể với ai, ngay cả Hứa Tư Tư, cô bạn “tâm giao” thân thiết cũng không phải là ngoại lệ.

Mỗi tối cô vẫn thường nói chuyện điện thoại với Từ Chỉ An. Qua giọng nói cô cũng có thể nhận ra công việc của anh không được thuận lợi lắm. Thật vậy, ưu tú xuất sắc ở trên ghế nhà trường thế nào cũng không có nghĩa là bước ra xã hội cũng thuận lợi như thế.

Nhân tài ở Dung Giang đầy khắp, mối quan hệ giữa đồng nghiệp tuy thật lòng đối đãi nhau cũng có nhưng đa phần vẫn là để phòng và bảo vệ bản thân. Người mới chân ướt chân ráo bước ra xã hội, đâu phải ai cũng tốt số, có thể tiếp tục thuận buồm xuôi gió như thời đi học chứ?

Lâm Nặc cảm thấy rối bời, làm việc càng chăm chỉ hơn, cô vẫn tự nhắc nhở bản thân không được để sai sót.

Mãi đến một ngày phải chuyển báo cáo của Giám đốc Lý lên trên cô mới lại đối mặt với Giang Doãn Chính.

Phòng họp nhỏ cạnh phòng Tổng giám đốc, khỏi thuốc vắn vít vờn quanh, cô vừa bước vào ánh nhìn đầu tiên dừng ngay ở một người trong số đó.

Hôm ấy Giang Doãn Chính mặc áo sơ mi màu xám nhạt tựa lưng vào chiếc ghế bành rộng lớn hút thuốc, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng. Nghe tiếng gõ cửa, anh khẽ lên tiếng đáp lại, trông thấy người bước vào là Lâm Nặc, nét mặt vẫn chẳng thay đổi, chỉ có ánh mắt là dịu lại, ngừng trong giây lát rồi anh dập tắt điếu thuốc trên tay.

Lâm Nặc nhìn anh, rồi mới chú ý còn hai người khác đang ở trong phòng họp nữa.

Đều là những người đàn ông trẻ tuổi, hiển nhiên khi cuộc trò chuyện bị cắt ngang ai nấy đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Ngược lại, cô không tiện nhìn chăm chăm vào họ chỉ thoáng liếc nhìn, gật đầu chào rồi tiến đến phía trước đưa tài liệu cho sếp.

Giang Doãn Chính nhận lấy, tiện tay lật ra, nói “Cảm ơn”, giọng hơi khàn.

Khoảng cách gần như vậy, lúc này Lâm Nặc mới để ý thấy sắc mặt của anh không tốt, không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng khóe mắt lại sắc nhọn lạnh lùng, rất khác ngày thường.

Công việc đã xong, chẳng thể nán lại quá lâu, cô khẽ nói: “Đừng khách sáo, Giang Tổng, tôi xin phép ra ngoài”.

Cửa phòng đóng lại, Giang Doãn Chính mới rút thuốc lá ra châm lửa hút, dừng dừng nói: “Chuyện này, các anh không có cửa nhúng tay vào đâu!”.

Ngồi cả buổi sáng, sự nhần nại của Giang Doãn Bình dần cạn, lúc này vừa nghe anh nói, không khỏi trầm ngâm: “Mọi người đều là cổ đông, e là có nhúng tay vào được không chẳng đến lượt cậu nói đâu”.

Giang Doãn Chính không nổi giận, chậm rãi búng búng tàn thuốc rồi mới nhìn về phía anh cả: “Nhưng hiện giờ Tổng Giám đốc của Dung Giang là em”.

“Thế thì sao?”

“Chẳng sao cả”, anh đứng dậy bước đến bên bức vách ngăn bằng kính có hình nửa vòng cung, mắt đón lấy màn mây đen dày đặc trên không trung: “Nếu từ đầu đã giao công ty cho em, vậy thì mọi việc trong nước phải do em quyết định. Cũng giống như mấy năm nay, em chưa từng hỏi qua quyết sách của công ty các anh ở hải ngoại”.

Giang Doãn Bình sa sầm mặt định mở miệng nói thì bị người bên cạnh ngăn lại.

Giang Doãn Hạo chậm rãi nói: “Anh ba, không phải là anh không biết, gần đây ông nội không mấy hài lòng với cách làm việc của anh. Lần trước anh và ông nội cãi nhau trong điện thoại em ở cạnh đã nghe thấy rồi”.

Giang Doãn Chính không quay lại, chỉ hỏi: “Vậy thì sao?”.

“Thế nên xem ra cuộc hôn nhân hai nhà Giang - Diệp đã không thể tránh được nữa rồi.”

Trầm mặc trong giây lát, Giang Doãn Chính vẫn quay mặt ra ngoài cửa sổ, để mặc điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay chậm chậm cháy.

“Ai là giám đốc thì người đó có quyền quyết định, việc này em không quan tâm.”

Người có dáng vẻ trẻ trung tuấn tú ấy đứng phắt dậy, Giang Doãn Hạo bỏ tay, liếc nhìn anh cả đang trong cơn thịnh nộ, cười nói, “Em chỉ phụng mệnh đến đây làm thuyết khách thôi”, rồi đưa tay nhìn đồng hồ, “Xin lỗi, em còn có hẹn, các anh cứ tiếp tục trò chuyện”. Nói rồi Giang Doãn Hạo liền bước ra khỏi phòng họp.

Giang Doãn Bình cũng đứng lên, trước khi rời đi chỉ nói, “Có Diệp gia là chỗ dựa cũng chưa chắc đã vững như núi Thái Sơn đâu”, giọng điệu vô cùng châm biếm.

Giang Doãn Chính quay lại, khẽ cười lạnh.

Cả buổi sáng, anh không để lộ chút biểu cảm nào như lúc này, gương mặt thanh tú tỏ vẻ khinh khỉnh.

Chậm rãi rút hơi thuốc cuối cùng, anh nói: “Em có làm bất cứ việc gì cũng chẳng cần để ý đến những người không liên quan”. Rồi anh dụi điếu thuốc vào gạt tàn và đi ra ngoài.

Mãi đến giờ nghỉ trưa hôm ấy, Lâm Nặc mới biết thân phận của hai người đàn ông lạ mặt đó.

Cũng chẳng phải cô cố ý nghe ngóng, chỉ là những lúc rỗi rãi luôn là thời cơ tốt của những tin đồn lan truyền. Đáng tiếc, lúc đó ở trong phòng họp cô không tiện nhìn kỹ, chứ không sẽ phát hiện ra tuy cùng cha khác mẹ nhưng gương mặt của ba anh em họ vẫn có bảy tám phần giống nhau.

Chạng vạng tối, dường như cơn giông bị đè nén cả ngày cuối cùng ào ào trút xuống chẳng chút kiêng dè.

Trong tiết trời mùa hạ biến đổi khôn lường này, đến cả một cái ô mà Lâm Nặc cũng chẳng kịp chuẩn bị. Giữa trời và đất là một mảng trắng xóa, nước mưa rơi xuống mặt đất bắn ra những hạt nước trong suốt.

Đứng dưới lầu công ty, Lâm Nặc xoa xoa cánh tay, cô đang nhẩm tính xem làm sao có thể về nhà thì ánh đèn xe lóe sáng từ xa, thoáng chốc đã tiến đến ngay trước mặt cô.

Chiếc xe BMW cực kỳ quen thuộc chậm rãi dừng lại, cửa kính xe hạ xuống.

Giang Doãn Chính nói: “Lên xe đi”.

Cô lại lắc đầu: “Thôi khỏi!”.

Dường như Giang Doãn Chính không nghe thấy, vẫn nói: “Lên xe đi”. Đôi lông mày của anh khê chau lại.

Khi cô tan ca thì đã trễ, đồng nghiệp đều ra về hết, chỉ còn mấy chú bảo vệ đứng đó, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng cũng khiến người khác cảm nhận được họ đang lặng lẽ quan sát hai người.

Hết cách, cô đành nói: “Anh có việc thì đi trước đi, em bắt taxi cũng được rồi!”.

Vừa dứt lời thì “bộp” một tiếng cửa xe mở ra. Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn, Giang Doãn Chính đã đến trước mặt, đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô, giọng trầm trầm: “Anh nói em lên xe”. Vốn dĩ anh chẳng để cô có thời gian giằng co, liền kéo cửa sau xe, đẩy cô vào trong.

Trong xe rộng rãi, thoải mái, không khí mát mẻ, cô vừa ngồi vững thì trông thấy Giang Doãn Chính ngồi vào ghế đồng thời đánh rơi chìa khóa xe.

Hơi thở cô như bị nghẹn lại trong cổ họng, há hốc miệng toan nói chuyện thì lúc này mới nhận thấy trong xe còn có người thứ ba.

Người phụ nữ ngồi ở ghế phụ khê quay lại, mỉm cười, nói, “Xin chào”, giọng cô ấy vừa lễ phép vừa uyển chuyển.

Cô vội nói: “Xin chào!”, giọng hơi gấp gáp.

Đối phương nghiêng đầu nhìn Giang Doãn Chính, dịu dàng hỏi: “Doãn Chính, chúng ta đi ăn đồ Nhật nhé?”.

Cô ta gọi anh là Doãn Chính, thân thiết tự nhiên. Chỉ ít trong những ngày tháng quen biết nhau, Lâm Nặc chưa từng nghe thấy người nào xưng hô với anh như vậy.

Ngồi ở ghế sau nhìn lên, Lâm Nặc thấy gương mặt trái xoan diễm lệ cùng đôi mắt đen sâu lắng của cô ấy quả là vô cùng xinh đẹp.

7. Chương 13 - 14

Chương 13: Cầu không được

Tuy chưa rõ mối quan hệ giữa hai người nhưng dựa vào trực giác của nữ giới, Lâm Nặc chợt thấy mình là người thừa, ghế sau tuy rộng rãi cô lại thấy như đang ngồi trên bàn chông.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn chưa ngớt, cần gạt nước mưa vẫn chuyển động nhịp nhàng.

Diệp Hi Ương nghiêng đầu, nghe Giang Doãn Chính nói: “Xin lỗi em, tối nay anh có kế hoạch rồi, để khi khác nhé”.

“À, không sao”, cô mỉm cười thoải mái, ngồi thẳng lên, chẳng chút bận lòng: “Em thật không phải, chẳng báo trước đã chạy ngay đến công ty tìm anh. Vậy, anh đưa em về nhà nhé?”.

“Ừ”, Giang Doãn Chính đáp, ngoặt xe về phía bên phải bùng binh.

Quả nhiên, chỗ ở của Diệp Hy Ương ngược đường với nhà Lâm Nặc. Lâm Nặc nhìn thời gian, giờ tan tầm cao điểm thế này, đi đi về về cũng hết nửa thành phố e còn tốn thời gian hơn cô đón xe về nhà.

Nhưng đã ngồi vào xe rồi, cô chẳng tiện nói gì, hướng hồ, hôm nay dường như tâm trạng Giang Doãn Chính không được vui, giờ phút này im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Không lâu sau, cô nhận được tin nhắn của Từ Chỉ An, hỏi: “Em đang ở đâu?”.

Lâm Nặc cúi đầu, vội nhắn phím: “Đang trên đường về nhà”.

Hồi sau, chuông điện thoại lại reo lên, trong xe tĩnh lặng khiến âm thanh càng vang vọng hơn. Giang Doãn Chính liếc nhìn từ gương chiếu hậu, Lâm Nặc vội chuyển điện thoại sang chế độ rung, vẫn là tin nhắn của Từ Chỉ An, hàng chữ ngắn ngủi: “Có mang theo ô không? Có bị ướt không?”.

Cô khẽ mỉm cười, tựa lưng vào ghế tán gẫu cùng anh.

Giữa đường bị kẹt xe, hai mươi phút sau Diệp Hy Ương về đến nhà, cô thân thiện chào tạm biệt với Lâm Nặc rồi duyên dáng sải bước tiến vào trong thang máy, giữa chừng còn quay người lại mỉm cười với Giang Doãn Chính, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Đây là khu chung cư cao cấp nhất trong thành phố, giá thuê hồi đầu năm đã tăng vọt khiến người khác phải kinh hoàng. Lâm Nặc đặt điện thoại xuống, nghiêng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót, dưới màn mưa trắng xóa chẳng thể trông rõ được gì.

Giờ thì trong xe chỉ còn cô và Giang Doãn Chính, đây là lần đầu tiên cô ngồi xe anh kể từ sau tối đó, không khí yên tĩnh đến mức như ngưng đọng lại.

Xe chạy một đoạn, cô chợt mỉm cười: “Bạn gái anh à? Trông xinh quá!”. Cô không gọi chuyện gì lại nói đúng đề tài này, chẳng hiểu sao vừa mở miệng ra đã khẳng định ngay mối quan hệ thân thiết giữa anh và cô ấy.

Thế nhưng, muốn hỏi hận cũng chẳng kịp, Giang Doãn Chính sa sầm mặt chẳng nói chẳng rằng, tay nắm chặt vô lăng.

Cô ngồi ở băng ghế sau, không trông thấy biểu cảm của anh nhưng cũng cảm nhận được điều gì đó bất thường. Thế nên, cô càng bối rối, hồi sau lúng túng nói: “Lát nữa anh còn có việc đúng không? Anh cho em xuống con phố trước mặt là được rồi, em tự về nhà”. Mưa nhỏ hạt dần, thi thoảng vài chiếc taxi trống khách lướt qua.

Giang Doãn Chính vẫn trầm mặc, càng nhấn ga mạnh hơn, thoáng chốc đã lướt qua những ngã tư đan chéo nhau nhau, bỏ xa ánh đèn giao thông nhấp nháy phía sau.

Lúc này Lâm Nặc càng khẳng định rằng tâm trạng Giang Doãn Chính hôm nay rất tệ.

Cũng chẳng rõ bao lâu cô mới nghe thấy anh mở miệng, chất giọng trầm khàn, hết như trong phòng họp lúc sáng.

Anh nhìn chăm chăm về phía trước, hỏi: “Lời anh nói hôm đó làm em thấy sợ ư?”.

Cô giật mình, mím môi: “Đâu có”. Lúc đó phần nhiều là kinh ngạc và hoảng loạn.

“Thế sao em trốn tránh anh?”

“... Hả?”

“Anh lái xe đón em về thì sao nào? Có nhất thiết phải từ chối năm lần bảy lượt không?”, Giang Doãn Chính gần như nổi giận, cho xe tiến vào đường cái dẫn vào nhà cô, lại cúi đầu khẽ cười nhạt nói: “Còn nữa, ai nói với em cô ấy là bạn gái anh chứ?”.

“... Không phải thì không phải”, cô chợt thấy ầm ỨC nhưng ngẫm lại, có lẽ vừa rồi cô tự cho mình thông minh, tự tiện suy đoán, e là trong tiềm thức đã muốn phủi sạch mối quan hệ với anh mà thôi.

Mãi đến lúc này, Giang Doãn Chính liếc mắt qua gương chiếu hậu trông thấy Lâm Nặc đang ngồi một góc, dáng hình nhỏ nhắn, nét mặt có vẻ như rất phiền não, tinh thần phần chần thoả mái mấy ngày trước biến đầu mất thay vào đó là tâm trạng với vô vàn nỗi niềm tâm sự.

Anh thăm thở dài, cũng chẳng rõ hôm nay anh làm sao nữa, vừa nãy ở dưới lầu khi Lâm Nặc mỉm cười từ chồi lên xe thì anh đã bắt đầu cấu gịen một cách khó hiểu.

Thả lỏng dần chân ga, cho xe tấp vào lề, giọng anh có vẻ hơi mệt mỏi: “Đên rồi”.

Lúc này Lâm Nặc mới hoàn hồn, hóa ra đã về đến nhà cô.

Trước khi rời đi, cô không khỏi ngoái đầu lại nhìn, qua tấm kính chắn gió cô loáng thoáng trông thấy dáng hình lơ mờ trong xe.

Lên lầu bước vào nhà, vừa lúc bà Lâm bày thức ăn lên bàn, trông thấy Lâm Nặc, bà hơi ngạc nhiên: “Hôm nay chẳng phải là thứ Bảy ư? Con không đi ăn cùng Từ Chỉ An à?”.

“Anh ấy bận việc rồi”, di động cô vẫn nắm chặt trong tay, lần này còn may không để quên trên xe Giang Doãn Chính. Cô hỏi: “Bố con đâu hả mẹ?”.

Bà Lâm vừa xới cơm vừa nói: “Bố con bảo về nhà ăn cơm cuối cùng lại gọi điện thoại về nói có tiệc xã giao không đi không được”. Có lẽ vì đã quen rồi, nên mẹ cô cũng chẳng trách móc gì.

Lâm Nặc cười khanh khách, chồm người sang: “Mẹ, cưới một người đàn ông thành đạt, rốt cuộc có hạnh phúc không hả mẹ?”.

Nhà có cửa ăn của để, chẳng bao giờ biết phiền muộn về tiền bạc nhưng ngay cả dịp cả nhà cùng ngồi bên nhau ăn một bữa cơm đơn giản cũng chẳng có. Chẳng hiểu sao cô chợt nghĩ đến người phụ nữ xinh đẹp trên xe Giang Doãn Chính, cho dù họ chẳng yêu nhau nhưng chắc chắn có quan hệ thân thiết, vậy mà tối nay Giang Doãn Chính có việc bận, người đẹp đành chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo.

“Nhóc con, con đang suy nghĩ gì thế hả?”, bà Lâm cười giễu, liếc mắt nhìn cô, cũng chẳng cho là thật.

Lâm Nặc nhún vai, đưa bát sang, tiếp lời: “Nếu đổi lại là con, khi nào có tiệc tùng con sẽ đi theo bố chứ ở nhà một mình chán phèo ấy”.

“Ờ”, bà Lâm miễn cưỡng đáp, “Để rồi xem bản lĩnh con sau này thế nào, liệu con có thể ngày ngày làm ‘cái đuôi’ bám càng Tiểu Từ được không?”.

Từ Chỉ An có thể thành đạt ư? Xem ra trong lòng bà Lâm đã ngầm thừa nhận nhưng Lâm Nặc lại chẳng để tâm. Vừa rồi anh nhắn tin nói tối nay phải tăng ca, có vẻ cực kỳ vất vả. Sao cô không hiểu rõ tính cách của anh chứ? Xưa nay anh vẫn kiên cường, e rằng trong lòng chỉ mong có ngày vượt trội hơn người.

Thế nhưng, cô thật sự chẳng để tâm vì nếu có thể sống cả đời vui vẻ, bình yên thì có tài sản bạc tỷ cũng chẳng thể đánh đổi được.

Ăn xong, Lâm Nặc đi rửa bát. Cửa sổ bếp khê hé mở để nước mưa hắt vào, chắc là bà Lâm quên không đóng lại, cô lấy khăn lau tay rồi khép cửa lại.

Cô sững sờ, hai giây sau, không tìm được lại mở toang cửa sổ ra, gió đêm cùng nước mưa thổi vào, nhất thời cô cũng chẳng để ý, chỉ dán mắt nhìn xuống phía dưới.

Nhà cô ở lầu bảy, chẳng phải cao lắm, liếc nhìn đã trông thấy toàn cảnh phía dưới, vả lại còn vô cùng rõ ràng.

Xe của Giang Doãn Chính vẫn đậu dưới nhà, dường như vẫn chưa rời đi. Ngoài trời mưa tầm tã, đèn đường sáng rực chiếu rọi thân xe đen tuyền bóng loáng, thậm chí còn trông thấy cần gạt nước mưa đang chậm rãi đung đưa.

Đi xuống nhà, chiếc xe vẫn ở đó, Lâm Nặc cũng chẳng rõ thế nào, cô cảm thấy nhẹ nhõm nhưng một giây sau trái tim bất giác giật thót lên.

Ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng cô đi vòng sang giờ tay gõ vào cửa kính.

Giang Doãn Chính hoàn toàn không ngờ rằng cô sẽ xuống nhà, ngẩng mặt lên kéo cửa kính xe xuống nhìn cô.

Trong màn mưa, cô giương chiếc ô đơn độc đứng cạnh cửa xe, đèn đường chiếu lên người cô, ánh sáng u ám mờ ảo, chẳng thể che giấu được nỗi hoài nghi hiện trên gương mặt.

“Sao anh vẫn chưa đi?”

Giang Doãn Chính khẽ nhủ mày, lặng im, người ngả về phía trước rồi lại tựa ra sau.

Lâm Nặc ngẩng nhìn nửa người anh khuất trong bóng tối, nhất thời chẳng biết nên nói gì. Hồi lâu sau, cô nghe anh thấp giọng nói: “Anh phải đi rồi, em vào đi”. Nói rồi không nhìn cô, anh nhanh chóng cài số, đạp chân ga, chiếc xe từ từ lăn bánh rời đi.

Gương chiếu hậu phản chiếu bóng hình nhỏ nhắn mảnh mai, dáng vẻ ngẩn ngơ đứng bên đường, khoảng cách mười mấy mét đủ khiến gương mặt ấy mờ nhòa. Anh cau mày, đánh vô lăng sang phải, bánh xe hất tung nước tù đọng sang hai bên, quét thành một đường vòng cung rồi nghênh ngang lướt đi.

Đến bệnh viện, ngồi trong xe một lúc, Giang Doãn Chính mới đi thang máy lên lầu.

Y tá đang rót nước ở ngoài, trông thấy anh liền nhoẻn miệng cười rạng rỡ: “Bà Giang vừa thức giấc, hôm nay bà ăn uống rất ngon miệng”.

Giang Doãn Chính bước lên vài bước thì trông thấy Chương Vân Như nằm nghiêng trên giường, nhìn anh khẽ mỉm cười.

Anh gọi một tiếng, “Mẹ” rồi đón lấy ly nước từ tay y tá đưa cho bà.

Ngồi bên giường hai mẹ con trò chuyện một hồi, Chương Vân Như nói: “Hồi sáng bố con đến đây”.

Về mặt Giang Doãn Chính chẳng mấy may thay đổi, lặng lẽ lắng nghe.

Quả nhiên, Chương Vân Như thở dài, khuôn mặt lộ chút khó xử, đắn đo nói: “Chuyện đám cưới với Hi Ương, ý con thế nào?”.

Hình như gần đây người nhà anh vẫn thường xoay quanh đề tài này, dấu cho sức chịu đựng có giới đến đâu thì lúc này Giang Doãn Chính không khỏi nổi cáu, anh đứng dậy, trầm giọng, nói: “Mẹ vừa khỏe lại đừng bận tâm đến chuyện này nữa”.

Chương Vân Như khẽ ngẩng đầu, hỏi: “Sao thế? Con sắp đi à?”.

“Con ra ngoài hút thuốc.” Anh đi được hai bước thì bị gọi giật lại, Chương Vân Như nói với sau lưng: “Doãn Chính, con ăn cơm chưa? Sắc mặt con trông còn kém hơn người bệnh như mẹ nữa, có phải lại đau dạ dày nữa không?”. Chẳng đợi anh trả lời bà liền ấn chuông, dặn dò y tá chuẩn bị thức ăn, sau cùng còn đặc biệt căn dặn: “... Đừng cho ớt vào nhé”.

Giang Doãn Chính đành quay lại, ngồi vào sofa cạnh cửa sổ, khẽ đặt tay lên bụng, nghe Chương Vân Như ca cẩm: “Ngày thường con rất vất vả phải không? Mấy tiệc xã giao, nếu tránh được thì con cũng nên tránh đi, phải chú ý chế độ ăn uống, còn rượu bia nữa, dứt khoát đừng uống nữa”. Rồi bà thở dài, nói: “Mẹ nói những lời này thế nào con cũng nghe chẳng lọt tai, giờ mẹ lại nằm viện, chẳng thể chăm sóc con được”.

Giang Doãn Chính đổi tư thế, lơ đãng nói: “Con không sao mà”.

Chương Vân Như chợt mỉm cười: “Nếu như con thật sự không hài lòng về Hi Ương, mẹ cũng chẳng thể nói gì được. Đương nhiên bố con muốn mẹ ra mặt nhưng mẹ thấy chỉ cần con thích là được. Cưới vợ cho con mà, chẳng liên quan gì đến mẹ, chẳng tội gì phải vì thế mà làm đứa con trai duy nhất của mình không vui cả. Còn con nữa, sau này nếu thấy mẹ phiền phức thì cũng đừng hút thuốc, cố ý né tránh mẹ nữa”.

“Sao con lại thấy mẹ phiền phức chứ? Mẹ đừng nghĩ thế”, nói rồi, Giang Doãn Chính cười nhẹ, khuôn mặt trầm mặc cả ngày lúc này mới dần ra.

Ngắm Giang Doãn Chính ăn cơm, Chương Vân Như thuận miệng nói: “Sao con lại đến đây giờ này? Cả cơm cũng chẳng kịp ăn nữa”.

Giang Doãn Chính suy ngẫm rồi nói: “Con đưa bạn về nhà nên đến trễ”.

“Bạn gái à?”

“Vâng” Anh chẳng giấu giếm gì, bình thản nói: “Con thích nhìn dáng vẻ trong sáng của cô ấy”, đưa vẫn cầm trên tay, khoe môi khẽ nhếch lên.

Chương Vân Như không khỏi kinh ngạc, chẳng ngờ rằng chỉ một câu hỏi ngẫu nhiên lại dẫn ra một câu chuyện, chợt hỏi: “Cô ấy là người thế nào?”.

Là người thế nào ư? Giang Doãn Chính cũng chẳng rõ phải miêu tả ra sao, trong ấn tượng của anh chỉ có khuôn mặt sáng sủa tự nhiên cùng đôi mắt trong suốt ngây thơ vậy mà khi gặp khó khăn lại lộ ra nét kiên cường.

Chuyện tình cảm đôi lúc là vậy, vốn dĩ chẳng cần có lý do, chỉ cần một phút thoáng qua cũng đủ để khắc sâu vào tim. Ví như, dạo trước anh trông thấy cô, chẳng qua chỉ vì sự cố nhỏ trong mưa mà thôi.

Thật ra, anh cũng ngạc nhiên sao mình lại dễ dàng nói cho mẹ biết về Lâm Nặc. Mà thực tế anh quen cô chưa đầy một năm, và lại...

Anh khẽ mỉm cười có chút tự giễu liền bị Chương Vân Như bắt gặp, không khỏi tò mò bà hỏi: “Cô ấy không giỏi giang sao? Hay là, cô ấy không để mắt đến con?”.

E sự thật chính là ở về sau, Giang Doãn Chính khẽ nhướn mày, hiểu rằng đây chẳng qua chỉ là bước khởi đầu thôi.

Đường như anh đã có dự cảm từ trước thế nên mới bình tĩnh như vậy.

Anh nghe thấy giọng nói ôn tồn của Chương Vân Như vang lên bên tai: “Từ nhỏ đến lớn, có cái gì con muốn mà không có được đâu...”.

Chương 14: Gợn sóng

Ti vi đang phát chương trình tư vấn tâm lý tình cảm, đoạn đối thoại giữa người dẫn chương trình và khách mời, bà Lâm ngồi trên sofa xem say sưa.

Lâm Nặc bước ra khỏi phòng, liếc nhìn tỏ vẻ xem thường: “Tình cảm đã không còn nữa, liệu có thể cứu vãn được ư?”. Thấy bà Lâm quay sang, cô lại nói: “Cứ đây đưa lẳng nhăng e là sẽ càng bị đối phương coi thường”.

“Xem ra con suy nghĩ thoáng ghê nhỉ”, bà Lâm không nhịn được cười phá lên. Hai mẹ con xưa nay vẫn trò chuyện như bạn bè.

“Thuận theo tự nhiên thôi”, cô ngồi xuống, vẻ mặt dừng dưng, “Con thấy có nhiều chuyện chẳng thể miễn cưỡng được đâu”. Lời vừa thốt ra, đến cả bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên. Bà Lâm càng ngạc nhiên hơn, tò mò nói: “Con gái bé bỏng à, làm gì mà xúc động thế?”.

Lâm Nặc mỉm môi cười khúc khích, thật ra trong lòng cũng lầy lăm lạp, tốt nghiệp ra trường được một năm mà cô đã trưởng thành lên rất nhiều.

Như Từ Chỉ An, trước đây khi còn đi học, số lần gặp anh trong ngày chẳng phải ít, tay trong tay cùng dạo phố ngọt ngào tựa kẹo mật. Vậy mà, giờ đây cô dần hiểu được mỗi người đều có thế giới riêng của mình, dù hằng ngày có thời gian rỗi rãi cũng chẳng nhất thiết phải thường xuyên gặp mặt.

Cô và anh, mỗi người là một tâm vòng tròn, phát triển thành hai đường tròn khác nhau, thì thoáng mới giao nhau nhưng cũng chẳng phải là tất cả của nhau.

Trước đây Hứa Tư Tư từng tò mò hỏi: “Ở cùng trong thành phố vậy mà lại gặp nhau ít thế cậu không cảm thấy cô đơn sao? Tình cảm hai cậu thế nào rồi? Liệu có trở nên phai nhạt đi không?”.

Lâm Nặc cũng chẳng rõ nên trả lời thế nào mới phải. Có lẽ xưa nay cô luôn là người dễ dàng hòa mình vào cuộc vui vì vậy mà đôi lúc thiếu vắng anh cũng chẳng sao cả. Còn về tình cảm giữa hai người, đương nhiên là chẳng thể mãnh liệt như thuở ban đầu, dần dần cũng chìm lắng xuống, nhưng như thế lại càng hay, đây chính là cảm giác hòa hợp giữa tình yêu và hôn nhân.

Tựa như những người bạn thân xung quanh đều đoán trước được tương lai của hai người. Lâm Nặc cũng cảm nhận được hai người có thể mãi là thiên trường địa cửu của nhau.

Vì vậy, khi cô nói bằng quơ tất cả đều tùy duyên số chẳng thể cưỡng cầu, không ngờ rằng có ngày những biến cố chỉ có trong phim truyền hình lại xảy ra với chính cô.

Thật nực cười. Con người ta là vậy, chỉ khi sự việc không can hệ đến mình mới có thể nói một cách dễ dàng, thoải mái như thế.

Ngày hôm sau đi làm cô mới biết sếp đã đi công tác, vì vậy mấy ngày liền Lâm Nặc chẳng gặp mặt Giang Doãn Chính. Trái lại, thi thoảng Giang Doãn Hạo, em trai Giang Doãn Chính vẫn lượn lờ trước mắt cô.

Lâm Nặc vốn chẳng quen biết anh ta, lúc gặp trong thang máy chỉ cảm thấy trông anh ta rất quen, Giang Doãn Hạo là người bắt chuyện trước: “Em là người hôm trước chuyển tài liệu đến phòng họp phải không?”.

Lâm Nặc lấy làm lạ nhưng vẫn gật đầu, không khỏi khâm phục trí nhớ của người này thật sự rất tốt.

Nào ngờ đối phương chìa tay ra, cười nói: “Anh là Giang Doãn Hạo. Còn em?”. Lâm Nặc nhìn anh ta, cao gần bằng Giang Doãn Chính, vóc dáng cũng rất giống, thân hình cao lớn mảnh khảnh, là giá treo quần áo bẩm sinh, khuôn mặt cũng tựa tựa như nhau, rõ ràng anh em nhà họ giống nhau nhưng Lâm Nặc cảm thấy bọn họ vẫn có điểm chẳng tương đồng.

Giang Doãn Hạo nở nụ cười càn rỡ bất cần đời ngay trước mặt cô, ngón tay thon dài khê nắm lấy bàn tay cô, khiến cô chợt nhớ đến anh trai của anh ta.

Giang Doãn Chính luôn tỏ ra xa lạ lạnh lùng, kiêu cách nhưng đôi lúc vẫn nở nụ cười dịu dàng ôn hòa chẳng hề có chút bông đùa hay khiêu khích, chỉ đơn thuần mang lại cho cô cảm giác ấm áp thân thiết, dường như trong mắt anh, cô chính là cô gái đem lại niềm vui cho người khác.

Rời khỏi thang máy, Lâm Nặc vội vã bước đi bỏ lại Giang Doãn Hạo phía sau, vốn chẳng màng đến thân phận địa vị của anh ta, mãi đến khi ngồi vào ghế, Trì Nhuệ ngồi cạnh lộ đầu sang từ ca bin của mình, chăm chú nhìn cô “hừ” một tiếng.

Lâm Nặc thở dốc, liếc nhìn cậu ta hỏi: “Gì thế?”.

“Bên ngoài nóng lắm hả? Sao mặt cậu đỏ bừng bừng thế kia?”

Cô sờ má mình, khê lâu bầu một tiếng rồi bắt đầu cảm đầu làm việc.

Buổi trưa, ti vi phát sóng một đoạn phỏng vấn Giang Doãn Chính.

Mọi người đang ngồi trong nhà ăn nhân viên, Lâm Nặc cầm đĩa khê ngẩng đầu, trông thấy tư thế khoan thai đôi mắt cùng người dẫn chương trình của anh, gương mặt sáng sủa điển trai, trước khi trả lời, anh suy tư trong giây lát, đôi mắt trước ống kính sâu đen sáng long lanh.

Như thường lệ, anh luôn là tâm điểm bàn luận của các đồng nghiệp, Lâm Nặc liếc nhìn rồi lẳng lặng cúi đầu ăn cơm chợt cảm thấy tự hào, trong số tất cả những người đang ngồi đây, e là chỉ có mình cô có thể trông thấy bộ mặt khác của anh.

Thế nhưng sau đó, cô lại nghĩ đó chỉ là cảm giác hư vinh phù phiếm mà thôi.

Vài ngày sau, Từ Chỉ An gọi điện thoại đến: “Anh đang đứng trước cửa phòng Hành chính của công ty em!”.

Lâm Nặc kinh ngạc, chạy ra gặp anh, mỉm cười, nói: “Sao anh lại đến đây?”.

Lúc này, Từ Chỉ An mặc áo trắng quần xám tro đứng cạnh bồn hoa, quay lại khê nhướn mày mỉm cười, điệu bộ trước sau đều có vẻ hờ hững.

Đúng lúc có nữ đồng nghiệp đi ngang qua, trông thấy hai người họ, vô tình liếc nhìn rồi tiếng giày cao gót nện trên nền đá hoa cương dần xa khuất.

“Anh vừa xuống công trường, đúng lúc Giám đốc ghé sang họp nên anh cũng theo luôn”, hai người tìm một góc bên ngoài ngồi trò chuyện, Từ Chỉ An giải thích.

“Họp à?”, Lâm Nặc sực nhớ, sáng sớm nay cửa phòng họp mở ra, mọi người bận rộn chạy ra chạy vào chính là chuẩn bị cho cuộc họp nội bộ quan trọng, dường như Giang Doãn Chính cũng vội vã đáp chuyến bay trở về.

Cô đưa tay nhìn đồng hồ: “Chẳng phải chín giờ bắt đầu sao? Sao giờ này anh mới đến?”.

“Đi dạo một vòng, mua vài cuốn sách.”

“Ồ. Vậy anh có muốn vào xem chỗ làm việc của em không?”, bận rộn cả buổi sáng, lúc này cô mới thấy vui lên một chút, “Trưa nay anh ở lại ăn cơm nhé?”.

Từ Chỉ An ngẩng nhìn gương mặt tươi cười của cô từ trên cao: “Anh không vào đâu, cứ như là đi tham quan ấy, không phải phép cho lắm. Buổi trưa thì đương nhiên phải ăn cùng em rồi”.

Vừa may lúc đó gần đến giờ nghỉ trưa, trở vào văn phòng làm một số việc lật vặt, quẹt thẻ, Lâm Nặc dẫn Từ Chỉ An xuống nhà ăn nhân viên dưới lầu ăn cơm.

“A”, vừa bước vào, Từ Chỉ An liền mỉm cười: “Quả không thẹn là tổng công ty, tốt hơn nhiều so với chỗ của bọn anh”.

Lâm Nặc đứng xếp hàng, thuận miệng trêu chọc: “Nếu anh không sợ phiền, sau này hằng ngày đến chỗ bọn em ăn cơm đi”. Lẽ dĩ nhiên chỉ là nói đùa, gương mặt cô lộ vẻ dửng dưng, Từ Chỉ An bưng khay thức ăn đứng sau lưng, không nhin được đưa tay huých nhẹ lên hông cô.

Biết rõ cô sợ nhột nhưng lúc này lại chẳng thể thất thố được, trước sau đều là đồng nghiệp cả. Lâm Nặc quay lại lườm anh, nhoẻn miệng cười.

Nhà ăn rất rộng, chứa được tất cả nhân viên mà vẫn còn thừa chỗ. Hai người cố ý chọn góc yên tĩnh, ngồi đối diện nhau nhưng chưa đầy năm phút đã có người vội vã tiến lại gần.

Lâm Nặc kinh ngạc nhướn mày: “Trợ lý Từ? Có chuyện gì vậy?”.

Trợ lý Tổng giám đốc nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện cô, rồi nói: “Giang Tổng mời hai người qua cùng ngồi dùng cơm”. Giọng nói tuy cố ý hạ thấp nhưng khoảng cách gần như vậy, Từ Chỉ An vẫn nghe thấy. Bàn tay cầm đĩa chợt dừng lại, ánh mắt lóe lên thoáng chốc đã nhìn sang Lâm Nặc.

Ngay chỗ chệch nghiêng sát cạnh cửa sổ, Giang Doãn Chính cùng một người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện nhau. Có lẽ, là vì thân phận và địa vị mà xung quanh anh chẳng có ai khác ngồi. Lâm Nặc càng thấy kinh ngạc, vào công ty làm đã khá lâu nhưng cô chưa từng thấy anh đến nhà ăn của nhân viên.

Cuối cùng, họ vẫn bưng khay thức ăn bước sang, khi Từ Chỉ An gọi một tiếng, “Giám đốc Trương”, thì Lâm Nặc mới biết người đàn ông trung niên đó chính là người phụ trách mảng xây dựng của công ty.

Còn hai chiếc ghế trống, Lâm Nặc hơi ngần ngừ rồi ngồi xuống cạnh Giang Doãn Chính vừa lúc trông thấy anh khẽ nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Cô cúi đầu theo phản xạ, bị kẹp giữa Giang Doãn Chính và Từ Chỉ An, cô cảm thấy hơi bối rối, ngượng ngùng.

Lúc này cô nghe thấy Giám đốc Trương nói: “Giang Tổng, đây chính là Tiểu Từ, người mà tôi đã nói với anh, Từ Chỉ An”.

Giang Doãn Chính dừng dừng gạt đầu, ánh mắt trong suốt liếc sang Từ Chỉ An, chẳng ngờ rằng đối phương không né tránh, chăm chú nhìn lại anh, trong mắt thấp thoáng ánh nhìn với dụng ý khác. Đôi mày anh không nhúc nhích, khẽ mỉm cười, cầm bao thuốc trên bàn lên, rồi hỏi: “Nghe nói, cậu tốt nghiệp Đại học Z”.

“Vâng”, giọng Từ Chỉ An vẫn rất điềm đạm.

Giám đốc Trương xen vào: “Hậu sinh khả úy đấy. Trong tốp người mới, người tôi đánh giá cao nhất chính là cậu ấy, thông minh ham học lại chăm chỉ cần mẫn, tiến bộ rất nhiều”. Nói rồi, gương mặt ông lộ vẻ ca ngợi chẳng mấy may giấu giếm, xem chừng thực sự xem trọng anh.

Từ Chỉ An khẽ bật cười, vội nói: “Chúng tôi là thế hệ sau, chịu vất vả một chút cũng phải thôi, quan trọng là vào công ty học hỏi được nhiều thứ, thu hoạch cũng chẳng ít”, lời lẽ đầy khiêm tốn thỏa đáng, Lâm Nặc không kìm được ngẩng đầu nhìn anh, bỗng chốc cảm thấy xa lạ, trước đây cô chưa từng nghe thấy anh nói chuyện như vậy bao giờ.

Thực ra đây chỉ là bữa ăn thoải mái, nhẹ nhàng, thi thoảng nói dăm ba câu về chuyện công việc. Lúc trò chuyện, Lâm Nặc nhận ra mối quan hệ giữa Giám đốc Trương và Giang Doãn Chính khá tốt, chỉ ít là ngoài công việc giữa hai người họ chẳng hề có khoảng cách giữa cấp trên và nhân viên dưới quyền.

Cô không nói nhiều, mùi nước hoa thoang thoang lướt qua. Cô biết rằng mùi hương đó là của Giang Doãn Chính, dù rằng, cô đã từng tặng một lọ cho Từ Chỉ An nhưng chưa bao giờ thấy anh dùng.

Giám đốc Trương nói, nghe đồn món thịt kho tàu ở nhà ăn tổng công ty làm rất ngon, vì vậy nhân dịp này đến dùng thử tiện thể kéo theo cả Giang Doãn Chính cùng đi. Từ đó có thể thấy rằng quả nhiên giữa hai người họ có mối quan hệ thân thiết như bạn bè.

Bữa cơm trưa sắp kết thúc, Giang Doãn Chính buông đũa, chợt nhớ ra điều gì, lơ đãng hỏi: “Danh sách tuyển chọn nhân tài tập huấn ở nước ngoài vào năm sau của công ty xây dựng đã có chưa?”.

Thật ra hiện giờ vẫn đang là mùa hè, hai tháng nữa quyết định vẫn chưa muộn. Giám đốc Trương hoài nghi nhưng chẳng suy nghĩ nhiều, nghe anh hỏi vậy, liền nói: “Vẫn còn hai vị trí chưa quyết định nhưng tôi đã chọn được một người rồi”. Vừa nói ông vừa nhìn về phía Từ Chỉ An. Lúc này, người có con mắt tinh tường sẽ hiểu rõ dụng ý của ông.

Giang Doãn Chính khẽ nhú mày, gương mặt không lộ chút cảm xúc, cũng chẳng nói gì. Lâm Nặc kinh ngạc, cô không ngờ Từ Chỉ An thật sự được xem trọng đến vậy, anh vào công ty chưa đến một năm lại có được cơ hội hiếm có này. Đồng thời, điều này đồng nghĩa với việc có thể đầu năm sau bọn họ sẽ phải xa cách hai nơi.

Họ ăn cơm khá chậm, lúc này những nhân viên cuối cùng còn lại trong nhà ăn đều đã rời đi. Lát sau, Giang Doãn Chính đứng dậy, gật đầu: “Mất nhìn người của chú xưa nay rất chuẩn, cảm thấy vừa ý với người nào thì đến lúc đó gửi danh sách cho tôi là được rồi”. Nói xong, anh lại cúi đầu liếc nhìn Lâm Nặc, nói: “Mọi người từ từ ăn, tôi còn có việc xin phép đi trước”, cả buổi trưa đây là câu đầu tiên anh nói với cô.

Tiến Từ Chỉ An và Giám đốc Trương ra về, lúc Giám đốc Trương đi lấy xe, Lâm Nặc nói: “Xem ra, anh có cơ hội học tập ở nước ngoài rồi”.

Từ Chỉ An nhìn bãi cỏ được cắt xén cẩn thận phía xa kia, băng quơ hỏi: “Em và Giang Tổng, thân nhau lắm à?”.

8. Chương 15 - 16

Chương 15: Cơ hội

Bị anh hỏi, Lâm Nặc sửng sốt, suy ngẫm rồi nói: “Cũng thân... Sao vậy?”.

Từ Chỉ An vẫn nhìn cô, lại hỏi: “Thân lắm sao?”. Khóe anh nhếch lên nhưng dường như lại mang ý châm biếm khó hiểu.

“Thân lắm?”, cô nhú mày càng thêm nghi hoặc: “Là ý gì vậy?”.

Từ Chỉ An trầm mặc hồi lâu, rút bao thuốc từ trong túi áo ra, cô sững người: “Anh bắt đầu hút thuốc lá từ khi nào vậy?”.

Ở trường anh chưa bao giờ hút thuốc, động tác lúc này lại rất thuần thực, từng làn khói thuốc lan tỏa từ miệng anh chợt khiến cô cảm nhận được phong thái trưởng thành lạ lẫm.

Rút hai hơi thuốc, Từ Chỉ An nói: “Hôm trời mưa to, em về nhà bằng cách nào?”.

“Hôm nào?”

Anh nhìn Lâm Nặc, cười dừng dừng, “Mấy hôm trước, ngay tại đây, nếu như quan hệ giữa em và anh ta chỉ đơn thuần là cấp trên và nhân viên bình thường thì sao anh ta lại kéo tay dẫn em lên xe chứ?”.

Anh bình thản nói, Lâm Nặc ngẩn người, một lúc sau mới hỏi: “Sao anh biết?”.

Nụ cười trên môi Từ Chỉ An vụt tắt, “Vì hôm ấy anh cũng ở gần đó”. Anh không nói rõ thật ra lần đó anh cố tình đi taxi đến đón cô nhưng lại chậm một bước vừa kịp bắt gặp cảnh tượng đó.

Khi ấy, cô và Giang Doãn Chính đang giằng co, tiếp đó Giang Doãn Chính xuống xe, nắm chặt tay cô. Bởi đứng cách xa, anh không nhìn rõ cảm xúc của hai người nhưng động tác như vậy rõ ràng là hành động cưỡng ép của người đàn ông với người phụ nữ.

Thêm vào đó bữa cơm trưa nay, tuy rằng từ đầu đến cuối Giang Doãn Chính không trò chuyện cùng cô nhưng đôi lúc lại lộ ra ánh mắt khác lạ, Từ Chỉ An ngồi đối diện trông thấy rõ mồn một.

Giám đốc Trương phóng xe lên từ tầng hầm, chậm rãi lái qua, trông thấy hai người đang trò chuyện ông không khỏi có ý giảm tốc độ.

Lâm Nặc đứng đó cảm thấy rối bời, nếu thật sự tận mắt trông thấy, sao anh chẳng đề cập đến dù chỉ một lần?

“Anh đang nghi ngờ em ư?”, cô chợt cảm thấy hơi buồn.

“Vậy em thì sao?”, Từ Chỉ An trừng mắt nhìn cô hỏi vặn, “Có thật sự bảo đảm rằng mình không có gì thay đổi?”. Anh không muốn thừa nhận rằng mình thật sự bắt đầu lo lắng, nếu như có chuyện đó, hoàn cảnh hiện nay của anh vốn dĩ chẳng thể so sánh với Giang Doãn Chính.

Lâm Nặc trở mắt ngẩn ra, há hốc miệng, chẳng thốt lên lời.

Liệu em có dám nói rằng không có điều gì thay đổi không? Có dám nói rằng bản thân thật sự không bị Giang Doãn Chính thu hút không? Dù chỉ là một phút thoáng qua đi chẳng nữa nhưng e là cô đã phản bội lại tình cảm vốn có của mình.

Mãi đến khi xe chạy khá xa, cô mới chậm rãi cất bước quay về văn phòng làm việc. Lúc lên thang máy, cô nhận được tin nhắn của Từ Chỉ An.

Nếu như anh ta thật sự có tình cảm với em thì sao? Em nghĩ sao khi trưa nay đột nhiên anh ta nhắc đến chuyện đi tập huấn ở nước ngoài?

Thang máy di chuyển lên từng tầng, Lâm Nặc đứng tựa vào bức tường kim loại lạnh lẽo khẽ nắm chặt chiếc di động. Chuyện tập huấn nước ngoài, cô ngỡ rằng chỉ là thuận miệng đề cập đến hưởng hồ Giang Doãn Chính và Giám đốc Trương bàn luận chuyện này cũng là điều dễ hiểu. Hiện giờ nghe anh nói vậy, cô chợt cảm thấy không vui, những hoài nghi nhạy cảm này phải chăng không công bằng với người khác?

Cô suy ngẫm rồi trả lời lại: Cứ cho là những gì anh nói là thật, liệu anh có từ bỏ cơ hội này không?

Thật ra chỉ vì tức giận nhất thời, nào ngờ sau đó cô chẳng nhận được tin nhắn trả lời.

Về đến văn phòng, mọi người đều đang nghỉ trưa. Máy điều hòa giữa phòng đang chạy với công suất lớn, thổi ra những luồng gió mát lạnh.

Vài ngày sau, Lâm Nặc hỏi thăm mới biết, nhân viên được công ty cử đi tập huấn thường phải làm việc ở nước ngoài khoảng nửa năm, khoảng thời gian đó chẳng ngần ngại gì.

“... Cơ hội tốt đó”, đồng nghiệp nói chân thành.

Vậy thì, cơ hội tốt đến vậy, sao Từ Chỉ An lại từ bỏ cơ chứ? Cô còn hỏi câu ngớ ngẩn đến thế!

Tuy nói rằng không nghi ngờ anh nhưng khi có dịp vào phòng làm việc Tổng giám đốc, Lâm Nặc lại không khỏi có chút do dự.

Giang Doãn Chính đang xem tài liệu trình ký, ngược mắt lên vô tình trông thấy cô vẫn chưa rời đi, gương mặt đầy vẻ tranh đấu giằng xé, anh lại chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, từ tốn nhìn cô hỏi: “Còn việc gì nữa sao?”.

Giọng anh ôn tồn mang hàm ý khích lệ, Lâm Nặc hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng thốt lên: “Chuyện xuất ngoại của Từ Chỉ An, anh quyết định như vậy ư?”.

Giang Doãn Chính hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì không?”.

“Không... Không có!” Chợt thấy như mình quá đường đột, cô khẽ lùi lại, lắc đầu, “Chỉ là em thuận miệng hỏi thôi”. Thế nhưng trong lòng cô lại vang lên giọng nói: Liệu có phải là anh cố ý sắp đặt không?

Ngẫm đi ngẫm lại, không khỏi cảm thấy nặng nề, còn nói là Từ Chỉ An đa nghi, rốt cuộc bản thân cô cũng chẳng khác gì anh cả.

Giang Doãn Chính như nhìn thấu tâm sự của cô, ngăm cô với đôi mắt đen thẳm, bình thản nói: “Danh sách sẽ do Giám đốc Trương trình lên rồi anh mới quyết định. Còn về chuyện liệu có khả năng là anh ta không thì hôm đó em cũng đã nghe thấy rồi. Anh ta được cấp trên trọng dụng vì vậy trừ phi có sự cố đặc biệt, bằng không thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa”.

Anh đứng dậy, bước vài bước về phía cô, cửa sổ sát đất rộng lớn sau lưng, ánh mặt trời xiên xiên chiếu lên người anh. Cô gần như không thể nhìn rõ được cảm xúc của anh chỉ nghe thấy giọng anh vang lên bên tai: “Từ Chỉ An là người thông minh, cơ hội lần này anh tin chắc anh ta sẽ không bỏ qua đâu. Điều anh tò mò nhất chính là, hiện giờ em đang lo lắng điều gì?”.

Cô cắn môi, suy ngẫm, rốt cuộc quyết định thẳng thắn, ấp úng nói: “Anh ấy đã biết anh đối với em...”

Giang Doãn Chính khẽ mỉm cười, dường như chẳng lấy gì làm kinh ngạc: “Thế nên, hai người cho rằng chuyện lần này là anh cố ý sắp đặt, điều anh ta đi rồi thừa cơ chen chân vào ư?”.

Cô muốn phủ nhận điều đó nhưng lại thấy anh nói tiếp: “Em coi Giang Doãn Chính này là người như thế nào hả? Người phụ nữ mà anh muốn có, anh chẳng cần phải dùng đến những thủ đoạn này!”. Đây là lần đầu tiên anh nói trắng trợn đến vậy, cô sững người, mặt nóng dần lên, nhất thời chẳng biết nên phản ứng thế nào, nghiêng người khẽ nắm tay.

“Nếu anh ta đã nghi ngờ thì không cần phải nhận quyết định của công ty. Nhưng mà, nếu như ngay cả chút khoảng cách và thời gian cũng làm trở ngại đến tình cảm của hai người, vậy có cần thiết phải kiên trì nữa không?” Anh dừng lại, ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt cô, giọng càng nghiêm túc hơn: “Nhưng Lâm Nặc à, em đừng ngây thơ quá! Với đàn ông, đặc biệt là với những người có hoàn cảnh như anh ta hiện nay thì sự nghiệp mới là quan trọng nhất. Anh ta hiểu rất rõ, vì vậy sẽ chẳng bao giờ từ bỏ cơ hội này đâu!”.

Anh nói đầy chắc chắn, vốn dĩ chẳng để cho cô phản bác, trên thực tế cô cũng chẳng biết phản bác thế nào, bởi lẽ cô hiểu rõ Từ Chỉ An hơn bất kỳ ai. Dù Từ Chỉ An nghi ngờ động cơ của Giang Doãn Chính nhưng anh vẫn nhân cơ hội này tìm cho mình con đường tốt đẹp nhất.

Vậy nên cô chợt cảm thấy đau lòng.

Có lẽ đúng như những gì Giang Doãn Chính nói, trong mắt Từ Chỉ An, tình yêu mãi mãi đứng ở vị trí phía sau.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Giang Doãn Chính quay lại bên bàn, ấn phím gọi nội bộ: “Hiện tôi đang có việc, mười phút sau hãy mời người đó vào”. Tiếp đó, anh lại nhìn cô: “Lời của anh đã đập tan giấc mộng của em, khiến em thất vọng ư?”.

Vì sao lại là giọng điệu thông suốt tinh tường đó chứ? Sự chán chường khiến cô trở nên phẫn uất, nhắm mắt lại ngăn ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào mắt, thấp giọng hỏi: “Anh khẳng định thế ư?”. Cô tựa như con cá đã sa lưới cứ cố gắng vùng vẫy trong sự bất lực, dù biết rõ kết quả nhưng vẫn chẳng cam lòng.

Giang Doãn Chính bình tĩnh, thẳng thắn đáp: “Anh chỉ đưa ra một cơ hội, quyền lựa chọn nằm trong tay anh ta. Mà cho dù anh ta không đi đương nhiên vẫn có người khác đảm đương, chuyện này vốn dĩ chẳng có gì quan trọng cả. Chẳng qua anh chỉ muốn em nhìn rõ, con người và tình yêu em muốn giữ đó liệu có thật sự xứng đáng hay không mà thôi!”.

Liệu có xứng đáng hay không...

Trước đây, cô chưa từng suy xét vấn đề này, dù hiện giờ bị Giang Doãn Chính nói toạc ra, cô vẫn ngỡ rằng chẳng cần phải lo nghĩ quá nhiều về chuyện tình cảm đến vậy.

Huống hồ là, giữa sự hy sinh và những cái có được xưa nay không bao giờ công bằng. Vậy thì, cô dựa vào đâu mà phán đoán có xứng đáng hay không chứ?

Hiện giờ cô theo Từ Chỉ An là cam tâm tình nguyện chứ không như những gì Hứa Tư Tư nói, anh vừa không dịu dàng lại chẳng chu đáo, cao ngạo, khó gần, ở bên một người như vậy, lẽ nào cô không thấy mệt mỏi sao?

Cô không muốn suy xét đến chuyện có xứng đáng hay không, có lẽ sẽ có ngày khi tình yêu cùng sự tình nguyện của cô biến mất thì hai người sẽ chia tay nhau.

Những chỉ ít đến tận bây giờ cô vẫn yêu anh.

Dường như nó đã trở thành một thứ tình cảm quen thuộc.

Thế nên, suy ngẫm một hồi cô gọi điện thoại cho Từ Chỉ An: “Chúng ta nói chuyện nhé”.

“Hiện giờ anh không rảnh”, bên anh còn vọng lại tạp âm, “Để lúc khác đi”.

“Được thôi”, cô chẳng lấy làm ngạc nhiên, “Khi nào anh rảnh thì điện thoại cho em”.

Mãi hai ngày sau, Từ Chỉ An mới hẹn cô ra: “Gần đây anh bận tăng ca hoàn thành bản thiết kế. Cuối tuần này, em ở nhà đợi điện thoại của anh, đến lúc đó anh sẽ có thời gian”.

Cô nghe thấy giọng anh thật sự mệt mỏi, nói: “Được thôi”.

Có lẽ, sự nhượng bộ và nhún nhường này đã sớm trở thành thói quen của cô.

Chương 16: Trân trọng

“Tớ mong rằng mình có thể tìm được một người khiến mình tôn thờ và ái mộ.”

Còn nhớ lần nói chuyện phiếm ở trường cách đây khá lâu, Lâm Nặc đã miêu tả tiêu chuẩn đối tượng của mình như thế và chỉ vỏn vẹn vài tháng sau Từ Chỉ An xuất hiện.

Khi đó anh tài giỏi, sáng ngời khác hẳn với hầu hết những sinh viên lêu lổng khác. Anh có tài, có lý tưởng, tựa như chòm sao lóe sáng trên bầu trời vốn chẳng rộng lớn nhưng cũng chẳng nhỏ hẹp này.

Năm xưa, Hứa Tư Tư nghe thấy những lời lẽ mơ mộng đó của cô, liền nói thẳng thừng: “Xét cho cùng thì cậu chỉ yêu những anh chàng tài giỏi...”

Có lẽ thật sự như lời cô ấy nói, Lâm Nặc lớn lên trong một gia đình gia giáo, xưa nay luôn ngưỡng mộ những người tài giỏi thành đạt.

Thế nên, ở góc độ nào đó, cô và Từ Chỉ An đều mong muốn bản thân anh có thể phát triển hơn nữa. Thật ra, dù anh có xuất ngoại đi chẳng nữa cũng chỉ đi vài tháng, cô có đủ tự tin sẽ không để chuyện tình cảm ảnh hưởng quá nhiều.

Thực tế, điều cô thực sự để tâm vốn dĩ chẳng phải chuyện này.

Gặp Từ Chỉ An mới biết rằng anh thật sự rất vất vả, có lẽ vì thức khuya, mất thím quãng, cảm lún phún rầu.

“Chúng mình tìm chỗ ngồi trò chuyện nhé”, anh nói rồi dẫn cô về ký túc xá của mình.

Cuộc bộ gần nửa thành phố thực sự phiền phức nhưng lúc này, Lâm Nặc không màng đến những chuyện đó. Dù gì cô cũng chưa đến ký túc xá của anh. Đi một mạch vào nhà mới thấy nơi đây bài trí đơn giản, ngoài giường và kệ tủ ra thì giữa phòng còn bày hai chiếc bàn lớn, đồ đạc vứt bừa bãi trên bàn, tất thấy đều là giấy tờ văn phòng phẩm.

Vì là Chủ nhật nên những người khác đều ra ngoài cả, Từ Chỉ An đưa tay chỉ, rồi nói: “Ngồi đi”.

Đó là chiếc giường sạch sẽ ngăn nắp nhất trong phòng, Lâm Nặc ngồi đầu giường nhìn anh nhanh tay thu dọn một lượt đồ đạc trên bàn.

Cuối cùng, cô nói: “Anh cũng ngồi đi, em có chuyện muốn nói”.

Cô xưa nay luôn đi thẳng vào vấn đề, Từ Chỉ An liếc nhìn cô rồi kéo ghế ngồi đối diện.

“Anh biết em muốn nói gì”, anh mở lời trước, giọng trầm trầm, “Hôm đó là anh không đúng, anh không nên nghi ngờ em”.

Anh nói vậy, Lâm Nặc hơi ngạc nhiên. Trong ấn tượng của cô anh rất ít khi nhận lỗi, huống hồ lần này cô cũng có phần đuối lý, bởi lẽ cô không thể không thừa nhận rằng đôi lúc bóng hình Giang Doãn Chính lại thoát ẩn thoát hiện trong tâm khảm cô.

Cô đang ngẩn người lại nghe thấy anh nói: “Anh biết em và Giang Tổng không có gì, lúc đầu anh suy nghĩ quá nhiều nên mới nói những lời xúc động như vậy”. Sắc mặt anh lạnh lùng, mắt vẫn nhìn thẳng mặt cô, đáng vẻ thẳng thắn thành thật như thực sự nhận ra lỗi lầm của mình hôm đó.

Lâm Nặc cúi đầu, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Vậy thì, anh không nghĩ rằng Giang Tổng lần này có mục đích... có ý đẩy anh đi sao?”.

Chẳng rõ vì sao những suy nghĩ anh nói với cô hôm đó tựa như cái gai đâm đau nhói khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, bất giác cô nghĩ đến câu trả lời của Giang Doãn Chính: “Em nghĩ anh là người thế nào hả? Người phụ nữ mà anh muốn có, anh chẳng cần phải dùng đến thủ đoạn này...”.

Anh cao ngạo là thế, trái lại càng chỉ rõ Từ Chỉ An đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Nếu anh đã tin tưởng giữa em và anh ấy không có gì, vậy thì anh có nghĩ rằng việc sắp đặt để anh tập huấn tại nước ngoài là ý đồ của anh ấy không?” Cô chợt hy vọng rằng anh phủ nhận và việc tiến cử chỉ đơn thuần là quyết định của công ty.

Thế nhưng, hiển nhiên là Từ Chỉ An không nghĩ như vậy. Anh trầm mặc trong giây lát, mím chặt môi rồi dừng dừng nói: “Anh tin em không có nghĩa là cũng tin anh ta”.

Lòng Lâm Nặc chùng xuống, hỏi: “Ý anh là gì?”.

“Chẳng ai có thể bảo đảm rằng anh ta không có ý đồ gì với em.”

“Vậy... nói tóm lại anh vẫn cảm thấy đó là một trong những thủ đoạn của anh ấy?”

“Có thể”, Từ Chỉ An thuận miệng đáp, đứng dậy đến bên cửa sổ rót nước, thái độ như không muốn tiếp tục bàn luận về đề tài này nữa.

Không khí bên ngoài vô cùng oi bức, cửa sổ đóng chặt, điều hòa trong phòng vì vu tỏa ra từng luồng gió mát lạnh.

Lâm Nặc vịn vào mép giường, đưa mắt nhìn bóng người bên cửa sổ, anh mặc áo phông, quần bò, cách ăn mặc giản dị chẳng khác gì khi còn học đại học.

Anh vẫn là Từ Chỉ An, sạch sẽ, ngăn nắp, ánh mắt lúc nào cũng hướng về phía trước.

Cô chợt cảm thấy trong lòng thất lại, mâu thuẫn đơn giản mà quanh quẩn một hồi cuối cùng vẫn trở về điểm xuất phát. Vốn dĩ cứ ngỡ anh đã thay đổi suy nghĩ, vậy thì vấn đề cô để tâm lo lắng rốt cuộc chẳng cần phải nói ra nữa.

Vậy mà giờ đây...

Cô nhìn anh, đắn đo một lúc, thấp giọng nói: “Vậy, anh vẫn đi đúng không?”.

Âm tiết cuối tan vào bầu không khí khô mát lạnh, bàn tay cầm cốc của Từ Chỉ An khựng lại, anh nghiêng người, qua cánh cửa sổ trong suốt có thể trông thấy những tòa nhà chọc trời phía xa kia nổi bật trên nền trời xanh nhạt, mỹ lệ vô ngần.

Anh nheo mắt, đường nét trên gương mặt càng toát lên vẻ nghiêm nghị, thu ánh nhìn lại, gật đầu nói: “Anh phải đi”.

Chờ đợi đáp án này của anh như cả nửa thế kỷ. Chính khoảnh khắc khóe môi Từ Chỉ An nhếch lên con tim Lâm Nặc cũng dần nguôi lạnh.

Cô biết anh sẽ ra đi hết như những gì Giang Doãn Chính đã nói. Anh là người thông minh luôn biết chớp lấy thời cơ.

Anh đã lựa chọn hoàn toàn sáng suốt, cô không khỏi dờ dẫm vịn chặt lấy thành giường mới có thể giữ cho hơi thở đều đặn.

Không khí trong phòng bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng. Điều hòa vẫn chạy, rồi phát ra tiếng “rắc” khe khẽ, như hơi mắc kẹt sau đó liền hoạt động lại bình thường.

Lúc này Lâm Nặc chợt bừng tỉnh, ngẩng đầu trông thấy Từ Chỉ An đang nhìn mình, cặp mắt đen láy ánh lên những cảm xúc phức tạp.

Cô há hốc miệng nghe anh cướp lời, nói: “Xin lỗi em, Lâm Nặc, anh phải đi nước ngoài”.

“Em biết”, cô chẳng rõ trái tim mình nhói đau hay thất vọng, thần thờ, khẽ mỉm cười: “Là do em hồi ngờ nghệch quá, ấu trĩ quá!”.

Từ Chỉ An chau mày: “Lâm Nặc...”

“Em hiểu mà”, cô bỗng cao giọng, nhúu mày ngắt lời anh, tì tay vào thành giường đứng dậy, lồng ngực như có cái gì đó chặn lại, dù rằng hít thật sâu cũng chẳng có tác dụng gì.

“Anh muốn thành công mà! Em cũng mong rằng anh sẽ thành đạt”, cô nhắm mắt, giọng giòn tan, từng câu, từng lời rõ ràng mạch lạc, “Nhưng điều em muốn biết chính là rốt cuộc anh đặt tình cảm của hai ta ở vị trí thứ mấy trong lòng?”.

“Rõ ràng anh biết Giang Doãn Chính có dụng ý sắp đặt việc anh đi tu nghiệp ở nước ngoài nhưng vẫn quyết định ra đi. Lẽ nào anh không lo lắng khi anh trở về thì em đã có người khác theo đuổi sao?”

“Anh tin tưởng em”, Từ Chỉ An thấp giọng khẳng định.

“Anh đừng tin em!”, cô cũng bất ngờ với chính giọng nói của mình, “Sự đời khó đoán, chẳng ai có thể lường trước được sau này ra sao. Những gì anh muốn theo đuổi hiện giờ Giang Doãn Chính đều có trong tay cả, anh dựa vào đâu mà tự tin rằng em sẽ mãi đứng đây chờ anh chứ? Anh cứ bình chân như vại chạy theo đuổi sự nghiệp của mình, em bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc trong mắt anh có còn tình cảm của chúng ta hay không?”. Giọng cô càng bình thản hơn nữa: “Hay là trước nay tình cảm của chúng ta chỉ là liêu gia vị khi có khi không, trong suy nghĩ của anh vốn dĩ nó chẳng đáng được trân trọng”.

Sắc mặt Từ Chỉ An dần se sắt lại dưới hàng loạt câu hỏi chất vấn của cô, mãi đến khi Lâm Nặc dừng lại, anh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu trầm mặc đến lạ thường.

Bầu không khí lắng đọng cơ hồ khiến người khác ngạt thở, Lâm Nặc khẽ cup mắt, chẳng thể ngờ rằng những lời này lại được nói ra dễ dàng đến vậy. Thật sự là do suy nghĩ giữa nam nữ quá khác biệt hay là cô quá ấu trĩ? Cô không hiểu, lẽ nào trong mắt anh, trước mặt chỉ là tương lai xán lạn?

Hai người mặt đối mặt hồi lâu, Từ Chỉ An mấp máy môi, giọng trầm thấp, kích động khác hẳn bình thường.

“Em nói không sai, anh muốn thành đạt, rất muốn”, anh nhìn cô, biểu lộ sự thẳng thắn hiếm có nhưng cũng tỏ ra vô cùng lãnh đạm: “Gia cảnh nhà em khá giả, vốn dĩ từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, nhưng hôm ở bệnh viện em cũng trông thấy rồi đó, mẹ anh bị ốm muốn ở lại thêm vài ngày cũng khó khăn chứ đừng nói đến chuyện đổi sang phòng bệnh với điều kiện chăm sóc tốt hơn. Cuộc sống như vậy, nếu như trước đây có lẽ anh chỉ đành chấp nhận vì chẳng thể nào thay đổi được, nhưng giờ thì khác rồi, anh có cơ hội đem lại cuộc sống vật chất tốt hơn cho bố mẹ anh. Cơ hội này chẳng phải lúc nào cũng có. Vì thế, anh không thể từ bỏ

cũng chẳng muốn từ bỏ”, anh ngừng lại, khóe miệng giật giật, ánh mắt nhìn cô như lóe lên, “Vả lại, anh mong mình có thể mang lại hạnh phúc cho em mà không cần dựa vào sự giúp đỡ của người khác, kể cả sự hỗ trợ từ người nhà em. Những việc anh đang làm là sai sao?”.

Không sai. Có lẽ xét từ góc độ khác, sự lựa chọn của anh hoàn toàn chính xác.

Chỉ có điều...

Lâm Nặc lắc đầu, ánh mắt đã bình tĩnh trở lại: “Anh vẫn chưa hiểu ý em sao? Hay là anh vốn dĩ không hiểu?”. Cô nhìn anh, chợt mỉm cười: “Anh là đàn ông, em cũng chẳng yêu cầu anh coi tình yêu là trên hết thế nhưng ít ra anh cũng phải cho em cảm thấy rằng anh trân trọng em chứ! Thường ngày em nhường nhịn anh đôi chút cũng chẳng sao. Thế nhưng, giờ thì em thật sự chẳng cách nào thuyết phục bản thân rằng anh đang tôn trọng em cả. Nếu anh đã nhận ra Giang Doãn Chính lấy việc công mưu đồ việc tư, vậy thì lẽ nào đến một chút lo lắng cũng không có? Chỉ dựa vào một câu tin tưởng đơn giản như thế mà anh có thể thoải mái ra đi, làm vậy thực sự rất ích kỷ”. Tựa như cuối cùng đã thừa nhận một sự thật chẳng cách gì phủ nhận, cô lấy túi xách, lòng nguội lạnh ngoái đầu lại, nói: “Em nghĩ nên để cả hai bình tĩnh trong vài ngày”. Tránh ánh mắt của Từ Chỉ An, cô chậm rãi đi về phía cửa.

Rời khỏi ký túc xá, ánh nắng chiếu thẳng vào mặt cô, nóng như thiêu như đốt.

Lâm Nặc tìm một chỗ râm, gọi điện thoại nhưng đối phương không bắt máy nên cô đành thôi.

Từ chỗ này không trông thấy cửa sổ phòng Từ Chỉ An, cô từ từ ngồi xổm xuống, sau lưng là hàng cây với những tán rậm rạp, ánh nắng loang lổ chiếu trên mặt đất.

Cô phát hiện bản thân chẳng qua chỉ cần người chiều chuộng yêu thương mình, được nâng niu, yêu thương đặt trong lòng bàn tay, cảm giác được người khác xem như báu vật, thật tuyệt vời biết bao.

Chỉ tiếc là, Từ Chỉ An chưa bao giờ đem lại cho cô cảm giác đó.

9. Chương 17 - 18

Chương 17: Nụ hôn

Bà Lâm nhanh chóng nhận ra sự khác thường, trực giác của phụ nữ vốn rất nhạy.

“Nặc Nặc, gần đây con cãi nhau với Tiểu Từ à?”, một hôm, bà không nhịn được, hỏi cô.

“Đâu có”, Lâm Nặc vờ như không có chuyện gì dán mắt vào ti vi, thuận miệng hỏi: “Bố vẫn chưa về hả mẹ? Mẹ cũng không gọi điện thoại tra khảo ư?”.

Bà Lâm nhướn mày: “Con đừng xúi mẹ làm những chuyện đó. Đàn ông mà, ra ngoài rất cần thể diện”.

Lâm Nặc cười khúc khích chồm người sang ôm chặt mẹ: “Bố lấy được mẹ, quả là có phúc”, rồi dụi đầu vào người mẹ. Bà Lâm mặt mày tươi cười rạng rỡ.

Đang trò chuyện thì cửa mở, ông Lâm thốt lên “Chà” một tiếng: “Hai mẹ con tình cảm quá nhỉ!”.

Lâm Nặc nhảy cẫng lên nói: “Sau này bố về nhà sớm nhé, ở nhà với hai mẹ con con được không?”.

“Được rồi, bố sẽ cố gắng”, ông Lâm mỉm cười, nói: “Tuần sau dẫn mẹ con đi du lịch coi như đền bù, được chưa nào? Còn con thì đợi đến bố kỳ nghỉ sẽ dẫn con đi”.

“Vâng”, cô quay lại nhìn bà Lâm, bà chẳng hề có chút biểu hiện kinh ngạc, chỉ tủm tỉm cười, rõ ràng là hai người đã bàn bạc với nhau từ trước.

Lúc cả nhà cùng ngồi ăn cơm, cô ngẫm nghĩ, đây mới chính là cuộc sống khiến người ta cảm thấy hài lòng nhất.

Cái gì mà tình yêu tan vỡ chứ, cùng lắm là chia tay, đỡ tốn thời gian vừa phiền phức lại khổ mình, khổ người.

Việc đi du lịch nhanh chóng được tiến hành, Lâm Nặc tạm trở thành người “vô gia cư”, cơm tối hàng ngày đều “giải quyết” bên ngoài. Cũng may cô vẫn còn Hứa Tư Tư bầu bạn, thi thoảng cả hai ra ngoài dạo phố, thời gian trôi qua thật nhanh.

Buổi tối hai người đang ngồi trong quán kem thì Hứa Tư Tư nhận được điện thoại, vội vã quay về công ty tăng ca đột xuất. Lâm Nặc một mình đi dọc con phố trở về nhà.

Tiết trời nóng bức nhưng người đi bộ qua lại trên đường vẫn rất đông. Khi băng qua đường, cô lơ đãng quay đầu sang nhìn, dưới ánh đèn đường sáng choang cô vừa trông thấy xe của Giang Doãn Chính.

Chiếc xe đậu ngay đầu hàng xe dài, ngoài biển số xe quen thuộc cô còn trông thấy anh ngồi trong xe đang cúi đầu như tìm vật gì.

Khẽ sững sờ, cô bước qua vạch sang đường theo dòng người. Khi đèn đỏ chuyển sang xanh, cô ngoái đầu nhìn, đèn xe choáng ngợp tạo thành dải ánh sáng chuyển động nhưng chẳng thấy bóng dáng quen thuộc đó đâu nữa.

Ngày hôm sau đi làm cô gặp Giang Doãn Chính ngay cửa thang máy.

Lần này, anh cùng cô sánh vai bước vào thang máy nhân viên, anh tỏ vẻ thờ ơ trước ánh nhìn né tránh của mọi người xung quanh, tay dút vào túi quần ngắm nhìn dãy số màu đỏ đang chuyển động nhịp nhàng.

Bên trong thang máy chỉ có hai người, lúc thang máy di chuyển lên, cửa mở ra, nhân viên đứng ngoài vừa trông thấy Giang Doãn Chính, tất cả đều đứng nguyên tại chỗ chờ đợi chuyển tiếp theo.

Không khí trầm lắng, Lâm Nặc cảm thấy không quen, ngày thường chưa bao giờ nhận ra thang máy lại đi chậm đến vậy, trong lòng suy ngẫm hồi lâu, thật sự cô vẫn không hiểu vì sao tất cả đồng nghiệp đều cố ý né tránh hai người.

Cô đang nghĩ có nên nói với anh chuyện tối qua mình gặp anh trên phố thì Giang Doãn Chính mở miệng hỏi: “Hôm qua sao không chào hỏi anh?”.

Tối qua, chính trong khoảnh khắc cô di chuyển ánh nhìn, anh vừa ngẩng đầu lên trông thấy bóng dáng mỏng manh lướt qua xe anh, ánh mắt không kịp giao nhau nhưng anh vẫn tin rằng cô đã trông thấy mình.

Đáng tiếc khi đó đèn giao thông chuyển quá nhanh, lại là đường một chiều, quay xe lại tìm đã là chuyện không thể.

“À, em cứ tưởng anh đang bận”, cô cười lại thấy mình vô cùng ngớ ngẩn, bận gì chứ? Bận lái xe ư?

Giang Doãn Chính thờ ơ rướn mày, hỏi: “Làm gì đi loanh quanh ngoài phố một mình vậy?”.

Cô nhún vai, mỉm cười: “Mấy ngày nay bố mẹ em không ở nhà, về nhà sớm cũng chẳng để làm gì”.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, hồi sau nói: “Tối nay cùng đi ăn cơm với anh nhé”.

Cô “Hả” một tiếng, “Đi đâu cơ?... Với ai?”, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Vì sao?”.

“Hỏi nhiều vậy?”, anh khẽ cười, “Đi cùng vài người bạn, em cũng quen đấy!”.

Bạn của anh làm sao cô quen biết chứ? Cô đang định nói không đi nhưng nắm bắt thời gian là điểm mạnh của anh, chưa kịp mở miệng khước từ thì thang máy đã dừng ở tầng lầu của cô.

Cửa thang máy nằm đối diện cánh cửa kính phòng Hành chính, bên trong đã có vài đồng nghiệp qua lại, trông thấy anh đưa tay ra nhấn nút mở cửa thang máy giúp, cô cũng chẳng tiện nói thêm gì nữa đành đeo túi lên vội vã rời đi.

Bận rộn tít bụi cô gần như quên mất chuyện đó. Mãi đến khi sức nhớ ra, cầm điện thoại cô ngần ngừ hồi lâu rồi lại thôi. Ai mà biết được lúc này anh đang làm gì, chẳng may đang có chuyện quan trọng, cô lại gọi điện thoại hay nhắn tin khác nào quấy rối, phiền nhiễu?

Giữ khuôn phép có chừng có mực, mãi đến khi tan ca nhận được điện thoại của anh, cô mới phát hiện ra mình chẳng còn cơ hội khước từ.

Thật ra thì chuyện họ cùng nhau ăn bữa cơm cũng chẳng đáng sợ đến thế.

Giờ phút này, dù Lâm Nặc cảm thấy mâu thuẫn về chuyện hai người tiếp xúc với nhau quá nhiều nhưng một khi chuyện đã xảy ra, cô cũng chẳng e ngại nhiều nữa, vẫn bình thường như trước kia.

Địa điểm ăn cơm là ở một câu lạc bộ cao cấp, không gian yên tĩnh, ít người qua lại nhưng bãi đỗ xe có đủ các loại xe.

Đi một mạch vào trong, Lâm Nặc cảm thấy bồn chồn, ánh mắt chợt thấy gương mặt khá quen thuộc.

Đối phương đứng dậy, hơi ngạc nhiên khẽ mỉm cười, “Chào em”. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, cử chỉ phóng khoáng, bàn tay chìa ra trước mặt, ánh mắt sáng long lanh.

Lúc này cô mới sực nhớ, thì ra đó là bạn của Giang Doãn Chính, họ đã gặp nhau một lần ngoài quán rượu.

Ngồi xuống ghế, Giang Doãn Chính hỏi: “Mọi người đâu rồi?”

“Sắp đến rồi”, Trình Từ Phi đáp, “Đang trên đường tới”.

Quả nhiên chưa đầy năm phút sau, họ lần lượt kéo đến, tất thấy đều ăn mặc thoải mái nhưng vô cùng tươi tắn, trông thấy Lâm Nặc ánh mắt không khỏi chợt dừng lại.

Có người đùa, “Oa, hôm nay dẫn bạn gái theo à? Sao không nói trước với tớ, báo hại tớ đi đường kẹt xe suýt ngủ gật”, rồi quay sang cười nói với Lâm Nặc, “Tôi vẫn chưa biết quý danh cô đây!”.

Lâm Nặc cảm thấy bối rối, nghe ra ẩn ý trong lời nói của người đó, lẽ nào những buổi tụ họp riêng tư thế này họ chưa bao giờ dẫn theo bạn gái ư? Thế nhưng cô vẫn chủ động nói, “Em là Lâm Nặc”, giọng trong trẻo giòn tan. Nói xong cô quay sang nhìn Giang Doãn Chính đang ngồi bên cạnh, thấy anh vẫn chẳng có biểu hiện gì, chỉ giới thiệu một lượt tên mọi người rồi đẩy thực đơn đến trước mặt cô, nói: “Em chọn món đi!”.

Đúng lúc cô đang dói bụng, vâng lời cúi đầu lật thực đơn, chẳng hề biết rằng mọi người đang đưa mắt nhìn nhau hồi lâu.

Bữa tối được dọn lên cô mới biết bọn họ còn hẹn hôm sau đi đánh golf.

Trình Từ Phi nói, “Lâm Nặc, ngày mai em cũng đi cùng nhé”, mắt lại liếc sang Giang Doãn Chính.

Bị gọi tên, cô rất ngạc nhiên, vội nói: “Đánh golf ấy ạ? Em chẳng biết đánh đâu”.

“Có sao đâu! Để Giang Doãn Chính dạy em là được mà”, là người trước đó hỏi tên cô, Chương Minh Hạo, anh ta nghịch chiếc bật lửa cười nói, “Ngày mai hai người một đội, thắng sẽ có thưởng”, giọng như trêu chọc trẻ con.

Cô vẫn một mực khước từ, nhưng Giang Doãn Chính lại không phản đối, cuối cùng hỏi ngược lại cô: “Ngày mai là thứ Bảy, em bận việc gì sao? Nếu không thì cùng đi nhé!”.

Bởi lẽ bọn họ đều là chiến hữu, tụ tập bên nhau rất vui vẻ, lúc này chân mày khóe mắt của anh đều dần ra, dáng vẻ thoải mái nhẹ nhõm, nghiêng đầu ngắm nhìn đôi mắt đen láy tựa đá Obsidian của cô, sâu thẳm như có thể hút trọn mọi thứ.

Cô quay lại, ngẫm nghĩ rồi nói: “Vây cũng được, nhưng em nói trước, em chỉ ngồi làm khán giả thôi đấy”.

Chương Minh Hạo vội nói: “Vây sao được? Anh còn định mai quyết thắng cậu ta một trận”.

Đến lúc Lâm Nặc phản ứng lại, mới hiểu rõ ý của anh ta, không khỏi bật cười cùng mọi người.

Sau đó, Giang Doãn Chính đưa cô về nhà, rồi nói: “Ngày mai mười giờ, anh đến đón em”. Cô đi được vài bước anh lại hạ cửa kính xe xuống: “Buổi tối ở một mình em phải cẩn thận”.

Cô ngoảnh đầu lại trông thấy bàn tay anh gác bên cửa kính xe, vẻ mặt vẫn lãnh đạm. Cô bật cười, lòng dấy lên cảm giác ấm áp.

“Em biết mà”, cô mím môi nói, “Anh cũng vậy, đi đường lái xe cẩn thận nhé!”.

Trong bóng đêm cô như trông thấy nụ cười nhẹ nơi khóe môi anh.

Thật sự trùng hợp, hôm sau là ngày nhiều mây hiếm hoi. Dù vậy, trong sân golf nhấp nhô thoáng đãng, Lâm Nặc vẫn cảm thấy nóng đến nỗi như sắp bị lột da.

Không đội mũ, không thoa kem chống nắng đeo kính mát, khắp người đều nhễ nhại mồ hôi, mặt cô đỏ bừng bừng.

Giang Doãn Chính nắm chặt gậy đánh golf đo khoảng cách rồi quay sang nhìn cô, khóe môi nhếch lên thành nụ cười, chỉ vào chiếc xe ngay cạnh, nói: “Em lên xe ngồi nghỉ một lát đi”.

Lâm Nặc chưa kịp phản ứng thì Chương Minh Hạo chép miệng cười nói: “Cậu thật là thương hoa tiếc ngọc quá đấy”.

Giang Doãn Chính không để tâm, thậm chí chẳng buồn liếc mắt nhìn anh ta, chiếc gậy trong tay anh vung lên, quả bóng trắng nhỏ vút đi trong không trung tạo thành một đường vòng cung vô cùng đẹp mắt.

Lâm Nặc nghe lời ngồi vào trong xe, lẳng lặng nhìn mọi người trầm trồ, đến hôm nay cô mới biết anh đánh golf cừ vậy.

Dường như trong cuộc sống luôn có một mẫu người dù làm bất cứ việc gì cũng đều hoàn hảo, khiến người khác phải trầm trồ thán phục.

Cô chợt cảm thấy hơi xao xuyến, lồng ngực khẽ thắt lại, chẳng phải trước đây Từ Chỉ An cũng vậy ư? Hình ảnh anh đi trong khuôn viên trường diễm lệ, dáng vẻ trong sáng kiên cường cũng như phong cảnh hữu tình.

Vậy hiện giờ thì sao? Anh vẫn đang cố gắng, vẫn rất được xem trọng nhưng trên người anh như đeo thêm một chiếc gông nặng nề, chẳng thể nào thoải mái bộc lộ mặt tốt đẹp của mình, càng không thể nào thản nhiên đối mặt với cuộc sống.

Những việc này, dường như đến khi tốt nghiệp ra trường cô mới cảm nhận một cách rõ rệt. Cũng như trước kia cô chưa từng có cảm giác khát khao được người khác yêu thương như hiện giờ.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, giờ phút này đây cô vẫn chẳng muốn dễ dàng buông bỏ mối tình này.

Đau thương cùng tuyệt vọng nhưng thực sự cô chẳng đành lòng.

Sân golf nằm trên đỉnh núi, không khí rất trong lành, và lại khách qua lại không nhiều, cả nhóm vui chơi thật thỏa thích.

Lâm Nặc biết bọn họ cực tiền, tuy không rõ con số nhưng chắc là không ít vì thế mà khi bọn họ gọi Lâm Nặc sang chơi một gậy cô vội vàng xua tay khước từ.

Mọi người đều đến đây để giải trí thư giãn, thêm vào đó nơi đây chỉ mình cô là nữ, những người khác sao chịu chiều theo ý cô chứ, cứ một mực khích lệ cô. Hồi sau, đến cả Giang Doãn Chính cũng vẫy tay nói: “Cứ ngồi xem không thấy chán sao? Em lại đây đi”. Âm thanh trong trẻo nhưng âm điệu lộ ra sự thoải mái, dáng vẻ rất hiếm khi xuất hiện trong công ty.

Lâm Nặc nhìn anh, không muốn làm anh mất hứng nhưng chẳng cách gì lay chuyển được anh, cô đành bước ra.

Thật ra, trước đây cô cũng từng cùng bố và mấy chú, bạn của bố chơi, chẳng qua đó là việc từ rất lâu rồi, về sau cô rất ít cơ hội cầm gậy đánh golf. Lúc này đứng tại đây, tư thế không khỏi lộ vẻ cứng nhắc, bất giác ngoái đầu lại hỏi: “Thế này à?”.

Giang Doãn Chính nhìn động tác của cô, nhướn mày, chỉ tay, thấp giọng nói: “Đẩy nhẹ nhẹ là được”.

Anh vốn không định chạm vào tay cô, để tránh cô khỏi bối rối ngượng ngùng, chẳng hiểu sao trong lòng cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái, lực đánh cũng mạnh hơn một chút, quả bóng lăn quanh miệng lỗ, từ từ dừng lại, khoảng cách rất gần nhưng cuối cùng vẫn không lọt vào trong.

Bên cạnh cô vang lên tiếng than thở tiếc nuối, cô cũng không nhận được giãi giãi chân, tính trẻ con nổi lên, nghiêng đầu le lưỡi, gương mặt tuy xấu hổ nhưng nụ cười vẫn rạng rỡ.

Lẽ dĩ nhiên Giang Doãn Chính không để tâm đến việc bóng có vào lỗ không, trái lại thoáng chốc sức chú ý đổ dồn sang hành động của cô, tựa như cô đang làm nũng với anh, lòng chợt xao xuyến, anh đưa tay vỗ về má cô.

“Không sao”, anh mỉm cười, thản nhiên dỗ dành, “Thử thêm một gậy nữa”.

Thời tiết nóng bức, ngón tay anh hơi lạnh vậy mà vừa chạm vào cô, cả gương mặt anh thoáng chốc như bị thiêu đốt.

Cô vẫn cảm thấy không quen rút người lại theo phản xạ. Lúc này Giang Doãn Chính cũng rút tay lại, ánh sáng rực rỡ như lóe lên trong đôi mắt sâu thẳm long lanh, anh liếc nhìn cô lần nữa rồi quay sang trò chuyện cùng bạn bè.

Gậy tiếp theo có nói thế nào cô cũng không chịu đánh, cứ một mực khoanh tay đứng sang một bên, nhìn Giang Doãn Chính đứng giữa mọi người lúc thì chuyên tâm lúc thì lại cười nhạt. Hôm nay anh mặc áo thể thao màu trắng, tác phong hoàn toàn ung dung thoải mái, gương mặt anh tú, động tác điều luyện đẹp mắt lại đủ lực, chuẩn xác đến mức gần như chỉ xuất hiện trong sách giáo khoa.

Rõ ràng là đeo kính mát nhưng cô vẫn thấy chói mắt.

Đang nheo mắt nhìn thì có người tiến lại gần.

“Đang nhìn gì vậy, người đẹp?”, Trình Tử Phi cười cợt hỏi.

Cô cũng mỉm cười, “Nhìn các anh đánh golf”, rồi hỏi, “Các anh thường đến đây à?”.

“Nếu mọi người có thời gian rỗi và hứng thú”, Trình Tử Phi dừng lại, cười nói, “Hôm nay Giang Doãn Chính thắng chắc rồi, chút nữa em thích quà gì nào?”.

Lâm Nặc ngẩn người ra, suy nghĩ đây là cơ hội tốt để nói rõ quan hệ giữa cô và Giang Doãn Chính, thật sự không như bọn họ nghĩ. Cô vừa lắc đầu, Trình Tử Phi lại hỏi: “Em vẫn còn đang đi học à?”.

Cô chớp mắt, không khỏi mỉm cười: “Em nhìn trông giống học sinh lắm à?”.

Trình Tử Phi khẽ nheo mắt cúi đầu nhìn cô.

Anh chẳng nói rõ được, chỉ cảm thấy người con gái này quá trong sáng tựa như chưa từng bị hiện thực xã hội làm vấy bẩn, cảm xúc thế nào đều lộ rõ trong ánh mắt. Cô ở bên Giang Doãn Chính chẳng hề vì tiền bạc hay dục vọng, trái lại chỉ như một người bạn nhỏ mơ màng đón nhận sự chăm sóc quan tâm của cậu ta, không hề khoe khoang cũng chẳng tỏ ra vui vẻ, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên.

Xưa nay rất hiếm khi Giang Doãn Chính dẫn bạn gái theo cùng, những buổi họp mặt riêng tư tựa như hôm qua cô là người con gái đầu tiên và cũng là người duy nhất xuất hiện cạnh cậu ta. Giọng điệu cùng biểu cảm dịu dàng của Giang Doãn Chính khiến bọn anh được một phen kinh ngạc còn cô lại chẳng hay biết gì.

Trình Tử Phi bật cười, nhìn cô trả lời chẳng ăn nhập gì cả: “Cô gái à, phải biết giữ gìn làn da của mình”. Nói rồi anh tìm trong túi rồi lôi ra chiếc quạt mini cho cô sau đó rảo bước cầm chiếc gậy đánh golf hòa vào cùng nhóm bạn.

Ăn cơm tối xong, trên đường về nhà, Lâm Nặc cười hi hi nói: “Trình Tử Phi ngỡ rằng em vẫn còn là học sinh cơ đấy!”.

Giang Doãn Chính nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Đáng để em vui thế sao?”.

“Đương nhiên rồi”, cô mỉm cười, bởi xưa nay bản thân cô cự tuyệt với xã hội phức tạp, thế nên việc liên tưởng cô với khuôn viên trường trong sáng tươi đẹp, dường như là một lời ca ngợi.

Đèn đỏ, xe dừng lại.

Ánh đèn neon sáng nhấp nháy hắt lên đường nét mềm mại trên khuôn mặt cô, Giang Doãn Chính quay sang nhìn thấy nụ cười cong cong nơi khóe mắt cô, đôi môi mềm mại căng mọng, quyến rũ không gì bằng.

Anh chợt trầm mặc còn cô vẫn chuyện trò trong vô thức, rằng trưa nay trời nóng quá, rằng cô nhìn thấy một nữ huấn luyện viên xinh đẹp bên ngoài sân golf, cuối cùng còn bàn luận về những món ăn ở nhà hàng tối nay. Huyền thuyên một hồi cô chợt cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn. Lúc này, cô chuyển ánh nhìn từ những tủ kính trưng bày sát nhau quay lại khoang xe rồi đến khuôn mặt anh.

Phút chốc ánh mắt cô lọt vào đôi mắt sâu đen thăm đó, đôi mắt ấy như hút trọn tất cả mọi thứ, sâu thăm không đáy nhưng lại như có ánh sáng rực rỡ.

Có lẽ vừa rồi nói quá nhiều, miệng hơi khô, cô liếm môi theo phản xạ. Thực ra, cô cảm thấy bối rối thậm chí còn nhận ra tia nhìn nguy hiểm lạ thường, nhưng chẳng kịp phản ứng. Một giây sau, gương mặt rất mực anh tú ngay đối diện đột nhiên được phóng to lên, ập thẳng đến.

Cô hoảng hốt lùi ra sau, khủy tay chống lên thành xe nhưng vẫn ngửi thấy hương nước hoa trên người anh, nhàn nhạt, hòa quyện cùng mùi thuốc lá, kể cả nụ hôn của anh, cũng cuốn hút.

Cô gần như chẳng thể suy nghĩ gì được, chẳng nhớ gì nữa cả, chỉ biết rằng khi gáy sắp đập vào cửa kính, một bàn tay kịp thời đỡ lấy.

Ngay lập tức, trước mắt cô là một màu đen kịt, chỉ thấy hơi ấm nóng bỏng mãnh liệt trên môi.

Chương 18: Diệp Hi Ương

Tiếng còi xe phía sau vang lên liên hồi, Giang Doãn Chính nới lòng tay ngược lên, đôi mắt càng sâu đen lấp lánh.

Dòng xe lại tiếp tục chuyển động, Lâm Nặc ngưng lại trong giây lát rồi đưa tay cởi dây an toàn.

“Em làm gì vậy?”, Giang Doãn Chính hỏi, tay trái nắm vô lăng, tay phải giữ cô lại.

Cô chẳng nói gì, khẽ cúi đầu, hàng mi dày khẽ run lên, môi mím chặt, gồng mình.

Chiếc xe dừng lại bên đường, đúng lúc đó, tiếng “tách” vang lên, dây thắt an toàn được tháo bỏ, Lâm Nặc mở cửa bước ra ngoài.

Giang Doãn Chính chẳng đuổi theo, chỉ nhìn theo dáng hình mảnh mai đang vội vã lướt đi giữa màn đêm nhập nhoạng trong sự bối rối hoảng hốt.

Thật sự cô vẫn là đứa trẻ, bị anh ôm chặt mà chẳng có chút phản ứng lại cứ ngẩn người để mặc anh hôn. Cơ thể cô cứng lại khẽ run rẩy trong vòng tay anh.

Xuống xe rồi đi, tuy cô chẳng nhìn anh nhưng anh vẫn nhận ra bên khóe mắt cô long lanh.

Cái gọi là yêu mến và theo đuổi chỉ là lời nói ngoài miệng chẳng có hành động thực tế nào nhưng lần này thì anh hiểu rằng mình đã thực sự làm cô sợ hãi.

Quả nhiên tuần sau đi làm anh gặp cô trong công ty với dáng vẻ cúi đầu khép nép, khẽ dùng bước kính cẩn cúi đầu nói, “Giang Tổng”, hết như những nhân viên bình thường khác.

Anh chau mày, thoáng chốc cô đã bước đi xa, mái tóc đen nhánh suôn dài được túm gọn thành đuôi ngựa khẽ đung đưa theo từng bước chân.

Cô cố ý làm ra vẻ xa lạ và lạnh lùng, tựa hồ như có bức tường vô hình, ngăn cách hai người.

Vài ngày sau ông bà Lâm trở về, so với tinh thần bất an cùng gương mặt u ám của cô con gái thì khuôn mặt hai người rạng rỡ tựa gió xuân, hết như vừa hưởng tuần trăng mật lần thứ hai.

Quà đầy một va li, bạn bè người thân ai cũng có. Bà Lâm sai Lâm Nặc mang đi tặng, không quên khen ngợi con gái dọn dẹp giữ gìn nhà cửa sạch sẽ trong mấy ngày qua.

Lâm Nặc mỉm cười, bố mẹ đã về, mọi việc vẫn như trước, chẳng ai phát hiện sự khác thường của cô, chẳng ai biết cuộc sống tình cảm của cô hiện giờ rồi tung như tơ vò.

Nụ hôn tối đó đem đến cho cô một khoảng lặng nhưng dường như cũng lưu lại chút gì đó chẳng thể nào xóa bỏ được.

Hễ gặp mặt Giang Doãn Chính là cô bắt đầu cảm thấy căng thẳng không muốn tiếp xúc với ánh mắt của anh. Tựa như lúc này đây, cô giúp thư ký sắp xếp tài liệu đặt trên bàn họp, khi bước đến bên Giang Doãn Chính cô bỗng thấy hoảng loạn, bất giác hất tay vào chai nước khoáng đặt trên bàn.

May mà chai nước đã vặn chặt nắp, nước không bị đổ ra ngoài nhưng cũng khiến người bên cạnh liếc mắt nhìn.

“Tôi xin lỗi”, cô vội nói, dù đang cụp mắt xuống nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của Giang Doãn Chính.

Mãi đến khi ra khỏi phòng họp, cô mới thở phào, thư ký Trương cũng bước ra, quan tâm hỏi: “Sao thế? Tâm hồn để đi đâu ấy!”.

Cô chau mày, suy nghĩ nói: “Tối qua em mơ thấy ác mộng”.

“Thảo nào”, Thư ký Trương tỏ vẻ thông cảm, vỗ vai. “Đừng suy nghĩ nữa là được, em về làm việc đi!”, nói rồi đẩy cửa đi vào trong.

Cô quay lại nhìn xuyên qua cánh cửa khép hờ, loáng thoáng nghe thấy giọng nói mạnh mẽ, kiên định quen thuộc.

Sau buổi họp, Lâm Nặc bị gọi vào phòng Tổng giám đốc, thư ký Trương phụ trách truyền đạt thông tin cứ nghĩ vì sai sót không đáng kể vừa rồi. Cô thầm kinh ngạc không biết sếp đã trở nên nghiêm khắc từ bao giờ, nhưng Lâm Nặc thì biết rõ rốt cuộc là vì sao.

Khi cô bước vào, Giang Doãn Chính đang gọi điện, khẽ nghiêng đầu, anh không nhìn cô chỉ nhíu mày trả lời qua loa với người trong điện thoại.

Lâm Nặc đứng bên cạnh hồi lâu, thấy anh thu lại ánh nhìn, dưới ánh đèn khuôn mặt thanh tú lộ vẻ mệt mỏi chẳng hề giống với cung cách làm việc trước nay của anh.

Ngưng một lát, cô hỏi, “Giang Tổng, có chuyện gì không?”.

Giang Doãn Chính lại chau mày, hỏi ngược lại: “Em nhất định xưng hô với anh như thế ư?”.

Cô bỗng nghẹn lời, cúi đầu, tâm trí thoáng hiện lên nụ hôn tối đó, hơi ấm cùng sức mạnh thiêu đốt trong hơi thở của anh, cô chẳng có chút sức phản kháng nào.

Lâm Nặc cúi đầu chẳng nói lời nào, trong mắt Giang Doãn Chính đây giống như sự phản kháng và giữ khoảng cách, lẽ đương nhiên cũng kèm theo chút bối rối cùng vẻ bất đắc dĩ.

Anh lặng lẽ co chặt bàn tay đặt trên bàn, trầm mặc hồi lâu, giọng trầm thấp: “Ngồi xuống rồi nói”.

Hiển nhiên Lâm Nặc cũng cảm nhận được sự bất thường, ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ thì thấy anh lãnh đạm cúi xuống, khuôn mặt còn trắng bệch hơn vừa nãy.

Do dự một hồi, cô ngồi xuống chiếc sofa rộng lớn, đưa mắt nhìn anh, tuy trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng môi vẫn mím chặt, chẳng nói lời nào.

Giang Doãn Chính nhắm mắt lại, thở dài, rồi thấp giọng, nói: “Nếu em cảm thấy ngại, vậy thì anh xin lỗi em”.

Điều này khiến cô rất bất ngờ, sững sờ trong giây lát, sau đó mới lí nhí đáp, “Vâng”, rồi lại hỏi, “Anh tìm em, chính là vì chuyện này ư?”.

Giang Doãn Chính ngược lên nhìn cô với ánh mắt phức tạp, rồi gật đầu, chưa kịp nói gì thêm thì di động của Lâm Nặc reo lên.

“Xin lỗi anh”, cô vội nói, nghiêng người nhận điện thoại, là Từ Chỉ An, sớm không gọi trễ không gọi, trùng hợp đến thế này.

Kỳ thực từ sau hôm ở ký túc xá của anh, hai người ít liên lạc hẳn đi. Đôi lúc, rõ ràng là cô rất nhớ anh nhưng vẫn không gọi điện thoại. Hệt như những gì hôm đó đã nói, hai người đều cần thời gian để suy nghĩ lại.

Có một số thứ không cách gì vứt bỏ nhưng cũng có một số thứ ta chẳng thể nhẫn nại chấp nhận. Một tương lai như vậy, mâu thuẫn biết nhường nào.

Mấy ngày nay, càng nghĩ cô càng cảm thấy con đường tình cảm trước mắt của cả hai gian nan biết chừng nào.

Thật ra, mọi chuyện đã sớm sáng tỏ, người ngoài cuộc nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng khi đó họ đang trong tháp ngà của chính mình, thiếu đi cơ hội và dũng cảm đối diện với sự thật.

Từ Chỉ An chỉ nói ngắn gọn trong điện thoại là muốn cùng cô đi ăn cơm.

Cô suy nghĩ rồi trả lời: “Vậy thì tối nay vậy! Năm giờ em tan sở”.

Từ Chỉ An nói: “Chiều nay anh rảnh, anh đón em”.

Rất hiếm khi anh chủ động như vậy, Lâm Nặc mỉm cười: “Vâng, chiều gặp anh”.

Ngắt điện thoại, cô đưa mắt xem thời gian, còn không tới hai tiếng đồng hồ nữa là tan ca. Vừa quay lại thì thấy Giang Doãn Chính đang tựa vào ghế ngắm nhìn mình, khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt điềm tĩnh mà sâu thẳm.

Cô chợt thấy bối rối, cúi đầu, giọng trong trẻo: “Nếu không có chuyện gì khác, em...”

“Ra ngoài đi”, Giang Doãn Chính lạnh nhạt nói, lúc này anh mới chú ý đến đèn báo nhấp nháy liên tục trên bàn, vươn tay bấm điện thoại nội bộ.

Thư ký Trương nhỏ nhẹ nói: “Giang Tổng, cô Diệp đã đến rồi”.

“Tôi biết rồi”, anh đưa mắt nhìn xuống, tay vào bàn đứng dậy, động tác chậm rãi, ngập ngừng một hồi mới lấy chìa khóa xe, ngược lên thấy Lâm Nặc đang nhìn mình chăm chú, anh nhíu mày, “Sao vậy?”.

“Không có gì”, Lâm Nặc vội quay lại, tâm tư cô vẫn đang lang thang trên gương mặt tái xanh của anh, càng khẳng định rằng, hôm nay Giang Doãn Chính không giống như ngày thường.

Diệp Hi ương ngồi trên sofa bên ngoài xem tạp chí, vừa nghe tiếng động liền đứng ngay dậy, trông thấy hai người, kẻ trước người sau bước bước ra, cô ngẩn ra.

Đương nhiên Lâm Nặc nhận ra ngay cô chính là người phụ nữ xinh đẹp gọi tên Giang Doãn Chính đầy thân mật.

Hóa ra cô ấy họ Diệp, cô thăm nghĩ, rồi nở nụ cười, tỏ ý chào hỏi.

Đối phương gật đầu với cô, rồi nín lấy cánh tay anh, gọi một tiếng “Doãn Chính”, liền chau mày lại, giọng nói dịu dàng kèm theo sự quan tâm không hề che giấu: “Sao sắc mặt anh khó coi thế kia? Lại đau dạ dày sao?”.

Tuy cô ấy nói rất nhỏ nhưng Lâm Nặc vẫn nghe rõ mồn một, trái tim cô thót lên, không khỏi dừng bước ngoài đầu lại. Giang Doãn Chính đứng chết trân tại chỗ để mặc cho Diệp Hi Ương nín kéo, đôi môi mỏng mím chặt lại như đang chịu đựng nỗi đau đớn nào đó.

“Không sao”, cô nghe thấy giọng nói Giang Doãn Chính hơi trầm khàn.

Hiển nhiên là Diệp Hi Ương không tin, vẻ mặt dịu dàng, “Anh đã uống thuốc chưa?”, rất mực ân cần quan tâm.

Lúc này vài cô thư ký đang ngồi trước bàn cũng cúi gằm mặt, chẳng dám ngược lên. Lâm Nặc ngẩn người, cảm giác mình nên lập tức rời khỏi đây thì tốt hơn. Nhưng ánh mắt vẫn không khỏi đảo vài vòng trên gương mặt Giang Doãn Chính, tựa như đến cả chính cô cũng chẳng thể nào kiểm soát được.

Chỉ nghe thấy anh nói: “Uống rồi, không sao đâu. Em muốn đi đâu? Anh lái xe đưa em đi”. Anh nghiêng người cúi đầu nhìn Diệp Hi Ương. Tuy lúc trò chuyện thần sắc vẫn bình thản nhưng vì cơ thể khó chịu nên

giọng điệu anh rất dịu dàng, ánh mắt ấm áp, xem như xung quanh chẳng có ai cả.

10. Chương 19 - 20

Chương 19: Quan tâm

Lúc tan sở quả nhiên Từ Chỉ An đã đến, trầm tĩnh đứng ngoài cửa công ty, trông thấy Lâm Nặc từ xa, anh sải bước tới, mỉm cười nói: “Làm gì mà trông em uể oải thế kia?”.

Lâm Nặc sờ mặt mình, hỏi ngược lại, “Thật ư?”. Rồi nhìn anh, lâu ngày không gặp xem ra trông anh rất phần chấn.

Hai người bắt taxi đi ăn cơm.

Tắc đường, Lâm Nặc ngồi trong khoang xe yên tĩnh nghe Từ Chỉ An bên cạnh hỏi: “Gần đây công việc em bận không?”.

“Vẫn ổn cả”, cô dừng lại, hỏi: “Còn anh?”.

“Vẫn như cũ thôi. Hai tuần nay liên tục bận rộn với bản thiết kế, tăng ca thường xuyên.”

Lâm Nặc “Vâng” một tiếng, ngẫm nghĩ rồi im lặng xoay đầu ngắm nhìn phong cảnh khô khan nhàm chán ngoài cửa sổ.

Có lẽ do cuộc cãi nhau ngày hôm đó mà giờ đây hai người trở nên xa lạ, dường như cả hai đều thận trọng cố gắng gìn giữ không khí thân mật, hòa hợp.

Lúc chờ đèn đỏ, một chiếc xe chen ngang qua như muốn lấn đường, đỗ ngay cạnh xe bọn họ. Tài xế nghiêng đầu nhìn, dường như hơi bất mãn. Lâm Nặc vốn cảm thấy mệt mỏi nghiêng người tựa vào thành xe, lúc này chợt ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô nhận ra chiếc BMW ấy, màu sắc cùng biển số đều quen thuộc với cô.

Từ Chỉ An liền quay đầu sang nhìn cô, hơi hoài nghi: “Sao thế?”.

Lúc này cô mới phát hiện ra động tác của mình quá đột ngột, cặp mắt khẽ lác đầu, nói, “Không sao”, cơ thể nặng nề tựa vào ghế vẻ mặt hơi bồn chồn.

Cửa sổ xe đối phương dán tấm chắn sáng, tối đen. Bên ngoài vốn dĩ chẳng thể nào nhìn thấy bên trong xe. Thật ra chẳng phải cô không biết rằng, làm sao có chuyện trùng hợp đến vậy, thành phố rộng lớn với những con phố đan chéo nhau, vậy mà cùng thời gian và địa điểm hai chiếc xe đậu song song nhau.

Nhưng chính khoảnh khắc vừa rồi, cô cứ ngỡ rằng người lái chiếc xe đó chỉ có thể là Giang Doãn Chính.

Cô chợt muốn nhìn xem có phải anh đang đưa cô Diệp đi đến chỗ cô ấy muốn đến không.

Đèn xanh bật sáng, cô trông thấy biển số xe. Quả nhiên không phải là anh, trong lòng càng thêm ủ dột vì hành động khác thường vừa rồi của mình.

Trời vẫn còn sáng, ánh chiều đan chéo giữa những tòa cao ốc cao sừng sững, hắt ra ráng chiều đỏ cam.

Cô im lặng ngoái đầu lại, gương mặt trông nghiêng của Từ Chỉ An với những đường nét thanh tú rõ ràng chợt khiến cô cảm thấy buồn bã.

Khi chọn món, dáng vẻ Lâm Nặc khác hẳn ngày thường, ngần ngừ do dự trước cuốn thực đơn.

Từ Chỉ An cười nói: “Trước đây chẳng phải em ‘đánh nhanh rút gọn’ sao? Sao gần đây lại kén cá chọn canh thế?”

Cô ngược lên mỉm cười, chẳng phải là kén chọn gì, thật ra là do lơ đãng, thấy phục vụ đứng đợi ngay cạnh, cô vội xin lỗi tiện tay trở vào hai món, nói: “Chỉ thế thôi”.

Từ Chỉ An lại xem tiếp, dừng dừng nói: “Gọi thêm vài món nữa đi, ít như vậy ăn sao đủ?”.

Kết quả là năm sáu đĩa thức ăn được mang lên, Lâm Nặc chau mày: “Phí phạm”.

Từ Chỉ An nhìn cô: “Chẳng phải đều là món em thích sao?”

“VẬY CŨNG ĐỀU CẦN MỘT LÚC GỌI NHIỀU MÓN ĐẾN THẾ!”

“Chỉ là thức ăn thôi mà”, Từ Chỉ An vẫn chưa động đũa, cầm cốc trà nhìn cô, dừng một lát rồi nói: “Huống hồ, chỉ cần bản thân thích thì đều có thể cố được”.

Lâm Nặc ngẫm nghĩ, khẽ mấp máy môi, mắt nhìn xuống, nói: “Làm sao muốn cùng một lúc cả cá lẫn tay gấu chứ!” [Lấy ý từ thiên “Cáo Tử” trong sách Mạnh Tử. Mạnh Tử nói: “Cá là món ta yêu thích, tay gấu cũng là món ta yêu thích. Nếu phải chọn trong hai thứ đó ta đành bỏ cá chọn tay gấu. Sinh mệnh là thứ ta yêu quý, cái nghĩa cũng là thứ ta trân trọng, nếu phải chọn một trong hai, ta nguyện bỏ sinh mệnh mà chọn nghĩa.”]

Không khí trong nhà hàng tĩnh lặng, cô cúi đầu, hồi sau nghe thấy giọng của anh chậm rãi nói: “Có lẽ là được, mọi việc là do con người mà thôi”.

Lâm Nặc ngẩng đầu mỉm cười, thật ra cô muốn phản bác nhưng lời vừa ra đến đầu môi đành nuốt ngược trở lại, cô chẳng muốn tranh cãi hay gây chuyện với anh nữa. Có một số chuyện chỉ cần trong lòng cả hai đều hiểu là được.

Có những khi thề thốt cũng vô dụng, chẳng thể cưỡng cầu, hết như đoạn đối thoại bà Lâm xem trên tivi, tất thấy đều thuận theo tự nhiên có lẽ mới chính là sự lựa chọn sáng suốt.

Bữa ăn được tặng thêm món tráng miệng, là bánh pudding hình trái tim, nhân viên phục vụ cười khúc khích nói: “Mời anh chị dùng bánh”. Chỉ có một phần, phần dành cho tình nhân.

Lâm Nặc nhắc chiếc nĩa lên nhìn một hồi rồi lại đặt xuống.

“No quá, không ăn nữa.”

Từ Chỉ An vốn không thích ăn đồ ngọt, thế là đẩy ghế ra, nói: “Đi thôi, anh đưa em về”.

Con đường này cô đã từng ngồi trong xe Giang Doãn Chính đi qua rất nhiều lần. Mãi tới khi về đến dưới nhà, Từ Chỉ An nắm lấy tay cô, thuận thế ôm cô vào lòng, ánh mắt trở nên u ám, sâu thẳm.

Hơi thở của quen thuộc mang chút hơi ấm anh phả ra, Lâm Nặc nhắm mắt lại, túm lấy vạt áo Từ Chỉ An, chợt hoảng hốt bối rối.

Vốn dĩ ngọt ngào, hạnh phúc, nhưng lồng ngực cô lại khẽ nhói đau, đầu óc rất tỉnh táo.

Hóa ra, nụ hôn của Giang Doãn Chính tối đó tựa như dấu ấn, mạnh mẽ khắc sâu trong tâm trí của cô.

Mấy ngày sau cô không thấy thấy bóng dáng Giang Doãn Chính trong công ty. Văn kiện trình ký chồng chất trong phòng Thư ký, Lâm Nặc lên đó vài lần đều thấy cửa phòng đóng chặt, hỏi Thư ký Trương mới biết anh lại đi công tác.

Chẳng phải dạ dày vẫn chưa khỏi ư? Cô trầm nghĩ.

Mãi đến một hôm vào giờ ăn trưa cô nghe thấy đồng nghiệp nói: “... Nghe nói Giang Tổng đi cùng với cô Diệp”. Lẽ dĩ nhiên đó chỉ là suy đoán hoặc là những tin tức bên lề, vì vậy mà chẳng ai dám trắng trợn lớn tiếng bàn luận.

Xưa nay Lâm Nặc chẳng mấy quan tâm đến tin đồn nhưng lần này lại ngừng lại lắng tai nghe.

Vị đồng nghiệp dường như thấy mọi người hứng thú với đề tài này, liền tiếp lời: “Chắc là sắp dẫn cô Diệp đi nghỉ mát đấy, hai ngày trước lúc ở ngoài hành lang tôi nghe thấy hai người họ trò chuyện”, nhưng rồi nghĩ đến về uy nghiêm thường ngày của Giang Doãn Chính, không quên bồi thêm một câu: “Nhưng mà, cũng chỉ là suy đoán của tôi, tuyệt đối đừng loan tin bậy bạ đấy nhé”.

Mọi người đương nhiên hiểu chuyện, vội cười gật gù. Lâm Nặc ngồi ngay bên cạnh, chậm rãi nhai cơm. Đề tài bán luận tự dừng được mở rộng, vì thế mà đến cả thân phận của cô Diệp cô cũng được biết đại khái phần nào.

Hóa ra, cô ấy là con dâu ưng ý mà cha Giang Doãn Chính chọn vả lại xưa nay mối quan hệ của Diệp gia và Châu gia vốn rất tốt, đến cả nhân viên cũ của Dung Giang cũng biết rất rõ về cô ấy.

Lâm Nặc buông đũa, chợt cảm thấy tiếp tục nghe nữa chẳng có ý nghĩa gì, bèn đứng dậy, lẳng lặng rời đi.

Hết giờ làm việc, Giám đốc Lý bước ra, trông thấy văn phòng đã trống không từ lâu, nói: “Tiểu Lâm, vừa hay, giúp tôi gửi vài thứ ra sân bay”.

Lâm Nặc đang ngồi đánh văn bản, chỉ còn tờ tài liệu cuối cùng, máy móc vận hành lè mề, Giám đốc Lý đã chuyển tập tài liệu sang, dặn dò cô, “Tối nay tôi có tiệc xã giao, cô đi taxi ra sân bay ngay nhé”, rồi lại nhìn đồng hồ, “Còn một tiếng nữa chuyến bay của Giang Tổng hạ cánh. Cô chuyển tập tài liệu này cho Trợ lý Từ là được rồi”.

Lâm Nặc nhận lấy, hỏi: “Cần gấp ạ?”.

Giám đốc Lý gật đầu: “Đúng thế cô đi nhanh nhé”.

Chuyến bay trở về từ Bắc Kinh đáp xuống sân bay rất đúng giờ, Giang Doãn Chính giao hành lý cho Tiểu Từ đang đợi tại cửa đón khách, vừa đi vài bước liền trông thấy một dáng hình quen thuộc chạy vào đại sảnh. Anh dừng bước, chờ đối phương chạy đến trước mặt mình.

Lâm Nặc khẽ thở hổn hển, chuyển túi tài liệu trong tay cho Trợ lý Từ. Không ngờ đoạn đường cao tốc vào sân bay mà cũng tắc đường, may là vẫn kịp thời gian.

Lúc này Giang Doãn Chính đứng ngay trước mặt, cô tỉnh bơ quan sát anh.

Dáng anh mảnh khảnh nghiêm trang, trang phục vẫn chỉnh chu như bình thường. Chỉ mấy ngày không gặp, trông anh hơi mệt mỏi, hơn nữa bên cạnh anh cũng chẳng thấy bóng dáng cô Diệp đâu cả. Có lẽ anh thực sự đi công tác chứ không phải đi nghỉ mát thư giãn cùng người đẹp như lời đồn đại.

Trợ lý Từ đón lấy tập tài liệu quan trọng, xách va li bước ra ngoài, Giang Doãn Chính cũng sải bước lướt ngang qua Lâm Nặc đứng dừng nói: “Đi thôi”.

Trợ lý Từ lái xe, Lâm Nặc và Giang Doãn Chính ngồi ở băng ghế sau xe.

Đèn xe sáng rực, suốt đoạn đường về giao thông thông suốt lại thêm tính năng của chiếc xe vốn dĩ khá tốt, chỉ thấy cảnh vật ngoài cửa sổ đang lùi dần ra sau, chớp mắt đã về đến khu vực nội thành.

Xe dừng ngay trước cửa nhà hàng đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài đã có người bước tới mở cửa xe. Trợ lý Từ nói với vẻ trịnh trọng, “Giang Tổng, khuya rồi ngài đừng uống rượu nữa”, khuôn mặt đầy vẻ chân thành nghiêm túc.

Giang Doãn Chính nhìn cậu ta, chẳng đáp chỉ nói: “Cậu đưa Lâm Nặc về nhà đi”.

“Không cần đâu!”, Lâm Nặc vội vàng từ chối, ngoài đầu lại chỉ trông thấy anh nghiêng người bước ra, không hề ngoảnh lại hòa mình vào đại sảnh nhà hàng sáng chói rực rỡ.

Trợ lý Từ mỉm cười với cô qua gương chiếu hậu: “Cô chỉ đường nhé”.

Từ nhà hàng đến nhà Lâm Nặc, nếu đường thông khoảng một tiếng là về đến.

Lâm Nặc ngồi trong xe, cảm thấy hơi áy náy, không nhin được, nói: “Hay là anh cho tôi xuống ở trạm xe phía trước là được rồi”. Khuya thế này rồi cũng chẳng rõ Trợ lý Từ đã ăn cơm chưa nữa.

Trợ lý Từ lắc đầu, cười nói: “Giang Tổng đã dặn dò, đương nhiên tôi phải đưa cô về đến nhà an toàn chứ”.

Thật ra quan hệ giữa hai người trong công ty cũng khá tốt, nếu như không có mặt cấp trên, Lâm Nặc nhận thấy anh là người rất có cá tính, ưa nói đùa và hòa đồng.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Lát nữa anh còn phải quay lại nhà hàng nữa đúng không? Nếu kịp thì chúng ta cùng ra ngoài ăn chút gì nhé”.

Trợ lý Từ nhướn môi nói: “Không được đâu. Vị khách tối nay rất quan trọng, Giang Tổng sẽ cần bất cứ lúc nào”.

“Lúc xã giao cũng nói chuyện công việc ư?”, cô nhớ đến lúc xuống xe Giang Doãn Chính mang theo túi tài liệu và cả dáng vẻ nóng vội của Giám đốc Lý lúc đầu nữa.

Trợ lý Từ cười, nói: “Chuyện này à, tôi cũng chẳng rõ nữa”. Anh chợt chau mày, nói: “Tối nay Giang Tổng không tránh khỏi uống rượu rồi”.

Nghe anh nói vậy, Lâm Nặc sực nhớ lại việc hồi nãy, trong lòng xao động, buột miệng nói: “Anh ấy bị sao?”.

“Dạ dày Giang Tổng không tốt”, Trợ lý Từ nói rồi nhìn cô qua gương chiếu hậu, thoáng kinh ngạc: “Cô không biết sao?”.

Lâm Nặc sững sờ lắc đầu.

Trợ lý Từ nói “Ừm” một tiếng, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, là một trợ lý thì việc quan sát đánh giá thông qua nét mặt là một phẩm chất cần phải có. Đối với những sở thích thường ngày của sếp, chỉ cần liếc mắt quan sát vài lần là anh nhận ra phần nào. Vì vậy, anh cho rằng, mối quan hệ giữa Giang Doãn Chính và Lâm Nặc không chỉ đơn giản là quan hệ cấp trên, cấp dưới, cũng chính vì vậy mà vừa rồi anh mới lộ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Nặc ngồi thẳng người, ngẫm nghĩ, khẽ hỏi. “Anh ấy... ý tôi là, bệnh đau dạ dày của Giang Tổng rất nghiêm trọng phải không?”.

“Ừ, đã nhiều năm rồi. Bác sĩ dặn dò nhiều lần, lẽ ra với tình trạng này Giang Tổng không thể tiếp tục uống rượu nữa”.

Lâm Nặc khẽ chau mày, cố gắng nhớ lại: “Nhưng mà, lần trước vẫn thấy anh ấy uống rượu mà”.

“Đa phần là vì chuyện bất đắc dĩ, trợ lý như chúng tôi có muốn uống thay cũng chẳng được”, Trợ lý Từ mất kiên nhẫn, dừng một lát rồi nói, “Nhưng vài ngày trước bệnh đau dạ dày của anh ấy tái phát, sau đó lại phải đi công tác, tối nay cũng chẳng rõ sẽ ra sao nữa...”.

Lâm Nặc ngồi trên ghế co chặt nắm tay, cụp mắt xuống, trong lòng bỗng dâng trào một cảm xúc khác thường chẳng thể nói nên lời, bất giác thấy lo lắng.

Đến khi về nhà, tắm rửa xong, nằm trong chiếc chăn mỏng, cả gian phòng mát rượi, nhắm mắt lại cô chợt nhớ đến gương mặt điển trai ánh lên vẻ mệt mỏi của anh.

Cô trở mình lấy chiếc điện thoại suy ngẫm một hồi rồi chậm rãi nhập từng chữ vào tin nhắn.

Nhắn tin xong chờ hồi lâu sau vẫn chẳng thấy hồi âm, cô chán nản nhất thời thấy ân hận, liếc nhìn đồng hồ cũng đã gần chín giờ, khẽ cắn môi, đây là lần đầu tiên cô tắt điện thoại sớm đến vậy.

Nằm trên giường, cô bồn chồn suy ngẫm, bản thân mình lấy lý do gì để khuyên anh đừng uống rượu chứ?

Thế nhưng, cô lại chẳng kiềm chế được, tựa như nếu không làm vậy cô sẽ chẳng thể nào an tâm được.

Chương 20: Lưỡi dao phá băng

Giang Doãn Chính ngồi bên bàn ăn, rượu đã quá tam tuần, di động đặt trên bàn chợt vang lên tiếng chuông ngắn.

Thường ngày anh rất hiếm khi nhận được tin nhắn, mở ra xem, thật sự khiến anh hơi kinh ngạc. Chỉ vờn vẹn một dòng chữ, “Nếu không khỏe thì đừng uống rượu”, Ngửi khí hơi mát tự nhiên nhưng lại dịu dàng đến không ngờ, bất giác anh khẽ nhếch khóe môi, cả ánh mắt cũng trở nên hiền hòa ấm áp.

Người bên cạnh quay sang, nâng ly rượu về phía anh: “Giang Tổng”.

Anh chăm chú nhìn dung dịch màu đỏ sậm trước mặt, trong giây lát, đặt điện thoại xuống gập đầu, uống một hơi cạn ly. Lúc này, có một số việc miễn cưỡng cũng chẳng thể được nhưng lòng anh lại thấy vui vẻ ấm áp, đợi chờ lâu vậy, cuối cùng cũng có một tia sáng.

Người mời tiệc chính là vị lãnh đạo chủ quản kinh tế cấp thành phố, chuyện trò không dứt, giữa chừng lại chẳng tiện thoái thác, đợi đến khi tiệc tàn, Giang Doãn Chính ngồi trong xe bấm số, chỉ nghe thấy âm thanh báo máy đã khóa lạnh như băng.

Trợ lý Từ quay đầu lại, hỏi: “Giang Tổng, về nhà ư?”.

Giang Doãn Chính nhắm mắt tựa vào ghế một hồi, khẽ di chuyển bàn tay đang ấn trên chỗ dạ dày nói: “Cậu về trước đi, tôi tự lái xe về”.

Chưa đến chín rưỡi cô đã khóa máy, ngồi một mình trong khoang xe, Giang Doãn Chính mở lại tin nhắn ra xem, anh hoài nghi liệu đây có phải là tin nhắn do chính tay Lâm Nặc nhắn không.

Có lẽ tối hôm trước ngủ sớm nên hôm sau trời chưa sáng, Lâm Nặc đã tỉnh giấc, lặng lẽ nằm hồi lâu mới mở điện thoại, đúng như trong dự liệu chẳng hề nhận được tin nhắn hồi âm nào.

Chẳng thể nói được rốt cuộc là nhẹ nhõm hay thất vọng, cô nhìn màn hình hồi lâu rồi chậm rãi đứng dậy đi đánh răng rửa mặt.

Buổi sáng đi làm, cô nhận được điện thoại của Giang Doãn Chính.

Khi đó cô đang ở trong phòng photocopy, xung quanh không một bóng người. Không gian nhỏ hẹp yên tĩnh, giọng anh truyền qua sóng điện thoại vô cùng rõ.

Cô cúi đầu nhìn chiếc máy đang vận hành soạn soạn, nghe anh hỏi: “Tối qua em khóa máy sớm thế?”.

“Vâng”, lúc này cô mới biết, hóa ra anh đã gọi điện thoại cho mình, chỉ là lỡ dịp mà thôi.

Thế nhưng có đôi khi, bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ, cơ hội chợt đến chợt đi, huống hồ cả đêm và nửa buổi sáng đã trôi qua cũng đủ khiến nỗi xúc động nhất thời trong đêm khuya vắng tan biến, khôi phục lại sự bình tĩnh và lý trí.

Giang Doãn Chính nói: “Buổi trưa em có rỗi không, cùng nhau đi ăn cơm”.

Cô mím môi, suy ngẫm rồi khẽ lắc đầu: “Không, em có hẹn với đồng nghiệp rồi”.

“Vậy buổi tối thì sao?”

“... Bố mẹ muốn em về nhà ăn cơm”, lời từ chối vụng về thế này vốn dĩ cô chẳng hy vọng có thể đánh lừa được đối phương.

Quả nhiên, Giang Doãn Chính im lặng hồi lâu, khẽ hỏi: “Nếu vẫn còn trốn tránh anh, vậy thì sao tối qua lại nhắn tin như vậy?”.

Trái tim cô khẽ giật thót, cúi đầu lặng im, tự vấn chính mình, ngay cả bản thân cô cũng chẳng rõ cảm xúc ấy rốt cuộc từ đâu mà đến.

Chỉ nghe thấy anh nói tiếp: “Nếu như em thật sự muốn tiếp tục như vậy, anh có uống rượu hay không thì liên quan gì đến em?”.

Cô nắm chặt lấy chiếc di động mỏng manh, thấp giọng, nói: “Quan tâm bạn bè cũng là chuyện bình thường thôi mà!”.

“Bạn bè như thế nào?”, anh thản nhiên gặng hỏi.

Cổ họng cô nhức nhích, rồi nói: “Bạn bè bình thường”.

Chẳng hiểu vì sao, bốn chữ này vừa thốt ra khỏi miệng, cô liền cảm thấy ân hận liền chau mày nín thở theo phản xạ nhưng chỉ nghe thấy hơi thở rất nhẹ trong điện thoại.

Hồi sau, Giang Doãn Chính điềm tĩnh đáp, “Thật ư?”, giọng điệu thờ ơ, chẳng nhận ra là vui hay buồn.

Cô há hốc miệng chưa kịp nói lời nào, bên tai đã vang lên tiếng tút tút báo máy bận.

Cô bỗng lo lắng, chắc anh đang nổi cáu.

Sự thay đổi thất thường của bản thân nếu đổi lại là người khác cũng cảm thấy khó chịu.

Giấy in trong máy đã hết, âm thanh vọng ra từ chiếc máy cô cũng chẳng có lòng dạ nào để ý đến, khẽ tựa vào máy, về mặt suy sụp.

Có lẽ vì hoàn cảnh trước kia đơn giản, lúc này cô bắt đầu bị thu hút, hoàn toàn chẳng biết nên xử trí thế nào với mối quan hệ ngày càng vẩn vút luẩn quẩn này.

Rất cuộc tình cảm vẫn là thế giới của hai người, dù rằng có dư chỗ trống thêm một người nữa chen vào thì cũng trở thành một mớ hỗn độn, chật chội.

Ngày nào công ty cũng họp sáng nhưng liên tục mấy ngày liền chẳng thấy Giang Doãn Chính xuất hiện.

Tan ca Lâm Nặc liền nhận được điện thoại của Hứa Tư Tư, có phần kinh ngạc, bởi lẽ cô chưa từng nghe thấy chất giọng nghèn nghẹt, giàn giụa nước mắt như lúc này.

Lúc vội vã chạy đến quán bar lại cô lại càng kinh ngạc hơn nữa, Hứa Tư Tư giữ chặt lấy vai cô, đôi mắt hoe đỏ: “Minh phải làm thế nào đây?”. Một người xưa nay rất cởi mở, phóng khoáng vậy mà giờ đây lại đột nhiên thay đổi cứ như biến thành một người khác.

Cô cười đau khổ, tình yêu quả thật là một thứ phức tạp.

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy Hứa Tư Tư rơi lệ, vì thế mà tay chân lóng ngóng, an ủi bạn: “Hãy xem như hai người các cậu không có duyên, lần sau sẽ tìm được người tốt hơn”. Những lời này thốt ra cô lại cảm thấy khó chịu, tình cảm chân thành sao có thể nói buông tay là dễ dàng buông tay được chứ?

Tiếp đó cô gọi điện thoại cho Lý Mộng, trời chưa tối trong quán bar vẫn còn vắng, ba chiến hữu thuở đại học gọi người mang bia đến. Lý Mộng nói: “Nào, mượn rượu giải sầu”.

Lâm Nặc không nói, bị cô ấy nói trúng tâm sự nên cô là người uống đầu tiên.

Lúc sau Lý Mộng nhận ra sự khác thường, khẽ hỏi:

“Cậu và Từ Chỉ An cũng có vấn đề sao?”.

Cô ngược mắt lên, đôi mắt sâu đen lấp lánh, gò má hơi ửng đỏ, khẽ lắc đầu, quay sang nhìn Hứa Tư Tư vẫn đang cầm chai bia, uể oải tựa người vào chiếc sofa lớn mềm mại nhả tin, ánh sáng trên màn hình hắt lên khuôn mặt cô soi tỏ hai hàng nước mắt.

Lý Mộng khẽ kéo cô: “Đi vệ sinh với tớ”.

Lâm Nặc nói một tiếng “Ừ”, rồi lảo đảo đứng dậy, bước chân xiêu vẹo.

Mãi đến khi bước vào không gian rực sáng và tĩnh lặng, Lý Mộng mới nghiêm túc hỏi: “Sao thế? Cậu cũng không vui à?”.

Cô mỉm cười: “Bình thường thôi. Tư Tư mượn rượu giải sầu, cậu coi như tớ mượn rượu giả điên đi”.

Lý Mộng nhìn vào gương vuốt vuốt tóc, trịnh trọng nói: “Chuyện tình cảm chỉ có bản thân mình biết rõ nhất, chỉ là tuyệt đối đừng để bản thân thiệt thòi thôi”.

Lâm Nặc cụp mắt xuống nhưng lại cười hi hi, ôm chầm lấy cô ấy, giọng giòn tan: “Tớ biết rồi”.

Sắc trời sẫm dần, quán bar bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên.

Lâm Nặc cùng Lý Mộng về chỗ ngồi, từ xa trông thấy Hứa Tư Tư đang trò chuyện cùng ai đó. Hai người nhanh chóng tiến lại gần thì trông thấy tay Hứa Tư Tư đang bị nắm chặt đang ra sức vùng vẫy.

Lâm Nặc chau mày, ngăn lại, đôi mắt với gương mặt xa lạ: “Anh làm gì vậy?”.

Đối phương không chỉ có một người, còn có hai ba người đi cùng. Lúc này, trông thấy hai cô gái trẻ đột nhiên xuất hiện, dưới ánh đèn mờ mờ, thoáng thấy nét mặt trẻ trung xinh xắn, trên mặt càng lộ vẻ can rở, tay càng nắm chặt hơn nữa.

Một người trong số đó nói: “Mọi người cùng nhau uống một ly, thấy thế nào?”, rồi xông về phía trước.

Lâm Nặc chau mày, lùi về sau một bước, suýt đụng vào vai Lý Mộng.

Lý Mộng nói: “Chúng ta chẳng quen biết nhau, có gì mà phải uống!”.

Người kia cười, nói: “Sau tối nay chẳng phải quen biết rồi ư?”.

Cử chỉ vô lại này thật sự khiến Lâm Nặc thấy rất phản cảm, chỉ có điều tình huống này vô cùng quen thuộc. Chỗ ngồi của bọn họ ở góc khuất, xung quanh cũng có vài người khách, những người khác dù trông thấy cũng chẳng muốn can dự làm chuyện bao đồng.

Lâm Nặc vốn không hay đi bar, lúc này càng thấy ân hận, sớm biết thế này chẳng thà kéo Hứa Tư Tư ra ngoài ăn một châu thoải mái còn tốt hơn hiện giờ bị người ta bám riết mãi không thôi.

Hứa Tư Tư bị nắm chặt lấy cổ tay, chẳng thể vùng ra được. Chiếc điện thoại cũng vì vừa rồi giằng co mà rớt sang bên cạnh. Trong ba người cô là người uống nhiều nhất. Lúc này, hơi rượu bốc lên, khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng ran, trông thấy gương mặt cười hềnh hếch của đối phương, lại nhớ đến cuộc tình thất bại của mình, chẳng hiểu sao cô chợt thấy căm phẫn, liều mạng xông lên, vung tay đẩy gã đàn ông lạ mặt đó sang một bên.

Gã đó vẫn chưa hoàn hồn thì đã nhanh chóng nhận một bạt tai, đau rát.

Hứa Tư Tư ra tay nhanh chớp nhoáng đến cả chính cô cũng sững sờ, quát: “Buông tôi ra!”.

Mặt gã đó biến sắc, Lâm Nặc đứng cạnh thầm than, quả nhiên một giây sau liền nghe thấy âm thanh loảng xoảng. Những chai rượu đặt trên chiếc bàn kính đều đổ xuống trong đó còn cả ly rượu sót lại phân nửa, chất lỏng màu vàng nhạt bắn tung tóe ra ngoài.

Gã đó chửi thề một tiếng, chẳng thèm nhìn mớ hỗn độn do chính mình gây ra đẩy Hứa Tư Tư ngã nhào vào sofa, sải bước về phía trước, vung tay trả lại một cái bạt tai, hung hăng mắng: “Con ranh chết tiệt”.

Đồng bọn của hắn tức tối, nhìn trừng trừng Hứa Tư Tư.

Lâm Nặc ngăn người, bên tai vang lên tiếng thét của Lý Mộng.

Tiếng ồn cuối cùng đã thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Trong quán bar xảy ra ẩu đả là chuyện bình thường, bồi bàn tiến đến trước quan sát, muốn ngăn cản nhưng e dè thân phận đối phương, đành nói: “Quý khách, xin bình tĩnh lại”.

Một bên má Hứa Tư Tư sưng tấy lên kèm theo cơn đau bỏng rát. Có lẽ, còn vì lý do khác nữa, nước mắt cô chảy dài, đến cả việc phản kháng cũng bị lãng quên.

Tình huống rối ren hỗn loạn, Lâm Nặc mới sực nhớ ra phải gọi điện thoại cầu cứu.

May mà gã đó chỉ giận dữ chẳng hề có hành động gì quá đáng, tất cả đều đang chú ý tới Hứa Tư Tư và gã đó. Lâm Nặc lôi điện thoại ra nhấn số của Từ Chỉ An, chỉ nghe thấy âm thanh tút tút kéo dài, lòng nóng như lửa đốt, gần như không kiềm được cơn cáu giận, hồi sau mới nghe thấy giọng nói của anh vang lên từ tốn: “A lô”.

Cô khẽ thở phào, nói gấp: “Bọn em đang ở quán bar XX, xảy ra chút chuyện”. Cô lui sang bên cạnh, thấp giọng, Từ Chỉ An nghe không rõ hỏi lại lần nữa, “Em nói gì cơ?”, không khỏi trầm giọng, nói: “Sao em lại đến những nơi như thế chứ?”.

Thuyết giáo và chỉ trích lúc này chẳng những không có tác dụng trái lại khiến Lâm Nặc chau mày, chỉ là tình huống hiện giờ chẳng hay ho gì, cô đành nén giận làm ngơ hỏi: “Anh có thể đến đây không? Em thấy hơi sợ”.

“Anh đang tăng ca...”, Từ Chỉ An do dự đang định nói, “Đợi anh xin phép rồi sẽ đến ngay”, nào ngờ, điện thoại đã ngắt ngang bằng một tiếng cạch.

Hứa Tư Tư vẫn đang khóc, gã đó thì chẳng chịu buông tha cho cô ấy, ắt hẳn là vì mặt mặt trước đám bạn, chửi rủa không ngừng, vẻ mặt càng hung tợn.

Lâm Nặc cầm điện thoại, mồ hôi tay dính dính nép sau lưng Lý Mộng, buồn bã.

Anh đang tăng ca, nghe câu nói này cô bỗng nổi giận ngắt luôn điện thoại, chỉ cảm thấy trong lúc này anh vẫn chẳng thể là chỗ dựa của mình.

Tuy đối phương không có hành vi gì quá đáng nhưng bọn họ muốn thoát thân là chuyện rất khó. Lâm Nặc đưa mắt nhìn hiện trường hỗn độn, căn môi, ngón tay do dự mở danh bạ điện thoại.

Cô cũng chẳng rõ vì sao trong tình huống này mình lại thấy anh mới là chỗ dựa đáng tin cậy nhất, cũng nhanh chóng quên chuyện không vui trước đó. Điện thoại kết nối, cô nghe thấy chất giọng thấp trầm của Giang Doãn Chính, lòng bỗng thấy nhẹ nhõm.

Anh lặng lẽ lắng nghe cô nói ngắn gọn đầu đuôi sự tình, trầm mặc hồi lâu rồi bảo: “Đừng sợ, có nhiều người ở đó, bọn họ sẽ chẳng có hành động gì quá khích đâu, em đợi chút anh sẽ đến ngay”. Cuối cùng còn dặn dò, “Cẩn thận nhé, đừng để bị thương”.

Khi Giang Doãn Chính đến nơi thì ba người bọn Lâm Nặc đang ngồi trên sofa, gã đàn ông bị ăn tát vừa nãy cùng đồng bọn đang ngồi vây quanh hút thuốc. Đống hỗn độn trên bàn và dưới đất đã được thu dọn sạch sẽ. Tên cầm đầu hút một hơi thuốc, nhổ khói thuốc phả vào mặt Hứa Tư Tư, nói với giọng du côn: “Nói đi, chuyện hôm nay giải quyết thế nào đây?”.

Lời vừa thốt ra thì một cái bóng đã bao trùm lên, Lâm Nặc vội vàng ngẩng đầu theo phản xạ, trông thấy dáng hình quen thuộc.

Cô khẽ cử động, nhận được ánh mắt vỗ về trìu mến của anh, liền cảm thấy an lòng.

Giang Doãn Chính không đến một mình, còn dẫn theo hai người nữa sau lưng anh. Lâm Nặc liếc nhìn, đều là những gương mặt xa lạ.

Cô nghe thấy anh dừng dừng hỏi vặn lại: “Anh muốn xử trí ra sao?”.

Đối phương nheo mắt, dập tắt đầu thuốc, đứng dậy, cười lạnh nói, “Mày là ai? Con ranh này dám đánh tao, chuyện này chẳng dễ gì cho qua được đâu!”, chỉ tay vào Hứa Tư Tư đang cúi gầm mặt không nói gì.

Ánh mắt Giang Doãn Chính hơi tối lại, giọng bình thản: “Muốn bồi thường thế nào, chúng ta có thể thương lượng, việc gì phải làm khó mấy cô gái đây”. Nói xong liếc về phía sau khẽ ra hiệu, rồi đưa tay kéo Lâm Nặc đứng dậy.

Anh nhìn cô, quan sát kỹ một lượt rồi nói: “Các em ra ngoài chờ đi”.

Lâm Nặc sững sờ, quay lại trông thấy Lý Mộng cùng Hứa Tư Tư đứng dậy, có vài tên định chặn lại nhưng Giang Doãn Chính dẫn theo hai người to cao lực lưỡng, án ngay chính giữa tựa như một bức tường. Đối phương lẩn lộn ngoài xã hội đã lâu, rất biết cách đánh giá, nhất thời chẳng dám khinh suất manh động.

Lâm Nặc kéo hai cô bạn thân bước về trước vài bước rồi ngoái đầu lại, dưới ánh đèn mờ ảo trong quán bar cô chỉ cảm thấy Giang Doãn Chính như đang hòa làm một cùng màn đêm u ám.

Cô xoay người vừa lúc trông thấy anh, anh cũng liếc nhìn cô. Cô căn môi nhanh chân rời khỏi chốn thị phi này.

Khoảng vài phút sau cánh cửa quán bar bật mở, ánh sáng từ phía trong hắt ra, cô chỉ cảm thấy khoảng thời gian chờ đợi vừa qua dài đằng đẳng.

Dưới ánh đèn cô mới nhìn rõ, hóa ra Giang Doãn Chính mặc một chiếc áo phong cộc tay màu đen, gió đêm khẽ thổi, vạt áo bay bay, càng lộ vẻ đáng vẻ cao gầy.

“Thế nào?”, cô ngẩng đầu khẽ hỏi.

Anh nhìn cô, gương mặt chẳng chút biểu cảm, dừng dừng nói: “Chẳng sao cả, đừng lo”, quay lại nói với hai cô gái đang sợ hãi, “Để anh gọi người đưa hai em về nhà”.

Hai chiếc xe chạy đến, Lý Mộng và Hứa Tư Tư lên một xe, Giang Doãn Chính chẳng nhìn Lâm Nặc lấy một cái, chậm rãi đi đến trước xe mở cửa sau rồi ngồi vào.

Lâm Nặc hơi do dự nhưng vẫn bước về phía trước, gõ vào cửa sổ xe.

Tầm kính đen hạ xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu đen như mực, cô khẽ nói: “Cảm ơn anh”.

Giang Doãn Chính nhìn cô, khẽ chau mày, giọng càng thấp: “Em ngồi xe kia đi, về cùng với hai người họ”.

Đây là lần đầu tiên anh lái xe đến nhưng chẳng phải để đón cô nhưng Lâm Nặc chẳng để tâm chút nào chỉ chăm chú nhìn đôi môi tái nhợt của anh, chau mày hỏi: “Anh sao vậy?”.

Anh nhìn cô, hơi hoài nghi, “Gì cơ?”, giọng điệu vì cố kìm nén sự khó chịu nào đó mà không ổn định.

Cô bỗng mở cửa xe, đưa tay vào, anh hơi kinh ngạc, nắm chặt tay cô theo phản xạ, chân mày cô không khỏi nhíu chặt lại.

Mu bàn tay anh phủ một lớp mồ hôi mỏng, mát lạnh. Cô ngăn người, do dự trong giây lát rồi giằng khỏi tay anh, vòng sang một bên nặng nề ngồi vào trong, bất chấp sự chất vấn của anh, cô nói nhanh và nghiêm túc: “Em muốn đi cùng anh”.

11. Chương 21 - 22

Chương 21: Cấn cấn

Giang Doãn Chính ngoái đầu lại, cảm thấy khó hiểu, nhìn chăm chú Lâm Nặc, thờ ơ nói: “Bạn bè bình thường, có cần thiết phải quan tâm đến vậy không?”.

Lâm Nặc nghẹn lời, không thể tin nổi, chỉ cảm thấy anh xưa nay vốn trầm tĩnh, giờ đây lại nói giọng hờn dỗi tựa như đứa trẻ, thực sự khiến người khác phải kinh ngạc.

Cô cúi đầu nhìn ngón tay, dù sao đi nữa chẳng thể phủ nhận sự xuất hiện vừa rồi của anh trong quán bar tựa như vì sao cứu tinh, trong cô ánh lên hy vọng cùng niềm vui sướng mãnh liệt.

Nhìn thấy anh, dường như cả thế giới đều yên ổn lại, chẳng cần lo lắng lại càng không phải sợ hãi điều gì, dường như đó chính là cảm giác an toàn trời cho.

Chiếc xe từ từ khởi động trong sự tĩnh lặng, lướt trên con phố ngày thường Lâm Nặc chưa từng đi qua, cuộc sống về đêm của thành phố vừa mới bắt đầu, đèn đuốc dày đặc đem lại cảm giác ấm áp náo nhiệt đến lạ thường.

Giang Doãn Chính lặng lẽ tựa vào ghế da, khép hờ mắt chẳng buồn để tâm đến cô, gần như kiệt sức.

Từ phía cô có thể nhìn thấy đường nét thanh tú trên khuôn mặt trông nghiêng của anh, lòng cô chợt xao xuyến, muốn lại gần hơn chút nữa thì điện thoại trong túi đổ chuông.

Từ Chỉ An thở gấp, hỏi: “Em đang ở đâu?”.

Thật ra, xe đã đi rất xa nhưng Lâm Nặc vẫn quay đầu lại theo phản xạ đưa mắt nhìn quang cảnh cùng dòng người xa lạ nhanh chóng lùi dần về phía sau, khẽ hỏi lại: “Còn anh?”.

“Quán bar.”

Cô thở dài, rốt cuộc thì anh vẫn đến, chỉ có điều đã quá muộn.

Trước đó Giang Doãn Chính vẫn khép mắt vờ ngủ giờ mở to mắt nhìn cô với vẻ khó hiểu. Cô thì thầm trong điện thoại: “Không sao cả, em đang trên đường về nhà rồi”.

Từ Chỉ An giật mình, giọng không an tâm: “Đi cùng Hứa Tư Tư à? Chúng có làm khó bạn em không?”.

“Không”, cô ngừng lại, bình thản nói: “Chẳng phải anh đang tăng ca sao? Mau về đi”. Cứ nghĩ đến việc anh vội vã sắp xếp thời gian chạy đến, cô bỗng thấy không nề, trước khi ngắt điện thoại cô nói thêm một câu: “Mai mình lại liên lạc nhé”.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước khu chung cư cao cấp trong thành phố, Giang Doãn Chính không xuống xe mà quay đầu nhìn cô chăm chú.

Ánh đèn bên ngoài sáng trưng, hắt lên đôi môi mỏng của anh càng khiến nó thêm trắng bệch. Rõ ràng dạ dày anh đang đau dữ dội nhưng khuôn mặt lại chẳng biểu lộ gì, đôi mắt ánh lên nét cười châm biếm, chậm rãi mở miệng nói: “Em muốn cùng anh làm gì nào?”.

Lâm Nặc sững sốt, sớm đoán ra đây là chỗ ở của anh, thời gian đã muộn, định thần lại cô nói với giọng rõ ràng mạch lạc: “Anh lại đau dạ dày à? Đã uống thuốc chưa? Có cần em giúp gì không?”. Là để cảm ơn anh hay vì nguyên nhân nào khác cũng được, cô chẳng thể nào chia tay anh trước cửa quán bar.

Ánh mắt Giang Doãn Chính lóe lên, đôi môi khẽ nhếch lên, mỉm cười, nụ cười hàm ý không rõ ràng, đẩy cửa xe lãnh đạm nói: “Em về đi”.

Người đàn ông áo đen ngồi trong khoang xe nghe anh nói vậy, định khởi động xe, nào ngờ Lâm Nặc ngăn người trong tích tắc liền lao xuống xe. Bởi lẽ động tác quá mạnh nên âm thanh sập cửa cũng lớn hơn bình thường. Giang Doãn Chính nghe rõ mồn một nhưng chẳng quay đầu lại, một mình tiến vào thang máy.

Đây là lần đầu tiên anh để lại cho cô dáng hình mờ nhạt đến lạnh lùng nhưng cô vẫn bị hấp hồn, nhìn thấy bàn tay anh ấn trên dạ dày thì cô chẳng thể nào thuyết phục được bản thân an lòng rời đi.

Nhà anh nằm ở tầng trên cùng, hai gian phòng liên kế thông nhau, vật dụng bài trí đều là những thứ giản đơn nhất được bố trí hài hòa giữa sắc tro và đen trắng, không gian vô cùng khoáng đạt.

Giang Doãn Chính mở cửa, ném chùm chìa khóa tên sofa, dường như anh hạ quyết tâm coi cô như kẻ vô hình, bỏ mặc cô bước vào cửa còn mình thì đi thẳng về phía phòng ngủ.

Lâm Nặc đi theo sau, thấy anh cúi rạp người nằm sấp trên giường, thân hình cao lớn nằm lên tấm drap giường, thoáng chốc hình thành vô số những nếp gấp nhăn nhúm trải dài chiếc giường rộng lớn.

Nhiệt độ trong phòng ổn định, mùi thuốc lá cùng hương nước hoa hòa quyện vào nhau trong không khí, đó chính là hơi thở riêng biệt của Giang Doãn Chính cũng chính là hơi thở đơn thuần của nam giới.

Dường như mãi lúc này, Lâm Nặc mới hoàn toàn ý thức rằng mình đang ở trong căn nhà của một người đàn ông, màn đêm dày đặc ngoài cửa sổ, hướng mắt nhìn ra xa có thể trông thấy cảnh đêm sáng long lanh hết như ánh sao.

Kệ tủ đầu giường có thuốc, Lâm Nặc đi rót nước, quay người lại, Giang Doãn Chính đã đổi tư thế nằm nghiêng nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô.

Lâm Nặc đi thẳng về trước, nhìn sắc mặt anh, lòng cô chợt trào dâng nỗi ăn năn mãnh liệt. Nếu sớm biết anh đang bị đau, cô sẽ chẳng phiền nhiễu anh vào lúc này.

Giang Doãn Chính vẫn nhìn cô, thờ ơ chìa tay ra, đón lấy ly nước thủy tinh ấm nóng, tự mình lấy thuốc uống, ngược mắt lên, gian phòng tĩnh lặng đến đáng sợ. Anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, giọng trầm thấp: “Em nên về đi!”.

Lâm Nặc cúi đầu, nhìn chiếc đồng hồ hiệu Patek Phillipe, dây đeo màu đen tuyền quấn quanh cổ tay anh, chỉ thấy kim giờ điểm đúng mười giờ.

Cô ngẫm nghĩ một hồi, tận mắt trông thấy anh uống thuốc thực sự chẳng gặp trở ngại gì, mới yên lòng, gạt đầu, trước khi xoay người rời đi, cô nói: “Cám ơn anh”.

Giang Doãn Chính mặt không cảm xúc, nói: “Trước đó em đã cảm ơn anh rồi mà!”.

Dù là người chậm chạp đến đâu cũng có thể nhận ra tâm trạng của anh rất không bình thường, huống hồ Lâm Nặc chẳng phải người mắc bệnh thần kinh, sự việc trước đó cô vẫn nhớ khá rõ.

Rõ ràng khi ấy nói trong điện thoại dứt khoát vậy nhưng chẳng hiểu sao lúc này đối diện ánh mắt lãnh đạm của Giang Doãn Chính, trong lòng cô đột nhiên có cảm giác mâu thuẫn đến khó hiểu.

Từ Chỉ An, Giang Doãn Chính, dường như hai người đã bắt đầu một vòng kéo co chính thức mà vô hình trong thế giới của cô, dù muốn phủ nhận cũng chẳng tác dụng gì.

Khi Giang Doãn Chính xuất hiện trong quán bar kéo cô ra đồng thời quan sát cô tỉ mỉ một lượt. Ánh mắt ấy như đang ngắm nhìn thứ đồ vật đáng yêu đáng trân trọng, anh sợ cô bị tổn thương, ánh mắt dịu dàng đến mức chẳng thứ nào khiến người khác không xao lòng.

Màn đêm đen đặc, Lâm Nặc bước ra ngoài, cô không có ý định để anh tiễn, hướng hồ trông anh thế này, dường như chẳng hề có ý muốn đứng dậy tiễn đưa cô.

Sàn gỗ phản chiếu ánh sáng mờ ảo, vừa rồi cô cởi giày đi thẳng vào trong, lúc này cảm thấy hơi lạnh lạnh. Lâm Nặc ra tới cửa phòng khách rộng lớn. Cô đặt tay lên nắm đấm cửa, sau lưng chợt vang tiếng động.

Cô ngoái đầu lại thì Giang Doãn Chính đã đứng ngay sau lưng, ánh mắt trong veo từ trên cao nhìn xuống, gần đến nỗi khiến cô thấy nghẹt thở.

Cô giấu tay ra sau lưng, lòng bàn tay mát lạnh bởi nắm đấm cửa bằng kim loại, cô ngẩng lên nhìn anh, chẳng rõ thế nào trong đầu bỗng nhớ đến buổi tối hôm đó, bọn họ ngồi trong xe, cô cũng có linh cảm mơ hồ tựa như lúc này.

Ánh đèn trên trần phòng khách chiếu ra những tia sáng dịu nhẹ, Giang Doãn Chính đứng ngay trước mặt cô, thân hình anh bao trùm lên, cùng ánh mắt gần như xóa bỏ sự lạnh lùng xa cách của anh trước đó.

Cô há hốc miệng, hỏi: “Sao thế?”. Trong vô thức cánh tay cử động, chốt cửa kêu “cách” một tiếng, cửa mở ra.

Anh lặng im, chống tay lên cửa.

Cô giật mình, cả người bị anh ghì chặt, cổ sức ngẩng đầu lên, anh khẽ nhúu mày, chỉ thấy trong mắt anh là sự phần nộ hòa trộn cùng vô số những cảm xúc khó hiểu khác.

Chỉ là, anh chẳng để cô có thời gian phân tích, hơi thở hòa quyện giữa hương thảo mộc cùng mùi thuốc lá đã bao trùm lên tất cả.

Chương 22: Mỗi quan hệ như bước trên băng mỏng

Cô nghiêng đầu theo trục giác nhưng vẫn chậm một nhịp, Giang Doãn Chính đã lường trước, tay anh khẽ khàng đón lấy cằm cô, một nụ hôn chuẩn xác rơi xuống.

Cháy bỏng và kéo dài như trước.

Khác biệt so với nụ hôn đầu chính là lần này thấp thoáng ý khiêu khích cùng sự phần uất. Cô sững sốt, lúc này mới nghĩ đến chuyện giây giũa, cơ thể vừa khẽ nhúc nhích anh đã vòng tay sang, cô lại càng dùng sức hơn nữa, anh cũng chẳng chút nhẹ nhàng dồn cô ra sau, chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, lưng cô bị anh ấn vào cửa, đau nhói.

Cô không nhận được cau mày lại, dưới sức ép này cô gần như ngạt thở.

Cuối cùng, anh hài lòng rời khỏi cô, hàng lông mày thanh tú khẽ nhướn lên: “Giờ thì, chúng ta có còn là bạn bè bình thường nữa không?”.

Anh vẫn nhớ, vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lâm Nặc quay đi thở gấp bởi thiếu không khí, đôi mắt lấp lánh nước, hồi sau, quay đầu lại, cô trông thấy gương mặt điển trai áp sát mình, ánh mắt như lóe lên. Cô lặc gọng nói, “Vì sao? Vì sao lại là em chứ?”.

Giang Doãn Chính nhìn cô, chăm chú hồi lâu, trong mắt ánh lên nét cười nhạt. Anh quay người, ngồi xuống sofa, chợt hỏi: “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đâu không?”.

Lẽ dĩ nhiên Lâm Nặc vẫn nhớ, chính là ở trong nghĩa trang, nhưng cô tin rằng anh chẳng hề hay biết đó mới là lần đầu gặp mặt của họ, vì thế cô gật đầu: “KTV Hoàng Đình”. Hôm ấy, anh giải vây giúp cô, cũng chính là lần đầu tiên có người đàn ông lưu lại trong cô một ấn tượng tốt đẹp.

Giang Doãn Chính lại lắc đầu, gợi ý: “Sớm hơn nữa”.

“Sớm hơn ư?” Lâm Nặc nhíu mày ngẫm nghĩ, anh tiếp lời: “Em hỏi vì sao lại là em, trên thế gian này có biết bao nhiêu phụ nữ, vì sao anh lại có cảm giác với em ư?”. Anh nhếch môi, cười mỉm, gương mặt toát lên cảm xúc hồ hững, đắm mình trong hồi ức; “Em còn nhớ không, một lần trời mưa rất to, hình như em bị kẹt xe, đó chính là lần đầu tiên anh trông thấy em, dáng vẻ của em khi ấy vô cùng mạnh mẽ, bị ngã đau nhưng vẫn cố sức gắng gượng. Hôm trời mưa đó, em khóc đúng không? Rõ ràng đang rơi lệ vậy mà vẫn tỏ vẻ chẳng hề hấn gì. Về sau, tại KTV cũng vậy, em rõ ràng cảm ghét tên nát rượu đó, còn anh lại là người duy nhất có thể giúp em, vậy mà trước mặt anh, em chẳng chịu mở miệng cầu cứu, chỉ nhìn anh, mím chặt môi, không nói lời nào”.

Anh ngừng lại, ngắm nhìn cô, dường như cô hoàn toàn chẳng nhớ gì về cảm xúc của bản thân lúc đó, anh không kìm được cười nhạt, nói tiếp: “Khi ấy anh nghĩ rằng, người đàn ông như thế nào mới khiến em tháo bỏ lớp vỏ ngoài kiên cường, khiến em tình nguyện dựa dẫm, đón nhận sự che chở, thậm chí chẳng do dự rơi lệ ngay trước mặt?”.

Ánh mắt anh khẽ biến chuyển, nói không chút do dự: “Lâm Nặc, chính cá tính kiên cường của em đã khơi gợi ham muốn bảo vệ, che chở trong anh”.

Câu nói này tựa như lời tổng kết, Giang Doãn Chính dừng lại, ánh mắt vẫn lãnh đạm, Lâm Nặc phản ứng chậm chạp, tiếp lời: “Chỉ thế thôi ư?”.

Anh bật cười: “Còn muốn phức tạp hơn nữa ư?”.

Lâm Nặc khẽ thở dài, chẳng rõ là cảm xúc gì, lặng im trong chốc lát, Giang Doãn Chính ngã đầu ra sau gối, thả lỏng cơ thể, giọng dừng nhưng lại nói trúng tâm tư cô: “Vì vậy, hôm nay em không cần phải cảm thấy có lỗi hay dằn vặt gì cả. Thật ra, anh rất vui vì lúc nguy cấp lại em nhớ ngay đến anh”.

Taxi chậm rãi chạy dọc theo con phố rộng rãi, bằng phẳng, ánh đèn neon lướt trên khuôn mặt Lâm Nặc, cô tựa vào cửa sổ, ngẫm nghĩ về lời của Giang Doãn Chính nói trước lúc rời đi.

Anh nói: “Anh không muốn miễn cưỡng em điều gì nhưng nếu em theo anh, dĩ nhiên sẽ tốt hơn hiện giờ”. Dưới ánh đèn, ánh mắt sâu sắc của anh khiến cô hoài nghi liệu có phải rằng anh đã sớm nhận ra nguy cơ trong mối quan hệ của cô và Từ Chỉ An không.

Tuy bố mẹ không can thiệp vào chuyện riêng của Lâm Nặc nhưng thường ngày rất hiếm khi cô về muộn.

Đi được nửa đường mới phát hiện ra điện thoại hết pin, máy tắt từ lâu, lo lắng bố mẹ nóng ruột nên khi xe vừa dừng cô vội vàng nhảy xuống xe, vừa chạy được vài bước dò vào thang máy thì ngay khúc ngoặt xuất hiện một bóng người, chắn trước cô.

Bất gặp dáng hình cao gầy mảnh khảnh, cô khẽ kêu lên, lùi về sau, cuối cùng cô cũng trông thấy gương mặt của đối phương, không khỏi sửng sốt.

Vừa rồi trong điện thoại, cô đã nói mình an toàn thế nên hoàn toàn chẳng ngờ anh lại đợi cô dưới nhà.

Lát sau, cô hỏi: “Sao anh lại đến đây?”.

Từ Chỉ An sa sầm mặt, chẳng nói lời nào, nhìn vào mắt cô, ánh nhìn phần uất sắc nhọn.

Cô kinh ngạc, chỉ cảm thấy mình như bị nhìn thấu dưới ánh nhìn dò xét của anh, cảm giác này thật khó diễn tả.

“Em đi đâu về vậy?”, rốt cuộc Từ Chỉ An cũng mở miệng hỏi.

Cô nhìn sắc mặt u ám của anh, có dự cảm không lành, quả nhiên, cô nghe thấy anh tiếp lời: “Anh ở đây đợi em cả tiếng đồng hồ, gọi điện thoại cho Hứa Từ Tư cô ấy nói em đã lên một chiếc xe khác, không đi cùng bọn họ”. Ngừng một lát, khóe môi nhếch lên không hẳn là nụ cười, trên hết là vẻ châm biếm, anh nói với giọng khẳng định: “Là Giang Doãn Chính đón em à?”.

Cô chẳng muốn giấu giếm nên gật đầu.

“Tại sao?”

Cô sửng sốt: “Ý anh là gì?”.

Từ Chỉ An nhìn cô mặt không cảm xúc: “Là em tìm anh ta trước khi hay sau khi gọi cho anh?”.

Cuối cùng, cô cũng phản ứng lại, cảm giác bị nghi ngờ cùng sự xấu hổ trỗi dậy, khiến cô không khỏi giận dữ, đôi mày thanh tú chau lại: “Vì bảo phải tăng ca, em cứ ngỡ anh không đi được, vậy chẳng lẽ không được cầu cứu người khác ư?”.

“Nhưng anh có nói không đến đâu”, cuối cùng anh cũng bộc lộ cơn giận, khề tiến về phía trước, giọng gay gắt: “Em bắt đầu dựa dẫm vào anh ta rồi sao?”.

Dựa dẫm.

Từ này, mười phút trước cũng được thốt ra từ miệng Giang Doãn Chính.

Lâm Nặc và Từ Chỉ An mặt đối mặt, sát gần nhau, gần như có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của đối phương. Cô nhìn anh, lòng bỗng thất lại, thấy rõ đôi mắt sâu đen trước mặt ánh lên nét cười nhạt. Trước đó, Giang Doãn Chính cũng tỏ vẻ vô cùng hài lòng, bởi vì dường như cô đã thực sự dựa dẫm vào anh.

Mọi thứ diễn ra trong vô thức, lúc này bỗng nhiên bị đánh thức, cách thức hơi tàn nhẫn khiến cô nhất thời chẳng thốt nên lời.

Nét mặt của Từ Chỉ An biến đổi, lớp vẻ ngoài hờ hững kiên cố ấy cuối cùng cũng có vết rạn nứt. Anh cười nhạt, mím chặt môi, chẳng nói lời nào, vươn tay ra ghì chặt lấy gáy cô. Đau nhói, cô nhú mày theo phản xạ nhưng anh chẳng cử động nữa, lẳng lẳng nhìn cô.

Một lúc sau, lâu đến nỗi cô bắt đầu thấy bối rối anh mới từ từ buông cô ra. Dường như trong chớp mắt, cô ngỡ mình nhìn thấy vẻ đau thương trong đôi mắt anh, nhưng có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi, bởi lẽ ngay sau đó anh lạnh lùng đáp, chẳng hề mang chút đau thương cùng sự tự ti nào cả.

Anh nói: “Rốt cuộc anh ta có điều gì hấp dẫn em chứ? Tiền ư? Hay là diện mạo? Gia cảnh? Anh biết hiện giờ anh chẳng thể nào sánh với Giang Doãn Chính. Thế nhưng, em ngỡ rằng theo anh ta thì sẽ hạnh phúc ư? Gia đình, cuộc sống của anh ta, thậm chí anh ta từng có bao nhiêu người phụ nữ, em có biết không? Lâm Nặc à, em đừng ngây thơ, nếu em thực sự động lòng trước anh ta thì anh mong em nên suy nghĩ thật kỹ. Hiện giờ, có lẽ anh chưa thể cho em tất cả nhưng rồi sẽ có ngày anh làm được. Còn anh ta, thì chưa chắc!”. Ba từ cuối, anh nói đầy kiên quyết, dứt khoát, dường như từ lâu đã nhìn thấy con đường, trước mặt của cô và Giang Doãn Chính, chỉ mù mịt mà thôi.

Thế nhưng Lâm Nặc lại cảm thấy buồn cười, khóe miệng nhếch lên nhưng chẳng thể cười nổi, ngược lại hết lần này đến lần khác cảm thấy đau lòng.

Nhớ đến tin nhắn nhận được lần trước trong thang máy của anh, đó có lẽ là khởi đầu của mọi chuyện. Bắt đầu từ khi công ty cử anh đi tu nghiệp, chuyện tranh cãi trong ký túc xá của anh cho đến thời điểm hiện tại dường như đã quá rõ ràng. Dầu có muốn níu kéo đến đâu đi chăng nữa thì cuối cùng cả hai vẫn khó tránh khỏi đi đến bước đường này.

Anh ngỡ cô muốn ra đi thậm chí còn chỉ rõ cho cô thấy kết cục.

Mà thực tế thì cô chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay.

Cô vẫn luôn khao khát một cuộc sống ổn định, lo sợ sẽ có ngày thay đổi đột ngột, khiến cô chẳng kịp trở tay, mất hết phương hướng.

Đó chỉ là ước nguyện rất đời bình thường, cô từng ngỡ rằng họ cứ thế đi đến điểm tận cùng, nào ngờ vẫn có ngã rẽ.

Đã mười giờ hơn, vẫn còn người qua lại, thang máy lên rồi xuống, thi thoảng phát ra tiếng “tinh tang” giòn tan vui tai.

Từ Chỉ An mặt không đổi sắc, chỉ nhìn Lâm Nặc rồi rảo bước lướt qua cô, đầu không ngoảnh lại.

Biểu cảm ngờ ngác cùng dáng vẻ thẫn thờ hoàn toàn khác với thường ngày. Trước đây, khi cô chưa thay lòng, anh vẫn cảm thấy dáng vẻ này của cô thực sự khiến mình phải đau lòng, thậm chí không kìm được ôm ghì cô vào lòng. Vậy mà giờ đây, chính vào lúc anh ghì chặt lấy gáy cô, rõ ràng anh nhìn thấy cô chau mày vì đau nhưng vẫn hận một nỗi là chẳng thể mạnh tay thêm chút nữa.

Trái tim cô, cuối cùng đã thay đổi, chẳng rõ nếu anh có đủ sức lực có thể lôi kéo con tim cô trở lại chẳng. Mãi đến khi Từ Chỉ An rời đi rất xa, Lâm Nặc mới chậm rãi tiến vào thang máy.

Bên trong không một bóng người, đối diện với bức tường kim loại sáng bóng, nhìn thấy bóng mình gầy khúe, đến cả biểu cảm cũng trở nên khó coi.

Cô đặt tay lên đó, lạnh toát.

Lần này, chẳng ai nói ra hai từ chia tay nhưng họ đều biết tình cảm của họ lạnh tựa lớp băng mỏng, chỉ cần chạm mạnh một chút, e rằng mọi thứ đều vỡ vụn.

12. Chương 23 - 24

Chương 23: Ngã ba đường

Phải lựa chọn tương lai thế nào mới không khiến bản thân thấy hối hận?

Giờ đây Lâm Nặc không muốn nghĩ đến vấn đề này, thật vậy có đôi lúc mỗi người đều muốn được làm con đà điểu.

Thế nhưng vẫn có người tỉnh táo, quyết đoán hơn cô. Chuyện cô chưa kịp nghĩ đến thì Từ Chỉ An đã thay cô giải quyết.

Đó là vào cuối tháng Mười, Lâm Nặc đang tụ tập ăn uống cùng đồng nghiệp với đông đủ các phòng ban, chẳng phải nhân dịp gì đặc biệt chỉ là một nhóm thanh niên trẻ tuổi tìm dịp trút bỏ áp lực cuộc sống và công việc.

Quen nhau đã lâu mà mối quan hệ giữa Lâm Nặc và Đinh Tiểu Quân vẫn chẳng thân thiết, hệt như lực đẩy của nam châm, chứ không thì cô thực sự nghĩ mãi cũng không sao hiểu được vì sao hai cô gái tuổi tác xấp xỉ nhau, cùng hưởng một nền giáo dục ngang nhau nhưng lại chẳng cách gì trở thành bạn bè.

Vì vậy mà cô ngồi cách xa cô ấy, ngồi chính giữa là Trì Nhuệ thi thoảng góp vui pha trò khiến mọi người xung quanh được dịp cười thỏa thuê.

Lúc chơi trò “nói thật”, đến lượt Lâm Nặc, có người hỏi: “Nụ hôn đầu với bạn trai là khi nào? Ở đâu? Cụ thể ra sao?”.

Câu hỏi cũ kỹ xa xưa, cô mỉm cười, đang ngẫm nghĩ đáp án thì một giọng nói lạnh lạnh chen vào: “Hỏi chẳng rõ ràng gì cả, không hỏi người bạn trai nào, người ta làm sao mà trả lời được?”.

Cô liền quay lại, thấy nụ cười dịu dàng trên mặt Đinh Tiểu Quân vốn dĩ chẳng thềm liếc mắt nhìn cô, nói xong liền cúi đầu uống nước.

Không khí trên bàn tiệc bỗng chốc trầm lắng, vậy mà người đặt câu hỏi lại không nhận ra sự khác thường, tự nhiên tiếp lời: “Đương nhiên là chỉ mối tình đầu rồi”. Đó là một đồng nghiệp nam hơn Lâm Nặc vài tuổi, cũng là người cực kỳ ưa thích sự náo nhiệt, lúc này đưa mắt liếc Lâm Nặc, nhướn mày hỏi: “Chuyện thú vị như vậy, chắc vẫn chưa quên đâu nhỉ?”.

Lâm Nặc cúi đầu rồi ngược lên nhìn, nụ cười rạng rỡ vẫn ngự trị trên khuôn mặt cô, “Sao quên được chứ”. Cô chống cằm, thoải mái nói: “Bạn trai hiện giờ của mình chính là mối tình đầu”.

Một nữ đồng nghiệp tò mò hỏi: “Yêu nhau bao lâu rồi?”.

“Bốn năm”, cô trả lời theo phản xạ, nói xong trái tim có khe xao xuyến.

Hóa ra đã lâu như vậy rồi.

Quả nhiên đã thu hút ánh mắt ngưỡng mộ của người ngồi cạnh, lúc này cô lấy điện thoại ra, cười nói: “Thật ngại quá, mình nghe điện thoại đã, lát nữa tiếp tục chịu sự tra khảo của mọi người nhé!”.

Chiếc điện thoại liên tục đổ chuông, tránh nhân viên phục vụ, Lâm Nặc liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, ngập ngừng trong giây lát rồi chậm rãi nhận điện.

Cô cười nói: “Vừa nhắc đến anh với các bạn đồng nghiệp”.

Từ Chỉ An lặng im hồi lâu thấp giọng đáp: “Ừ”, âm thanh khê ngân vang rồi tan biến dần trong ống nghe.

Cô hỏi: “Anh đang tặng ca à?”.

“Đâu có”, anh mệt mỏi nói, “Bản thiết kế ngày mai làm xong rồi!”.

Cô trầm ngâm: “... Hơn nửa tháng trời rồi, anh vất vả quá”. Hóa ra, hai người đã không liên lạc với nhau gần hai mươi ngày.

Tình cảm bắt đầu thế nào, vì sao từ nồng nàn, mãnh liệt lại trở thành lạnh nhạt?

Thời gian chẳng phải là một loại vũ khí sắc bén gì mà hết như lưỡi dao cùn, chậm rãi từng chút, từng chút cắt đứt tất cả mối liên hệ tự lúc nào. Có lẽ lợi thế duy nhất chính là, sự chia cắt khiến con người chẳng thể cảm nhận được nỗi đau đớn triền miên.

Cuối cùng, Từ Chỉ An hẹn Lâm Nặc ra ngoài gặp.

Thật ra cô đã có linh cảm từ trước, thế nên tâm trạng vui đùa cũng biến mất. Khi cô đẩy cửa trở vào trong, mọi người ngồi quanh bàn vẫn nói cười chuyện trò, hút thuốc, khói thuốc vẩn vút lơ lửng trên đầu.

Cô thu dọn đồ đạc nói là có việc phải đi. Mọi người ngỡ rằng cô tìm cách thoái thác, nói thế nào cũng chẳng dễ dàng buông tha cho cô.

Cuối cùng thực sự tránh không được, cô đành trả lời đầy trịnh trọng: “Nụ hôn đầu của mình là ở khu rừng nhỏ trong trường, cũng chẳng lãng mạn gì lắm, bởi lẽ rất nhanh sau đó liền bị giáo viên bộ môn bắt gặp”.

Có người không cam lòng hỏi: “Rồi sao nữa?”.

“Thế nên...”, cô ngẫm nghĩ, khê mỉm cười, “Dừng lại ngay lập tức”, khê đảo mắt, ra vẻ thực sự nuối tiếc.

Cuối cùng mọi người đành cho cô “qua ải”, uống thêm hai cốc bia coi như chịu phạt, lúc này cô mới có thể rời khỏi nhà hàng.

Ánh trăng nhàn nhạt, tựa như ánh trăng của một đêm bốn năm về trước. Khi đó cô tựa vào lòng anh, cứ ngỡ rằng mãi mãi chẳng bao giờ quên được khoảnh khắc ấy. Đã nhiều năm trôi qua, cô thực sự vẫn chưa quên, mọi thứ đều như hiển hiện ngay trước mắt, kể cả tiếng chân của thầy giáo với mái tóc bạc phơ và cả ánh mắt hơi bối rối của anh nữa.

Cũng giống như bao người con gái khác, khi đó cô mong muốn hai người sẽ bên nhau thiên trường địa cửu, và một thời gian rất dài sau đó cô vẫn luôn khẳng định là như thế.

Vậy mà, giờ đây cô đã hiểu, ước mong tựa như truyện cổ tích, khó lòng diễn ra trong cuộc sống đời thực.

Vậy mà khi ngồi đối diện với Từ Chỉ An, nghe thấy câu chia tay của anh, Lâm Nặc chẳng ngăn được cơn đau trong lòng. Cô nhìn anh, khoảng cách không đến mười centimet nhưng chẳng tìm thấy chút đau thương cùng sự tiếc nuối nào trên gương mặt anh, chẳng thể nhìn thấy.

Anh luôn bình thản, lạnh nhạt, vui buồn chẳng khi nào thể hiện ra. Đó mới chính là Từ Chỉ An.

Cũng bởi anh là Từ Chỉ An, anh vốn không chấp nhận đồ vật chẳng còn nguyên vẹn, huống hồ là con tim.

Kéo dài mấy ngày liền, thời gian xem chừng đã đủ lâu, anh đã suy nghĩ kỹ thế nên ngồi tại đây mới bình tĩnh đề cập đến vấn đề này.

Anh nói: “Lâm Nặc, thế nhé”.

Mùi hương mềm mại, thanh thoát trong phòng trà, anh thấy hàng mi dài của cô run rẩy dưới ánh đèn, đôi mắt đen láy nhìn anh, nơi cứng rắn nhất trong tim anh bỗng rạn nứt.

Cuối cùng vẫn chẳng thể cứng rắn đến cùng, dù sao cũng là tình cảm bốn năm trời, anh ngừng lại rồi nói: “Hiện tại chúng mình hãy chia tay”. Anh chẳng rõ cô có chú ý không, trước khi nói lời chia tay anh còn kèm theo điều kiện thời gian.

Cứ ngỡ rằng câu nói này là dư thừa nhưng không kìm được vẫn nói ra, dù sao cô cũng là người con gái đầu tiên anh gửi gắm tình cảm trong hơn hai mươi năm cuộc đời.

Lâm Nặc chậm rãi sụp mắt xuống, trái tim ngoài nỗi đau ra còn cả sự xấu hổ.

Lát sau, cô ngẩng lên, mấp máy môi không nói nên lời, chẳng thể cứu vãn được nữa, cô hiểu anh cũng như hiểu rõ chính mình.

Huống hồ, hiện giờ, cô đã đánh mất tư cách trò chuyện từ lâu.

Vì thế chỉ đành giương mắt nhìn anh đẩy chiếc hộp đến trước mặt, chẳng cần mở ra cô cũng biết bên trong là gì.

Hóa ra, từ dạo ấy, cô đã đặt anh và Giang Doãn Chính ngang bằng nhau.

Tối đó, bà Lâm đẩy cửa ra, thốt lên tiếng: “Hơ” đầy ngạc nhiên, nói: “Sao thơm thế?”.

Lâm Nặc nằm rạp trên bàn, chẳng ngẩng đầu lên. Bà Lâm lại hỏi: “Con xịt nước hoa à?”.

Cô thấp giọng đáp, hai tay đặt lên bàn, trong tay là lọ thủy tinh sáng bóng mới tinh.

Gần đây Hứa Tư Tư đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, theo như cô nói: rời khỏi ghế nhà trường mới biết rằng những gì mình đã học ít đến đáng thương. Trình độ của mọi người xung quanh đều cao hơn cô rất nhiều, sau khi thất tình càng làm tăng thêm động lực trong cô, bởi thế mà lần này cô ôn tập bài vở so với hồi đi học chăm chỉ hơn gấp mấy lần.

Nghe xong chuyện của Lâm Nặc, ít nhiều cô cũng cảm thấy tiếc nuối: “Thật ra con người Từ Chỉ An không tệ, huống hồ sau này ắt hẳn anh ta sẽ thành đạt”.

Lâm Nặc cúi đầu lật sách, khẽ nói: “Tớ chẳng quan tâm”.

“Tớ biết”, Hứa Tư Tư nắm chặt lấy tay cô, lại hỏi. “Rồi sao nữa?”.

Rồi sao nữa gì cơ chứ?

Có lẽ Hứa Tư Tư ngỡ rằng cô sẽ ở bên Giang Doãn Chính, có thể cả Từ Chỉ An cũng cho là vậy. Thế nên lập tức chia tay với cô.

Bàn tay ấm áp mềm mại của Hứa Tư Tư phủ lên mu bàn tay của Lâm Nặc khiến cô chẳng tài nào gỡ sách được. Lúc này cô mới ngẩng đầu, đuôi mắt hơi nhếch lên: “Độc thân không tốt sao? Từ giờ trở đi, chúng mình là bạn đồng hành”.

Tuy cô đang mỉm cười nhưng Hứa Tư Tư lại nhận thấy cô đau khổ từ tận đáy lòng. Vài tháng trước chẳng ai ngờ Lâm Nặc lại nở nụ cười đầy nặng nề, tâm sự, dồn ép một người trước đây vô ưu vô lo như cô xuống vực thăm âm u.

Sự thay đổi lặng lẽ của Lâm Nặc cuối cùng vẫn bị Giang Doãn Chính phát hiện ra.

Thật ra từ sau tối đó, anh không chủ động tìm cô, bất kỳ việc gì đều cần có thời gian để xoa dịu. Vì vậy, anh chọn một khoảng lặng vừa đủ để cô suy ngẫm.

Chỉ có điều, những lời thốt ra vào ngày hôm đó, cả anh cũng thấy hối tiếc, luôn cảm thấy mình quá nóng thậm chí hơi đường đột.

Có lẽ thật sự đúng như bà Chương Vân Như nói hôm đó, từ nhỏ đến lớn có chuyện gì anh muốn mà không đạt được đâu, dường như chỉ là lời nói đùa lại hết như lời tiên tri dự báo.

Rất lâu sau, Lâm Nặc vẫn đứng nguyên chỗ cũ chẳng gần chẳng xa, ngăn cách chính giữa họ là người bạn trai với tình cảm sâu đậm, khiến bản thân anh luôn có cảm giác thấp thỏm lo âu.

Tuy không thường xuyên liên lạc nhưng thường ngày họ vẫn gặp ở công ty.

Thông thường luôn có người khác ở bên, trông thấy anh, Lâm Nặc vẫn chào hỏi lịch sự lễ phép, vẻ mặt bình thường, chỉ có điều trong mắt anh, bước chân cô lúc rời đi có phần vội vã bối rối.

Đôi mắt cô vẫn như trước, to tròn, hệt như đá quý, trắng đen rõ rệt, chỉ là mấy ngày gần đây đột nhiên ảm đạm u ám, chẳng còn sáng long lanh hút hồn như trước đây nữa.

Lúc này, anh ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng lớn lạnh lẽo ngắm nhìn người đang đứng trước mặt cùng dáng vẻ có vẻ vô vàn tâm sự.

Lâm Nặc nhận được điện thoại nội bộ, nhất thời chưa rõ chuyện gì thì nghe thấy chất giọng nghiêm túc của anh. Cứ ngỡ anh có chuyện gì cần căn dặn, thế là cô vội vã lên lầu, gõ cửa bước vào phòng.

Kỳ thực khoảng thời gian gần đây, số lần cô ra vào phòng Tổng giám đốc không quá nhiều. Chuyển tải liệu trình ký những việc này đều có thư ký làm. Vậy mà gần như lần nào cô cũng được “lệnh triệu tập”, khoảng thời gian hai người lưu lại trong phòng cũng khá lâu, dần dà, vô tình thu hút không ít sự chú ý.

Thế nhưng hiện giờ, Lâm Nặc bất chấp những việc này, nói cách khác là không màng để tâm.

Bốn năm, nói dài chẳng dài, ngắn cũng chẳng ngắn. Mỗi tình kéo dài lâu như vậy đến phút cuối cùng lại trở về con số không, dường như tất cả hóa thành hư ảo, bắt đầu lại từ đầu, chỉ thế thôi cũng đủ khiến người ta thấy ảm đạm rồi.

Trong tình huống này, cô chỉ hận một nỗi chẳng thể vứt bỏ tất cả phiền muộn lên chín tầng mây, bởi vậy lại càng không để tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Nhưng Giang Doãn Chính chẳng phải người không liên can, bị anh lạnh lẽo nhìn, Lâm Nặc bỗng cảm thấy không thoải mái.

Cuối cùng, không nhịn được, cô hỏi: “Giang Tổng, tôi đã làm sai điều gì sao?”.

Giang Doãn Chính tay chống cằm, dáng ngồi thoải mái, dường như bị giọng nói của cô làm gián đoạn suy nghĩ, ánh mắt anh khẽ lóe sáng, thì thầm đáp: “Ừ”, vẫn nhìn cô, anh nhướn mày hỏi: “Sao thế? Em có gì sai sót sao?”.

Cô bị anh hỏi đến nghẹn lời, lại đỏ khóc đỏ cười, thầm nghĩ thường ngày hiếm khi cô trông thấy dáng vẻ thất thần của anh, hít một hơi thật sâu, cô lại hỏi: “Tôi tự thấy mình chẳng làm sai điều gì cả, vậy nên mới không hiểu vì sao Giang Tổng lại gọi tôi đến đây?”. Trong công ty, cô luôn gọi anh là Giang Tổng, vừa tôn trọng lại vừa xa cách.

Giang Doãn Chính khẽ mỉm cười, tiếp lời: “Anh biết ngày thường biểu hiện của em rất tốt, ít khi có sai sót!”.

Đây là lần đầu tiên anh trò chuyện nghiêm túc với cô về chuyện công việc lại không tiếu lời ca ngợi cô, thực sự khiến Lâm Nặc rất lấy làm kinh ngạc. Bởi lẽ vừa rồi trông thấy dáng vẻ thất thần của anh, cô cứ ngỡ rằng lần này anh gọi cô đến lại là vì những việc riêng tư quanh quẩn chẳng rõ ràng.

Nhận được sự khẳng định, cô khấp khởi mừng thầm, nghe anh nói: “Vị trí trợ lý nhân sự, em đảm đương được chứ?”.

Thế nhưng, giọng điệu hồ hững hờ xa lạ của anh, càng khiến cô kinh ngạc, lẳng lẳng nhìn anh, cô hỏi: “Là ý gì vậy?”.

Gần đây phòng Nhân sự thực sự đang thiếu người, tuy chỉ là vị trí trợ lý nhưng cô chẳng thể ngờ mình lại được chọn.

Cô không khỏi chau mày. Dường như Giang Doãn Chính đọc được tâm tư của cô, vẫn hồ hững mỉm cười: “Đừng suy nghĩ nhiều, là do Giám đốc Lý tiến cử”.

Lâm Nặc bối rối, lúc này mới nghiêm túc trở lại, mắt sáng lên, cô hỏi: “Anh cho rằng em có thể đảm đương được sao?”. Suy ngẫm một hồi cô vẫn cảm thấy hơi khó xử: “Nhưng em vào công ty chưa đầy nửa năm”.

Giang Doãn Chính đổi tư thế, hai tay đan chéo đặt trên bàn, vẻ mặt lạnh nhạt: “Việc dùng người của công ty xưa nay không hề dựa vào thâm niên làm việc, nếu Giám đốc Lý đã tiến cử em tự khắc anh ấy đã có lý

lẽ của riêng mình, chỉ có điều nếu em thực sự tiếp quản vị trí này thì phải chăm chỉ làm việc, đừng để có lời qua tiếng lại”.

Đây là lần đầu tiên anh bộc lộ thái độ ông chủ trước mặt cô, giọng điệu cùng dáng vẻ công thức hóa nhưng lại không khiến cô cảm thấy xa lạ khác thường trái lại mang cảm giác hưng phấn hứng khởi, vẫy tay giã từ thế giới u ám, mịt mù, rồi cuộc vẫn còn có thể trông thấy ánh bình minh tươi sáng phía trước.

Ngoài tình cảm ra, chí ít cô vẫn còn công việc, thật tuyệt biết bao!

Với sự thức tỉnh này, gương mặt cô dần tỏa sáng, dù rằng còn mơ hồ nhưng vẫn có chút khác biệt so với ngày thường.

Giang Doãn Chính nhìn cô, đôi mắt đen nhánh ánh lên ý cười. Thật ra mọi chuyện đã bàn bạc xong nhưng nhất thời anh vẫn chưa muốn để cô ra ngoài.

Rốt cuộc cô lại có được niềm vui một lần nữa, còn anh cũng cảm thấy hài lòng vì điều đó.

Chương 24: Kết

Giang Doãn Chính bước ra khỏi thang máy, dừng lại nhìn người phía trước đơn đả lại gần, gật đầu: “Cậu Chính”.

Cánh cửa phòng hé mở, anh liếc nhìn người đến thăm bệnh, lại nhìn sang gian phòng phụ, điềm tĩnh tiến vào trong.

Giang Tu ngồi trên sofa mềm mại, khẽ ngược mắt lên, nói: “À, con đến rồi”, giọng ông trầm thấp toát lên vẻ uy nghiêm.

Giang Doãn Chính bước đến đầu giường, hỏi: “Mẹ, hôm nay mẹ thấy thế nào?”.

“Cũng tạm”, Chương Vân Như nói rồi nắm lấy cổ tay anh. Bàn tay bà hơi lạnh vì phải thường xuyên truyền dịch, mu bàn tay vết kim tiêm hiện lên mờ mờ, lộ ra đường gân tím xanh mảnh mai.

Bà cười nói: “Mẹ và bố cùng đi ăn tối, món cháo trứng ở Lý Ký vẫn đậm đà như xưa, mười mấy năm rồi mà hương vị vẫn chẳng đổi, gia truyền vẫn mãi là gia truyền, nghe nói cả đầu bếp cũng không đổi”.

Giang Doãn Chính nhìn mẹ đáp “Vâng” một tiếng, lòng không thoải mái nhưng khuôn mặt chẳng biểu hiện gì.

Chương Vân Như từ sau khi bị bệnh, rất hiếm khi bà vui vẻ như lúc này, khuôn mặt trang điểm tươi cười rạng rỡ được ánh sáng chiếu vào lại càng thêm rực rỡ.

Nhưng trong suy nghĩ của anh, nụ cười mang vẻ bất an ấy khiến anh chẳng thấy thoải mái chút nào.

Chương Vân Như nói: “Con ăn cơm chưa? Hay là ra ngoài ăn chút gì với bố đi, một chút xú cháo thì ‘thấm’ vào đâu chứ”, rồi bà đưa mắt nhìn sang Giang Tu ngồi ngay cạnh như dò hỏi ý kiến của ông.

Giang Doãn Chính vỗ vỗ bàn tay mẹ, nói: “Con vừa ăn xong”, rồi nhìn đi hướng khác chẳng nói lời nào.

Giang Tu đặt tờ tạp chí Kinh tế xuống, đẩy gọng kính trên sống mũi, đứng dậy thuận tay vuốt nếp nhăn li ti trên quần rồi nói: “Anh phải đi đây. Con xuống dưới với bố nhé!”.

Chương Vân Như thất vọng, không kiềm được hỏi: “Không ngồi thêm một lát sao?”. Rồi bà xoay sang Giang Doãn Chính: “Lát nữa con có lên đây không?”.

Vừa đúng tám giờ, thời gian vẫn còn sớm, y tá vẫn chưa đến nhắc nhở uống thuốc nghỉ ngơi, Giang Doãn Chính gật đầu: “Con sẽ lên ngay”.

Trong một thoáng anh như trông thấy sự trống trải trong đôi mắt của mẹ, anh mím chặt môi, khuôn mặt càng ủ dột, chẳng nói lời nào rời khỏi phòng bệnh.

Thật ra, không phải anh không biết Giang Tu ngồi trong bệnh viện đến tận giờ này chỉ vì ông biết hôm nay anh sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, ở trong thang máy cả hai chẳng ai nói gì với nhau, ra đến bãi đỗ xe thì Giang Tu vẫy tay gọi anh vào trong xe.

Khoang xe sang trọng thoải mái chỉ có hai cha con, Giang Tu hỏi: “Gần đây tình hình công ty thế nào?”.

“Mọi thứ vẫn như cũ”, Giang Doãn Chính đáp với giọng điệu lờ lít ý nhiều cũng bởi anh biết rõ ý ông không phải hỏi chuyện này.

Giang Tu gật đầu, trầm ngâm hồi lâu, lại như vô tình khơi chuyện: “Gần đây Doãn Bình rất có hứng thú với thị trường bất động sản trong nước, trước đó còn soạn thảo một bản kế hoạch chi tiết fax từ Mỹ về, bố đã xem qua, có vài chỗ rất hay”.

Giang Doãn Chính khẽ nhú mày, khoe môi nhướn lên: “Ý của anh ấy là muốn về nước phải không?”

Giang Tu cũng chẳng giấu giếm gì, khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm thấp thoáng hàm ý sâu xa.

Giang Doãn Chính vờ như không trông thấy, chỉ hỏi: “Vậy công ty đầu tư bên Mỹ sẽ ra sao?”.

Ai cũng biết rằng Tập đoàn Dung Giang ban đầu chỉ dựa vào thương mại nhưng hiện giờ lĩnh vực kinh doanh chủ yếu lại là bất động sản, doanh thu ở mảng này chiếm gần 70% doanh thu hàng năm của tổng công ty. Từ sau khi Giang Doãn Chính gia nhập vào Tập đoàn Dung Giang thì mọi chuyện đều do anh quyết định, còn công ty đầu tư bên Mỹ tuy rằng cũng sinh lợi nhưng so ra vẫn có khoảng cách nhất định.

Ngay từ tháng Bảy, tháng Tám khi Giang Doãn Bình theo Giang Tu về nước, hai người đã tranh cãi hai lần về vấn đề này, chẳng qua lúc đó mọi chuyện vẫn chưa sáng tỏ, ý đồ của Doãn Bình cũng chưa rõ ràng, vì thế mà “tay trắng ra về” không thu được kết quả gì.

Giờ đây chính thức đề cập đến, chắc anh ta đã chuẩn bị kỹ càng, muốn chen chân vào vị trí hiện tại của Giang Doãn Chính.

Không phải Giang Doãn Chính không biết những việc này, chỉ là chẳng ngờ rằng đối phương lại hành động nhanh đến vậy.

Bị anh hỏi Giang Tu ngừng lại suy ngẫm, Giang Doãn Chính tiếp lời: “Nếu anh ấy muốn tiếp quản mảng bất động sản của tập đoàn, bố và các cổ đông không phản đối thì con cũng chẳng có ý kiến gì”, giọng ngắt quãng, anh cười nhạt: “Dù sao thì chuyên ngành của con cũng là tài chính, môi trường làm việc ở nước ngoài con đã quen rồi. Nếu anh muốn về nước thì chi bằng điều con sang tiếp quản công việc của anh, dù sao công ty đầu tư bên New York cũng là do con đề nghị thành lập”.

Giang Tu giật mình, chẳng ngờ anh lại có dự định này.

Ông có ba người con trai, từ nhỏ đến lớn, cá tính và năng lực của mỗi người ông hiểu rất rõ. Ban đầu, quyết định để Giang Doãn Chính ở lại trong nước nắm toàn quyền quyết định, việc này chẳng phải là không có lý.

Còn chuyện Giang Doãn Bình muốn về nước vốn dĩ vẫn phải xem xét lại. Hôm nay đặt vấn đề trước chỉ vì ông có mục đích khác mà thôi, nhưng chẳng ngờ Giang Doãn Chính còn điềm tĩnh hơn so với tưởng tượng của ông.

Rốt cuộc Giang Doãn Chính thực sự có ý định này từ lâu hay chỉ nhất thời nghĩ ra để ứng phó thăm dò?

Giang Tu nhìn gương mặt thanh tú, trầm tĩnh của cậu con trai trước mặt mình, chợt trào dâng một cảm giác xa lạ. Ông lặn lội trên thương trường mấy chục năm, trong người Giang Doãn Chính lại mang dòng máu của ông nhưng giờ phút này, ông chẳng thể nào nhìn thấu được tâm tư của anh.

Bên ngoài mọi người đều khen Giang Doãn Chính là truyền nhân đích thực của ông, thừa hưởng năng lực chinh phạt, quyết đoán trên thương trường cùng khuôn mặt bình tĩnh điềm đạm, thậm chí còn là “trò hơn thầy, con hơn cha” nữa.

Có lẽ đó mới chính là bản chất của người làm ăn, luôn muốn mọi việc đều phải nằm trong tầm kiểm soát. Vì vậy nhìn thấy sự sắc sảo của Giang Doãn Chính tựa như “tầm phá kén” lại tỏa sáng rực rỡ, vui vẻ tự hào ông có thừa nhưng bỗng dưng trong ông lại xuất hiện thứ cảm giác bất tòng tâm.

Ông trầm ngâm nói: “Chẳng cần thiết phải thế. Việc của Doãn Bình không gấp gáp gì, vả lại cứ cho là nó về nước đi chẳng nữa thì con cũng không thể bỏ đi được, đám cổ đông ấy làm sao dễ dàng để con đi”. Nói xong, ông nở nụ cười nhạt liếc nhìn Giang Doãn Chính, khuôn mặt tuy chẳng biểu hiện nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên, lòng ông hơi chùng xuống. Quả nhiên, ông nghe thấy Giang Doãn Chính đứng đưng nói: “Vậy thì chuyện này tạm thời chẳng cần thiết phải bàn luận nữa”.

Ông chợt cảm thấy vừa rồi hết như đang ở chiến trường, đối phương vờ chao đảo, ông lại ngỡ đã trúng kế, phòng vệ đồng thời né tránh, khiến ông vượt mất thời cơ.

Giang Doãn Chính đưa tay lên nhìn đồng hồ, nói, “Thời gian cũng tương đối rồi, con phải lên trên xem sao”, ra về chỉ vô tình nán lại trong chốc lát.

Anh đưa ta mở cửa, Giang Tu lại nói: “Con và Hi Ương thế nào rồi?”.

Lòng vòng một hồi rồi cuộc cũng đi thẳng vào vấn đề, Giang Doãn Chính chỉ cảm thấy buồn cười, Giang Tu tự cảm thấy mình thất bại thê thảm trong câu chuyện “rào trước đón sau” vừa rồi nhưng việc cần nói thì vẫn phải nói nên tiếp tục: “Mấy hôm trước bố uống trà cùng bố cô ấy, có nhắc đến chuyện của hai đứa. Xem ra, Diệp gia có ý muốn làm thông gia với chúng ta, dù gì việc làm ăn của hai nhà cũng liên quan hỗ trợ lẫn nhau, nếu chuyện hai đứa mà thành thì sau này...”.

“Chuyện này hiện giờ con vẫn chưa nghĩ đến”, Giang Doãn Chính ngắt lời ông, vẻ mặt lạnh lùng, tay đẩy cửa, ngoái đầu nhìn Giang Tu đang chau mày, sắc mặt không vui. Anh chẳng để tâm, ngừng một lát rồi nói: “Nếu được, lần sau đến, hãy nán lại một lát, con muốn người ấy vui”.

Giang Tu giật mình đương nhiên hiểu từ “người ấy” là nói đến ai, khẽ chạnh lòng, cơn giận dữ vừa rồi dần nguôi đi biểu cảm trên mặt cũng dịu lại.

Nhưng cũng đúng lúc đó, bóng dáng Giang Doãn Chính đã dần dần xa khuất.

Đến khi công ty chính thức có công văn bổ nhiệm thì khó tránh khỏi xuất hiện những lời bàn ra tán vào, chẳng qua làm việc trong tòa cao ốc này chỉ ít mọi người đều hiểu rằng nên giữ một thái độ ôn hòa lịch thiệp, vài lời đàm tiếu trong lúc trà dư tửu hậu thì chỉ cần cố gắng tránh đi thì ít nhiều sẽ đỡ bị tổn thương.

Ban đầu, Lâm Nặc rất không thoải mái, ngồi ăn cơm cùng đồng nghiệp cô nhận được không ít ánh mắt khác thường nhưng về sau cô cũng suy nghĩ thông suốt, chẳng quan tâm đến lời dị nghị của mọi người chỉ tập trung làm tốt công việc được giao.

Ngày tháng dần trôi, dấu cho những đả kích có lớn đến đâu cũng đều lắng dịu, hướng hồ chỉ là vị trí trợ lý nhân sự nhỏ nhoi của cô.

Cuối năm, lại đến đợt tuyển dụng tại các trường đại học, Lâm Nặc nghiêm nhiên trở thành một trong những người tham dự. Tài liệu thuyết trình của các trường đại học đều được in ra. Cô xem xong không khỏi bồi hồi, thấm thoát đã một năm trôi qua, quang cảnh hôm tuyển dụng dạo ấy vẫn hiện lên trước mắt cô tựa như mới ngày hôm qua.

Đại học Z dĩ nhiên cũng nằm trong danh sách, hơn nữa còn là điểm đến thứ hai ở thành phố C.

Khi quay về trường cũ tuyển dụng, giảng đường chật kín người, lại thuyết trình nửa tiếng đồng hồ, Lâm Nặc từ trên bục giảng nhìn xuống lòng tràn ngập cảm giác thân thương.

Sau khi hoàn tất thủ tục, cô nán lại cùng đồng nghiệp trả lời thắc mắc của một số sinh viên. Một sinh viên nữ chạy ủa đến trước mặt cô, gọi to, chất trong trẻo giòn tan.

“Su tử”.

Cô tròn mắt, kinh ngạc chỉ vì vừa rồi cô không hề nhắc đến hoàn cảnh của mình.

Cô bé với gương mặt trái xoan, mỗi khi cười lại lộ ra hai má lúm đồng tiền vừa nhỏ vừa sâu, trông rất ngọt ngào.

Lâm Nặc không kìm được hỏi: “Sao em biết chị cũng học trường này?”.

Đối phương vẫn mỉm cười, hàm răng trắng khê cắn môi ngại ngùng. “Vừa rồi em thấy chị trông quen quen nên gọi thử, ai ngờ đúng thế thật”, rồi mạnh dạn hỏi, “Xác suất Công ty Xây dựng Dung Giang tuyển nhân viên nữ cao không hả chị?”.

Cô là sinh viên năm cuối, tính ra chỉ thua Lâm Nặc một khóa, huống hồ sinh viên hai khóa ở cùng một khu ký túc xá, trước đây từng gặp mặt nhau có ấn tượng cũng là chuyện thường tình. Lâm Nặc gật đầu, suy ngẫm rồi hỏi lại: “Em học chuyên ngành gì?”.

“Xây dựng”, thế nên được vào Công ty Xây dựng Dung Giang chính là ước mơ của cô ấy.

Lâm Nặc ngăn người, hóa ra cô ấy chính là đàn em của Từ Chỉ An.

“Xác suất tuyển nữ hơi thấp một chút”, cô nói chân thành rồi mỉm cười khích lệ: “Nhưng quan trọng nhất vẫn là năng lực thôi, chỉ cần thực sự có tài, công ty bọn chị sẽ không bỏ qua đâu”.

Lúc này còn có vài sinh viên khác vây quanh muốn đặt câu hỏi, cô định quay lại đáp thì nghe thấy nữ sinh ấy nói: “Khoa em có một anh, năm ngoái cũng vào làm ở Công ty Xây dựng Dung Giang, anh ấy mạnh mẽ lắm”, giọng điệu tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Trong lòng Lâm Nặc như nghe thấy “bịch” một tiếng. Quả nhiên, trong tích tắc cô đã nghe thấy cái tên quen thuộc.

“... Anh ấy là Từ Chỉ An, chị quen anh ấy chứ?”.

“Ừ”, cô ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Quen chứ”, khê mỉm cười đặt tay lên vai đối phương, cô điềm đạm nói, “Anh ấy thực sự rất giỏi, hy vọng sau này hai người có dịp cộng tác với nhau”.

Dường như, một lời trùng cả tâm tư, cô bé mỉm cười ngượng ngùng, gật đầu rất trẻ con, khao khát nói: “Mong là thế ạ”.

Lúc ra về, Lâm Nặc đưa mắt nhìn về phía nhóm người đang dần tản ra nhưng chẳng trông thấy nụ cười má lúm đồng tiền ấy đâu nữa cả.

Ánh nắng chiều thu hắt tia nắng xuyên qua tấm rèm cửa sổ, giày cao gót nện trên nền đá hoa cương phát ra âm thanh giòn tan, cô bỗng thấy hụt hẫng, trở về nơi xưa chốn cũ nhưng người đã chẳng còn nữa.

Có những thứ khi đã bị ngăn cách, dần phai nhạt đi thì cũng tựa như lưỡi dao cắt đứt những sợi dây liên kết giữa quá khứ và tương lai. Như cô và Từ Chỉ An, rõ ràng cả hai cùng làm chung một tập đoàn nhưng mấy tháng trời chẳng hề biết chút tin tức gì của nhau.

Sau khi lên xe, cô rút điện thoại ra, số điện thoại đó cô vẫn chưa xóa, mà dù có xóa đi chẳng nữa cô cũng vẫn nhớ.

Cô nhắn tin, hỏi: Gần đây anh có khỏe không?

Hòa mình trong dòng xe qua lại tấp nập, hàng cây long não vút qua bên ngoài cửa sổ. Bảy, tám phút sau, Từ Chỉ An mới hồi âm, dòng chữ ngắn ngủi hết như giọng điệu thường ngày của anh: Vẫn khỏe.

Cô gấp điện thoại lại, bỏ vào túi áo, hơi ẩm còn sót lại trên điện thoại lan tỏa trên da qua lớp vải mỏng.

Thật ra, chẳng cần phải lo lắng, anh sẽ sống tốt thôi.

Cả cô cũng vậy, cuộc sống vẫn tiếp tục hướng về phía trước.

13. Chương 25 - 26

Chương 25: Bệnh

Chuyện chia tay với Từ Chỉ An cuối cùng bố mẹ cô cũng biết.

Thật ra, Lâm Nặc cũng không muốn giấu giếm, một hôm bà Lâm thuận miệng hỏi: “Sao gần đây cuối tuần chẳng thấy con hẹn hò?”. Lúc này, cô ậm ừ trả lời, lật cuốn tiểu thuyết trinh thám trong tay bình thản nói: “Con chia rồi”.

Bà Lâm không phản ứng gì, chăm chú quan sát nét mặt của con gái, nghi ngờ liệu mình có nghe nhầm không hỏi lại: “Chia? Chia gì?”.

“Chia tay”, Lâm Nặc đặt sách xuống, đi rót nước, đưa cho bà Lâm vẫn đang chưa kịp “tiêu hóa” thông tin.

Tiếp đó là hàng loạt câu hỏi chất vấn.

Chẳng hiểu sao Lâm Nặc chợt cảm thấy mình đã trưởng thành lên rất nhiều. Năm đó nín chặt tay anh, tựa vào lòng anh, tình nghĩa sâu nặng, làm sao nghĩ rằng sẽ có một ngày mình có thể bình tĩnh nói về người yêu cũ như vậy.

Cũng thấy đau lòng nhưng vẫn kiềm chế được.

Ở nhà họ Lâm, con cái được tự do yêu thương, bà Lâm tuy cảm thấy Từ Chỉ An khá tốt nhưng bà cũng hiểu có một số việc chẳng thể miễn cưỡng được, chỉ than, “Thật đáng tiếc, dù sao cũng yêu nhau mấy năm rồi” rồi nghĩ sang chuyện khác lại hỏi, “Vậy còn cái cậu họ Giang thì sao?”.

Anh ấy ư? Lâm Nặc cụp mắt xuống, từng đóa, từng đóa hoa nở rộ in trên nền vải bọc sofa, chẳng rõ trên gì nhưng màu sắc rất nhã nhặn, rực rỡ sinh động đến lạ thường.

Tựa như cuộc sống của Giang Doãn Chính, chắc hẳn cũng sôi động rực rỡ sắc màu như vậy.

Những ngày gần đây anh rất bận rộn, thời gian ở công ty cũng ít, cô vẫn thường bắt gặp anh xuất hiện trên các mặt báo, tạp chí hoặc chương trình thời sự. Phần lớn đều có ảnh khổ to đi kèm lại rõ nét, khi ngồi, khi đứng, ánh mắt sáng ngời, dáng hình mảnh khảnh thanh tú.

Nếu là những tin tức thời sự thì hơn phân nửa là liên quan đến hướng phát triển của Dung Giang. Khi trả lời phỏng vấn anh không nói nhiều, dường như không phải người nhất nhất hợp tác với giới truyền thông nhưng câu trả lời lại chuẩn xác đến từng từ, nhấn mạnh từng câu chữ, nhịp nhàng, giọng nói tự nhiên, mạnh mẽ lại đầy kiên định khiến người khác không khỏi trầm trồ thán phục.

Qua những tin tức này Lâm Nặc mới biết gần đây công ty hợp tác với chính phủ trong việc tiến hành cải tạo sửa chữa những nơi đã cũ trong khu Thành Bắc. Vài ngày trước đó, ông Lâm cầm báo, nói chuyện phiếm cùng bạn bè qua điện thoại không ngớt lời ca ngợi: “... Giang Doãn Chính quả là hậu sinh khả ứ đấy”.

Khi ấy, Lâm Nặc đang đọc sách ngay cạnh, không kìm được ngẩng đầu lên liếc mắt trông thấy bức ảnh phóng lớn của anh được đăng trên mặt báo. Tuy là hơi xa nhưng cô vẫn trông thấy dáng người trông nghiêng của anh, dường như hơi gầy hơn so với ngoài đời thật đôi chút.

Những tin đồn ngoài lề cũng được lan truyền với tốc độ chóng mặt. Lúc này, cô mới biết ngoài Diệp Hi Ương ra thì bên cạnh anh còn xuất hiện rất nhiều phụ nữ khác. Không hiểu sao, dường như trước kia cô cứ mãi sống trong thế giới khép kín, rõ ràng cũng giở tạp chí ra xem nhưng rất hiếm khi đọc được tin tức của Giang Doãn Chính, vậy mà chẳng biết tự lúc nào thông tin về anh choáng ngợp khắp nơi, đến cả những cô gái mảnh mai xuất hiện bên Giang Doãn Chính cũng được “thơm lây”, từng người từng người một mỉm cười rạng rỡ trước ống kính.

Những người phụ nữ đó, ai cũng quyến rũ, hấp dẫn, lại cùng Giang Doãn Chính tham dự các buổi tiệc xã giao trở thành đề tài bàn luận của mọi người trong lúc trà dư tửu hậu.

Ban đầu, Lâm Nặc dù trông thấy, nghe thấy nhưng vẫn chẳng cảm thấy gì. Thế nhưng, một vài lần sau đó, trong lòng cô bỗng trỗi dậy một cảm giác kỳ lạ, chợt nhớ đến những lời nói của Từ Chỉ An trước hôm chia tay, cô không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc Giang Doãn Chính có người phụ nữ nào bên cạnh không và liệu có bao nhiêu người? Nghĩ đến đây, ngoài sự tò mò thì dường như trong lòng cô còn có một cảm xúc khác khiến bản thân cảm thấy như vậy là không phải phép, liền lập tức ngăn chặn suy nghĩ này ngay từ trong trứng nước, mặt khác lại tự nhủ: Liên quan gì đến mình chứ? Cả hai chẳng ruột rà thân thích, có sao phải bận lòng?

Huống hồ từ sau buổi tối cô đến nhà anh, anh không chủ động tìm cô vì việc riêng tư nữa, lần gặp mặt gần đây nhất của họ là lần nói chuyện về vị trí trợ lý nhân sự. Cô thấy trong mắt anh thấp thoáng ý cười lại cảm thấy dường như anh bỏ cuộc.

Có lẽ chuyện này âu cũng là lẽ thường tình, dựa vào đâu mà anh - Giang Doãn Chính phải theo đuổi một người ngây ngô, kém cỏi mãi không buông chứ? Cô hoàn toàn không giống với những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh trong những buổi tiệc xã giao, huống hồ cô cũng chỉ nhất thời khơi gợi ý muốn bảo vệ trong anh mà thôi.

Mà bất kỳ mong muốn nào rồi cũng sẽ có ngày biến mất.

Nhưng Lâm Nặc không biết rằng, khi mình đang suy nghĩ về những điều này thì cũng là lúc Giang Doãn Chính đang nhớ đến cô.

Tiệc vẫn chưa tàn, anh bỗng thấy mất hứng, đặt ly rượu xuống sải bước ra ngoài, còn cô bạn gái bên cạnh anh tuy vẫn chưa hết hứng thú giờ đây lại tựa như chú chim non nép mình thuận theo ý anh.

Đi đến bên chiếc xe, Giang Doãn Chính nói: “Cô Vương, cô ở đâu, tôi đưa cô về”. Thật ra cô là MC anh quen trong lần phỏng vấn trước đó, hai người cũng chẳng thân thiết, hôm nay tình cờ gặp mặt tại quán bar lại được một vị khách trung gian giới thiệu. Cuối cùng còn có dụng ý giao cô cho anh “phụ trách”. Nể mặt người đó, Giang Doãn Chính đành ra sức phát huy độ ga lăng nam tính của mình.

Đối phương có thiện cảm với anh, chủ động đề nghị: “Em mời Giang Tổng ăn khuya, được chứ?”.

Giang Doãn Chính lắc đầu, đưa tay xem đồng hồ, nói: “Xin lỗi cô, lát nữa tôi còn có việc”.

Hiếm khi bị người khác từ chối, gương mặt nữ MC có chút tiếng tăm hơi bối rối nhưng lại nghĩ ngày tháng còn dài, cô liền gật đầu chui vào trong xe, nói địa chỉ nhà mình cho anh.

Giang Doãn Chính cũng ngồi vào xe, chiếc xe đen tuyền lộng lẫy hòa mình vào dòng xe nhộn nhịp.

Đến khi xuống xe, nữ MC xinh đẹp với chiếc khăn quàng rũ qua vai, quay đầu nhìn Giang Doãn Chính đang đứng tựa vào một bên xe, cười nói: “Không cần tiễn em nữa, Giang Tổng, anh về đi”.

Giang Doãn Chính gật đầu nhưng vẫn không nhúc nhích, rõ ràng là đang đưa mắt tiễn cô.

Cô nhìn anh trong màn đêm tĩnh mịch, cảm giác chưa bao giờ trông thấy đôi mắt nào lại đẹp đến vậy. Rõ ràng là đen tuyền mà lại long lanh rực rỡ. Dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt ấy, hai gò má của cô chợt ửng đỏ. Dù sao cô vẫn còn trẻ, thường ngày trước ống kính luôn tỏ ra đoan trang thoải mái, lúc này đây không khỏi lộ ra cử chỉ vốn có của những cô thiếu nữ e ấp, mím môi lại lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhắn, quay lại vẫy tay, giọng lạnh lạnh: “Khi nào rảnh mình liên lạc nhé, bye bye”.

Cô búi cao tóc, để lộ phần cổ trắng trẻo đến lạ thường dưới ánh đèn đường, toát lên sự tươi sáng đầy sức sống của tuổi xuân.

Giang Doãn Chính lạnh lùng liếc nhìn, gật đầu nói: “Tạm biệt”. Ngồi vào xe, anh nắm chặt vô lăng khép hờ mắt.

Cô MC ấy đến cả tên anh cũng chẳng nhớ nhưng ánh mắt vô tình lướt qua khiến anh chợt nhớ đến người con gái mình gặp trước cửa thang máy vài tháng trước.

Đạo ấy vào giữa mùa hạ, ánh mặt trời gay gắt như đổ lửa bên ngoài cao ốc, Lâm Nặc đứng ngay cạnh anh, chiếc áo cổ chữ V bằng vải bông, cổ đeo sợi dây mặt ngọc màu trắng đục càng tôn thêm nước da trắng mịn và cả sự trẻ trung xinh đẹp của cô.

Lát sau, Giang Doãn Chính mở bừng mắt, khẽ nhún chân ga lái xe đi. Anh cứ ngỡ những ngày này sẽ là khoảng lặng để xoa dịu tất cả nhưng chẳng ngờ chúng lại càng trở nên rõ nét. Có lúc, anh vô tình nhớ đến đôi mắt đen tựa viên đá quý, đến cả khóe mắt cong cong khi cười của cô dường như chúng ở gần ngay trước mắt anh.

Tuần cuối cùng của tháng Mười một, Lâm Nặc cùng Giám đốc Lý đi công tác ra Bắc.

Giám đốc nhân sự chính là Giám đốc Lý, vì thế Lâm Nặc nghiêm nhiên được xem là trợ lý của anh. Theo lịch trình, họ cùng một đồng nghiệp khác tất thấy ba người đến Cấp Nhĩ Tân triển khai công tác tuyển dụng.

Bà Lâm sắp xếp hành lý cho con gái, cố ý nhét vào túi chiếc áo khoác lông vũ mình vừa mua. Ti vi phát chương trình dự báo thời tiết, Lâm Nặc chăm chú lắng nghe, bất giác há hốc mồm: “Không phải chứ! Lạnh thế cơ à?”.

“Đến nơi thì khoác áo dày vào, đừng để bị ốm đấy!”. Đây là lần đầu tiên con gái đi công tác, bà Lâm dặn dò hồi lâu vì bà nhớ lúc Lâm Nặc còn nhỏ, thể lực kém hơn những đứa trẻ bình thường khác rất nhiều, gần như vài ba hôm là phải đi tiêm rồi uống thuốc.

Sau này lớn dần, cô mới khỏe mạnh hoạt bát như các bạn đồng trang lứa nhưng hiện giờ con gái đi đến vùng Đông Bắc lạnh lẽo xa xôi, bà không khỏi lo lắng.

Lâm Nặc lại chẳng để tâm, phẩy phẩy tay: “Con biết rồi” sau đó cô cầm điện thoại nhắn tin cho Hứa Tư Tư.

Hứa Tư Tư nói: “Chuyện này có gì đáng phấn khởi đâu? Đừng quên chụp vài bức ảnh ở trường Đại học Cấp Cung về cho tớ xem với nhé”. Đó là vì mối tình đầu của Hứa Tư Tư cũng học ở trường đại học công nghiệp nổi tiếng đó. Tuy cả hai đã chia tay chẳng còn liên lạc gì kể từ sau khi tốt nghiệp trung học, như hai kẻ xa lạ bên đường nhưng hồi ức một thời thì chẳng thể nào quên được. Hiện giờ cô chẳng cảm thấy đau lòng nữa, có dịp cô còn muốn tìm hiểu xem bốn năm qua anh sống thế nào.

Lâm Nặc bằng lòng, đem theo máy ảnh kỹ thuật số, vừa nghe bà Lâm căn dặn vài câu thì cô đã lăn ra ngủ.

Đến Cấp Nhĩ Tân mới biết nơi đây thực sự rất lạnh, nhiệt độ xuống đến âm mười mấy độ. Lâm Nặc vốn sinh ra và lớn lên tại miền Nam, rất khó thích ứng, dù rằng đã khoác áo lông vũ dày nhưng vẫn cảm nhận được khí lạnh xuyên qua từng lỗ chân lông len lỏi vào mạch máu, giá buốt đến thấu xương.

Giám đốc Lý đứng cạnh, miệng thở ra làn khói trắng nói: “Vài ngày nữa có thể sẽ có tuyết đấy”.

Chẳng phải chưa bao giờ Lâm Nặc trông thấy tuyết. Lúc nhỏ, cô đi du lịch cùng cha mẹ, cố ý đến miền Bắc vào mùa đông, nặn người tuyết trong công viên gần khách sạn, hai bàn tay nhỏ bé đỏ ửng lạnh cóng mà vẫn cười đùa rất vui vẻ.

Đồng nghiệp đi cùng cũng là người miền Nam, những ngày lạnh lẽo nhất ở thành phố C còn diện váy ngắn đi bất hợp thời trang, lúc này, chờ người ra, hồi sau mới nói: “Tuyết ư? Mình vẫn chưa nhìn thấy tuyết”, giọng nói khê run rẩy, mắt sáng long lanh.

Ngồi trên xe trong lúc nhàn rỗi vô vị mọi người trò chuyện, chẳng rõ ai nhắc đến Giang Doãn Chính trước, Lâm Nặc vô tình hỏi: “Gần đây anh ấy bận lắm sao?”. Có vẻ rất tự nhiên nhưng lời vừa thốt ra cô mới thấy sững sờ, cũng may người ngồi cạnh không để ý đến cách xưng hô tùy tiện của cô. Giám đốc Lý gật đầu nói: “Hiện giờ có lẽ Tổng giám đốc đang ở Bắc Kinh, vài hôm trước đã đi rồi nhưng trước lúc đi cũng có lời căn dặn chuyển đi lần này của chúng ta”. Nói đến đây thì ông dừng lại, ra vẻ vô tình quay sang liếc Lâm Nặc một cái.

Lâm Nặc bắt gặp ánh mắt của ông, cảm nhận có phần bí hiểm khó hiểu, ngẩng người ra, sắc mặt Giám đốc Lý vẫn chẳng đổi chỉ nhìn sang chỗ khác. Cô hoài nghi liệu có phải mình quá đa nghi, chỉ vì vừa nhắc đến Giang Doãn Chính thì như “có tật giật mình”, cứ cảm thấy người bên cạnh đều nhận ra bí mật.

Buổi diễn thuyết gần như kéo dài cả buổi chiều, đến chạng vạng tối khi họ trở về khách sạn thì quả nhiên tuyết đã rơi lất phất.

Ba người ngồi ăn cơm, nữ đồng nghiệp nói muốn ra ngoài đi dạo, Lâm Nặc không ngăn cản được, đành phải đi cùng. Tán bộ mới phát hiện tuyết rơi ngày càng dày, lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống rất nhanh, hòa cùng tiếng gió vi vút.

Hai cô gái trẻ nhất thời hứng chí lên, đội mũ tay trong tay đi trong đêm mưa tuyết, bước chân thong thả chẳng màng đến vẻ vội vã của người đi đường.

Xung quanh khách sạn đèn đuốc lấp lánh, tuy thời tiết lạnh không mở được đài phun nước nhưng những ngọn đèn đường bé nhỏ vẫn tỏa ánh sáng yếu ớt khiến quang cảnh như mờ như ảo, như phủ một lớp sương mù.

Mười năm nay Lâm Nặc chưa từng trông thấy trận tuyết nào lớn như vậy, nữ đồng nghiệp đứng cạnh thì khỏi phải nói, đôi giày bột giấm trên mặt đất phát ra những tiếng cồm cộp, hai người họ đi bộ men theo con phố, cũng chẳng rõ ai “khởi xướng”, bước chân càng bước càng nhanh.

Hơn nửa khuôn mặt của Lâm Nặc quấn chặt trong lớp khăn choàng, đón lấy luồng gió lạnh thấu xương. Vậy mà cô lại thấy vui vẻ dường như rất lâu rồi chưa từng cảm thấy thoải mái thế này, hít luồng khí lạnh có thể giải tỏa những tâm sự chất chứa trong lòng, mọi việc đều trôi dạt vào trong quên lãng.

Nơi đây chẳng có những buồn vui vì công việc cũng chẳng có Từ Chỉ An cùng Giang Doãn Chính, trời đất bao la, tuyết dày trắng xóa, ngẩng đầu lên là bầu trời đêm đen sâu thẳm, tĩnh lặng đến mức khiến người khác phải run sợ.

Khoảnh khắc này, bốn bề lặng lẽ khác thường, còn cô lại thoải mái tận đáy lòng.

Về khách sạn ngủ chẳng bao lâu thì cô chợt thức giấc, cảm thấy khát nước cô đưa tay lấy cốc lại giật mình run rẩy.

Rõ ràng trong phòng hệ thống sưởi đang chạy nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, đến khi ngồi dậy mới phát hiện đầu nặng trĩu còn chân thì nhẹ bẫng.

Bật đèn ngủ đầu giường, đồng nghiệp nằm chiếc giường ngay cạnh trở mình tránh ánh đèn theo phản xạ. Cô ngẫm nghĩ rồi tắt đèn, lọ mọ bò dậy trong bóng đêm.

Cũng may vẫn còn ánh đèn ngủ nơi góc tường phát ra ánh sáng xanh lục yếu ớt. Cô kéo chiếc va li du lịch ra, lục tìm một hồi, lúc này mới nhớ ra trước khi đi cô đánh rơi hộp thuốc mà bà Lâm chuẩn bị cho mình. Khi đó, còn nghĩ rằng chẳng sao đâu, cứ ngỡ không có tác dụng gì. Lúc này không khỏi ngẫm nghĩ, lần này về bị ăn mắng là điều khó tránh khỏi.

Dưới chân là tấm thảm, Lâm Nặc xỏ dép lê mang trong khách sạn, ngồi xổm một lúc cảm thấy chân nhũn ra đành ôm đầu lê từng bước về giường nằm.

Rạng sáng cô lên cơn sốt, sáng sớm cô cố gắng thức dậy, bạn đồng nghiệp trông thấy gương mặt trắng bệch của cô không khỏi áy náy.

Lâm Nặc nhớ lại lúc nhỏ có lần nửa đêm cô sốt cao cũng là vào mùa đông. Khi đó, ở nhà ông nội, cô quấn hai chiếc chăn bông mà vẫn thấy lạnh, lòng bàn tay, bàn chân nóng hôi hổi. Rốt cuộc, cô được ông bà nội đưa đến bệnh viện gần đó.

Cả đoạn đường đen kịt đến cả đèn đường cũng chẳng có, cô ngồi sau xe lắc lư nghiêng ngả, khó chịu đến mức muốn nôn.

Khi đó ở trong thị trấn nhỏ, điều kiện y tế còn kém. Theo lý thì hồi đó cô còn nhỏ rồi lại sốt cao, rất nhiều chuyện có lẽ chẳng nhớ rõ. Thế nhưng lần đó đến cả ánh đèn mờ nhạt ngoài hành lang trong bệnh viện vẫn hằn sâu trong ký ức cô, mang vẻ lạnh lẽo, thê lương.

Kim tiêm chích vào mu bàn tay, bỗng chốc mát lạnh, cô òa khóc. Thật ra, chẳng đau lắm chỉ là tự dưng thấy âm ức, lại thấy tủi thân. Phòng bệnh vắng vẻ, chỉ có mình cô là bệnh nhân, tuy ông bà nội đều ở ngay cạnh nhưng cô vẫn cảm thấy cô đơn, cảm thấy nhớ bố mẹ đến lạ lùng.

Bệnh đến như núi đổ, cô ốm nửa tháng trời mới dần khỏe lại. Sau này, cô được đón về sống cùng với bố mẹ, vậy mà chẳng hiểu sao cô vẫn không quên được đêm tối lạnh lẽo đó, thân kinh yếu đến mức cảm thấy cơ thể thật sự không chịu nổi.

Vì thế, khi Giám đốc Lý đề nghị đưa cô đi bệnh viện tiêm thuốc, cô xua tay từ chối: “Mua thuốc uống được rồi”. Vả lại, vì mình mà cản trở công việc cô cảm thấy áy náy vô cùng.

Mấy ngày sau cô bắt đầu ho khan, ho đến long trời lở đất, cơn sốt vốn đã hạ nay lại càng dữ dội hơn.

Đồng nghiệp rót cốc nước ấm đưa cho cô, cô đưa tay ra nhận lấy, cảm thấy xương sườn bên phải đau dữ dội, khiến cô gần như không thể thở được.

Vào bệnh viện mới biết bệnh đã chuyển thành viêm phổi, bác sĩ không chút biểu cảm, nói: “Phải nhập viện theo dõi hai ngày”.

Cô hơi choáng, tựa vào vai đồng nghiệp, loáng thoáng nghe thấy có người nói câu gì bên tai mình, giọng điệu có phần sốt ruột mất kiên nhẫn.

Chẳng thể nào ngờ được lần đầu tiên đi công tác lại ra nông nổi này, nằm trên giường, Lâm Nặc rớt rít xin lỗi.

Giám đốc Lý vỗ về cô: “Cô cứ nghỉ ngơi đi, con gái đến nơi này, sức khỏe yếu đương nhiên không chịu nổi rồi, đừng nói là cô, đến tôi cũng muốn cảm đây này”. Nói xong ông mỉm cười: “Đợi khi nào về tôi mời cô đi ăn một bữa để bù lại”.

Trông thấy nụ cười của ông, Lâm Nặc cảm thấy rất ấm áp, yên tâm điều trị.

Thật ra không chỉ phải nhập viện hai ngày, chứng viêm phổi chẳng thể thuyên giảm trong thời gian ngắn, thi thoảng nửa đêm vẫn còn sốt nhẹ, tuy dần biến chuyển tốt nhưng Lâm Nặc lại thấy rất sốt ruột bởi vì bọn họ sắp phải quay về thành phố C.

Chuẩn bị làm thủ tục xuất viện thì Giám đốc Lý nói: “Ở lại thêm vài ngày nữa đi, cứ thế này quay về ngộ nhờ bệnh tình nghiêm trọng hơn thì sao?”.

Lâm Nặc nói, “Vậy mọi người về trước đi, em về sau”, rồi lại hỏi, “Thủ tục xin nghỉ phép em về làm bù sau nhé”.

Giám đốc Lý cười xòa: “Đương nhiên không thành vấn đề rồi”. Ông hỏi cận kề bác sĩ, xác nhận chẳng có trở ngại gì, dặn dò một hồi mới rời đi.

Cơn bão tuyết tối đó kéo dài liên tục vài ngày, hiện giờ tuy trời đã hừng nắng nhưng một vài nơi tuyết vẫn còn đọng lại chưa tan ra.

Phía sau phòng bệnh là khu hồ nhân tạo, lúc này đã bị đóng băng. Phòng bệnh của Lâm Nặc có tầm nhìn khá tốt, gần như toàn bộ khu nghỉ ngơi đều thu gọn trong mắt, những hàng ghế dài bên hồ tuyết phủ trắng xóa, vài đứa trẻ thăm bệnh chạy ra ngoài đùa nghịch, đưa chân đá cây tùng nhỏ, băng tuyết rì rào rơi xuống, vương đầy trên mặt đất.

Cô thẫn thờ nhìn ra bên ngoài, lật cuốn tạp chí đồng nghiệp mua cho nhưng vẫn cảm thấy hụt hẫng. Tại thành phố băng giá xinh đẹp này, một thân một mình ở trong gian phòng bệnh, cảm giác cô đơn lẻ loi thật là khó chịu.

Chạng vạng tối ăn cơm xong, cô nằm xuống nhắm mắt lại, bỗng nhớ đến nhiều người và việc ở thành phố C, điện thoại gần ngay bên cạnh mà cô chẳng gọi cho ai cả. Ngàn dặm xa xôi, ngoài lo lắng ra thì họ muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

Mãi đến bây giờ, ông bà Lâm vẫn không biết cô đã nhập viện nơi đất khách quê người.

Có lẽ vì quá cô đơn, cô suy nghĩ một lát rồi ngủ thiếp đi.

Lâm Nặc thức giấc lần nữa vì nghe thấy tiếng động phát ra rất khẽ.

Cô từ từ mở mắt, hần là y tá đã tắt đèn giúp cô. Lúc này chỉ còn ánh sáng yếu ớt hắt từ ngoài cửa sổ vào.

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt đó cô trông thấy bóng hình đứng cách đó không xa.

Mảnh khăn dong dỏng cao.

Anh quay lưng lại với cô, mặt chiếc áo len cổ cao, áo khoác ngoài vừa cởi ra treo trên giá ở góc phòng.

Ánh trăng sáng trong hắt đến gót chân anh, tựa như dòng thủy ngân tuôn chảy. Cô im lặng nhìn người ấy hồi lâu, dường như vẫn không thể tin được. Thoáng chốc, một thứ cảm xúc nào đó bỗng trỗi dậy trong lồng ngực, cổ họng cô khô đắng, cuối cùng không kiềm chế được, cô khẽ kêu lên một tiếng.

Anh nghe thấy tiếng, liền quay lại, ánh mắt đen lấp lánh nhìn cô, cười lãnh đạm nói: “Tĩnh rồi à?”.

Chương 26: Đắm chìm

Lâm Nặc chỉ biết ngẩn ra nhìn, hồi sau mới hỏi: “Sao anh lại ở đây?”.

Giang Doãn Chính không trả lời, bước đến trước, đưa tay khẽ chạm vào trán cô.

Vừa từ ngoài bước vào, ngón tay anh hơi lạnh nhưng Lâm Nặc lại cảm nhận hơi ấm từ trán nhanh chóng lan tỏa ra khắp cơ thể, cuối cùng đến cả trái tim cũng khẽ run rẩy.

Lẽ dĩ nhiên Giang Doãn Chính không biết, khẽ nhếch môi ra vẻ hài lòng, “Hết sốt rồi”, lại nói, “Khuya rồi, em ngủ tiếp đi”.

Lúc trò chuyện, anh khẽ cúi người, đứng giữa đầu giường và cửa sổ, ánh trăng bị che khuất nhưng dưới ánh đèn mờ mờ Lâm Nặc vẫn có thể trông rõ gương mặt anh. Lúc này, cô mới phát hiện ra anh đã cắt tóc ngắn, có lẽ vì thế mà đôi mắt càng long lanh và hút hồn hơn.

Mang theo vô số câu hỏi cùng nỗi kinh ngạc chưa kịp “tiêu hóa”, sao cô có thể ngủ được, dứt khoát vươn tay ấn vào công tắc đèn trên tường.

Hai người không hẹn mà cùng nhắm mắt lại, đến khi thích ứng với ánh sáng thì Giang Doãn Chính đã đứng dậy nhìn người đang nằm trên giường bệnh từ trên cao.

Có lẽ vì lần bị ốm này, gương mặt cô hốc hác hẳn đi so với hồi còn ở thành phố C. Nước da cô vốn trắng ngà nay càng thêm xanh xao, vô tình khiến đôi mắt càng thêm sâu đen tĩnh lặng. Chấn kéo cao đến tận cổ, mái tóc dài xõa trên chiếc gối màu lam nhạt, cô vốn vui vẻ hoạt bát như ánh mặt trời, thanh khiết tựa dòng suối, khoảnh khắc này mang vẻ yếu đuối đáng thương.

Anh lặng lẽ nhìn cô, nơi nào đó trong trái tim anh trở nên yếu mềm. Anh khẽ cup mắt xuống, lùi về sau hai bước, tìm một chiếc ghế thoải mái ngồi xuống.

Lúc này Lâm Nặc bỗng cảm thấy lúng túng trước ánh mắt anh nên anh vừa quay đi cô liền ngồi ngay dậy không quên kéo cao chăn đến tận cằm.

Phòng bệnh có hệ thống sưởi ấm đầy đủ, Giang Doãn Chính nhìn từng hành động nhỏ của Lâm Nặc, nhướn mày, hỏi: “Lạnh lắm à?”. Thật ra anh cố ý, cảm thấy cô thực đáng yêu nên chợt muốn chọc ghẹo cô.

Quả nhiên, gương mặt cô đỏ bừng, trong bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh, ở trước mặt anh, cô chỉ muốn mình được che chắn kín đáo.

Giang Doãn Chính mặc bộ áo quần đen tuyền ngồi trên sofa, dáng vẻ thoải mái, mặt mày sáng sủa, rõ ràng vừa xuống máy bay nhưng lại chẳng tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Cô nhìn anh, càng kéo chặt chăn quấn quanh mình, lắc đầu rồi hỏi: “Sao anh lại đến đây? Chẳng phải anh đi Bắc Kinh ư?”.

“Anh không đi, lẽ nào để em một mình trong bệnh viện sao?”, anh nhướn mày, dường như đó là lẽ đương nhiên.

Cô bị anh hỏi vặn nhất thời nghẹn lời, bối rối cúi đầu xuống, hồi sau như chợt nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Trước khi em đi công tác, có phải anh đã dặn dò gì đó với Giám đốc Lý không?”.

Anh cup mắt xuống, ngẫm nghĩ rồi lãnh đạm nói: “Anh chỉ nhắc nhở anh ta quan tâm chăm sóc các nữ đồng nghiệp một chút”.

Cô nghe xong, gật đầu, chẳng nói lời nào.

Thật ra, cô biết không phải hoàn toàn như thế.

Hôm đó tuy cô bị ốm, đầu óc mông lung nhưng vẫn nghe thấy những lời Giám đốc Lý nói. Khi đó, giọng ông trầm thấp: “Chết thật, cô bệnh thể này tôi biết ăn nói sao với Giang Tổng đây”. Ông chỉ lăm bắm một mình nhưng lại như đang chế nhạo cô.

Giang Doãn Chính ngồi một lát trông thấy cô nghiêng đầu như đang buồn ngủ, liền đứng dậy lấy áo khoác. Cô liền ngước mắt lên, hỏi: “Anh đi đâu?”.

Giang Doãn Chính mỉm cười, một tay nhấc lấy áo khoác đi đến đầu giường đưa tay ra cho cô xem giờ: “Trễ thế này rồi, em nên nghỉ ngơi sớm đi thôi”.

“Vậy còn anh?”.

“Về khách sạn ngủ, sáng sớm mai lại đến thăm em”, giọng anh vốn hờ hững, lãnh đạm lúc này lại dịu dàng, như thể đang nói với người mình yêu.

Lâm Nặc thực sự choáng váng, dường như đang ở trong màn sương mù giăng tứ phía, cả phương hướng cũng chẳng thể xác định được, thứ duy nhất rõ ràng chính là giọng nói và khuôn mặt anh.

Ánh mắt cô dừng trên đôi môi anh. Trước đây, cô vẫn nghe nói, những người có đôi môi như vậy đa phần là kẻ bạc tình. Thế nên đến tận lúc này cô vẫn không tin được rằng anh lại vội vàng đến bên mình.

Thế nhưng sự thật thì, rốt cuộc anh đã đến.

Đêm đông miền Bắc giá lạnh, vì sự có mặt của anh mà đến cả tiếng gió gào thét cũng mang theo sự dịu dàng ấm áp.

Khiến người khác say mê, thậm chí cam lòng đắm chìm trong đó.

Hai ngày sau, Giang Doãn Chính luôn túc trực bên cô trong bệnh viện.

Ban đầu Lâm Nặc chẳng cảm thấy gì cả, sau đó cô dần phát hiện, phòng bệnh của cô bỗng náo nhiệt hẳn lên, cứ cách một giờ lại có vài cô y tá đến một lần, hàn huyên hỏi thăm, thái độ vô cùng nhiệt tình.

Mỗi lần họ đến, cô đều quay sang nhìn, chỉ thấy Giang Doãn Chính ngồi sofa bên cửa sổ, không ngẩng đầu lên, nhíu mày chăm chú xem tạp chí Kinh tế, như thể những ánh mắt nhiệt tình hay e thẹn đó đều chẳng liên quan đến anh.

Lâm Nặc cảm thấy buồn cười, khi không có người, không nhận được trêu chọc: “Anh đã quen như thế từ nhỏ rồi ư?”. Cô bỗng thấy tò mò về dáng vẻ của anh thời thơ ấu, liệu có phải khi ấy diện mạo anh đã xuất chúng như bây giờ rồi không?

Giang Doãn Chính vẫn tập trung, cũng chẳng ngẩng đầu lên, chỉ khẽ đáp “Ờ”, mà vẫn hiểu được câu hỏi không đầu không đuôi của cô.

Lâm Nặc bắt giác cười rộ.

Cô ở rất gần anh, ngắm nhìn gương mặt bình tĩnh điềm đạm của anh, thầm nghĩ sao lại có người như vậy, thế nên kiêu hãnh cũng là lẽ tất nhiên, khiến người khác chẳng cách gì chất vấn hay nhạo báng được.

Lát sau, Giang Doãn Chính ngẩng đầu lên, đối diện với cô, chợt mỉm cười: “Nhưng mà, bị em nhìn chăm chăm thế này thực sự anh chẳng thể nào quên được”. Giọng điệu nửa đùa nửa thật, Lâm Nặc lại nghe thấy ý giễu cợt trong câu nói ấy. Anh lại nói: “Vừa rồi anh có hỏi bác sĩ, ngày mai có thể làm thủ tục xuất viện rồi, nếu cứ thế này đi mấy bay, em liệu có chịu được không?”.

“Đương nhiên là không sao”, cô liền gạt đầu áy náy nhìn anh: “Mấy ngày nay đã làm mất thời gian của anh rồi”.

Giang Doãn Chính không nói gì cười nhạt, đứng phắt dậy rót nước đưa cho cô, cầm lấy thuốc trong chiếc khay nhỏ, nói: “Đến giờ rồi”.

Lâm Nặc cup mắt uống thuốc, cô biết anh đứng bên cạnh nhìn mình, trong lòng dấy lên cảm xúc khó diễn tả.

Mấy ngày nay anh nhớ giờ uống thuốc còn chuẩn xác hơn cả cô nữa. Cô bị ốm ăn uống phải kiêng khem, anh gọi mấy cuộc điện thoại, những món ăn thanh đạm hợp khẩu vị đều được đưa đến bệnh viện, toàn là những món cô thích. Ngoài ra, tạp chí thời trang và tiểu thuyết được chất đầy như ngọn núi nhỏ đặt trên bàn ở đầu giường.

Giang Doãn Chính cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của cô.

Trước đây, tuy biết anh lớn lên trong gia đình giàu có, gia giáo nhưng cô chưa từng nghĩ rằng anh lại chăm sóc người khác chu đáo đến vậy.

Trong lòng không khỏi thầm khen ngợi, cô gái nào được Giang Doãn Chính thật lòng yêu thương có lẽ sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Tuy vậy, không thể nào là cô ít ra hiện giờ là như thế.

Lâm Nặc hiểu rõ, biết rằng lúc này đây chỉ vì một số lý do nào đó mà anh bị hút hồn, tuyệt đối không phải là tình yêu.

Tình cảm sâu sắc như vậy, e là thực sự vượt lên cả sự sống và cái chết. Sau khi chia tay Từ Chỉ An một thời gian dài, cô dần hiểu ra rằng trước đây không phải là không có tình yêu chỉ là vì yêu chưa đủ.

Khoảng thời gian bốn năm trời, hết lòng gửi gắm, vậy mà vẫn chẳng đủ hướng hồ cô và Giang Doãn Chính quen nhau chỉ mới vón vện một năm.

Giang Doãn Chính thấy cô ngây người, đưa tay đón lấy cốc nước, hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Nặc hoàn hồn lại nhún vai, chẳng hiểu sao cô lại nói: “Chỉ là cảm thấy nơi này cũng khá tốt”.

“Nơi nào? Bệnh viện à?”, Giang Doãn Chính đỡ khóc đỡ cười, đưa tay sờ trán cô: “Sốt quá hóa hồ đồ rồi sao?”.

Cô nghiêng đầu tránh nhưng vẫn chạm vào lòng bàn tay anh, ấm, cô hơi lúng túng, vội chữa lại: “Ý em nói là Cáp Nhĩ Tân rất đẹp! Băng tuyết dày bao phủ, lãng mạn biết nhường nào!”.

“Vậy có muốn ở lại chơi thêm vài ngày không?”.

“Không muốn”, cô vội lắc đầu, điện thoại tìm anh mấy ngày nay nhiều vô kể, anh cũng chẳng né tránh nhận điện ngay trước mặt cô. Thế nên, những gì cô nghe thấy phần lớn là chuyện công việc, chắc hẳn có rất nhiều việc đang chờ anh về xử lý.

Giang Doãn Chính như biết trước được cô sẽ từ chối, hồ hững mĩnh cười rồi tìm trong túi áo hộp thuốc cùng bật lửa, nói: “Anh ra ngoài hút thuốc rồi quay lại”.

Hành lang bệnh viện dài hun hút, trên cửa sổ hình bán nguyệt màn sương trắng xóa phủ lên, bên ngoài là thế giới mờ mờ diêm lệ.

Giang Doãn Chính châm lửa tựa vào cửa sổ chẳng hề hay biết Lâm Nặc xuống giường, chiếc dép lê mềm mại giẫm trên nền đất, lặng lẽ đi theo anh.

Cô vịn vào cửa, từ đây cô có thể thấy dáng vẻ trông nghiêng của Giang Doãn Chính, điều thuốc cháy lập lòe giữa những ngón tay thon dài của anh, chẳng rõ làm sao ánh lửa ấy như đang thấp sáng lòng cô, cháy bỏng.

Cô đưa mắt nhìn khuôn mặt trầm lặng của anh từ xa, chợt phát hiện ra mấy ngày gần đây anh cười nhiều hơn, tuy chỉ là cười nhạt nhưng vẫn có thể trông thấy nụ cười thật sự ánh lên từ đôi mắt, sự tự nhiên, dịu dàng và che chở của anh kết thành một sợi tơ dẻo dai chắc chắn, từng chút, từng chút, quấn quanh một góc nào đó trong trái tim cô.

Lâm Nặc không khỏi liên tưởng đến vòng kim cô trong phim Tây Du Ký cô xem khi còn nhỏ - càng vậy vùng thì càng siết chặt.

Lòng cô hiểu rõ đã muộn rồi có vùng vậy cũng vô ích, bởi lẽ cô đã thực sự đắm chìm.

Cũng chẳng rõ cô đã đứng nhìn anh trong bao lâu, mãi đến khi hoàn hồn cô mới giật mình trước sự thất thường của mình. Lâm Nặc định quay lại phòng nhưng đã quá muộn vì Giang Doãn Chính quay đầu lại trông thấy cô.

Cô lúng túng, trông thấy Giang Doãn Chính dập tắt thuốc sai bước tiến đến, khẽ cúi đầu, hỏi: “Sao thế?”.

Thật ra, hai người chỉ cách nhau mười mấy mét, khoảng thời gian Giang Doãn Chính tiến lại gần đủ để Lâm Nặc quay về giường nhưng cô chẳng hề nhúc nhích, đôi chân như bị đóng đinh, đến khi bốn mắt nhìn nhau cô thoáng ngượng ngùng lắc đầu, cô gần anh đến mức có thể trông thấy rõ hàng mi dày của anh.

Như bị trúng tà, ánh mắt cô chẳng cách gì rời đi.

Bắt đầu như thế nào, cô đã chẳng còn nhớ nữa, phải chăng bản thân cô đã ngằm ra hiệu cho đối phương, cô cũng chẳng rõ nữa. Khi ý thức quay trở lại, bàn tay Giang Doãn Chính đang vuốt ve gò má cô.

Bên tai vang lên giọng nói: “Em đang bệnh, anh không muốn thừa nước đục thả câu”.

Lâm Nặc không hiểu lắm, khẽ chau mày, chẳng kịp hỏi đã nghe thấy tiếng anh cười khẽ, một giây sau cả người liền bị bế bổng lên.

Lâm Nặc khẽ kêu lên kinh ngạc, hương thảo mộc hòa quyện cùng mùi thuốc lá vẩn vút quanh cô. Cô hơi ngần ngại, cuối cùng đưa tay vòng qua cổ anh.

Động tác này như một quyết định. Cô ngẩng đầu lên trông thấy ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt Giang Doãn Chính.

Kể từ đó, mọi chuyện chẳng cần nói cũng rõ.

Tối hôm sau, máy bay đáp xuống sân bay thành phố C, Lâm Nặc trông thấy Trợ lý Từ từ xa chạy lại đón, bước chân khẽ dừng lại hơi mất tự nhiên.

Giang Doãn Chính vẫn như mọi khi, nghiêng đầu nói, “Lát nữa anh đưa em về nhà”, tay ôm eo cô khẽ dùng sức, dẫn cô bước đi.

Xe chạy đến trước nhà, Trợ lý Từ vòng ra sau lấy hành lý, Lâm Nặc lặng lẽ nhìn, từ đầu đến cuối Trợ lý Từ chẳng tỏ ra kinh ngạc chút nào.

Dường như cô vẫn luôn là bạn gái của Giang Doãn Chính, hai người ôm nhau bước ra khỏi sân bay là chuyện quá đỗi bình thường.

Lúc này, Giang Doãn Chính xuống xe, cười với cô: “Ngủ ngon”.

So với lúc ở Cáp Nhĩ Tân, bầu không khí lúc này vẫn rất ấm áp.

14. Chương 27 - 28

Chương 27: Thuốc độc

Khi đồng hồ báo thức của Lâm Nặc reo vang thì trời cũng vừa hửng sáng. May mà giờ đã là mùa hè bằng không chưa đến sáu giờ sáng phải dậy vội vã lên máy bay, quả là một việc rất khổ sở.

Khi ra khỏi nhà, cánh cửa phòng Hứa Diệu Thanh vẫn khép chặt, rõ ràng là cô ấy vẫn đang chìm trong giấc mộng. Taxi đúng giờ đỗ dưới nhà, Lâm Nặc chụp lấy chiếc va li đơn giản cùng lát bánh mì chuẩn bị từ tối hôm trước vội vã chạy xuống.

Thời điểm này, cả thành phố như vừa thức giấc, so với sự hối hả nhộn nhịp ban ngày, hạo hoàn lắm mới có được chút yên tĩnh, thật khác nhau. Màn sương mỏng bao phủ ngoài cửa xe tan đi rất nhanh dưới ánh nắng, hơi nóng dần bốc lên.

Ngồi trong xe, phong cảnh ven đường nhanh chóng lui dần về phía sau. Mùa hè ở thành phố C đều ngập tràn sắc xanh, tràn trề sức sống.

Giao thông thông suốt, hơn nửa giờ đồng hồ là đến sân bay, Lâm Nặc rút điện thoại ra xem giờ, vẫn còn sớm, cô liền đến bên quầy bán cà phê chọn một chiếc ghế trống rồi ngồi xuống.

Gần đây vì sinh hoạt thất thường, da mặt cô xuất hiện những vùng da khô sẫm màu nhưng khi tách cà phê Blue Mountain được dọn lên, cô vẫn rất hài lòng nhâm nhi. [Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.]

Âm thanh nhắc nhở dịu dàng du dương lặp đi lặp lại trong đại sảnh, trên màn hình điện tử cực đại chạy từng hàng chữ rõ rệt.

Mãi đến lúc soát vé kiểm tra hành lý, cô mới thanh toán tiền rồi đứng dậy. Hành lý gọn nhẹ chẳng cần dùng đến xe đẩy nhưng vừa đi được vài bước thì cô nghe thấy tiếng có người gọi mình.

Lâm Nặc ngạc nhiên, chẳng ngờ lúc này ở sân bay cũng chạm mặt người quen, đến khi ngoái đầu lại đưa mắt nhìn người đứng phía xa kia, bất giác cô ngẩn người.

Diệp Hi Ương diện chiếc váy trắng muốt, trang điểm tựa thiếu nữ đôi mươi, gương mặt sắc sảo nở nụ cười dịu nhẹ, dường như bọn họ chỉ vừa chia tay nhau ngày hôm qua, khoảng thời gian hai năm vốn dĩ chưa từng có.

Hành khách làm thủ tục soát vé bắt đầu xếp hàng, hai người tìm chiếc ghế ngay cạnh ngồi xuống.

Diệp Hi Ương quay sang mỉm cười: “Lâu rồi không gặp”.

Lâm Nặc nheo mắt, cũng cười: “Vâng, cô khỏe không?”. Ánh mắt dừng trên gương mặt người đối diện, từ khóe mắt đến đuôi mày, tất cả đều có thể thấy dấu vết của sự hạnh phúc. Cô thầm nghĩ, với những phụ nữ, được mọi người nâng niu, chiều chuộng như Diệp Hi Ương câu hỏi này của cô trái lại là hỏi thừa.

Chẳng đợi đối phương trả lời, cô lại hỏi: “Sao sớm thế đã ra sân bay thế này?”.

“Vừa đi tiễn một người bạn”, Diệp Hi Ương không ngần ngại nhìn cô, nói, “Hôm nay tôi bận rồi, để khi nào rỗi rãi mình hẹn nhau ra ngoài trò chuyện nhé”.

Chẳng thể khước từ, Lâm Nặc khẽ gật đầu.

Người phụ nữ trước mặt cô, yêu kiều quý phái hết như dạo trước, thực sự khiến người ta bất ngờ chẳng kịp phòng bị. Cô cứ ngỡ mình đã hoàn toàn rời xa thế giới ấy, hóa ra đó thật sự là suy nghĩ ấu trĩ.

Thật ra cô không sợ, những chuyện trước kia chẳng phải không tốt đẹp, đôi lúc bình tâm nhớ lại, rất nhiều tình tiết hiện ra ngay trước mắt. Vậy mà khi máy bay phóng vút lên không trung, cô lại cảm thấy trái tim mình khẽ thất lại, chỉ vì sự xuất hiện bất ngờ của Diệp Hi Ương khiến cô bối rối hoang mang.

Một tuần sau, hai người hẹn gặp tại quán trà.

Lâm Nặc đến sớm gọi một ấm trà Long Tĩnh, trà vừa pha xong thì Diệp Hi Ương vội vã bước vào.

Trên thế gian này có một loại phụ nữ, dường như bất kỳ lúc nào, ở đâu họ cũng luôn hấp dẫn, quyến rũ, xung quanh chẳng khi nào thiếu những ánh nhìn kinh ngạc. Lâm Nặc nhìn cô ấy mỉm cười, tận đáy lòng cô thực sự ngưỡng mộ vẻ đẹp của Diệp Hi Ương, khi cô ấy ngồi xuống, cô mới nói: “Trà Long Tĩnh, không biết cô có thích không?”.

Diệp Hi Ương hoàn toàn chẳng để tâm, hờ hững cầm tách trà lên, nói chuyện phiếm đôi ba câu.

Hai người trò chuyện không nhiều, công việc và cuộc sống chỉ gói gọn khá quát trong vài từ, cuối cùng chủ đề vẫn xoay quanh đàn ông.

Thật ra Lâm Nặc đã sớm có sự chuẩn bị nên vừa nghe thấy tên Giang Doãn Chính, cô chẳng có biểu hiện gì nhiều, thuận miệng hỏi: “Anh ấy vẫn khỏe chứ?”.

Diệp Hi Ương ngạc nhiên, hỏi lại: “Cô không xem báo hay tạp chí ư?”.

“Rất ít”, Lâm Nặc mỉm cười, thành thật nói.

Diệp Hi Ương nheo mắt, lấy làm khó hiểu, cuối cùng nói: “Đừng trách tôi mạo muội, chẳng qua tôi thực sự thấy khó hiểu, khi đó anh ấy nâng niu cô như thế, mọi người đều nhận thấy anh ấy gần như ‘răm rắp tuân lệnh’, vì sao cuối cùng hai người vẫn chia tay chứ?”.

Lâm Nặc bỗng thấy đau đầu.

Thật ra, Diệp Hi Ương chẳng phải là người đầu tiên chất vấn về chuyện này. Lúc đầu khi họ chia tay, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, không thể ngờ được họ lại có kết cục này. Thế nhưng, một thời gian sau, dường như tất cả đều thấy thoải mái bình thường, hoặc có lẽ, trong mắt họ, Giang Doãn Chính mãi là người đàn ông khó nắm bắt. Thế nên họ nhìn cô bằng con mắt an ủi vô về.

Dù cho người ngoài có tò mò đến đâu đi chăng nữa nhưng khi đó Lâm Nặc chẳng hề hé môi nửa lời về lý do chia tay, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Khi ấy cô đã rời khỏi Tập đoàn Dung Giang từ lâu, mối tình đó đã trở thành dĩ vãng, người tên Giang Doãn Chính đã biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Mùi hương dịu nhẹ thanh thoát trong quán trà mộc mạc trang nhã, Lâm Nặc trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói, “Tôi rất yêu anh ấy”, nhưng chẳng hề nói đó là chuyện trước đây hay bây giờ.

Trò chuyện cùng một người chẳng mấy thân thiết như Diệp Hi Ương, lần đầu tiên cô thẳng thắn đến vậy, bỗng thấy thoải mái vô cùng.

Bà Lâm chọn một ngày cuối tuần để con gái đi xem mắt.

Lâm Nặc đành gọi điện cho Hứa Diệu Thanh xin lỗi: “... Tổ thực sự quên mất chuyện này, tối nay không thể đi ăn cùng cậu được, làm sao đây?”.

Cứ cách hai ngày Hứa Diệu Thanh lại làm MC trong chuyên mục phát thanh tâm lý tình cảm buổi tối, “ngày núp bóng, tối chui ra”, bình thường khi mặt trời xuống núi cô mới chịu thức dậy. Lúc này, cô đang choàng áo ngủ đi qua đi lại trong phòng khách, vốn thờ ơ, lơ đãng, khi Lâm Nặc nhắc đến chuyện đi xem mắt như nghe thấy chuyện kinh thiên động địa, mắt sáng lên: “Ồ đâu? Sao cậu lại ra nông nổi này chứ? Con gái thời đại mới mà...”.

Lâm Nặc giơ điện thoại ra xa, nửa phút sau mới áp ống nghe vào tai, có vẻ rất mất kiên nhẫn: “Mẹ tớ cũng vì nhất thời hứng lên, mà lệnh của mẹ đã ban ra không thể không phục tùng, huống hồ đối phương được mô tả là chàng trai siêu phẩm, có ba đầu sáu tay, cực kỳ oai phong, tớ cũng bắt đầu tò mò rồi đây, lại có thể tô điểm thêm cho cuộc sống tẻ nhạt”.

Sự thật chứng minh rằng, anh chàng họ Vương sắp sửa xem mắt này tuy chẳng phải có ba đầu sáu tay nhưng ít ra cũng đem lại cảm giác xuất chúng. Huống hồ, người ta vốn là đại luật sư, một nghề cực kỳ dễ kiếm tiền trong mấy năm trở lại đây.

Hai người cùng ngồi xuống tán gẫu, đối phương nói: “Nghe nói cô Lâm làm công tác nhân sự tại công ty thương mại nước ngoài có phải thế không?”.

Lâm Nặc gật đầu.

Luật sư Vương lại nói: “Giám đốc nhân sự ư?”.

Lâm Nặc vẫn gật đầu kèm theo nụ cười khiêm nhường.

Đối phương không tiếc lời ca ngợi: “Một cô gái phần đầu trong xã hội tuy là có hơi vất vả một chút nhưng nữ giới vẫn phải dựa vào thực lực của bản thân, dù là về mặt kinh tế hay tình cảm cũng không nên ỷ lại vào người khác, bao gồm cả bạn trai lẫn chồng. Cô làm ở công ty nước ngoài thu nhập cũng ổn định, vả lại trông cô cũng khá mạnh mẽ, nếu như công việc của người đàn ông tương đối bận rộn, chắc cô cũng có thể thông cảm”. Trông thấy Lâm Nặc chẳng hề phản đối, anh ta lại càng hài lòng, rộng lượng nói: “Cũng đừng để một mình tôi nói như vậy chứ, cô Lâm, cô có thắc mắc gì về tôi, cứ nói”.

Nhân viên phục vụ bước đến dọn món ăn đầu tiên, Lâm Nặc cầm đũa gấp một miếng rồi ngừng đầu hỏi: “Trước khi cưới, có cần công chứng tài sản không?”.

Có lẽ vì cô quá thẳng thắn, đối phương sững sờ, chau mày nói: “Chưa gì đã bàn đến vấn đề này, chẳng phải quá sớm sao?”.

Lâm Nặc lắc đầu: “Sao lại sớm chứ? Mọi người đều là người trưởng thành nên thực tế một chút. Tôi chỉ e anh là luật sư, ngộ nhỡ sau này lý dị, có lẽ một các tôi cũng chẳng lấy được”.

Buổi tối về nhà cô bị bà Lâm mắng cho một trận trong điện thoại.

“Cậu ta không tốt sao? Dù gì người ta cũng có sự nghiệp xuất sắc, có sao phải làm cả hai buồn bực ra về?”.

Lâm Nặc xem ti vi, hờ hững đáp: “Quá tự kiêu, khi nói chuyện còn nghiêm khắc hơn cả bố nữa. Vả lại, người gì mà đến một chút hài hước cùng khả năng ứng phó cũng chẳng có? Con còn ngỡ tài ăn nói của anh ta cũng khá cơ, thế mà bị con hỏi hai câu, chưa kịp dùng bữa xong đã bỏ chạy mất”.

“Vị bị con dọa đấy! Trước đó mẹ còn nói với người ta con là thực nữ cơ đấy”, vừa dứt lời, bà đã nghe thấy tràng cười của con gái.

Có lẽ là gần đây bà ở nhà nhàn rỗi hoặc cũng có thể là “càng bại càng hăng”. Trước kia, bà Lâm chẳng để tâm đến những chuyện này, giờ bỗng tích cực hẳn lên. Lâm gia có mối quan hệ rất rộng rãi, người giới thiệu thường xuyên gửi thông tin đối tượng, đủ mọi ngành nghề, toàn là những người giỏi giang.

Lúc này Lâm Nặc mới sự tỉnh, vì luật sư Vương kia chỉ là bắt đầu hành trình đau khổ mà thôi. Cô thoái thác với đủ mọi lý do, khi thực sự chẳng thể từ chối được thì mang tâm trạng đùa bỡn đến gặp đối phương.

Thật ra cũng chẳng phải đối tượng kém cỏi gì.

Lâm Nặc hẹn hò vài lần cùng vị bác sĩ ngoại khoa ba mươi tuổi kia, cả hai đều cảm thấy đối phương rất tốt nhưng đến khi nắm tay ôm ấp thì cô lại bỏ chạy.

Vị bác sĩ họ Phương biết Lâm Nặc thích nghe nhạc giao hưởng nên đã mua vé mời cô. Buổi hòa nhạc kết thúc, trong dòng người bước ra ngoài, anh ga lăng đưa tay che chỗ cho cô.

Hai người dựa sát vào nhau, cô ngửi thấy mùi thuốc sát trùng thoang thoảng trên cơ thể anh, bàn tay anh khô khàng ôm lấy cô lướt đi trong đám đông, bước xuống bậc thềm cao mà dài.

Anh nho nhã thư sinh, tính cách hiền lành cùng kiến thức phong phú, ngón tay quen cầm dao mổ thon dài mạnh mẽ, thì thoảng anh trò chuyện đôi ba câu hài hước dí dỏm. Lâm Nặc chợt có cảm giác an lòng.

Người đàn ông như vậy, có điều gì không tốt cơ chứ?

Thế nên hai ngày sau, họ lại hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, cô đã chuẩn bị tinh thần tiếp tục mối quan hệ này.

Vậy mà, ăn cơm xong tản bộ về nhà, khi bước qua vạch sang đường bác sĩ Phương chìa tay ra, bàn tay đưa ra được nửa chừng trong tích tắc Lâm Nặc liền rút tay lại.

Qua đến bên kia đường, hai người dừng lại, cô nhìn đôi mắt sáng long lanh của anh, nói: “Em xin lỗi”.

Bác sĩ Phương mỉm cười khoan dung, anh rất có tình cảm với Lâm Nặc, dịu dàng hỏi: “Có thể nói nguyên do không?”.

Cô ngẫm nghĩ, cảm thấy thực sự chẳng cần phải giấu giếm, liền lấy ví dụ: “Lúc nhỏ nhà em có nuôi một chú chó con, em rất yêu nó. Hằng ngày đi học về em đều chơi với nó rồi mới đi làm bài tập, buổi tối còn cho nó ngủ chung trong phòng mình. Thế nhưng, một lần nó mắc bệnh nặng rồi chết. Khi đó, em buồn lắm, khóc rất nhiều, tuy sau đó bố mẹ em lại mua một chú chó mới nhưng em lại chẳng có chút tình cảm gì với nó. Nói cách khác là chẳng thể nào gửi gắm nhiều tình cảm như trước đây nữa”. Nói xong, cô bỗng mỉm cười, nhún mày: “Ví dụ không thỏa đáng cho lắm nhỉ?”.

Bác sĩ Phương gật đầu, hỏi nghiêm túc: “Vậy thì, người đó giờ đang ở đâu?”.

Lâm Nặc nói: “Anh ấy vẫn rất khỏe, chẳng có bệnh gì cả”, thậm chí còn thừa phong độ nữa, cô nghĩ.

“Thế nhưng, sau anh ấy, e rằng em chẳng thể nào yêu được ai khác nữa”.

Cơn gió hè oi bức thổi qua, những sợi tóc mai mềm mại bị gió thổi cuốn lên, cặp mắt đen trong veo, làm nổi bật nét hồn nhiên trong sáng như con trẻ của cô.

Thế nhưng, lúc nói ra câu nói này, vẻ mặt cô khó tránh khỏi hoang mang.

Dường như mãi đến tận bây giờ cô mới biết, hóa ra sau khi đem lòng yêu Giang Doãn Chính, dù là tan hay hợp cô cũng rất khó yêu được người đàn ông khác.

Đúng như lời Hứa Tư Tư nói khi tình cảm hai người đang mặn nồng: “... Sợ rằng Giang Doãn Chính là liều thuốc độc, cho dù chia tay, sau này gặp được người khác, e là cậu sẽ chẳng còn cảm thấy gì nữa”.

Hóa ra câu nói ấy đã thành lời sấm truyền.

Chương 28: Từng trải

Hứa Diệu Thanh cũng biết vị bác sĩ Phương ấy, cứ ngỡ rằng chuyện vui sẽ thành, nào ngờ rốt cuộc vẫn thất bại, lại càng tò mò, cuối cùng không kìm được hỏi: “Vậy rốt cuộc đó là người như thế nào?”.

Lâm Nặc đang xem tạp chí, lơ đãng hỏi: “Ai cơ?”.

“Là người đàn ông cậu từng đem lòng yêu đấy!”.

Tuy đang là mùa hè nhưng tạp chí Vogue đã bắt đầu giới thiệu xu hướng thời trang thu đông năm nay, Lâm Nặc mê mẩn nhìn nam người mẫu trong tạp chí.

Chẳng phải vì nam người mẫu mà là chiếc áo khoác ấy, kiểu dáng quân phục với hai hàng cúc sẫm màu làm tôn thêm vẻ anh tuấn của người mặc. Cô nhớ đến dáng vẻ khoác áo măng tô nhãn hiệu này năm xưa của Giang Doãn Chính, vô cùng bắt mắt, trong mắt cô thậm chí còn đẹp hơn cả người mẫu nữa.

Dường như anh rất yêu thích hàng hiệu cổ điển của Anh. Có lần, buổi tối cả hai cùng đi ăn cơm, cô vừa xuống xe liền rút cổ lại miệng xuýt xoa kêu lạnh. Kết quả là hai ngày sau, trên bàn cô xuất hiện một chiếc hộp.

Màu sắc giản dị nhã nhặn, cô rất thích, quàng chiếc khăn kẻ sọc đi gặp Hứa Tư Tư, khi đó cô ấy đang bước vào giai đoạn ôn tập cho đợt thi nghiên cứu sinh, suốt ngày vùi đầu trong “đại dương kiến thức”, mặt mày lúc nào cũng ủ rũ. Trái lại Lâm Nặc tựa như bông hoa tươi đang nở rộ, khoe sắc rạng rỡ.

Hứa Tư Tư khen ngợi: “Tình yêu thực sự là nguồn dinh dưỡng tuyệt vời nhất, anh bạn họ Giang ấy xứng đáng là thợ làm vườn lành nghề”.

Ngữ điệu của cô ấy rất chua ngoa, Lâm Nặc nghe xong thì cười hì hì, cầm lấy cuốn sách đập vào đầu cô ấy, nói: “Anh bạn họ Giang? Anh ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi đấy, tớ đứng trước mặt anh ấy chẳng khác nào đứa trẻ”.

Thật ra, cô chỉ kém anh ba, bốn tuổi, tuổi tác cũng không cách xa nhau quá nhưng biết vì sao cô thường cảm thấy mình rất ngưỡng mộ anh, luôn luôn ngưỡng mộ. Càng ở gần anh, cô càng cảm thấy lời nói, cử chỉ, khí chất cùng sự từng trải của anh khác xa những nam sinh cùng trang lứa mà cô từng tiếp xúc trước đây.

Trong công ty, Giang Doãn Chính vẫn là sếp của mọi người, Lâm Nặc từng hẹn hò với anh, nhưng trước mặt tất cả vẫn không có hành động gì thể hiện mối quan hệ thân mật của hai người.

Yêu cầu này là do Lâm Nặc chủ động đề nghị, Giang Doãn Chính nghe xong chẳng hề ngạc nhiên, chỉ nhướn mày: “Hử? Sao anh thấy cứ như lên lút vụng trộm vậy?”.

Lâm Nặc bị anh trêu chọc, đánh nhẹ vào tay anh, nghiêng người tựa vào anh nói, “Trong công ty nhiều người phao tin đồn lắm”, sự nhớ trước kia mình cũng là thành viên trong đội ngũ “ngồi lê đôi mách”, bất giác chun mũi khẽ cười khúc khích.

Giang Doãn Chính đang chăm chú xem bản tin tài chính trên tivi, đưa tay vỗ vai cô, nói: “Em đừng lo”.

Trên thực tế, mối quan hệ yêu đương không công khai này lại khiến Lâm Nặc ném trải những niềm vui nho nhỏ.

Có đôi khi ngồi tại bàn làm việc, xung quanh là tiếng điện thoại hoặc thanh âm gõ bàn phím của đồng nghiệp cô lại nhận được tin nhắn của Giang Doãn Chính, anh thường hỏi cô buổi tối muốn đi đâu ăn cơm.

Mỗi lần như thế, cô vẫn thường tưởng tượng ra khi đó anh ngồi trong văn phòng nhẩn tìn như thế nào, sắc mặt và tư thế ra sao.

Hứa Tư Tư nói: "... Sa vào lưới tình, vô phương cứu chữa".

Thật vậy, mối tình này ngày càng thêm sâu đậm.

Đến khi Lâm Nặc hoàn hồn ngẩng đầu lên thấy Hứa Diệu Thanh chăm chú nhìn mình, nói, "Làm gì mà ngây người ra thế kia?", lát sau, cuốn tạp chí trong tay bị giật lấy.

"Đâu có gì", hai tay trống không, cô chụp lấy chiếc gối ôm vào lòng, nói: "Có một câu nói thế nào ấy nhỉ? Tầng kinh thương hải nan vi thủy [Thơ đời Đường: Vượt qua biển cả bao la, dòng nước nhỏ có là chi đâu. Ví với trông thấy cả chân trời rộng mở thì những chuyện nhỏ nhặt chẳng là gì cả]". Nói xong, lòng khê chùng xuống, không vượt qua được biển cả, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh đây?

Diệp Hi Ương lướt qua phòng Thư ký, đưa tay gõ cửa.

Ánh đèn trong phòng sáng choang, Giang Doãn Chính đứng đó gọi điện thoại, trông thấy cô, chỉ khê đưa tay ra hiệu, mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ.

Giám đốc công ty con tại nước ngoài đang báo cáo tình hình công việc qua điện thoại, anh nheo mắt trước ánh mặt trời, hơi lơ đãng, thi thoảng đặt ra vài câu hỏi, giọng nói mang tính công việc, gần như chẳng có chút ngữ điệu trầm bổng nào.

Cuộc điện thoại kéo dài gần hai mươi phút, Diệp Hi Ương cũng cố gắng ngồi nán lại, đợi anh gác máy rồi nói: "Đoán xem mấy hôm trước em gặp ai?".

Giang Doãn Chính ngồi vào ghế, tiện tay châm điếu thuốc, liếc nhìn cô một cái, "Nói đi", dường như anh chẳng có hứng thú với trò đánh đố này.

Cô mỉm cười, hồ hững nói: "Lâm Nặc". Ánh mắt dán vào anh, dường như muốn tìm ra cái gì đó, dù chỉ là một chút cũng được.

Nào ngờ Giang Doãn Chính búng tàn thuốc vào chiếc gạt tàn bằng pha lê, dừng dưng đáp, "Thế ư?", rồi quay sang nhìn chỉ số trên máy vi tính.

Từ vị trí của Diệp Hi Ương có thể trông thấy phần lớn gương mặt trông nghiêng của anh, cô thấy khuôn mặt điềm đạm dán mắt nhìn vào màn hình. Hồi sau, anh khê chau mày, tuy chỉ trong tích tắc nhưng cô vẫn nắm bắt được. Ánh mắt anh dường như dừng lại tại một điểm, không hề di chuyển.

Cô chẳng nói gì nữa, chỉ nhìn anh, điếu thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài lạng lẽ cháy, khói thuốc bay lên, cuối cùng hòa vào trong không trung.

Trước khi rời đi, cô nói, "Cô ấy vẫn khỏe, chỉ là hơi gầy đi", cũng chẳng để tâm Giang Doãn Chính trả lời thế nào, cô rời khỏi văn phòng trước.

Bước ra ngoài, nhân viên trong phòng Thư ký mỉm cười chào tạm biệt cô. Chẳng hiểu sao cô bỗng nhớ đến lần gặp Lâm Nặc ở đây.

Lâm Nặc cùng Giang Doãn Chính kẻ trước người sau bước ra, khi ấy cô đã đoán được giữa hai người có gì đó rồi. Sau này cả hai công khai mối quan hệ, đã chứng minh cho những suy đoán của cô. Thế nhưng, trong suốt một thời gian, cô vẫn ngỡ rằng Lâm Nặc chẳng qua chỉ là bạn gái Giang Doãn Chính nhất thời quen cho vui mà thôi.

Cô quen anh lâu vậy rồi, những mối quan hệ ngắn ngủi, chớp nhoáng bắt đầu và kết thúc ra sao ít nhiều cô cũng mất thấy tai nghe. Chơi trong cùng một nhóm, những chuyện này đã quá đổi bình thường.

Thế nên, cô một luôn cho rằng Lâm Nặc chỉ là làn mây nhẹ lướt qua.

Nhưng sự thật thì sao? Có lẽ chẳng phải vậy.

Sau khi Diệp Hi Ương rời đi, Giang Doãn Chính ngồi một lát rồi đứng phất dậy.

Tòa cao ốc ở một vị trí rất đẹp, từ trên hai mươi mấy tầng nhìn xuống dưới, hơn nửa thành phố như thu gọn trong tầm mắt. Mấy năm nay, kinh tế phát triển chóng mặt, dẫn đến môi trường ngày càng tệ, dường như bất cứ lúc nào không khí cũng u ám, ô nhiễm, cúi đầu nhìn xuống dưới, dòng xe cộ đông đúc người qua kẻ lại, bôn ba giữa chốn hồng trần, tất cả đều nhỏ bé mà vội vã.

Giang Doãn Chính lặng lẽ đứng trước cửa kính, không lâu sau thư ký gõ cửa bước vào trong tay cầm sổ ghi chép lịch công tác, nhắc nhở anh: “Tổng giám đốc, hai mươi phút nữa cuộc họp dự kiến sẽ bắt đầu. Tôi nay tạm thời không có kế hoạch nào, vừa rồi thư ký của ngài Chủ tịch gọi điện đến nhắn anh về nhà ăn cơm tối”.

Giang Doãn Chính vẫn đứng quay lưng lại, khẽ gật đầu, chẳng rõ anh có nghe không, dường như tâm trí anh vẫn chưa trở lại. Thư ký ngừng một lát rồi nói: “Mười giờ sáng mai sẽ diễn ra lễ cắt băng khánh thành cho tòa cao ốc mới, anh đích thân đến chứ? Nếu vậy e là sẽ không kịp cuộc hẹn lúc mười giờ bốn mươi phút với Thống đốc ngân hàng Trịnh”.

Góc phòng đặt một chậu cây cảnh lớn, ánh mặt trời chiếu vào, từng phiến lá xanh mướt lấp lánh trong ánh sáng rực rỡ.

Mùa hè năm nay vô cùng nóng nực, vậy mà đứng ở đây, Thư ký Trương cảm thấy hơi lạnh. Chẳng phải vì điều hòa đặt ngay giữa phòng mà chỉ là cô đợi quá lâu vẫn chẳng thấy Giang Doãn Chính có động tĩnh gì, dường như anh chẳng để tâm đến những lời cô nói. Thế nên, cô càng khẳng định Tổng giám đốc hiện giờ có vô vàn tâm sự, bất giác cô hoài nghi lúc này tự tiện vào phòng phải chăng là rất không thích hợp.

Thật ra Giang Doãn Chính chẳng phải người ngang ngược thô lỗ, thường ngày cũng hòa nhã, thân thiện với nhân viên dưới quyền. Cô theo anh đã nhiều năm, đã quen với tính khí cùng tác phong làm việc của anh từ lâu. Cũng chính vì lý do đó, cô càng dễ nhận ra những thay đổi vô cùng nhỏ nhặt của anh.

Hai năm nay, Giang Doãn Chính vẫn là Giang Doãn Chính, chỉ có điều cảm xúc vui buồn không để lộ ra ngoài. Thường ngày trong văn phòng, anh có một thói quen kỳ lạ - rất nhiều lần cô vào phòng đều trông thấy anh đứng bên cửa sổ, thân hình mảnh khảnh dong dong, mái tóc đen sau gáy, thi thoảng ngón tay kẹp điều thuốc nhưng vẫn thường quên hút, tạo thành một đoạn tàn thuốc dài.

Mấy lần đầu cô chưa hiểu chuyện, vẫn báo cáo một mạch công việc, dần dần cô phát hiện ra mỗi lần như vậy, lời mình nói đa phần đều không nhận được hồi đáp, thậm chí có vài lần, anh mất kiên nhẫn khoát tay cắt ngang cô, quay đầu lại trong mắt lộ vẻ không hài lòng.

Cô vốn là người tỉ mỉ, tinh tế, biết mình đã quấy rầy sếp, thế là từ sau lần đó, cô đặc biệt chú ý quan sát sắc mặt anh, cố gắng tránh xa những thời khắc kiêng kỵ ấy.

Nhưng hôm nay vì công việc bận rộn ngập đầu, nên cô mới phạm phải sai lầm này.

Trong lòng cảm thấy ân hận, liếc nhìn Giang Doãn Chính vẫn chẳng nói lời nào, Thư ký Trương dè dặt nói: “Giang Tổng, em ra ngoài trước”. Ra ngoài rồi cô mới thở phào, những đồng nghiệp khác đều đang bận rộn với việc của mình. Cô ngồi xuống, không kìm được lại suy đoán về vấn đề đã suy nghĩ trước đó không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần như thế Tổng giám đốc Giang đang suy nghĩ điều gì?

Về người nào đó? Hay là việc gì đó?

Mười phút sau, điện thoại nội bộ reo lên, cô lại bị gọi vào, Giang Doãn Chính ngồi sau chiếc bàn rộng lớn vẻ mặt bình thường, nói: “Cuộc hẹn với Thống đốc ngân hàng Trịnh lùi lại nửa tiếng đồng hồ, em sắp xếp nhé!”.

Cô đáp “Vâng” một tiếng rồi ra ngoài làm việc.

15. Chương 29 - 30

Chương 29: Luân hồi

Việc xem mắt của Lâm Nặc tiến hành một thời gian rồi cuộc cũng ngưng lại.

Thứ nhất là vì cô ngày càng chẳng còn hứng thú gì, thứ hai là chiếc điện thoại của cô bị mất trên đường đi xem mắt, kiểu dáng mới nhất lại bị kẻ trộm cuỗm mất, quả thực khiến người ta thấy đau lòng.

Thừa dịp này Lâm Nặc oán trách bà Lâm một hồi, khiến bà Lâm tự trách bản thân thực sự không nên sắp xếp lần xem mắt đó. Thế là, sự việc nóng bỏng trước đó dần lắng dịu xuống, Lâm Nặc cảm thấy, chỉ một chiếc điện thoại mà cuối cùng có thể đổi lại sự bình yên cho cô thật sự quá tốt.

Tuy thế cô vẫn vội vã đi trình báo cảnh sát, biết rõ cơ hội tìm lại được là rất mong manh nhưng ở Cục cảnh sát cô vẫn kính cẩn nhờ vả người bạn cũ của bố.

Đối phương đáp, khi nào có tin tức sẽ báo ngay với cô.

Về đến nhà, Hứa Diệu Thanh cũng nói: “Đừng ôm hy vọng, tranh thủ thời gian mua cái khác đi. Chỉ có điều là mất cả số điện thoại nữa, hơi phiền phức đấy!”.

Lâm Nặc chẳng nói gì, thật ra những người cô thường xuyên liên lạc, số điện thoại của họ cô đều nhớ hết nhưng cái cô xót xa nóng ruột cũng chẳng phải là chiếc điện thoại.

Nào ngờ mấy ngày sau thì nhận được thông báo, bạn thân của bố cô nói: “Các bác vừa bắt được một băng nhóm trộm cắp, phạm vi hoạt động chính là khu vực cháu bị mất điện thoại, tang vật thu được có kích thước như lời cháu nói, màu sắc vỏ ngoài cũng phù hợp, cháu đến nhận lại nhé!”.

Thật ra, cũng xem như là “vận may đến nhà” nên mới có thể tìm lại kịp thời trước khi tang vật được mang đi tiêu thụ.

Đến khi tới Cục cảnh sát, Lâm Nặc vừa nhìn đã nhận ra chiếc điện thoại mình mới sử dụng trong hai, ba tháng qua, cầm lên không nhận được lật qua lật lại xem xét, hết như bên trong thực sự có đồ vật quý giá.

Hứa Diệu Thanh đi cùng cô, trông thấy liền hỏi, “Sim điện thoại vẫn còn chứ?”, lại thấy Lâm Nặc cúi đầu chẳng nói gì, trầm mặc nhìn vào màn hình, dừng lại, không khỏi kinh ngạc nói, “Sao thế?”.

Lâm Nặc lắc đầu, vội vàng nhét điện thoại vào túi áo, làm một số thủ tục rồi hai người cùng bước ra khỏi Cục cảnh sát.

Tối hôm ấy, Lâm Nặc nửa mơ nửa tỉnh mò mẫm bên gối, chiếc điện thoại có vỏ bằng kim loại mát lạnh nắm chặt trong tay, thoáng chốc cơn ngái ngủ đã bị xua tan.

Cô mở to mắt, liếc nhìn màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt, bị mất vài ngày mà thân máy chẳng trầy xước chút nào, sim cũng còn, tất thấy đều giữ nguyên hiện trạng như lúc chưa bị đánh cắp.

Cô nằm nghiêng trên giường, ngón tay khẽ nhấn lên trên xem lại những tin nhắn còn lưu.

Thật ra bình thường cô luôn có thói quen xem xong tin nhắn là xóa luôn nhưng mà những tin nhắn này, lại được lưu trữ trong sim, vẫn chưa xóa bỏ.

Thực sự cô không đành lòng.

Biết rõ là hơi ngốc nghếch nhưng cô vẫn không nỡ xóa đi. Vì vậy, những thứ của hai năm trước vẫn được lưu giữ nguyên vẹn đến ngày hôm nay, dù cô đã đổi điện thoại rất nhiều lần.

Những tin nhắn ấy chỉ là những lời lẽ rất đối bình thường nhưng trong khoảnh khắc phát hiện điện thoại bị mất, chẳng hiểu vì sao trong lòng cô chợt thấy lạnh lẽo, mát mát, dường như từ nay về sau cô sẽ thực sự chẳng còn chút liên hệ gì với người ấy nữa.

Cô lập tức báo cảnh sát chỉ vì sự hoảng hốt trong tích tắc ấy cùng chút hy vọng nhỏ bé.

Thật ra, hành động này thực sự rất buồn cười, cho đến giờ Lâm Nặc mới cảm thấy dường như bản thân đã sớm sa vào một vòng xoay rối bời, cô cứ ngỡ rằng mình đang từ từ thoát ra nhưng thực sự không có cách gì thoát nổi.

Có lẽ cô vẫn chưa tìm thấy lối ra, mà có lẽ vốn dĩ đã chẳng hề có lối thoát.

Cô đang ở độ tuổi kết hôn, những “quả bom” thiếp đổ bay đến bất cứ lúc nào là chuyện thường tình. Lâm Nặc lại có một người bạn học sắp kết hôn, thiếp cưới tinh tế lạ thường, phía trên còn có ảnh của cô dâu chú rể. Lâm Nặc chẳng suy nghĩ điều gì nhưng người bên cạnh thì trầm trồ: “Bạn của cậu thật may mắn! Qua giới thiệu mới biết thì ra chú rể là nhà triệu phú”.

Thật ra Lâm Nặc và người bạn ấy không thân thiết gì cho lắm, sau khi tốt nghiệp cũng chỉ gặp mặt vài lần, đôi bên lưu số điện thoại của nhau nhưng chẳng bao giờ liên lạc cả.

Giờ thì cả cô cũng nhận được thiếp mời, có thể thấy lần này lễ cưới được tổ chức rất hoành tráng.

Hứa Tư Tư vẫn đang du học ở nước ngoài, Lý Mộng bận đi công tác không kịp về tham dự, Lâm Nặc cũng chẳng liên lạc với những bạn khác, đành một mình đi đến nhà hàng.

Đang là mùa hạ, ánh nắng chói chang, dường như đến cả mặt đất cũng phản chiếu ánh sáng, khí nóng bốc lên khiến người ta khó thở. Lâm Nặc lái xe vào bãi đỗ xe của nhà hàng, tìm chỗ dừng lại.

Chiếc xe là do ông Lâm tặng cô cách đây không lâu, nói là quà sinh nhật của con gái, chủ yếu là để thuận tiện cho việc đi làm của cô. Tuy Lâm Nặc đã lấy bằng lái xe từ sớm nhưng vẫn cần thận luyện tập vài ngày mới dám một mình lái xe ra đường.

Lúc này cô vừa xuống xe chợt sững người lại.

Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm không được sáng cho lắm nhưng cô vẫn có cảm giác thân thuộc, vừa nhìn liền nhận ra ngay, cô tiến về trước vài bước như để xác nhận lại.

Đó chính là xe của anh.

Xe của Giang Doãn Chính đỗ chéo phía đối diện, bởi lẽ có hai chiếc xe việt dã hai bên nên vừa rồi quay xe cô không để ý.

Lâm Nặc đứng ngay trước mũi xe, trong xe dĩ nhiên không có người, cô chợt nhớ đến dạo trước Giang Doãn Chính nói muốn đổi xe liền bị mình ngăn cản.

“Chẳng phải vẫn chạy tốt đó ư? Sao phải đổi chứ?”

“Xe chạy lâu rồi, anh muốn đổi chiếc mới”, anh lật tạp chí, nói ra vẻ đó là lẽ đương nhiên.

Cô “Hừ” một tiếng, “Đồ có mới nới cũ”.

Thật ra chỉ là thuận miệng nói chơi thôi nhưng Giang Doãn Chính lại ngẩng lên nhìn cô, khuôn mặt thanh tú, khóa mắt thấp thoáng ý cười.

Cô bị anh nhìn chăm chăm lấy làm kinh ngạc, hỏi: “Sao thế?”.

“Đâu có gì”, anh vuốt ve mái tóc cô rồi lại cúi đầu xem tạp chí, hờ hững nói: “Không đổi thì không đổi, nghe lời em”. Giờ nhớ lại, ngữ khí khi đó mang theo vẻ cứng chiều mà anh vô tình để lộ ra.

Lâm Nặc đứng một lúc rồi rút chiếc điện thoại ra, rốt cuộc cũng tìm thấy cái tên ấy, nhấn nút gọi đi.

Bên kia ồn ào náo nhiệt chẳng đợi cô lên tiếng, người đó đã nói, “Lâm Nặc”, giọng đầy kinh ngạc.

Có lẽ anh thực sự không ngờ cô lại gọi điện thoại cho mình, mà cô cũng không ngờ số điện thoại của mình vẫn còn lưu trong máy của anh.

“Trợ lý Từ, chào anh”, định thần lại, cô nói, “Tôi trông thấy xe của anh ấy rồi, các anh đang ở trong nhà hàng ư?”.

Trợ lý Từ nhìn Giang Doãn Chính đang hàn huyền cùng chú rể, ngấp ngừng trong chốc lát rồi anh bước sang một góc yên tĩnh, thấp giọng nói: “Đúng vậy, Giang Tổng đi dự tiệc cưới”, ngừng một lát, lại hỏi, “Còn cô? Giờ cô đang ở đâu?”.

Lâm Nặc mỉm cười, nhớ đến lời Giang Doãn Chính nói trước khi chia tay, anh nói sau này chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. Hai năm nay hai người thực sự không gặp lại nhau. Anh đã thực hiện đúng như lời mình nói.

Cô đáp: “Tôi đang ở bãi đỗ xe, sắp về rồi, nhìn thấy xe của anh ấy nên tôi chào hỏi một lát”, lại dặn dò, “Đừng nói với anh ấy là tôi gọi điện thoại nhé”.

Trợ lý Từ còn muốn nói thêm thì nghe thấy cô nói tạm biệt rồi gác máy.

Anh nhíu mày nhìn màn hình điện thoại tối sầm, trở lại bên cạnh Giang Doãn Chính.

Lâm Nặc lái xe ra, phóng lên dốc, ánh đèn xe sáng chói khiến cô không kịp chớp mắt lại.

Thời tiết nóng bức nhưng ngón tay cô lại lạnh toát. Nhà hàng mười tầng phía sau càng lúc càng lùi xa. Giang Doãn Chính đang ở trong đó, hai năm nay có lẽ họ chưa bao giờ gần nhau như bây giờ.

Cô nắm chặt lấy vô lăng hòa vào dòng xe đông đúc, đột nhiên nhớ đến anh, nỗi nhớ nhung mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào, dường như chỉ cần nhắm mắt lại là hình dáng anh lại hiện ra vô cùng rõ nét.

Có lẽ cô đã thực sự nhắm mắt, bởi vì đến khi sức tỉnh mới phát hiện ra có người đi bộ đang chạy ngay trước xe mình.

Thật ra là người đó vi phạm luật giao thông, cô hoảng hốt thả lỏng chân ga chưa kịp đạp phanh xe thì đã bẻ quặt vô lăng sang bên, chiếc xe từ làn đường chạy chậm ngoặt sang phía làn xe chạy nhanh.

Chuyển làn đường mà không có đèn báo, trong tích tắc cô đã linh cảm có chuyện không hay sẽ xảy đến, quả nhiên ngay sau đó là tiếng động rất mạnh, chiếc xe rung chuyển dữ dội, cô chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì cơ thể đã lao về phía trước theo quán tính, lục phủ ngũ tạng như lộn nhào.

Đây là vụ tai nạn xe liên hoàn, đến khi lực va chạm sau lưng biến mất thì đầu xe nặng nề đâm vào bên phải chiếc xe Jeep Bắc Kinh ngay trước mặt. Mọi việc xảy ra nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại như vừa trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Lâm Nặc cảm thấy cơn đau trên trán, tiếp đó là dòng máu ấm nóng chảy xuống mi mắt rồi đến sống mũi. Tiếng còi xe inh ỏi ngoài cửa sổ hòa vào nhau, dường như âm thanh ngày càng náo nhiệt, cô không kịp chớp mắt, mơ màng trông thấy tấm kính trước mặt xuất hiện những đường chằng chịt như mạng nhện.

Ngay sau đó có người đến mở cửa xe, cô gục trên vô lăng, nhìn thấy gương mặt xa lạ ấy rất căng thẳng, đầu óc cô càng lúc càng choáng váng, chặt vật đưa cho người đó điện thoại của mình. Sau đó cô nghe thấy tiếng anh ta bắt đầu gọi điện, chắc là để thông báo cho người nhà mình, lòng cô nhẹ nhõm, ngả nhào xuống, ngất đi.

Khi tỉnh lại, Lâm Nặc thấy tỉnh táo lạ thường, đưa mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, liền hiểu ngay ra mình đang ở trong bệnh viện.

Vị bác sĩ ngồi cạnh đang nói, giọng ôn hòa, dịu dàng: “... Không có gì đáng ngại cả, nghỉ ngơi một thời gian là khỏe lại”.

Cô mỉm cười với ông ấy, trán đau âm ỉ.

Bác sĩ gạt gù, cho tay vào túi rồi bước ra ngoài. Cô nhìn ra cửa, im lặng vài giây, lúc này mới phát hiện ra có điểm gì đó bất thường vội quay đầu lại.

Phòng đơn cô nằm rất rộng rãi, ngoài cửa sổ là ánh chiều tà nhuộm đỏ khắp không gian. Cô nhắm mắt dưới ánh nắng vàng cam, đến khi thực sự nhìn rõ, trái tim cô bỗng run rẩy.

Cô lại không phát hiện ra.

Vừa tỉnh lại, cô không biết rằng trong phòng có người ngồi.

Cô nhìn anh, anh khoác một chiếc áo gió đen sẫm màu ngồi trên sofa, cả người khuất trong bóng râm, ngón tay thon dài chống dưới cằm, không nhúc nhích đưa mắt nhìn thẳng vào cô.

Đôi mắt anh sâu thăm thẳm, như không đáy lại khiến cô nhớ đến buổi tối mấy năm trước, cũng trong phòng bệnh, anh cởi áo măng tô quay sang mỉm cười với cô. Ánh mắt anh sáng trong đến mức làm lu mờ cả ánh trăng.

Lâm Nặc khép hờ mắt, hóa ra những gì liên quan đến anh, cô chưa bao giờ quên.

Chương 30: Tai nạn xe

Trợ lý Từ làm xong các thủ tục nhập viện, mua một số thức ăn bên ngoài, đứng trước cửa phòng anh ngần ngừ trong giây lát, chẳng biết lúc này anh vào liệu có thích hợp không?

Vì là người liên lạc mới đây nhất lưu trong điện thoại nên tin tức Lâm Nặc gặp tai nạn được thông báo cho anh trước tiên.

Hồi tưởng lại, anh chưa bao giờ trông thấy Giang Doãn Chính như vậy.

Thế là điện thoại của một trợ lý như anh thì thoảng lại reo lên vì những chuyện này.

Giờ nghe thấy đối phương hỏi vậy, Trợ lý Từ biết rõ đã nhiều ngày rồi Giang Doãn Chính không liên lạc gì với cô ấy, đành nói: “Giang Tổng gần đây khá bận rộn, nếu có chuyện gì thì tôi có thể nhắn lại”, vừa trả lời, lòng không nhịn được than thở, thế này mà được xem là bạn gái sao?

“... Chẳng có gì quan trọng cả”, giọng trong điện thoại dừng lại rồi thờ ơ nói tiếp, “Chỉ là mấy ngày nay tôi bị bệnh nhập viện không mở máy, sợ anh ấy không liên lạc được với tôi thôi...”.

Trong lòng anh đã rõ mười mươi, hỏi thăm bệnh tình với giọng thân thiện: “Vâng được, tôi sẽ chuyển lời cho Giang Tổng”.

Thế nhưng, đến khi trên đường về nhà báo cáo lại cho Giang Doãn Chính việc này, anh ngồi băng ghế sau xem báo đầu không ngẩng lên, chỉ dặn dò: “Thay tôi mua bó hoa và hoa quả mang đến”.

Hai bên đường những tòa cao ốc chọc trời mọc san sát nhau, quang cảnh khu thương mại sầm uất ngoài cửa sổ, ánh chiều tà chậm chậm hắt xuống giữa tòa kiến trúc cao to xám xịt, lạnh lẽo.

Quả là, mỗi người một số phận, một duyên số chẳng ai giống nhau. Anh không ngờ, hóa ra còn có người có thể khiến Giang Doãn Chính nóng lòng đích thân chạy đến bệnh viện đến vậy.

Mà người con gái này, lúc trước khi ra đi, dáng vẻ rất bình thản, thậm chí còn âm thầm, lặng lẽ.

Rất cuộc Trợ lý Từ không bước vào, Lâm Nặc càng thấy như bị giày vò.

Cô nằm yên tại đó, ngay cả cổ cũng thấy cứng đờ, cuối cùng cô hỏi: “Em có thể xuất viện bây giờ không?”. Nhưng đợi rất lâu vẫn chẳng thấy trả lời.

Dường như Giang Doãn Chính đang suy nghĩ, chỉ nhìn cô, chẳng nói gì.

Cô nhắm nghiền mắt, trán quần băng trắng toát, khuôn mặt gầy rộc hằn đi, đường nét lại càng rõ rệt, da trắng ngà. Ánh chiều tà vàng cam hắt trên gương mặt trông nghiêng của cô nhuộm thành màu đỏ nhạt.

Cô không nghe thấy câu trả lời của anh liền chau mày lại, chữ “xuyên” nho nhỏ hiện lên giữa hai hàng lông mày. [Trong tiếng Trung chữ “xuyên” viết là: ... hình dạng như là khi chúng ta chau mày lại.]

“Cảm ơn anh”, cô thấp giọng nói, tay chậm chậm nắm chặt lại dưới tấm chăn, “Anh đi đi”. Lúc này, cô thực sự bối rối dù rằng trước đó cô đã nhớ anh biết bao nhưng giờ đây lại chẳng dám nhìn thẳng vào anh.

Giang Doãn Chính vẫn không lên tiếng, cô cũng chẳng quan tâm, ngồi dậy ấn chuông trên tường.

Đầu óc choáng váng, trán đau nhức dữ dội như muốn vỡ tung ra. Cô chau mày tựa vào tường, không thể đưa tay ra xoa cho đỡ đau, cũng chẳng biết liệu có phải là máu đang chảy ra.

Lúc này Giang Doãn Chính đứng phắt dậy, bước vài bước đến trước giường, cúi xuống nhìn cô, giọng trầm thấp, dường như mang theo vẻ giận dữ: “Nếu tay lái đã không vững thì sau này đừng lái xe nữa”.

Họ chia tay đã hai năm, đây là câu nói đầu tiên anh nói với cô, giống như đang chỉ trích cô. Lâm Nặc cảm thấy buồn cười, bắt gặp ánh mắt của anh liền nhìn sang một bên, rồi nói: “Biết rồi”.

Anh đi về phía cửa, trước khi rời đi còn hỏi: “Có cần báo cho bố mẹ em biết không?”.

“Không cần”, cô vội nói, “Chỉ là sây sát nhỏ thôi”.

Anh kéo cửa đi ra, vài phút sau Trợ lý Từ bước vào, cười nói với cô: “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà”. Ngoài cửa đã không thấy bóng dáng Giang Doãn Chính nữa.

Về đến nhà, bộ dạng của cô khiến Hứa Diệu Thanh giật mình kinh hãi. Trợ lý Từ tiễn cô đến tận cửa, Lâm Nặc do bị chấn động, lại mất máu nên vội vàng về phòng nằm nghỉ.

Nghỉ ngơi đúng hai ngày, mãi đến chạng vạng tối ngày thứ ba từ hôm xảy ra chuyện, tinh thần Lâm Nặc mới hồi phục lại bảy tám phần. Hứa Diệu Thanh nói thẳng: “Ngày thường cậu cứ ngồi lì trong văn phòng, thiếu vận động. Cậu xem thể lực của cậu yếu thế đấy!”.

Lâm Nặc nhìn dáng vẻ của mình trong gương, bĩu môi: “Cậu cũng thử khâu tám, chín mũi đi!”.

Lát sau, chuông điện thoại reo lên, Lâm Nặc tưởng bà Lâm gọi điện thoại bảo về nhà ăn cơm, may mà không phải nhưng cũng lại là người cô chẳng muốn gặp cho lắm.

Xe đã đỗ dưới khu chung cư, cô ngần ngừ một hồi, đành nói: “Đợi tôi xuống nhà”.

Trợ lý Từ đưa cô đến trước cửa cầu lạc bộ, cô ngước mắt nhìn cửa hiệu quen thuộc, lúc này mới cảm thấy không bình thường: “Anh mời tôi đến nơi này ăn cơm sao?”.

“Còn cả Giang Tổng nữa”.

Cô nắm chặt cửa xe, hoài nghi phải chăng đầu óc mình có vấn đề, trước đó sao lại tin tưởng vào lời nói dối đầy sơ hở này chứ.

Trợ lý Từ mời cô dùng cơm sao lại lái xe của Giang Doãn Chính chứ?

“Em muốn về”, cô nói. Quản lý cầu lạc bộ đích thân ra đón, ông vẫn còn nhớ cô, khẽ mỉm cười nói: “Cô Lâm, lâu rồi không gặp. Để tôi dẫn cô vào. Giang Tổng đang chờ cô”.

Thật ra từ sau khi rời xa Giang Doãn Chính, Lâm Nặc chẳng còn tham gia những buổi tiệc tùng thế này, chỉ như bao nhân viên bình thường sống cuộc sống đơn giản ngày làm tám tiếng.

Miếng gạc trên trán vẫn chưa tháo bỏ, để không ảnh hưởng đến vết thương, mái của cô không thể không chải sang một bên, vì thế nên cô cúi đầu đi thật nhanh, vậy mà phục vụ vẫn nhận ra cô.

Giang Doãn Chính đang ngồi ở phòng cuối dãy hành lang, khi cửa được đẩy ra, anh quay người lại. Cơn gió mát lành thổi từ cửa sổ vào mang theo hương hoa cỏ thơm ngát.

Anh đập tắt thuốc bước lại, thân hình cao ráo mảnh khảnh bao trùm xuống, ánh sáng lấp lánh trong mắt anh.

Lâm Nặc thấy lòng xao xuyến, vờ như kinh ngạc, vội vàng quay đầu đi vừa kịp né tránh bàn tay anh chìa ra. Ngón tay anh ấm áp lướt nhẹ trên trán cô. Kỳ thực anh không chạm vào vết thương nhưng dường như lại chạm vào nỗi đau xuyên suốt cả cơ thể cô.

Cô hỏi: “Vì sao lại tìm em?”.

Giang Doãn Chính nheo mắt, khẽ nhíu mày. Trước đây rất hiếm khi cô trông thấy dáng vẻ này của anh, chỉ khi thực sự gặp phải vấn đề nan giải anh mới trở nên như vậy, lặng lẽ trầm ngâm, cả ánh mắt cũng sâu thẳm hết như đầm nước sâu không đáy.

Anh nói, “Anh hối hận rồi”, giọng châm biếm, “Anh rất ít khi hối hận, nhưng giờ thì anh thực sự cảm thấy lúc đầu vốn dĩ anh không nên để em ra đi”.

Giọng anh trong trẻo, cô chợt thấy mình như đang trong giấc mộng, cơ thể đã phản ứng lại, con tim bỗng nhiên đập mạnh, chạm vào lồng ngực đau âm ỉ.

Hồi sau, cô nghe thấy giọng mình thốt lên, kèm theo nụ cười: “Anh đang đùa à?”.

Giang Doãn Chính trầm giọng: “Anh nói nghiêm túc”.

Cô cup mắt xuống không nhìn anh, vẫn cười: “Chẳng giống phong cách của anh chút nào”.

Thực sự không giống, bởi lẽ cô chưa từng thấy anh nói như thế với bất kỳ ai hay sự việc nào.

“Em chóng mặt, ăn không vào, đi trước nhé”, nói xong cô xoay người bỏ đi, chỉ sợ chậm thêm một bước nữa thì cả bức rào cản yếu ớt này cũng sụp đổ luôn.

Chỉ một giây sau, cổ tay cô bị nắm chặt lấy.

Cô quay đầu lại thấy mắt anh thoáng hiện lên vẻ giận dữ nhưng giọng điệu vẫn rất kiềm chế, trầm thấp dịu dàng lặp lại lần nữa: “Anh nghiêm túc mà!”.

Cô nhìn khóe môi anh, trong phút chốc thấy mình như bị mê hoặc, rồi cô lắc đầu nói, “Anh đừng như vậy”, vẫn là giọng điệu điềm tĩnh đến mức như thể cô coi anh là kẻ kiếm chuyện vô cớ.

Lúc này, Giang Doãn Chính thực sự nổi giận, thấy cô bình tĩnh đến mức hờ hững, tay càng nắm chặt hơn, khẽ dùng sức, kéo cả người cô về phía trước rồi vươn bàn tay kia ra vuốt ve gò má cô.

Cô bị anh giữ chặt, chẳng thể né tránh được, đành để mặc tay anh chậm rãi di chuyển lên trên cuối cùng phủ lên miếng gạc băng vết thương.

Anh khẽ nheo mắt, nhếch mép cười lạnh, hỏi cô: “Còn đau không? Lẽ nào em thực sự không nhớ trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì ư?”.

Cô hỏi lại: “Gì cơ?”. Cô chỉ cảm thấy anh hỏi kỳ quặc nhưng thực sự có đoạn trí nhớ mơ hồ lướt qua đầu cô, chỉ trong thoáng chốc, chẳng thể nắm bắt được.

Có lẽ, thực sự cô chẳng nhớ gì, đến cả chuyện bị khâu chín mũi cũng là do Trợ lý Từ nói lại.

Giang Doãn Chính nhìn cô, dáng vẻ ngây ngô hoàn toàn không giống đang giả vờ, sắc mặt anh sa sầm, lạnh băng.

Cơ thể anh áp sát cô, anh nói: “Em đã gọi tên anh. Lúc điều trị vết thương, em nắm lấy tay anh và gọi tên anh”.

Trên chiếc giường bệnh trắng toát, khi ấy cô nằm đó, mái tóc đen rối bời xõa trên gối, trán đầy máu, chảy xuống cả mặt, mọi thứ đều hỗn loạn. Anh chạy vội vào bệnh viện vừa lúc bác sĩ đang cầm máu. Có lẽ động tác ấy đã kích thích Lâm Nặc, cô ngồi bật dậy nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh bởi lẽ đôi mắt chỉ khẽ hé mở, hàng mi dày không khỏi run rẩy, ánh mắt đờ đẫn.

Cô khẽ rên, anh cúi người xuống mới nghe rõ tiếng kêu trong đau đớn của cô.

Vốn dĩ chưa hỏi bác sĩ anh đã nắm chặt lấy tay cô, đúng lúc đó, dường như cô có linh cảm khẽ mở mắt nhìn anh, chỉ trong tích tắc, liền nhắm ngay mắt lại.

Anh hoài nghi có lẽ cô vốn dĩ chẳng biết người ở cạnh mình là ai.

Rồi khi sát trùng vết thương, cô chụp lấy bàn tay anh theo bản năng, mạnh đến kinh người đủ hiểu rằng cô đau đớn đến mức nào. Anh nhíu mày thấy khóe môi cô khẽ hé mở, giọng rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe rõ.

Thật ra, giống như cô đang lảo đảo trong vô thức: “Doãn Chính... đau quá...”.

Kỳ lạ là khoảnh khắc ấy, anh như ném trải nỗi đau giằng xé, cảm giác như chính anh đang chịu đau.

Vậy mà giờ đây, cô lại chẳng nhớ gì!

Dường như tất cả đều xóa sạch, hết như họ thực sự trở thành người xa lạ từ giây phút ấy.

Đáy mắt Giang Doãn Chính lấp lánh, Lâm Nặc lặng lẽ vẫy vùng trong tay anh. Có lẽ không ai hiểu được việc từ chối anh khó đến thế nào, cũng chẳng ai biết được rằng cô thực sự động lòng. Hai năm rồi trái tim cô lại lần nữa xao xuyến.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi nhưng vai lại bị Giang Doãn Chính ra sức nắm chặt, bên tai đầy hơi thở của anh, “Anh không tin em đã quên anh”.

Anh nói một cách đầy tự tin, tự tin đến đáng ghét, cô cũng sờ gật đầu. Cô quen với kiểu cách này của anh, cũng hiếm khi che giấu mình trước anh, gần như đã trở thành một thói quen.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng đượm vẻ bất đắc dĩ cùng sự mờ mịt: “Thế thì sao nào? Em luôn mong chờ hôn nhân nhưng đó lại là điều anh chưa bao giờ tin tưởng. Giờ thì quan niệm của em vẫn chẳng đổi, vậy còn anh?”.

16. Chương 31 - 32

Chương 31: Con đường khác nhau

Đáy mắt Giang Doãn Chính chợt lóe sáng rồi lại u ám, mãi đến hôm nay anh mới hiểu, vì sao năm xưa Lâm Nặc lại kiên quyết rời xa mình.

Khi ấy Lâm Nặc lại nghĩ, trên thế gian này có bao nhiêu người đàn ông không muốn kết hôn và bao nhiêu người phụ nữ muốn có được sự yên ổn? Hai kiểu người này mà ở bên nhau, chỉ có tình yêu thôi vẫn mãi chẳng đủ, cuối cùng cũng sẽ phải có một người nhượng bộ hoặc có lẽ, sớm muộn gì cũng chia tay nhau.

Lợi dụng phút né tránh ngắn ngủi của Giang Doãn Chính, cuối cùng cô cũng vùng thoát khỏi anh.

Trước mặt là dãy hành lang dài mang dáng dấp cổ xưa, bước chân cô chưa bao giờ nhanh đến vậy. Đây là tòa kiến trúc cổ của thế kỷ trước, dù đã oằn mình trước mưa gió của thời gian nhưng đến tận bây giờ vẫn mang đậm nét cổ kính trang nhã như xưa, chỉ là chẳng có ai nhớ trước đây ai đã từng sống ở đây, họ xảy ra chuyện gì, về phồn hoa náo nhiệt với gót hồng bóng vờn nơi đây cuối cùng còn bị thay thế huống chi là một cuộc tình.

Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi, cô ngẫm nghĩ, ngồi trong taxi, thông báo địa điểm chẳng tìm kiếm bóng dáng Giang Doãn Chính. Bởi lẽ, cô biết rằng, anh sẽ chẳng chạy đuổi theo mình hết như năm ấy hai người chia tay nhau, cá tính cao ngạo của anh còn vượt xa cô.

Cô ở bên anh năm cô hai mươi ba tuổi, khoảng thời gian tuy chỉ vỏn vẹn một năm nhưng rất cuộc cô cũng hiểu được thế nào là hạnh phúc.

Khi còn hẹn hò yêu đương cùng Từ Chỉ An, cô cũng cảm thấy vui vẻ, đó là niềm vui khi cô nỗ lực theo đuổi, đến khi bị anh đối xử lạnh nhạt cũng cảm thấy ngọt tự kẻo mạch nha.

Ngẫm ra cô cũng thực sự dũng cảm, lúc đầu ở bên nhau, cô bắt chấp tất cả, ra sức nắm bắt, chỉ muốn mãi gần nhau vì vậy mới chạm vào vài điều cấm kỵ, những cấm kỵ đặc thù, riêng tư của một chàng thanh niên cao ngạo.

Thế nhưng Giang Doãn Chính thì khác.

Ở bên anh, cô gần như thoát khỏi vai trò người theo đuổi, một sự thoải mái nhẹ nhõm xưa nay chưa từng có. Anh đưa cô đi ăn cơm, dẫn cô đi đánh golf, dắt cô tham dự những buổi tiệc riêng tư cùng bạn bè anh, tất cả mọi việc đều sắp xếp thỏa đáng. Cô gần như không cần phải suy nghĩ hay làm bất cứ điều gì cũng cảm nhận được cảm giác được người khác chiều chuộng. Những khi anh trò chuyện cùng cô, nụ cười tuy không rạng rỡ như dòng nước ấm áp của mùa xuân làm xao động lòng người.

Khoảng thời gian đó mối quan hệ của hai người thực sự khá tốt, chỉ ít trong mắt người ngoài thực sự là vậy.

Cô rất hòa đồng cùng nhóm bạn thân của Giang Doãn Chính. Trình Tử Phi luôn cười mà như không cười ngắm nhìn cô, bông đùa, “Lâm Nặc, em thật cừ!”, còn những cô bạn gái ngồi cạnh anh ta miệt mài thay đổi.

Thật ra đó là câu nói mang ám hiệu, mỗi lần Giang Doãn Chính nghe thấy thì cả nhú mảy cũng chẳng buồn, còn Lâm Nặc chỉ vờ ngốc nghếch.

Không hỏi quá khứ của anh, chỉ nhìn vào tương lai. Đạo ấy, cô có suy nghĩ đó, vả lại, cô ngỡ rằng mình không đủ thông minh cùng chín chắn.

Thế nhưng sau này cô mới biết, hóa ra cả tương lai cũng chẳng có.

Đó là một lần rất đổi tình cờ cô biết rằng Giang Doãn Chính không muốn kết hôn, không tìm được cô gái hỏi anh nguyên do, mà khi đó anh vừa từ công ty về nhà, giọng rất mệt mỏi, trả lời qua loa dăm ba câu liền gác máy ngủ thiếp đi, anh ngỡ rằng cô chỉ đơn giản tò mò, hoàn toàn không màng để tâm.

Mà lúc đầu thực sự Lâm Nặc không để ý, cảm thấy mình vẫn còn trẻ, chuyện kết hôn còn quá xa vời, cứ tiếp tục quen nhau, mỗi ngày trôi qua đều là những tháng ngày yêu đương mãnh liệt, chưa bao giờ họ xảy ra bất hòa.

Nhưng sau này chẳng rõ thế nào nữa, rốt cuộc cô vẫn không tìm lòng được hỏi lại lần nữa.

Khi ấy hai người vừa bước ra từ nhà hàng, thành phố C đã vào tiết cuối thu, đèn đuốc rực sáng, ngồi trong xe, không khí ấm áp vui vẻ.

Khi đó cô hơi buồn ngủ nhưng vẫn gắng gượng trò chuyện, loay quanh một vòng rồi cũng vào chủ đề, cô thuận đà hỏi: “Lần trước anh vẫn chưa trả lời em, vì sao anh không muốn kết hôn?”. Cô ngẫm nghĩ rồi vờ như băng quơ hỏi: “Hay là nói cách khác, đàn ông các anh đều theo chủ nghĩa độc thân sao?”.

Giang Doãn Chính lái xe chậm rãi, hai bên không ngừng có xe vượt lên trên. Ánh đèn đuôi sáng đỏ trước mặt ngày càng xa dần. Giọng cô bình thản nhưng anh vẫn nghiêng đầu nhìn cô, ẩn ý trong đôi mắt cô dưới màn đêm không rõ ràng. Cô chột dạ, bản thân đã cố ý làm ra vẻ thờ ơ lại dễ dàng bị anh nhìn thấu.

Anh nhìn cô nói: “Anh không tin vào hôn nhân”.

Giọng điệu thực sự thờ ơ hờ hững, như thể tùy tiện ném một trái lựu đạn, biểu cảm trên gương mặt thanh tú của anh thật khó diễn đạt.

Lòng cô chùng xuống, một cảm giác mơ hồ chợt lóe lên nhưng chẳng thể nắm bắt được, chỉ cảm thấy biểu cảm của anh bình tĩnh đến mức hững hờ.

Đột nhiên chẳng nói lời nào.

Cô cứ ngỡ rằng anh cũng như bao người đàn ông khác, tạm thời không thích sự trói buộc, có thể là chưa muốn sớm đảm đương trách nhiệm về gia đình, chưa bao giờ nghĩ đến phải hoàn toàn tin tưởng hôn nhân. Đường như mối quan hệ ổn định trong mắt anh là chuyện vô cùng nực cười thậm chí nhảm nhí.

Hứa Tư Tư nghe kể liền hỏi: “Cậu không có ý định làm rõ xem vì sao anh ấy lại suy nghĩ như thế sao?”. Làm sao lại không chứ? Cô tò mò muốn biết nguyên do hơn bất kỳ ai hết. Về sau, vài lần dạo quanh chủ đề này, rốt cuộc Giang Doãn Chính cũng nhận ra hoặc cũng có lẽ anh đã phát giác ra từ lâu chỉ là chôn giấu trong lòng không nói ra thôi.

Anh nhìn cô, hỏi nhạt: “Em rất để tâm chuyện này ư?”.

Cô gật đầu, lại lắc đầu, không khỏi cười nói: “Em cũng chẳng muốn tảo hôn. Em vẫn còn trẻ, cứ cho là anh muốn cưới, em cũng chưa muốn đâu!”. Có lẽ vì cô nói quá thành thực thoải mái, Giang Doãn Chính nghiêng người đặt nụ hôn lên trán cô, nói: “Vậy thì đừng suy nghĩ nhiều nữa”. Anh vẫn coi cô như đứa trẻ tò mò.

Đến giờ cô mới nhận ra rằng anh thực sự không muốn nhắc đến, nếu cứ tiếp tục dây dưa mãi chỉ e rằng càng thêm nhảm chán. Ban đầu khi nghe anh nói không tin tưởng hôn nhân trong lòng cô dấy lên suy nghĩ mơ hồ nào đó.

Hóa ra cô và anh rốt cuộc vẫn là hai người đi trên hai con đường.

Vậy mà hai người vẫn cứ tiếp tục, nhất mực lưu luyến sự ấm áp và chiều chuộng, những tưởng thời gian vẫn còn dài, ngày đầu ngày qua ngày hai người càng lún càng sâu.

Mãi đến một ngày, hai người dự xong buổi tiệc cưới, trên đường về lòng cô ngập tràn nỗi niềm tâm sự, than thở; “Hôn lễ này quả thực là mơ ước của biết bao cô gái, cô dâu trông thật hạnh phúc”, giọng cô có phần ngưỡng mộ.

Giang Doãn Chính chẳng đáp, hồi sau mới nói: “Hình thức thôi mà, chẳng thực sự đảm bảo được điều gì”. “Những vẫn là hợp lý”, cô hơi bất mãn, cãi lại anh.

Anh nhướn mày, bình tĩnh nói: “Chuyện gì cũng có thể thay đổi, tình cảm cũng chẳng phải ngoại lệ. Không có mối quan hệ nào thực sự bền vững, thế nên hôn nhân đôi lúc chỉ là kiểu hình thức hữu danh vô thực mà thôi”.

Giọng cô đầy sự bất mãn, trái tim từng chút một lạnh dần, lạnh dần, hồi sau mới hỏi một câu: “Vậy thì, nếu người anh yêu cứ nhất mực theo đuổi những thứ hình thức đó thì sao?”.

Anh ngẫm nghĩ, dường như chẳng hề cố ý nhắm vào cô, chỉ cô cùng khách quan nói: “Nếu như không thống nhất được với nhau thì anh sẽ để cô ấy ra đi”.

Giọng anh như vọng lại từ một nơi rất xa nào đó, bình tĩnh là thế nhưng từng từ đều nặng tựa ngàn cân. Cô ngồi trong khoang xe với hệ thống sưởi ấm đầy đủ, thoáng chốc tay chân lạnh toát.

Hóa ra có một số quan điểm như rễ sâu gốc vững, dầu người khác có cố gắng lay chuyển đến đâu cũng chẳng thể thay đổi được.

Thế nhưng việc đã đến nước này, cô muốn ra đi cũng lực bất tòng tâm. Kể từ sau lần đó, từng hành động của Giang Doãn Chính, khuôn mặt với bao niềm vui nỗi buồn, dáng vẻ hút thuốc, tư thế nằm ngủ của anh, tất cả đều trở thành điều hết sức mâu thuẫn khiến cô muốn nhìn mà chẳng dám.

Lúc này cô mới phát hiện, việc tự an ủi cùng sự đắm đuối chẳng qua chỉ là giải pháp tình thế mà thôi, trước sau vẫn khó tránh khỏi chia tay.

Mãi đến một ngày, đến giờ Lâm Nặc vẫn nhớ, hôm đó là chủ nhật, trời nắng đẹp, hàng cây hai bên đường thẳng tắp, tán lá xanh biếc như vừa được rửa sạch, ánh lên tia sáng xanh mượt.

Cô dậy sớm mở cửa bước vào căn hộ của Giang Doãn Chính, anh vẫn chưa thức dậy. Thường ngày, rất hiếm khi anh ngủ đến giờ này, chắc là anh rất mệt. Thế là, cô xắn tay áo lặng lẽ xuống bếp nấu bữa sáng.

Chỉ vì cao hứng nhất thời, hoặc có lẽ là mọi thứ đều có diễm báo từ trước, lúc cắt miếng bánh mì cô đã cứa vào ngón tay mình.

Lưỡi dao sắc nhọn, tuy thao tác không nhanh nhẹn, dứt khoát nhưng vẫn cứa một đường khắc sâu, máu tuôn ra, chảy như suối, anh nghe thấy tiếng kêu thất thanh vọng ra từ bếp vội chạy ra, đến cả dây áo ngủ cũng chẳng kịp buộc.

Cô nhìn đôi mắt sâu đen long lanh của anh, chợt cảm thấy đau xót khó tả nhưng cô hiểu rõ chẳng phải vì vết thương ấy.

Giang Doãn Chính tìm thấy hộp thuốc, kéo chặt tay cô, khuôn mặt khê cúi xuống ấy chẳng có vẻ gì là ngại ngùng cả, anh hỏi: “Sao lại bất cẩn thế chứ?”.

Cô lại nói: “Chúng mình chia tay nhau đi”.

Đột ngột như vậy, Giang Doãn Chính thực sự giật mình, máu thấm dần trên miếng gạc, anh khê nhú mày nhìn cô.

Cô lại nhìn anh lần nữa, bình tĩnh đến cả bản thân cũng ngạc nhiên nhưng câu nói này trần trụi không ngừng trong lòng cô giờ đây chợt thốt lên lời, nơi nào đó trong cô đang từ từ rạn nứt.

Cuối cùng, anh đành cho cô thời gian suy nghĩ nhưng thái độ kiên quyết của cô, đến phút cuối cùng anh vẫn buông tay để cô ra đi.

Về lý do chia tay, anh chẳng hỏi một câu. Cô muốn ra đi, anh để cô đi. Bởi lẽ anh là người cao ngạo, tuy rằng cả hai ở bên nhau rất vui và thoải mái nhưng anh vẫn cho rằng cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, anh cho rằng vắng bóng cô, cuộc sống của anh sẽ chẳng hề thay đổi. Huống hồ, trước cô e rằng chẳng có ai dám chủ động nói lời chia tay với anh.

Hứa Tư Tư, người duy nhất biết ngọn nguồn sự việc nói; “Không chung đường đi, không cùng suy nghĩ”.

Thật vậy, thứ cô muốn có anh vốn không thể cho cô.

Trợ lý Từ vừa cầm suất cơm hộp mà câu lạc bộ chuẩn bị cho thì trông thấy Lâm Nặc vội vàng chạy ra, đón xe vội vã rồi đi chẳng chào hỏi anh câu nào. Anh không kịp ngăn cô lại, lòng hiểu được đại khái cuộc nói chuyện của họ đã đổ vỡ. Quả nhiên, không lâu sau Giang Doãn Chính cũng chạy ra từ hành lang, chẳng nói lời nào.

Anh liền chạy theo, cả hai ngồi vào xe, bầu không khí căng thẳng, anh lẳng lặng nhìn sắc mặt nặng nề của Giang Doãn Chính.

Anh biết lúc này im lặng là tốt nhất nên vội vàng khởi động xe, chạy ngay vào tuyến đường chính.

Thật ra, vì cuộc hẹn này mà tất cả những kế hoạch sau buổi chiều đều bị hủy bỏ, nào ngờ lại như thế này. Lúc này, chạy trong dòng xe tấp nập không chủ đích, Giang Doãn Chính đưa mắt nhìn phong cảnh lướt đi ngoài cửa sổ, chẳng nói lời nào, hóa ra Lâm Nặc cũng biết nói dối anh.

Cũng có thể vì lúc đó anh không nhận ra, không hề nghĩ rằng cô lừa anh.

“... Em vẫn còn trẻ... vẫn chưa muốn kết hôn.”

Anh còn nhớ sắc mặt của cô khi nói câu nói này. Đôi mắt to tròn vừa đen vừa sáng, mũi khẽ chun lại, hết sức trong sáng như đang kể chuyện có thực nhất trên thế gian này. Sau đó, anh hoàn toàn tin cô.

Chỉ vì xưa nay cô rất thành thực, buồn vui đều có thể nhìn thấu tựa như năm xưa chia tay với Từ Chí An, đáng vẻ buồn bực, không vui, chán chường cơ hồ đều bị nhìn ra.

Cá tính cô thật thà, bởi lẽ trước mặt anh cô chưa bao giờ nói dối, có lẽ đó là lời nói dối duy nhất và lớn nhất trong đời cô.

Hóa ra cô vẫn là người con gái truyền thống. Hôn nhân đối với cô mà nói mãi là đích đến cuối cùng.

Thế nên khi cô đề nghị chia tay, tuy rằng anh rất kinh ngạc nhưng chưa bao giờ suy nghĩ về việc này.

Từ những tháng ngày quen biết đến hẹn hò, anh cảm thấy mình đối xử với cô rất tốt, đến cả đám bạn của anh vẫn thường trêu chọc anh: “Sao lại bị một cô bé dốt mũi thế kia?”. Khi ấy anh thực sự tức giận, tựa như bị sỉ nhục, chỉ vì xưa nay chưa bao giờ đối xử tệ với cô cả, thậm chí còn tỉ mỉ chu đáo hơn bất kỳ người nào.

Anh đối xử tốt với cô như vậy nhưng cô lại là người phụ nữ duy nhất chủ động yêu cầu chia tay với anh.

Xưa nay anh làm việc chỉ nhìn vào kết quả, đến nước này, bất kỳ lý do gì cũng là thừa thãi, huống hồ anh thực sự không muốn nghe, không kìm nén được sự tức giận nên anh nói: “Nếu như em thực sự đã quyết định thì sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa!”. Ngữ khí điềm đạm đến lạ thường, thật ra đây vốn chẳng phải tác phong của anh, trước đây anh cũng chưa từng nói lời tuyệt tình thế này bao giờ.

Xe chạy được một đoạn, Giang Doãn Chính mới hoàn hồn, xung quanh là cảnh sắc ven sông quen thuộc, ánh hoàng hôn từ từ chìm xuống giữa những ngọn núi màu chàm phía xa, sắp sửa tan biến chẳng trông thấy gì. Căn hộ của anh ngay phía trước không xa.

Đột nhiên anh bật cười: “Về nhà giờ này sao? Tôi còn chưa ăn cơm tối mà!”.

Trợ lý Từ thầm thở phào, những khi tâm tình của sếp u ám đều rất khó chiều, cuối cùng Giang Doãn Chính cũng mở miệng trò chuyện, vả lại giọng điệu dịu dàng thực là hiếm thấy.

Giang Doãn Chính tiếp lời: “Kiếm chỗ nào đó, chúng ta gọi gì đó ăn”.

Hai người đi ăn buffet.

Thật ra ngoài công việc, họ còn là bạn bè, những lúc không có người ngoài họ trò chuyện với nhau chẳng câu nệ kiểu cách.

Trợ lý Từ thấy đói liền đi lấy thức ăn, ngồi xuống mới nhận ra Giang Doãn Chính gần như chẳng có hứng ăn thậm chí là chẳng ăn chút nào.

Chọn chỗ ngồi ngay khu vực hút thuốc, Giang Doãn Chính châm thuốc, đột nhiên hỏi: “Dạo này cậu và bạn gái hẹn hò thế nào rồi?”.

Trợ lý Từ giật mình, gật gù: “Cũng bình thường, tuần sau có thể từ quê lên đây, ở lại chơi một thời gian”.

Giang Doãn Chính mỉm cười, dường như đột nhiên thấy phấn khởi: “Hai người cũng quen nhau khá lâu rồi nhỉ? Có dự tính khi nào đám cưới không?”.

Trợ lý Từ cũng cười theo, “Tôi thì muốn hai năm nữa cơ những gia đình cứ giục mãi, cô ấy cũng nôn nóng quá rồi. Con gái mà, lo lắng nhiều thứ lắm! Thế nên đành thuận theo ý cô ấy vậy, tôi tính đầu năm sau tổ chức”, ăn thêm một miếng anh lại nói: “Đến khi đó chắc tôi phải xin nghỉ phép về quê một chuyến”.

“Không thành vấn đề”, Giang Doãn Chính lãnh đạm đáp, chẳng nói thêm gì nữa, chỉ nghiêng đầu hút thuốc. Chỗ ngồi của họ ngay cửa sổ, tường kính trong suốt, trên trần nhà hàng là vô vàn những chiếc đèn nhỏ thẳng tắp, ánh đèn lấp lánh như hàng ngàn vì sao trên trời.

Cách một con đường có thể trông thấy nước sông gợn sóng lặn tẩn. Giang Doãn Chính thần thờ nhìn ra bên ngoài, mãi đến khi điều thuốc sắp cháy hết, anh mới quay lại, dừng dừng nói: “Chuyện xe cộ, cậu giúp cô ấy đi”.

Tuy rằng anh nói chẳng có đầu đuôi nhưng trợ lý Từ vẫn nhanh chóng lĩnh hội, gật đầu: “Tôi biết rồi. Công ty bảo hiểm và tiệm sửa xe tôi sẽ theo sát”.

Chương 32: Lý trí và tình cảm

Một thời gian sau, vết thương trên trán của Lâm Nặc đã có thể cắt chỉ.

Bởi lẽ trước kia chưa có kinh nghiệm trong việc này, trước khi bác sĩ bắt tay vào thực hiện, cô hơi sợ, cứ hỏi: “Có đau không ạ?”, đáng vẻ đến tội nghiệp hết như đứa trẻ nhỏ.

Vị bác sĩ trẻ tuổi bị cô hỏi đến phát mệt, mắt kiên nhẫn, tháo khẩu trang trưng mắt nhìn cô, thao tác càng nhanh hơn.

Thật ra, cũng chẳng đau đến gì nhiều, cô chưa kịp phản ứng thì bác sĩ đã làm xong, chỉ còn lại một vết sẹo không dài không ngắn nằm trên góc trán, miệng vết thương màu hồng nhạt.

Hứa Diệu Thanh tặng cô lọ kem dưỡng da chống sẹo, dặn: “Sáng tối một lần, kiên trì sử dụng”.

Lâm Nặc cười khúc khích đón lấy, lại lấy tay vuốt lại mái, ngắm nhìn mình trong gương một hồi, nói: “Năm nay mốt tóc bob à? Nhất định hôm nào mình cũng đi cắt, che vết sẹo đi là chẳng nhìn thấy gì nữa”.

Vài ngày sau, cô thực sự đã đi cắt tóc.

Thật ra chỉ là phần khích nhất thời, nhân lúc nghỉ trưa cô đón xe đến tiệm cắt tóc thường xuyên lui tới. Ngồi trong xe, cô nhìn bác tài thuần thục gạt cần số vừa cười vừa nói vui vẻ, lúc này, cô mới cảm nhận sâu sắc rằng có lẽ bố tặng cho mình chiếc xe quả là “phí của trời”. Giờ phút này, chiếc xe của Mỹ nổi tiếng an toàn đó đang nằm trong gara, ngày thơ chịu đựng sự “cải tạo” lớn lao.

Cửa tiệm rất đông khách, tầng một có vài vị khách nữ ngồi uốn tóc từ lâu, hàng ghế mát xa cũng có vài người đang nằm. Giữa tiệm là cầu thang pha lê xoắn ốc uốn lượn, ban ngày vẫn ánh lên những tia sáng xanh nhàn nhạt. Lâm Nặc bước lên lầu tìm người thợ cắt tóc quen, vừa lên đến tầng hai cô không khỏi giật mình.

Lúc này vị khách ngồi sát ngay cầu thang lướt nhìn sang từ gương, ánh mắt hai người gặp nhau, Lâm Nặc khẽ ngậm ngừ, đối phương đã quay đầu lại.

Đường như muốn xác nhận, vì vậy không màng đến chuyện trên tóc vẫn còn bọt xà phòng, nhìn gương mặt trẻ tuổi trong giây lát, bà do dự hỏi: “Cháu là... Lâm Nặc?”.

Thật ra Lâm Nặc cảm thấy đối phương quen quen, lúc này nghe thấy bà gọi tên mình, trí nhớ như thực sự phục hồi từng chút nhưng vẫn chẳng thể tin được hoặc có lẽ chẳng dám tin, bởi lẽ gương mặt xa lạ thực sự khác trong quá khứ.

Nhưng rồi cô vẫn mỉm cười đáp: “Vâng ạ, cô Từ, lâu rồi không gặp cô”.

Thật sự quá lâu rồi.

Lần đó trong bệnh viện, gian phòng bệnh nhỏ hẹp tồi tàn, kệ tủ đầu giường tróc sơn loang lổ còn cả khuôn mặt trung niên đầy vẻ già nua khắc khổ đó.

Bởi lẽ thời gian đã quá lâu, cũng bởi chỉ gặp nhau một lần, Lâm Nặc gần như đã quên mất.

Nhân viên phụ trách việc tiếp khách tay bưng cốc nước đơn đả bước đến nhưng cô vẫn đang chìm trong sự kinh ngạc, thực sự chẳng ngờ rằng cô lại gặp mẹ Từ Chỉ An tại nơi này.

Hình ảnh người phụ nữ trước mặt chẳng khác biệt gì nhiều trong ký ức của cô, trải qua khoảng thời gian hơn hai năm, những nếp nhăn trên gương mặt đã giảm đi hơn một nửa.

Cuối cùng, bà Từ gật đầu với cô, khẽ mỉm cười, lúc này cô mới phát hiện ra chỉ ít vẫn còn có thứ chưa thay đổi.

Nụ cười ấy, vẫn hiền hậu, thân thiện, mang vẻ khiêm nhường lẫn sự xét nét, chỉ có điều quá lộ liễu, hệt như tại gian phòng bệnh năm xưa, cô từng nhận ánh nhìn thiện cảm có phần hiếu kỳ của họ.

Kể từ sau lần đó, cô không gặp lại bố mẹ Từ Chỉ An nữa, thậm chí cô còn không biết bà Từ xuất viện từ khi nào. Từ Chỉ An chưa bao giờ nhắc đến càng không dẫn cô về nhà anh.

Vì thế mà, hai người bốn mắt nhìn nhau chẳng nói lời nào. Lâm Nặc sợ nhất là bầu không khí này, cô hỏi: “Cô đi một mình à?”.

Bà Từ vội lắc đầu, “Một mình cô sao đến những nơi này chứ...”, bà chợt dừng lại, tựa như có điều muốn nói mà chẳng tiện nói ra, đột nhiên im bật.

Bầu không khí hơi ngưng ngập, Lâm Nặc cảm thấy vị trí khoảng cách không thích hợp, liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn thời gian, cô nói với người thợ ngay cạnh: “Jimmy, đang bận à? Vốn dĩ chị định đổi kiểu tóc nhưng có lẽ chẳng kịp nữa rồi, hay là cuối tuần chị quay lại nhé!”, rồi cô quay sang nói với bà Từ: “Thưa cô, cháu xin phép về công ty trước ạ”.

Bà Từ thốt lên tiếng “Ấy”, thực sự chẳng làm sao quen việc thợ gội đầu vừa xoa vừa ấn trên đỉnh đầu, muốn trò chuyện cùng Lâm Nặc thêm vài câu nhưng khổ nỗi chẳng thể nhắc người lên được, liếc mắt thấy đối phương sắp rời đi, bà chau mày lại nhất thời chẳng biết nên làm thế nào.

Lâm Nặc gật đầu xoay người rời đi, lúc định xuống nhà cô nghe thấy sau lưng mình vang lên giọng nói: “Chỉ An mới về đây thôi!”.

Cô thực sự giật mình, cứ ngỡ mình nghe lầm, chỉ cảm thấy tiếng nổ ong ong trong não bộ, cả tiếng nhạc phát ra trong tiệm cũng bị át đi.

Lát sau lại nghe bà Từ nói: “Hay là cháu chờ một lát nhé, nó đến bây giờ đây!”.

Cô hoài nghi, bà Từ liệu có biết rõ lý do năm xưa hai người họ chia tay nhau không mà giờ xem chừng như đang mong chờ cặp tình nhân cũ gặp mặt. Rốt cuộc trong lòng bà đang ấp ủ tâm tư thế nào đây?

Chuyện của mấy năm trước, chẳng thể làm rõ được ai đúng ai sai. Có lẽ, cả hai đều sai.

Giờ đây hồi tưởng lại, xét cho cùng khi ấy cô vẫn còn trẻ, trẻ đến mức có phần ấu trĩ. Vì vậy, mới tính toán thiệt hơn, mới chấp nhận và nhỏ nhen đến vậy, cũng chính vì thế mà cô hoàn toàn chẳng thể nào hiểu được những suy tính cùng sự lựa chọn của Từ Chỉ An.

Dạo ấy, giấc mơ của anh gần ngay trước mắt, chỉ trong tầm tay, sao lại có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Sau này, cô dần hiểu anh đã sang nước ngoài tu nghiệp, tiếp đó hàng loạt những thay đổi, đột nhiên họ mất liên lạc, cuối cùng thực sự nếm trải mùi vị xa cách, xa lạ.

Vậy mà giờ đây, anh lại trở về.

Cô hơi kinh ngạc, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh ấy... gần đây thế nào rồi ạ? Mọi chuyện vẫn tốt đẹp chứ ạ?”. Trên mặt bà Từ nụ cười càng rõ hơn, như cực kỳ hài lòng trước phản ứng của cô, rồi cuộc thì chuyện bà mong chờ vẫn còn hy vọng, vội gật gù: “Cũng khá lắm, còn những chuyện khác, một lát nó đến đây, các cháu từ từ trò chuyện với nhau nhé”.

Nhưng Lâm Nặc chẳng hề có ý định chờ đợi, tuy không nỡ nhả tâm những rốt cuộc vẫn tìm được lý do chính đáng, viện cớ rời đi.

Bỏ lại bà Từ đang thất vọng sau lưng, cô liền bước xuống. Bởi lẽ sáng sớm cô mang giày cao gót bẫy phân, lại mãi suy nghĩ, lúc bước xuống bậc thang cuối cùng bị trượt chân. Cả người chao đảo, cô đưa tay ra bám chặt lấy tay vịn cầu thang theo phản xạ.

Ngước mắt lên liền trông thấy một người đứng bên quầy tiếp tân trước cánh cửa kính không xa, điều hòa đặt trong góc thổi thẳng vào người anh, vạt áo sơ mi khẽ lay động, kéo theo chuỗi hồi ức, dường như rất xa xăm nhưng lại chẳng chút mơ hồ.

Cô chậm rãi đứng dậy, mỉm cười, “Anh đến rồi à” xem chừng đã đứng đợi ở đây một thời gian khá dài.

Thế nhưng Từ Chỉ An nhìn cô, khủy tay chống bên mép quầy, lặng lẽ chẳng nói lời nào, khuôn mặt không chút cảm xúc, cả chút niềm kinh ngạc của lần trùng phùng cũng chẳng có, đôi mắt trong suốt tựa như ánh sao đêm.

Cô bất chợt cảm thấy cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc, chẳng hiểu vì sao cô chợt đến ngày trong bệnh viện, Giang Doãn Chính cũng hết như vậy, ánh mắt lặng lẽ sâu thẳm khiến người khác chẳng thể nào đoán được anh đang suy nghĩ điều gì.

Cô gái trẻ tuổi phụ trách thu ngân ngẩng đầu lên, chuyển tờ hóa đơn sang, Từ Chỉ An tiện tay nhét vào trong túi áo, bước đến phía trước.

Dáng người anh vốn cao, giờ thì trông anh hơi béo hơn hồi còn học đại học một chút, cả người đứng thẳng, toát lên sự chín chắn cởi mở, chút vết tích cuối cùng của tuổi thanh xuân trên gương mặt đều được gỡ bỏ trong sự vô thức.

Thực ra anh đã trông thấy cô, vài phút trước, ngay khoảng giữa cầu thang, bóng dáng cô vừa liếc nhìn anh đã nhận ra ngay.

Lúc này, đứng ngay trước mặt cô, anh chỉ nói: “Phải đi à?”. Anh khẽ cúi đầu, hết như những lúc trò chuyện cùng cô trước đây.

Lâm Nặc gật đầu, anh mỉm cười, hồ hững nói: “Vậy thì khi khác liên lạc”. Giống với lời lẽ khách sáo xã giao, vừa dứt lời, ngừng trong giây lát, anh đi đến bên cô, bước thẳng lên cầu thang xoắn ốc.

Lâm Nặc không nhận được, quay lại, trông thấy anh đi từng bước lên lầu hai, đầu không ngoảnh lại.

Cô nhớ đến dạo trước anh tu nghiệp nước ngoài trở về, họ gặp nhau tại tòa nhà tổng công ty Tập đoàn Dung Giang, câu đầu tiên anh hỏi là: “Em và Giang Doãn Chính ở bên nhau à?”. Anh hỏi một cách thẳng thừng, dường như chỉ mong chờ một đáp án, những chuyện khác đều không quan trọng.

Cô chẳng muốn giấu anh, nên gật đầu.

Khi ấy anh không nói lời nào, quay người bỏ đi.

Chừng một tháng sau, có cơ hội chuyển công tác. Công ty kiến trúc chi nhánh ngoại tỉnh cần một vị trí trợ lý, nơi đó tuy “xa xôi cách trở” nhưng công việc khá tốt, cạnh tranh vô cùng dữ dội, cuối cùng vẫn là Từ Chỉ An có được vị trí ấy.

Khi biết tin này, cô thực sự sửng sốt, chỉ vì cá tính nội tâm trầm lặng xưa nay của anh, anh hiểu rõ lúc nào nên tiến nên lùi nhưng việc làm lần này lại khác hoàn toàn với phong cách trước đây.

Cũng chẳng rõ rốt cuộc bằng cách nào anh có thể vượt qua yêu cầu gắt gao về lý lịch, thâm niên từ công ty thiết kế xây dựng để nhận được quyết định này.

Tuy được cấp trên trọng dụng đã lâu, nhưng dựa vào lý lịch của anh lúc đó thì sự ưu tiên này vốn dĩ chẳng thể nào có được.

Trước đó khi Từ Chí An đi, gặp mặt anh, cô hỏi; “Vì sao phải làm vậy?”. Cô thực sự hoài nghi, dù sao đi chăng nữa cũng cảm thấy anh đang tự mâu thuẫn với chính mình.

Cuối cùng anh cũng thừa nhận, ánh đèn trong tiệm cà phê chiếu sáng trên gương mặt anh, dung hòa nụ cười châm biếm nơi khóe môi anh.

“Em đã ở bên Giang Doãn Chính, anh chẳng còn gì thuyết phục bản thân ở lại đây, bảo anh ở lại thành phố này trông thấy em và anh ta đi bên nhau, anh làm không được. Thế nhưng, Dung Giang là niềm mơ ước của anh, là giấc mộng của cả bốn năm đại học. Để được vào công ty anh đã từ bỏ biết bao công sức, hiện giờ có cơ hội này, anh chẳng thể từ bỏ”. Ngưng một lát, anh thấp giọng bình tĩnh tiếp lời: “Anh sẽ không vì một mối tình mà vất bỏ cơ hội này đâu”.

Vì thế, khi cơ hội xuất hiện, anh chẳng ngần ngại liền chụp ngay lấy, lên đường nhận nhiệm vụ với dáng vẻ vô cùng tự nhiên khoáng đạt.

Hôm ấy, Lâm Nặc thực sự bị kích động, lúc này cô mới biết hóa ra suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ khác biệt nhau nhiều đến vậy. Lòng cô vẫn còn nghi vấn quẩn quanh, vốn dĩ định về nhà nhưng rồi lại đi đến dưới tòa nhà công ty.

Hơn tám giờ tối, cả tòa nhà chỉ còn vài tầng thừa thớt ánh đèn. Cô đón thang máy đi thẳng vào phòng họp, bởi lẽ cô nhớ rằng Giang Doãn Chính sẽ có cuộc họp định kỳ.

Nào ngờ lên đến nơi thì trông thấy nhân viên vệ sinh đang thu dọn bàn ghế, cô vội vã quay trở ra, giày cao gót phát ra âm thanh vang vọng trên hành lang càng rõ rệt trong màn đêm yên tĩnh.

Cô bước đi thật nhanh, lồng ngực như bị đè nén, hơi lo sợ, phòng Thư ký vắng vẻ không bóng người, thế là cô đẩy cửa bước thẳng vào phòng Tổng giám đốc.

Cô rất hiếm khi mất lịch sự thế này, thường ngày trong công ty cô luôn tuân thủ phép tắc thế nhưng lần này thì cô bất chấp, cũng chẳng muốn để tâm quá nhiều, vội vã chạy xộc vào phòng, cao giọng nói: “Em có chuyện muốn hỏi anh”. Cô biết giọng của mình không vui, bởi lẽ cô thấy sắc mặt Giang Doãn Chính hơi thay đổi.

Vậy mà khoảnh khắc này, cô cũng sửng sốt, hoàn toàn chẳng ngờ rằng Giang Doãn Chính đang có khách. Vị khách ngồi trên sofa trông thấy cô đột ngột xông vào, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhận ra sự thất thố của mình, cô chợt im bật, hết như đứa trẻ phạm lỗi, gò má nóng ran, khẽ cúi đầu, vô cùng xấu hổ.

Vị khách ấy vội vàng xin phép ra về, lúc này cô mới dám ngược mắt lên nhìn, Giang Doãn Chính đứng trước mặt cô, hỏi: “Sao em đến đây?”.

Cô nhìn biểu cảm của anh, dường như không vì hành động vừa rồi của cô mà cảm thấy không vui, cô thở phào, nói: “Có chuyện muốn hỏi anh”.

“Chuyện gì?”

“Vì sao lại điều Từ Chí An đến làm việc ở Hàng Châu?”

Giang Doãn Chính chau mày, cô cảm thấy bàn tay vốn đang nắm chặt lấy cô dần buông lỏng ra, thật ra trong lòng đã rõ vấn đề này không tiện hỏi, nhưng lời đã thốt ra cũng chẳng thể thu lại, cô dứt khoát nhìn thẳng anh.

Có lẽ do cứng lý mạnh miệng nên chẳng chút e ngại.

Chiếc đèn chùm pha lê óng ánh trên trần nhà, tia sáng ảm áp dừng lại trong mắt anh, dường như tất cả ánh sáng đều bị đông cứng.

Sắc mặt anh lạnh dần, khẽ nheo mắt nhìn cô, kiên nhẫn đáp: “Đây là quyết định của công ty”.

Cô lắc đầu, có chút khó tin, đành nói thẳng ra những suy nghĩ trong lòng: “Nhưng đối thủ cạnh tranh nhiều như vậy, sao anh ấy đủ tư cách chứ?”.

“Thế nào gọi là đủ tư cách?”, anh hỏi vặn lại: “Lâm Nặc, thật ra có phải em muốn hỏi anh, điều anh ta đi công tác ngoại tỉnh là chú ý của cá nhân anh không?”.

Câu hỏi thẳng thừng thế này, thậm chí nói ra cả suy đoán mơ hồ chôn sâu tận đáy lòng mình, bất giác khiến cô nghẹn lời.

Anh thực sự nổi giận, mím chặt môi quay mặt liếc nhìn cánh cửa kính, chẳng nói lời nào, dường như có thể trông thấy lồng ngực anh khẽ nhấp nhô qua lớp áo sơ mi, hết như mang theo sự phẫn uất đè nén.

Cô nghẹn lời, hồi sau trông thấy anh quay đầu lại, đôi mắt đen thẳm, mặt không biến sắc nói, “Còn nhớ lần trước cũng chính tại nơi đây, anh đã nói rồi, anh tuyệt đối không dùng những thủ đoạn này để có được những thứ mà anh muốn. Lúc đó đã là vậy huống hồ bây giờ”, anh ngừng lại nhìn cô với vô vàn tâm sự nói, “Đứng ở góc độ của công ty mà nói, hiện giờ Từ Chỉ An là lựa chọn vô cùng thích hợp, còn với anh ta mà nói, e rằng đây chính là quyết định tốt nhất. Anh ta là nhân tài hiếm có, công ty không muốn dễ dàng đánh mất anh ta”.

Cô sững sờ.

Mãi đến lúc này cô mới biết Giang Doãn Chính còn hiểu Từ Chỉ An hơn cả cô, quen nhau bốn năm trời lại chẳng thể bì với khoảng thời gian ngắn ngủi cộng sự cùng nhau.

Hai người đều nhất trí lựa chọn con đường tốt nhất công tư phân minh.

Hóa ra, từ trước đến nay thứ tình yêu quan trọng quý giá nhất, thứ tình cảm được hòa quyện cùng lý tưởng cuộc sống ấy trong mắt hai người họ dường như tách bạch hẳn, lại có thể phân biệt rạch ròi rõ ràng với sự nghiệp và tương lai.

Đường ranh giới này quá rõ rệt, rõ đến mức khiến cô chẳng thể nào hiểu nổi, thậm chí cảm thấy hơi tàn nhẫn.

Không khí suốt đoạn đường về nhà tối đó trầm lắng, cuối cùng lúc xuống xe, Giang Doãn Chính tựa bên cửa xe, nói: “Anh không muốn vì Từ Chỉ An mà khiến cả hai ta không vui, anh mong rằng đây là lần cuối”.

17. Chương 33 - 34

Chương 33: Tình yêu đầu vật

Vì cuối tuần trước tăng ca nên Lâm Nặc được thêm một ngày nghỉ bù ở nhà xem phim cùng Hứa Diệu Thanh, hai người nằm ì trên sofa cả ngày, cơm trưa cũng đặt mua ở ngoài. Hộp bánh pizza đặt trên bàn trà, Hứa Diệu Thanh mẫn nguyện hài lòng nói: “Thật là ước gì ngày nào cũng được như thế này?”.

Màn hình chậm rãi hiện lên hàng chữ phụ đề cuối cùng, điện thoại Lâm Nặc đổ chuông, hóa ra là điện thoại của gara xe thông báo cô đến lấy xe.

Hứa Diệu Thanh nói: “Bây giờ á? Tăng ca à, hiệu suất cao thật đấy”.

Lâm Nặc thay quần áo, màn đêm đã buông xuống ngoài cửa sổ, cô hỏi: “Đi cùng tớ nhé? Nhân tiện ra ngoài ăn cơm luôn”.

Đợi đến khi hai người bước vào thang máy thì Hứa Diệu Thanh đột nhiên nhận được thông báo của cơ quan, phải thay ca đột xuất. Cuối cùng, Lâm Nặc đành đón xe đến gara một mình.

Chiếc xe nằm đó, hoàn toàn chẳng thể nhận ra chút dấu vết va đập nào.

Cô cảm ơn thợ sửa xe đang cầm khăn bông lau tay, anh ta nói, “Lần sau lái xe phải cẩn thận nhé!”, rồi còn đưa chìa khóa cho cô, “Cô lái thử hai vòng quanh đây xem còn chỗ nào cần chỉnh nữa không?”. Cô gạt đầu, vừa mở cửa xe thì thấy có ánh đèn lóe sáng từ xa.

Ánh đèn xe sáng rực.

Hóa ra bên đó còn đỗ một chiếc xe, vừa rồi khi đến đây cô chẳng để ý, lúc này mới trông thấy rõ, chợt dừng hành động lại.

Thế nhưng, người bước xuống xe ngay sau đó chỉ có Trợ lý Từ, anh chào bảo cô: “Đưa chìa khóa cho tôi, để tôi chạy thử”.

Cô nắm chặt lấy tay nắm cửa, hỏi, “Sao thế?”, ngẫm lại cảm thấy không phải cho lắm, nên cô lại hỏi: “Trùng hợp thế, sao anh cũng đến đây?”.

Trợ lý Từ không dám nói là mình cố ý đến đây đợi cô, hai lần trước lần nào cũng “buồn bã ra về”, tuy rằng Giang Doãn Chính không thể hiện ra mặt nhưng tâm trạng anh không vui chính là sự thật không thể chối cãi gì được, gương mặt sa sầm, dáng vẻ đầy tâm sự khiến bầu không khí xung quanh đều ngưng đọng lại.

Lâm Nặc chẳng đợi anh đáp, tự động mở cửa xe ngồi vào trong, cửa kính xe hạ xuống, cô xua tay: “Anh về đi”. Trong lòng đã sáng tỏ nên càng cảm thấy bất lực cùng bối rối, thực sự cô không hiểu Giang Doãn Chính muốn làm gì.

Trợ lý Từ như đã lường trước, thở dài rút điện thoại ra, ấn hai phím rồi chuyển sang cho cô, nói: “Đừng làm khó tôi vậy chứ, cô tự nói với anh ấy đi!”.

Nhạc chờ kéo dài hồi lâu, đến nỗi Lâm Nặc tưởng rằng điện thoại chẳng cách gì gọi được, rốt cuộc cô nghe thấy giọng trầm thấp vọng lại từ đầu dây bên kia: “A lô”.

Giọng rất rõ ràng, âm tiết cuối ngân nga bên tai hồi lâu. Cô ngừng lại một lát rồi mới nói: “Là em”.

Bên kia chẳng nói lời nào, dường như chẳng ngờ rằng lại là cô, ống nghe vang lên hơi thở nặng nề.

Cô lại nói: “Chuyện xe cô cảm ơn anh đã giúp, nhưng giờ thì hãy để trợ lý Từ về đi!”.

Sân sau gara xe rộng rãi bằng phẳng, bốn góc mỗi góc là một trụ đèn, có lẽ cũng cũ rồi, một chiếc trụ đèn đã hỏng, tranh tối tranh sáng chớp lóe không ngừng, bên chiếc đèn có vài chú thiêu thân và muỗi vẫy quanh trong đêm hè.

Trong chốc lát, điện thoại chẳng còn chút âm thanh nào, Lâm Nặc thần thờ nhìn chăm chăm nơi ấy.

Những sinh mệnh bé nhỏ lao vào lửa, chỉ vì chút ánh sáng cùng sự ấm áp không thực tế, rốt cuộc là ngốc nghếch hay là dũng cảm đây? Hoặc có lẽ, sự hấp dẫn đó quá lớn khiến chúng chẳng thể nào cự tuyệt.

Hồi sau, cô cụp mắt xuống, nói: “Sau này anh đừng lo cho em nữa, được không? Hãy để chúng ta giống như hai năm về trước, được không?”.

Cô cứ ngỡ mình nói vậy anh sẽ nổi giận nhưng không phải, Giang Doãn Chính chỉ nói: “Đưa điện thoại cho Tiểu Từ”.

Cô chuyển lại điện thoại, khởi động xe, đạp chân ga phóng vút ra sân sau bãi đỗ xe.

Thợ sửa xe chỉnh bộ truyền động rất tốt, cả đoạn đường xe chạy rất êm, dường như còn dễ đi hơn lúc mới mua nữa. Đảo hai vòng quanh khu vực lân cận, giao thông khá ổn, ba, bốn phút sau cô liền cho xe quay về.

Đêm mùa hạ, đèn trước hắt ra hai chùm sáng rực, gần như có thể trông thấy những hạt bụi li ti trôi nổi trong ánh sáng.

Cô nhìn trần trần giữa sân gara, nheo mắt lại, cứ ngỡ mình nhìn nhầm, nói lỏng chân ga đạp phanh, phanh xe theo tiềm thức. Chiếc xe đột ngột dừng lại, cuốn theo những hạt bụi nhỏ li ti.

Cô tháo dây an toàn, hai ba người chạy lại, một người trong số đó mở cửa xe, ngón tay thon dài nắm chặt lấy cánh tay cô, lòng bàn tay mát lạnh khẽ dùng sức kéo cô ra ngoài.

Giang Doãn Chính kéo cô đi chẳng nói một lời, mãi đến khi đẩy cô vào trong xe mình anh mới nói: “Xe của em một lát để Tiểu Từ lái xe về, đậu ngay dưới nhà em, giờ thì anh muốn nói chuyện với em”.

Lâm Nặc chẳng ngờ anh lại đến đây, vẫn đang sững sờ chưa nghĩ đến phản kháng, động tác của anh lại cực kỳ nhanh, cái số đạp chân ga lao vút đi, chiếc xe của cô lui dần thành chấm đỏ nhỏ trong gương chiếu hậu.

Xe chạy một mạch, phong cảnh hai bên đường lướt rất nhanh.

Giang Doãn Chính lái chiếc xe thể thao, khung xe cực thấp, tốc độ nhanh, dường như dán chặt vào mặt đất lướt đi như bay. Lâm Nặc chưa bao giờ nhìn thấy chiếc xe này, không quen lắm với tốc độ xe, cảm thấy sợ hãi, nắm chặt dây an toàn.

Xe đỗ lại bên bờ sông, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Giang Doãn Chính hạ mui xe, làn gió nhẹ về đêm ập đến mang theo hơi nước vô cùng mát mẻ.

Bên kia bờ sông là ánh đèn rực rỡ huy hoàng, thi thoảng vài chiếc ca nô chậm rãi lướt trên sông, tiếng còi ngân vang kéo dài, vang vọng hồi lâu trên mặt nước.

Quang cảnh về đêm tĩnh lặng tuyệt vời, Lâm Nặc tạm thời quên đi ý định ban đầu, không kiềm được ngước lên ngắm nhìn sao trên bầu trời.

Thường ngày cao ốc mọc san sát nhau trong trung tâm thành phố, đến cả bầu trời cũng xám xịt, hiếm khi có cảnh tượng như hôm nay. Trên đỉnh đầu là màn đêm thăm thẳm, chạm trở hàng ngàn vì sao tỏa sáng rực rỡ đến diệu kỳ.

Cô muốn tìm dải ngân hà, bởi lẽ lúc nhỏ cô vẫn thường nghe nói đến nhưng bản thân chưa lần nào thực sự trông thấy. Thế nhưng sao đêm nay quá nhiều, nhiều đến mức cả bầu trời là một dải ngân hà rộng lớn, mênh mông vô bờ bến.

Đến khi hơi mỏi cổ, cô mới cúi đầu, bất ngờ đối diện với ánh mắt Giang Doãn Chính. Nhờ vào ánh đèn đường, cô có thể trông thấy những vằn máu li ti dưới đáy mắt anh, cô sực nhớ đến tiếng thở nặng nề trong điện thoại trước đó, liền hỏi: “Anh đã uống rượu à?”.

Anh đáp: “Ừ, vừa rồi có tiệc xã giao”.

“Vậy sao còn lái xe nữa? Mà còn lái nhanh như vậy!”

Anh cảm thấy buồn cười, khẽ nhếch môi: “Cái này anh phải hỏi em mới đúng. Xe của em là ai mua tặng mà chẳng chịu tập luyện thuần thục rồi hăng ra đường. Nghe nói là vì tránh người đi đường mà bị tông vào đuôi xe hả? Lái xe sao lại không tập trung vậy? Anh thấy sau này em đi taxi sẽ an toàn hơn”.

Giọng nói anh càng trở nên trầm thấp, mùi rượu thoang thoảng, phảng phất toát ra từ lồng ngực anh, nhàn nhạt xao động lòng người. Ngực Lâm Nặc thất lại, lúc xảy ra tai nạn tinh thần cô bị phân tán chỉ vì trong mắt cô tràn ngập bóng hình anh.

Cô cười gượng, quay đi không nhìn anh, chỉ nói: “Sau này em sẽ chú ý, chẳng thể vì mắc nẹn mà bỏ cơ, nếu như không tập luyện thì e rằng cả đời sẽ không bao giờ biết lái xe”, ngưng một lát, giọng cô dịu lại, trong đôi mắt đen lầy như ánh lên tia sáng mờ mờ; “Giống như em và anh vậy, lúc đầu anh chiều chuộng em, em cứ ngỡ rằng mình sẽ chẳng thể nào rời xa anh được nhưng rồi thì sao nào? Sự thật chứng minh rằng không có anh em vẫn sống được. Ban đầu, khoảng thời gian em rời xa anh tuy em rất buồn nhưng mọi thứ rồi cũng trở nên tốt đẹp. Lúc đầu anh nói chia tay thì đừng bao giờ gặp lại nhau nữa, giờ thì em phát hiện ra quyết định của anh hoàn toàn đúng. Dường như tất cả những quyết định của anh đều đúng cả. Khoảng thời gian hơn hai năm không gặp, không liên lạc thực sự khiến chúng ta dần quen với cuộc sống mới, có thể...”. Cô nghiêng đầu, ngẫm nghĩ những lời nói tiếp theo nên ngừng lại.

Thật ra chỉ vài giây sau đó hoặc có lẽ trong tích tắc, cô nghe thấy anh nói trước khi cô mở miệng: “Quay về bên anh nhé”. Giọng trầm thấp dường như bị gió thổi tan ra.

Cô sững sờ, quay sang thấy anh khẽ mím chặt môi, đường nét hiện lên rõ rệt, còn cả đôi mắt sâu đen long lanh chẳng hề gợn sóng ấy lại đang ánh lên bóng dáng nhỏ nhắn của cô.

Vừa rồi anh đang nói gì vậy? Cô ra sức suy nghĩ, thậm chí còn hoài nghi liệu có phải đó chỉ là ảo giác. Sao có thể thế chứ? Giang Doãn Chính làm sao có thể thốt ra những lời này chứ? Anh xưa nay luôn kiên định, quyết đoán, chưa bao giờ chịu quay đầu lại.

Vì thế mà, nhất định là ảo giác của cô... có lẽ mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình nên mới xuất hiện ảo giác này.

Cô thầm cười, vờ như chẳng có gì quay đi ngắm nhìn bóng nước long lanh trên mặt sông. Trong tích tắc, cảm bị nắm chặt lấy, anh buộc cô phải nhìn thẳng anh. Khoảnh khắc này, cô trông thấy đáy mắt anh lóe lên sự giận dữ cùng bối rối.

“Rốt cuộc em có nghe thấy anh nói không vậy?”, Giang Doãn Chính khẽ nghiêng rằng, ngắm nhìn gương mặt vô tội, gần như chỉ muốn bóp chết cô.

Lúc này cô ngẩn người ra.

Hóa ra, không phải ảo giác.

Cô lắc đầu, rồi như bình tĩnh, cắn chặt môi gặt đầu.

Ngón tay bóp chặt cằm cô khẽ nói lỏng.

“Nghe thấy rồi”, cô dừng lại, “Nhưng mà, thôi đi”.

Anh cau mày: “Em nói cái gì?”

Cô mỉm cười. Rõ ràng lời lẽ thốt ra sắc nhọn tựa mũi dao đang cứa vào trái tim cô nhưng cô vẫn mỉm cười nói: “Em không muốn quay về bên anh”.

Anh bỗng dùng sức, cằm nhói đau, cô cảm thấy sắp không chống cự nổi, cảm giác đau xót khó chịu trong mắt. Cuối cùng nước mắt tuôn trào, hơi nước mỏng manh che phủ tầm mắt, đến cả gương mặt của anh cũng trở nên mờ ảo.

Trong làn nước mắt mờ mờ, cả hai đều im lặng nhưng cô bắt đầu ân hận. Nỗi ân hận ban đầu tựa như sợi chỉ phát phơ quấn lấy lý trí rồi dần tuôn trào mãnh liệt chẳng cách gì ngăn được, cô bỗng muốn chụp lấy, cứu vãn chút gì đó. Thế là không kiềm chế được, cô hỏi: “Nếu như em đồng ý thì sao? Nếu em đồng ý thì anh cho em cái gì nào?”.

“Tất cả những gì em muốn”, anh ngừng lại, đôi mắt đen như mực khẽ lóe sáng, con tim cô dần nặng trĩu thay anh nói tiếp: “Trừ chuyện hôn nhân ra, đúng không?”.

Dường như niềm hy vọng vừa nhen lên bỗng bị dập tắt, đến nhanh mất đi càng nhanh hơn, cả thế giới trống rỗng chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Cô nhìn anh qua làn nước mắt, cảm thấy anh tàn nhẫn quá, đột nhiên chẳng muốn vờ như mình chín chắn trưởng thành, chỉ muốn bản thân bỗng bật cao ngạo một lần. Cô gạt tay anh ra, rõ ràng là vô cùng giận dữ nhưng vẫn cười gượng nói: “Chính là nói anh muốn em làm người tình của anh ư?”.

Giang Doãn Chính nhíu mày, thực sự không thích cô ví bản thân như vậy.

Cô nhướn mắt, đắc ý nói tiếp: “Xem ra anh thực sự yêu em rồi ư? Nói thật, em thực sự không ngờ có ngày hôm nay, anh yêu cầu một người đã trở thành quá khứ quay về bên anh. Tình yêu là vậy đấy, ai cúi đầu trước thì kẻ đó thua cuộc, chỉ ít hiện giờ có thể chứng minh rằng, so ra thì có vẻ như anh cần em hơn thì phải. Thế nhưng em có điều kiện, nếu anh không chịu vì em mà thay đổi quan điểm, vậy thì em sẽ mãi mãi không đồng ý”.

Cô nói xong liền đẩy cửa xe xuống. Gió sông thổi mạnh, cô không tìm được khẽ rung mình, chẳng phải vì lạnh mà chính là vì ánh mắt của Giang Doãn Chính.

Ánh mắt lạnh lùng, toát ra luồng hơi mát lạnh.

Cô hiểu rõ lời lẽ của mình đã chọc giận anh thế nhưng anh bỗng cười nhẹ giống như tự trào. Chiếc xe thể thao màu bạc khởi động, tiếng rít gào của động cơ vang lên, chiếc xe lao vút đi.

Cuối cùng Lâm Nặc bắt taxi về nhà, nhận lấy chìa khóa xe từ nhân viên quản lý căn hộ. Hứa Diệu Thanh vẫn chưa về, căn phòng tối đen như mực, cô đi thẳng vào phòng gọi cú điện thoại.

Hứa Tư Tư đã “thành tài về nước”, cuối cùng cô đã tìm được người để trút bầu tâm sự, cô kể ngọn ngành cho cô ấy nghe.

Hứa Tư Tư nghe xong, kinh ngạc hỏi: “Giang Doãn Chính phản ứng thế nào?”.

Cô mỉm cười, “Nổi giận chứ sao!”, nhớ đến nụ cười tự trào của anh lúc sắp rời đi, lòng khẽ nhói đau.

Hứa Tư Tư nói: “Cũng phải. Cậu đối xử với anh ấy như vậy, e là chuyện xưa nay chưa từng có. Nhưng phàm là những người kiêu ngạo ai cũng chẳng thể chịu được”. Ngưng lại trong giây lát cô hỏi tiếp: “Hiện giờ cậu cảm thấy thế nào?”.

“Rất tốt”, cô gần như không nghĩ ngợi gì liền nói. “... Tư Tư, e rằng hiện giờ tớ hơi hối hận. Khi này tớ đứng bên bờ sông đợi một lúc, rõ ràng biết rằng anh ấy chẳng quay lại ấy vậy mà tớ vẫn cứ chờ. Cậu nói xem, tớ làm vậy có phải là đang tự làm khổ mình không?”.

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng thở dài thườn thượt, lát sau mới hỏi tiếp: “Thế tiếp theo cậu định thế nào?”.

“Chẳng biết nữa”, cô lấy tay quần lấy dây điện thoại, trong lòng thực sự cảm thấy khổ chịu. Rõ ràng là yêu nhưng lại chẳng dám tiếp cận, chỉ vì không nhìn thấy hi vọng cùng đích đến. Có lẽ với người khác điều đó chẳng là gì nhưng với cô lại khác. Cô là người luôn tin vào hôn nhân.

Cô vốn không phải là người lý trí nhưng vẫn hiểu rằng nếu Giang Doãn Chính e sợ thì sẽ chẳng đến tìm cô, mà cũng chính vì lẽ đó nên cô mới cô mới không ngừng suy nghĩ, nếu như khi ấy cô nhận lời thì sao nào?

Thực ra cô vẫn dao động.

Nếu như vừa rồi anh lái xe quay trở lại thì kết cục sẽ ra sao ngay cả bản thân cô cũng chẳng thể khẳng định được.

Trước khi gác máy, đúng lúc ấy ngoài cửa vọng lại tiếng động, Lâm Nặc nói: “Chị họ của cậu về rồi kìa”. Cô vừa dứt lời liền nghe thấy Hứa Diệu Thanh gọi: “Đi ăn khuya không?”.

Cô tạm biệt Hứa Tư Tư còn hẹn đến lúc đó sẽ ra sân bay đón, rồi bước ra khỏi phòng.

Hai người đi ăn cháo, tiệm cháo niêu chính thống Triều Sơn, dắt khách đến mức tới đây ăn phải ngồi chung bàn.

Lâm Nặc nhìn quanh liền nghe thấy có người gọi, nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì thấy một người đang giơ tay lên, nụ cười trên gương mặt đầy tự nhiên.

Cô kinh ngạc liền cùng Hứa Diệu Thanh bước sang.

Trì Nhuệ đích thân đứng dậy kéo ghế cho bọn cô, cười nói: “Gần đây cậu bận gì thế? Chẳng ngờ rằng cậu cũng cùng bạn học ra ngoài tụ tập”.

Hứa Diệu Thanh thích nhất món cháo tôm, liền gọi một nồi cháo to, quay sang hỏi ý kiến Lâm Nặc thấy biểu cảm của cô hơi là lạ.

“Chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?”, Lâm Nặc hỏi cô gái ngồi cạnh Trì Nhuệ.

“Sư tỷ”, chất giọng của đối phương giòn tan, hai má lộ ra hai núm đồng tiền rất sâu.

Lâm Nặc liền nhớ ra ngay, năm ấy cô đến trường đại học Z để diễn thuyết và đã gặp cô em này, chỉ là vì sau đó chuyện phỏng vấn nữ sinh này lại do bộ phận nhân sự của Công ty xây dựng trực tiếp phụ trách nên cô không biết rốt cuộc cô ấy có được làm việc tại Tập đoàn Dung Giang không.

“À! Đúng rồi, hai người học cùng trường. Trùng hợp quá!”, giọng Trì Nhuệ đầy kinh ngạc, mỉm cười giới thiệu, “Lâm Nặc, đây là Triệu Giai bạn gái tớ”.

Bạn gái... Lâm Nặc nhìn Triệu Giai chăm chú, còn nhớ năm đó tại trường đại học Z Lâm Nặc cô đã thấy cô ấy ngưỡng mộ Từ Chỉ An như thế nào.

Cô gái nhỏ nhắn ấy rất ngưỡng mộ những người tài giỏi, cao quý, chẳng chút may mắn che giấu lòng ái mộ của mình.

Nhưng hiện giờ chỉ xét riêng về tính cách thì Trì Nhuệ và Từ Chỉ An lại là hai người của hai thế giới khác nhau.

Nhìn thấy hai người trước mặt mình thể hiện tình cảm ngọt ngào, thân thiết rất tự nhiên, cô thầm thở dài, cười nói: “Cảm giác về tình yêu công sở rất vui đúng không?”.

Trì Nhuệ nói: “Bọn tớ kín tiếng lắm, tuy công ty không phản đối nhân viên yêu nhau nhưng làm rùm beng lên cũng có ý nghĩa gì đâu? Vả lại thường ngày đi làm xa nhau, cũng chỉ những lúc thể này mới hẹn hò cùng ăn uống chút gì thôi”.

Thế nhưng Lâm Nặc lại nghĩ, chuyện này sao che giấu được chứ? Dẫu cho có thận trọng đến đâu đi chăng nữa, rồi cũng có ngày sẽ lộ ra. Hệt như năm xưa cô cùng Từ Chỉ An nắm tay nhau trước cửa nhà hàng đúng lúc đó bị Giang Doãn Chính trông thấy.

Vậy mà sau này ở cạnh Giang Doãn Chính, cô cũng kiên quyết không công khai, sợ làm ảnh hưởng không tốt nhưng anh lại chẳng để tâm. Trước mặt bao người đích thân lái xe đưa rước, thái độ thể hiện rất rõ ràng khiến cô cảm thấy ngọt ngào.

Triệu Giai tính tình cởi mở, Hứa Diệu Thanh cũng vậy, bốn người mau chóng trở nên thân thiết.

Trong lúc trò chuyện, Trì Nhuệ thuận miệng hỏi: “Cậu còn nhớ Đinh Tiểu Quân chứ?”.

“Đương nhiên là nhớ”.

“Nghe nói cậu ấy đã có bạn trai, sắp cưới rồi đấy”.

“Nghe nói ư?”, Lâm Nặc lấy làm lạ nói, “Chẳng phải bọn cậu làm cùng phòng ư?”.

Trì Nhuệ lắc đầu: “Thuyên chuyển đi lâu rồi. Sau khi cậu thôi việc không lâu cô ấy cũng bị điều sang công ty con ở ngoại tỉnh rồi”.

Lâm Nặc tỏ vẻ thờ ơ, hớp ngụm cháo nói: “Thế à, tớ chẳng biết gì cả”.

“Tất nhiên rồi, bọn cậu xưa nay lúc nào chẳng đối đầu nhau”.

Cô ngược lên không tìm được bật cười: “Nói vậy, sao cậu biết?”.

“Cơn sóng ngầm mãnh liệt giữa những người phụ nữ quá rõ ràng. Chúng tớ đều biết cả chẳng qua là không muốn nói ra mà thôi”.

Lúc này Triệu Giai mới chen vào: “Cái chị Đinh Tiểu Quân ấy em mới chỉ gặp hai lần, không ấn tượng gì lắm nhưng lại tạo cho người khác chẳng ra sao cả”. Cô bé tính vẫn trẻ con, vì có thiện cảm với Lâm Nặc nên mới tỏ ra thiên vị. Trì Nhuệ nhéo má cô bé, cười nói: “Tự mình mâu thuẫn! Đã không có ấn tượng gì thì sao còn cảm giác chứ! Không được nói xấu người khác!”.

Cô ấy rất phối hợp, dẫu môi gật đầu, dáng vẻ vô tội, mắt to tròn như búp bê, mọi người đều bị cô làm cho cười phá lên, hồi sau Trì Nhuệ lại nói: “Nghe nói bạn trai của cô ấy cũng là nhân viên công ty bọn mình đấy”.

Đây lại là chuyện vô cùng kinh ngạc, Lâm Nặc không khỏi tò mò: “Ai? Tớ quen chứ?”.

“Chẳng biết nữa. Chỉ mới nghe nói thôi, tớ cũng chưa gặp mặt. Lần trước có người nhắc đến tên, tớ quên mất rồi”.

Ba người phụ nữ đang ngồi chẳng hẹn đều tỏ ra tiếc nuối, mất hứng, rõ ràng là thiếu mất điều kiện tiên quyết để tạo nên đề tài buôn chuyện.

Chương 34: Sức mạnh năm tháng

Vài ngày sau, cô nhận được điện thoại của Từ Chỉ An.

Anh nói: “Minh cùng ra ngoài ăn nhé”. Số điện thoại của anh đã đổi từ lâu, là số ngoại tỉnh, dây số dài lạ hoắc.

Rõ ràng anh vẫn còn lưu số điện thoại của cô.

Lâm Nặc suy nghĩ, cảm thấy thái độ chủ động thể này hoàn toàn khác hẳn so với lần chạm mặt nhau trước đó nhưng rốt cuộc cô vẫn nhận lời, hẹn thời gian và địa điểm.

Cô chỉ suy nghĩ đơn giản rằng, sau khi chia tay nhau vẫn có thể làm bạn bè. Dù sao đi chăng nữa, anh cũng đã từng là thứ quý giá của cô, mà giờ đây cô cũng vẫn trân trọng anh.

Hôm ấy, cô cố ý đến sớm hơn giờ hẹn một chút nhưng vừa bước vào cửa đã trông thấy Từ Chỉ An đang ngồi, nhàn nhã nghịch điện thoại.

Cô bước tới ngồi xuống nói: “Em đến muộn phải không?”.

Lúc này Từ Chỉ An ngẩng đầu lên, khuôn mặt điển trai nở nụ cười hờ hững: “Đâu có, là anh đến sớm”. Mọi thứ vẫn như trước kia, chẳng hề mĩa mai, cũng chẳng có lời lẽ lạnh lùng, bình thản hết như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thật ra trước kia ở trường cũng vậy, dù phần lớn mọi chuyện Lâm Nặc đều nhường bộ anh nhưng hầu hết những lần hẹn hò, anh đều đến sớm hơn cô.

Dạo ấy anh thường mặc đồ màu trắng, dáng hình cao lớn, đứng đợi ngay điểm hẹn vô cùng bắt mắt, trông rất phong độ.

Bữa cơm tối với món ăn Nhật tại nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố.

Trước kia họ chưa bao giờ đến những nơi như thế này, vì thế mà Từ Chỉ An chẳng hề biết rằng Lâm Nặc không thích mùi tạt, trái ngược hẳn với cô, dường như anh rất quen thuộc với nơi này, cử chỉ đúng mực, không chút gượng gạo.

Trong gian phòng, đèn treo lơ lửng trên trần, tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp, dịu nhẹ chiếu lên logo trên ngực áo anh, cô dừng lại ngắm nhìn anh trong vô thức.

Từ Chỉ An thế này, khiến người khác cảm thấy anh vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hồi sau, dường như anh nhận ra ánh mắt của cô, khẽ ngẩng lên hỏi: “Sao thế?”. Cô vội lắc đầu, mỉm cười như chẳng có chuyện gì, chỉ hỏi: “Sau này, anh không đi nữa sao?”.

“Ngày mai anh quay về Hàng Châu, anh rót đầy ly rượu cho cô.

Hóa ra là tiệc chia tay.

Chiếc cốc sứ nhỏ nhắn màu xanh lục, cô nâng lên, vì rượu đầy nên không khỏi nhẹ nhàng, cẩn trọng. Chất lỏng khẽ sóng sánh, ánh đèn hắt lên cốc lấp lánh mờ ảo. Anh nhìn cô uống một hơi cạn cốc.

Tất cả dường như đã mấy thế kỷ.

Đã từng yêu nhau mãnh liệt, sâu đậm vậy mà giờ đây ngồi đối mặt bên nhau tựa như tiếng sáo vẩn vương trong cửa hàng, bình thản chẳng chút mặn nồng, nói với nhau dăm ba câu tâm phào, đề tài chẳng mấy quan trọng.

Dù cho đã từng đau âm ỉ, dai dẳng cũng đều qua đi cả.

Thật ra tửu lượng hai người đều rất khá, rượu sake nhẹ thể này chẳng thấm tháp gì, uống nhiều cũng không đến mức say xỉn.

Cuối cùng bước ra khỏi nhà hàng, tâm tình Lâm Nặc có phần khá lên, làn gió đêm lướt nhẹ nhàng trên tay, lúc này cô mới nhận thấy gò má mình nóng ran.

Cô quay sang nhìn Từ Chỉ An, anh uống nhiều hơn cô, lúc này khóe đuôi mày đã điểm chút ửng hồng ngà ngà say.

Đêm nay Lâm Nặc thực sự rất vui vẻ. Suy cho cùng với những người đã từng rất thân mật nhưng rốt cuộc lại trở thành những kẻ xa lạ, e rằng thứ còn sót lại cũng chỉ là tiếng than thở, thổn thức.

Thế nhưng dường như vấn đề này hiện giờ không tồn tại nữa. Bất kể cả hai đã tránh không nhắc đến chuyện trước kia nhưng rốt cuộc hai người vẫn vui vẻ là bạn tốt, cô gần như đã quên mất cảnh tượng hôm đi cắt tóc gặp anh. Kiểu cách khách sáo lạnh lùng coi cô như người xa lạ của Từ Chỉ An lúc đó so với người đang đứng trước mặt và người con trai từng sánh vai cùng cô trong trường hoàn toàn khác nhau.

Cô thà tin tưởng rằng, anh hiện giờ mới thực sự là chính anh.

Từ Chỉ An tiễn cô suốt đoạn đường, về đến trước nhà, cô nói: “Ngày mai đi đường cẩn thận nhé, cho em gửi lời hỏi thăm bác gái”. Thật ra cô vẫn còn lời muốn nói chẳng qua vì không còn thời gian, cũng chẳng có cơ hội. Có thể ở bên nhau thế này, cô đã thấy mãn nguyện. Sức mạnh thời gian bao giờ cũng rất lớn, nó từ từ bào mòn mọi thứ trong lúc chúng ta lơ đãng. Năm đó, anh mất anh lạnh như băng phất áo ra đi, hôm nay chẳng phải lại nói cười dịu dàng với cô như xưa đó sao?

Thế nên cô nghĩ rằng sau này sẽ tốt đẹp hơn. Đến lúc này cô vẫn là người luôn biết trân trọng mọi thứ, cuối cùng không đến mức hoàn toàn đánh mất anh.

Họ đứng dưới cột đèn đường cạnh tòa nhà, vì vừa uống rượu nên đôi mắt Lâm Nặc thêm đen láy rực sáng, sáng mắt trái dài.

Từ Chỉ An chợt im lặng, chậm rãi bước đến trước, nhìn cô chăm chú.

Anh cao hơn cô nửa cái đầu, đứng ngay trước mặt với tư thế thoải mái nhưng cô chợt cảm thấy kỳ lạ. Chỉ vì khoảng cách hai người quá gần, gần đến mức hơi thở của cả hai đan lồng vào nhau trong không khí.

Còn ánh mắt anh lúc này, sâu thẳm, đã lâu như vậy nhưng cô vẫn chẳng thể nào quên, đó gần như là bản năng, vừa nhìn đã hiểu thấu hàm ý đằng sau.

Lòng lạnh lẽo nhưng vẫn mỉm cười vờ như chẳng có chuyện gì, cô khẽ lùi về sau một bước nhỏ, vẫy tay với anh: “Em về đây, chúc anh ngủ ngon”.

Từ Chỉ An vẫn chẳng nhúc nhích, lát sau anh mỉm cười, nụ cười rất nhẹ nhưng trong mắt Lâm Nặc nụ cười ấy mang vẻ cần rồi, bất cần đời.

Cô sững sốt, cảm giác xa lạ lại trở về, rồi anh nói, “Ngủ ngon”. Anh bước đi đầu không ngoảnh lại.

Mãi đến khi vào nhà, Lâm Nặc vẫn còn bị quấy nhiễu.

Hứa Diệu Thanh từ hành lang bước vào, héch mắt lên hỏi: “Thành thật khai báo đi, người đàn ông đó là ai?”. Lúc này cô mới hoàn hồn, thần nhiên đáp: “Bạn trai cũ”, rồi quay người về phòng thay quần áo chuẩn bị đi tắm.

Hứa Diệu Thanh chẳng chịu buông tha, gặng hỏi: “Chẳng lẽ anh ấy chính là người cậu từng rất yêu?”.

Người cô từng rất yêu...

Cô dừng lại bên cánh cửa, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều bèn gật đầu.

Thực sự, trước Từ Chỉ An cô chưa từng yêu người con trai nào. Anh là người yêu đầu tiên với đầy đủ ý nghĩa.

Hai người trên cùng con đường, cùng nhau trải qua hành trình đẹp đẽ nhất trong những năm tháng tuổi xuân.

Dù khoảng thời gian ấy phần lớn đều do cô một mực chủ động theo đuổi, dựa dẫm, dù cô đã từng ném trái cảm giác thất bại và đau thương nhưng hồi tưởng lại, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc mãn nguyện.

Khi đó, dường như cô đã chắc chắn một kết thúc tốt đẹp hoặc cũng có thể cô vốn chẳng suy nghĩ đến kết cục, chỉ dựa vào lòng nhiệt thành cùng những bông bột của tuổi trẻ mà dũng cảm tiến thẳng về trước.

Vậy mà đến Giang Doãn Chính, tình hình lại tương phản rõ rệt, càng gần bó, đắm chìm thì càng cảm thấy vô cùng sợ hãi bất an, có lẽ vì quá quý giá nên cứ mãi e sợ cuối cùng mình sẽ đánh mất.

Tối nay, rốt cuộc cô cũng có thể nói ra hết, giống như kể một câu chuyện, Hứa Diệu Thanh nghe xong, hồi sau mới nói; “Nhưng so ra thì mối tình đầu với Từ Chỉ An chẳng phải cũng rất đáng trân trọng sao? Cậu khi ấy chẳng lẽ không nghĩ thế sao?”.

Lâm Nặc suy nghĩ hồi lâu, vẫn chẳng có được đáp án.

Rốt cuộc cô nghĩ, có lẽ đây chính là điểm khác biệt giữa Giang Doãn Chính và Từ Chỉ An.

Từ đó Hứa Diệu Thanh đã biết mọi chuyện của Lâm Nặc, tự nhiên tràn đầy hứng thú với hai nhân vật nam chính này. Cô phụ trách tiết mục tâm lý tình cảm trên đài phát thanh, không quen biết nhiều với giới chính khách, doanh nhân, chỉ loáng thoáng nghe đến cái tên Giang Doãn Chính hơi quen tai nhưng nhất thời chẳng nhớ ra đã nghe ở đâu.

Lâm Nặc cũng tỏ vẻ hồ hởi trước sự hiếu kỳ này, cô biết rằng cô ấy là chị em họ của Hứa Tư Tư, cá tính cũng rất tương đồng, tính tình cởi mở hoạt bát, xưa nay không quen việc giấu giếm cảm xúc.

Cô thích kết bạn với những người phụ nữ có cá tính như thế, đúng lúc Hứa Tư Tư về nước, ba người họ thường xuyên tụ tập bên nhau giết thời gian, ngày tháng cứ thế trôi qua thật nhanh.

Hôm Từ Chỉ An đáp chuyến bay rời đi, Lâm Nặc không ra sân bay tiễn anh. Thật ra tối hôm trước rất vui, ngoại trừ lúc đứng dưới căn hộ anh lộ ra ánh mắt khó hiểu.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sau đó tất cả đều trở lại như trước, vì thế Lâm Nặc tin rằng đó chẳng qua là do say rượu nhất thời mà thôi.

Chuyến bay của Từ Chỉ An lúc chín giờ ba mươi phút sáng, khi ấy công ty đang họp hành chính, cô khóa máy, họp xong còn phải đón tiếp vị lãnh đạo cơ quan nào đó đến thăm quan, chạy ra chạy vào, tất bật xoay như chong chóng. Mãi đến chiều mới có thể ngồi nghỉ trên sofa tại khu vực nghỉ ngơi công cộng, lúc này cô gái ngoài quầy lễ tân bước đến bên cô, tươi cười nở như hoa, còn có cả một người đi theo sau.

Chàng thanh niên trẻ với chiếc áo sơ mi màu lam nhạt ôm trong lòng một bó hoa, nửa người gần như ngập chìm trong sắc trắng như tuyết, lướt qua hành lang dài, tựa ánh mây đang bay.

Ban đầu Lâm Nặc chẳng để ý, đến khi người ấy đứng ngay trước mặt mình, cô mới giật mình.

Linh Linh phụ trách tiếp đón khách ngoài quầy lễ tân cười khúc khích nói: “Phó giám đốc Lâm, tiệm hoa giao hoa đến”.

Thật ra thường ngày không khí trong công ty rất sôi nổi thoải mái, các nữ đồng nghiệp trẻ trung cư xử rất mực hòa hợp, mọi người chỉ xưng hô với nhau bằng tên tiếng anh, hoàn toàn quán triệt quan niệm quản lý bình đẳng thoải mái, chỉ những lúc bông đùa trêu chọc nhau mới cố ý trịnh trọng xưng hô bằng chức vụ.

Lâm Nặc có thể bước những bước dài như ngày hôm nay, thực sự phải cảm ơn kinh nghiệm trong những ngày làm việc ở Dung Giang. Đó chính là tấm vé thông hành trong suốt, ban đầu khi phỏng vấn ở đây gần như cô được ký kết nhận việc ngay tại chỗ.

Lúc này khuôn mặt Linh Linh mang ý cười rõ rệt, nép mình sang một bên, nhân viên đưa bó hoa lên trước. Đồng nghiệp xung quanh đều nhìn sang, Lâm Nặc ký tên qua loa rồi lật tìm danh thiếp.

Thế nhưng, chẳng có gì! Ngoài bó hoa, chẳng có thông tin khác.

Trái lại nhân viên giao hoa ngại ngần nói: “Cô Lâm, thực sự xin lỗi. Sáng sớm nay khách đã đặt hoa ở chỗ chúng tôi, còn dặn giao hoa đến ngay nhưng lúc đăng ký có chút sai sót nên giờ mới giao hoa đến cho cô, chúng tôi thành thật xin lỗi, để bù đắp lại sơ suất chúng tôi xin tặng cô phiếu khách VIP khuyến mãi mua tại chỗ. Sau này cô đến mua hoa đều được ưu đãi chiết khấu 20%”, nói xong anh ta đặt vào tay Lâm Nặc tấm thẻ vàng rực.

Lâm Nặc không kìm được hỏi: “Là ai vậy?”.

“Xin thứ lỗi, thông tin khách hàng cần phải bảo mật”, đối phương mỉm cười thân thiện.

“... Không sao, cảm ơn”, cô khẽ nhún mào, người đó vừa theo Linh Linh đi ra khỏi cửa, bên cạnh đồng nghiệp đã xúm lại, cô nghe thấy có người hỏi, “Đây là hoa gì vậy?”.

“Thủy vu”, cô đáp.

Một cô thư ký trẻ vỗ vỗ tay, chỉ vào kêu lên: “À! Đúng rồi! Mình nhớ trước đây có một bộ phim Hàn Quốc nhân vật nữ chính trong phim thích loài hoa này, đúng không nhỉ?”.

Lâm Nặc gật đầu, bên cạnh có người tiếp lời ngay, “Tươi quá, thông thường đều tặng hoa hồng hay bách hợp, thực sự chưa thấy ai tặng bó hoa thủy vu to thế này”, lại hỏi, “Là bạn trai tặng à?”.

Cô mỉm cười: “Chắc là người bạn nào đó đùa giỡn với mình đấy mà! Xem này, cả danh thiếp cũng không để lại, cố tình để mình suy đoán đấy!”. Tuy miệng nói vậy nhưng thực sự trong lòng cô đã đoán được tám, chín phần, chỉ là chưa chắc chắn lắm.

Vừa đúng giờ nghỉ giải lao, một bó hoa khơi gợi vô số chủ đề bàn luận, nữ giới bàn từ bạn trai sang phim Hàn quốc rồi lại đến ngôn ngữ các loài hoa. Lâm Nặc rút ra vài cành tặng đồng nghiệp rồi ôm số còn lại quay về bàn làm việc của mình.

Cô rút điện thoại ra, suy nghĩ rồi nhắn tin cho đối phương, hỏi: Đến nơi an toàn chưa?

Chưa đầy ba mươi giây, tin nhắn hồi âm đã chuyển đến, hàng chữ ngắn gọn: Rồi, thích không?

Cám ơn, cô nói rồi xóa để hộp thư trống không, đặt điện thoại vào trong ngăn kéo.

Hứa Tư Tư nghe xong liền hỏi: “Cậu ta muốn nói lại tình xưa sao?”.

“Chẳng biết”, cô lắc đầu, thực sự không biết.

Lúc mới bắt đầu yêu nhau, chẳng rõ rốt cuộc là ai theo đuổi ai trước, khoảng thời gian sau đó anh cũng chưa bao giờ tặng hoa cho cô. Kiểu cách lãng mạn thế này vốn chẳng giống anh.

Thế nên Lâm Nặc rất mơ hồ, cách làm này, hành động này cô thấy không quen cho lắm, chẳng cách gì đoán được suy nghĩ của anh.

Duy chỉ có một điều có thể khẳng định được, chính là Từ Chỉ An bây giờ không phải là Từ Chỉ An của ngày xưa.

Hứa Diệu Thanh vì việc này mà cố lên mạng tra cứu một hồi rồi tuyên bố kết quả: Hoa thủy vu trắng dùng để tặng bạn bè, tượng trưng cho sức sống trẻ trung.

Hứa Diệu Thanh nhìn cô một hồi, rồi nói: “Không phải là anh ta muốn ám chỉ cậu nên chú ý đến quãng thâm trên mắt đấy chứ? Nếu tớ trông thấy người yêu cũ của mình có dấu hiệu già trước tuổi thì nhất định tớ cũng sẽ nhắc nhở anh ấy, dù gì cũng từng là vậy tượng trưng cho con mắt nhìn người của mình mà...”. Lời còn chưa dứt Lâm Nặc đã tức giận ném chiếc gối sang, cô cười khúc khích đón lấy, thuận tay lột ra sau lưng, lướt web dò tìm tin tức mới nhất, sau lưng vọng lại lời bao biện yếu ớt: “Chẳng qua gần đây tớ khá bận rộn, ít ngủ”.

Thật vậy, công việc hàng ngày đã đủ tấp tểnh chẳng cho Lâm Nặc nhiều thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ về những vấn đề chẳng đem lại kết quả gì.

Huống hồ sau đó Từ Chỉ An cũng không biểu hiện gì nhiều, dường như tất cả đều trở lại trạng thái trước kia, ở hai thành phố khác nhau, hai cuộc sống khác nhau, chẳng ai phiền ai.

Ngày tháng dần trôi nhưng thời tiết oi bức của thành phố C vẫn chẳng thay đổi chút nào. Đã sang thu rồi mà ánh nắng vẫn chói chang, oi bức khó chịu.

Cơ quan Hứa Diệu Thanh tổ chức hoạt động nghỉ mát, mọi người đều cười đùa rằng lời đề nghị này đến hơi muộn, thế nhưng “có còn hơn không”, vả lại được phép dẫn theo người nhà để bầu không khí thêm sôi động. Vì thế mọi người ai cũng đều vui mừng, tràn đầy phấn khởi.

Thời gian đi nghỉ ấn định vào cuối tuần, Hứa Diệu Thanh kéo theo Lâm Nặc và Hứa Tư Tư, ba người cùng chuẩn bị hành lý xuất phát. Ngồi trong xe du lịch có người hỏi: “Sao chẳng trông thấy Vương Tịnh nhỉ?”.

“Đúng thế, ban đầu cô ấy là người phát động, bây giờ lại chẳng thấy tăm hơi đâu!”.

Lâm Nặc quay sang hỏi nhỏ: “Chính là cái cô MC Vương Tịnh à?”.

“Đúng thế”, Hứa Diệu Thanh đeo kính mát, lôi MP3 từ túi xách ra, vừa mân mê dây tai nghe vừa nói: “Nhưng nhờ có cô ấy mới giành được phúc lợi này đây, cô ấy rất giỏi. Theo thông tin nội bộ, hoạt động lần này do đơn vị nước ngoài tài trợ, đài truyền hình chẳng phải bỏ ra đồng nào, ban giám đốc đài truyền hình phát thanh bọn tớ mừng rỡ ‘thuận nước dong thuyền’ sẵn sàng đi cùng”.

Hứa Tư Tư thuận miệng hỏi, “Đơn vị nào mà tốt thế?”, liếc sang bảng lịch trình, cười nói: “Cô ấy thật lợi hại! Là công ty tài trợ à?”.

Hứa Diệu Thanh đáp; “Ừ, cụ thể là ai thì tớ không biết”.

Trong lúc họ trò chuyện, chiếc xe từ từ khởi động.

Tần suất xuất hiện của Vương Tịnh trên màn ảnh rất cao nên Lâm Nặc tuy chưa trông thấy cô ấy ngoài đời nhưng vẫn biết mặt. Có điều hiện tại Lâm Nặc nhìn trước ngó sau cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu cả.

Xe đánh nửa vòng trong khu vực nội thành cuối cùng chạy lên đường cao tốc, ánh mặt trời ngoài cửa sổ lóa mắt, Lâm Nặc kéo rèm che, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay. Nhưng ngủ trên xe cũng không thực sự thoải mái, trong lúc mơ màng cô nghe thấy có tiếng người trò chuyện, hình như đang bàn kế hoạch tối nay, có người nói: “Liên hoan đốt lửa trại buổi đêm...”.

Cô thực sự rất buồn ngủ, nghiêng đầu sang một bên ngủ thiếp đi.

18. Chương 35 - 36

Chương 35: Nghỉ mát

Khi đến nơi, cũng đã gần trưa.

Ánh nắng vẫn chói chang nhưng dù sao ở ngoài biển cũng vẫn mát mẻ hơn trong thành phố, hướng gió thổi vào mang theo hơi ẩm và vị mặn mặn, bao phủ từng tắc da thịt lộ ra ngoài áo.

Sắp xếp xong phòng ốc, thu dọn qua loa, mọi người tập trung ở nhà hàng ăn cơm.

Nói là nhà hàng, thực ra chỉ là căn nhà gỗ lừng, không có cửa sổ, ba mặt đều là lan can thấp, nép mình trên vùng vịnh nước nông, trước mặt là bãi biển xanh thăm bao la.

Hứa Tư Tư mắt sáng rỡ, rút máy ảnh ra chụp.

Trước khi xuất phát, Lâm Nặc trông thấy “bảo bối” của cô ấy, há hốc mồm: “Cậu trở thành dân chuyên nghiệp từ bao giờ vậy?”. Mặc dù cô không hiểu cho lắm, người bình thường chỉ sử dụng máy ảnh chụp hình kỹ thuật số thanh mảnh, càng nhỏ gọn càng tốt, chỉ mong sao nó có thể mỏng tựa tấm thẻ đặt trong ví da. Vậy mà chiếc máy ảnh này như cục gạch thực thụ, có thể dùng để tự bảo vệ.

“Bạn trai cũ tặng đây, coi như là quà chia tay”, Hứa Tư Tư hồ hững nói, “Hắn ta mới là dân chuyên nghiệp, hồi còn ở nước ngoài tớ học được không ít”.

Lâm Nặc không khỏi sửng sốt, lần đầu cô ấy thất tình, uống rượu say trong quán bar, xem ra đã trở thành hồi ức.

Quả nhiên ánh đèn flash vừa lóe lên liền thu hút ánh mắt của mọi người. Người trong ngành, ký giả, nhân viên của trường quay đài truyền hình trông thấy Hứa Tư Tư chọn cảnh lấy góc chụp, cứ ngỡ cô là dân nhà nghề, liền sau đó có mấy người trẻ tuổi bước đến phía trước bắt chuyện, giao lưu.

Lâm Nặc dói meo, trong lúc đợi thức ăn dọn lên, vô tình quay đầu sang phát hiện hai người đang trò chuyện rất ăn ý, liền kéo tay Hứa Diệu Thanh, hỏi: “Cậu có thấy Tư Tư lần này trở về rất khác trước không?”.

“Thất tình mà”, có lẽ cảm thấy chẳng cần phải kiêng kỵ gì, Hứa Diệu Thanh nói thẳng: “Bởi vì không muốn chịu tổn thương thêm nữa nên đã thay đổi quan niệm về tình yêu, khi tới làm chương trình cũng gặp rất nhiều trường hợp như thế này, âu cũng là chuyện thường tình”. Cô nhớ lại, giọng đầy cảm xúc: “Có lẽ chẳng thể khất khe quá, một vài phụ nữ ngây thơ cứ tin lời thề cả đời mãi mãi chẳng rời xa, kết quả là sự thật tàn khốc bày ra trước mặt, để rồi sau này mới biết rằng thực ra suy nghĩ của đàn ông khác xa tưởng tượng của phụ nữ, nâng lên được cũng đặt xuống được”.

Lâm Nặc nghe mà sững sốt, chẳng ngờ rằng kinh nghiệm tình cảm phong phú như Hứa Diệu Thanh cũng có những suy nghĩ lý trí và thực tế đến vậy.

Mãi chạng vạng tối Vương Tịnh mới đến.

Khi ấy bọn họ đang đánh bóng bàn trong phòng tập, Lâm Nặc vô tình đưa mắt ra cửa sổ, trông thấy vài chiếc xe lướt trên đường, đón lấy ráng trời đỏ cam, chậm rãi rẽ vào bãi đỗ xe.

Thị lực cô xưa nay rất tốt, logo trên chiếc xe du lịch lớn nhìn rất rõ ràng, lúc này trái tim không khỏi thót lên, quay đầu hỏi: “Chương trình đốt lửa trại buổi tối còn có người khác tham gia nữa phải không?”.

“Đúng rồi, cũng do Vương Tịnh sắp xếp, trước đó cô ấy còn làm ra vẻ thần bí lắm! “Sao thế, đã đến rồi à?” Hứa Diệu Thanh đặt vợt bóng bàn xuống bước sang, Lâm Nặc gật đầu: “Đúng thế”. Thoáng chốc, trong lòng hoảng hốt tột độ, người tài trợ cô đã biết rõ rồi.

Vương Tịnh xuống xe, không vội vã về phòng mà quan sát quang cảnh xung quanh một hồi, cười nói: “Năm trước em đến đây chơi, cảnh chẳng đẹp như bây giờ!”.

Giang Doãn Chính nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Nếu trước đây đã đến, sao vẫn còn hứng thú vậy?”. Mặt biến mệnh mông, mặt trời đã ngã về tây, chiếc áo phông trắng của anh như được dát một lớp vàng nhạt.

“Đài phát thanh truyền hình lâu rồi không tổ chức hoạt động vui chơi tập thể, hiếm có dịp mọi người đi chơi cùng nhau.” Vương Tịnh cùng anh sánh vai bên nhau, giẫm trên lớp cát mềm mịn dưới chân, mỗi ước đều lún nhẹ xuống, hết như trái tim cô lúc này, chẳng cách gì kiểm soát được. Thực ra, cô không nói thật lòng, điều thực sự khiến cô hứng khởi, chỉ có anh mà thôi.

Lúc đầu vì bị cảm nặng mà một thời gian cô bất tin anh, sau đó bệnh tình chuyển biến khá hơn cô gọi điện thoại cho anh, trò chuyện đôi ba câu với trợ lý của anh. Tối đó, cô nhận được hoa cùng lẵng hoa quả, trên tấm danh thiếp đề tên anh cùng hàng chữ đơn giản: Chúc mau bình phục.

Đến cả một câu dư thừa cũng chẳng có.

Thực ra cô biết, những việc này chẳng thể nào do đích thân anh chuẩn bị, bởi lẽ sau chuyện đó cả cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có.

Tất cả chỉ là phép lịch sự, xã giao xa lạ.

Hóa ra cô cùng anh đi dự tiệc, nói cười xã giao cùng mọi người, xét cho cùng chẳng qua chỉ là bạn gái mang đậm tính chất thương mại.

Chỉ thế mà thôi.

Có một thời gian, hai người tự nhiên đứt liên lạc, cô gần như từ bỏ ý định. Tuổi trẻ tài cao, lại xinh đẹp, vốn chẳng thiếu người đeo đuổi, cô cũng có niềm kiêu hãnh của mình.

Thế nhưng, những nhiệt tình, cảm xúc mãnh liệt đã gửi gắm đi rồi rất khó có thể thu hồi lại. Cuối cùng, không tìm được, cô tìm một cơ hội tiếp cận anh.

Hôm đó, vài người bạn ở tòa soạn đến Dung Giang phỏng vấn, cô cũng đi theo. Giang Doãn Chính ngồi trong văn phòng rộng rãi, khuôn mặt trầm tĩnh, thi thoảng ánh mắt lơ đãng lướt sang, dường như có luồng điện chạy khắp người cô.

Thế là sau cuộc phỏng vấn cô chủ động mời anh ăn cơm, cuối cùng vẫn là anh thanh toán, chỉ đơn giản là vậy, liên lạc giữa anh và cô lại một lần nữa thông suốt

Anh vẫn đứng đưng với cô, tuy rằng chưa bao giờ thiếu nho nhã ga lăng, nhưng ở anh dường như toát lên sức hấp dẫn chết người, khiến cô quả cảm xông vào ngọn lửa, chẳng hề do dự chùn bước.

Nhân viên Công ty Xây dựng Dung Giang lần lượt đăng ký phòng tại khách sạn khu nghỉ mát, bọn họ đến chậm một bước, khi đến trước quầy thì đại sảnh gần như chẳng còn bóng người.

Giang Doãn Chính đặt phòng đôi, Vương Tịnh nhận lấy chìa khóa, hỏi: “Tiệc đốt lửa trại sau bữa tối, anh tham gia không? Hay là tội mình đi dạo bên bờ biển nhé?”.

“Lát rồi tính”, giọng điệu anh vẫn bình thản, rồi anh rút điện thoại ra gọi.

Khách sạn không có thang máy, cô lẳng lặng theo sau đi thang bộ, cô nghe thấy anh dặn dò trợ lý, dường như công việc rất bận, còn nhiều việc phải xử lý.

Mãi đến cửa phòng vẫn chưa ngắt điện thoại, cô vẫy tay tạm biệt, sau đó mở cửa vào phòng.

Trong lòng cô thực sự không hiểu, đã bận rộn đến thế, sạp lại hứa dẫn cô đi chơi cùng chứ?

Thực ra chẳng phải lúc nào anh cũng thờ ơ lạnh lùng thì thoảng cũng lộ ra vẻ dịu dàng, ân cần. Chính vì số lần cực kỳ hiếm hoi này nên ấn tượng lưu lại trong cô vô cùng sâu sắc.

Hết như hôm đó, họ vừa đánh tennis xong, tắm rửa rồi cùng nhau ăn cơm tại nhà ăn ở phòng tập. Cô mặc giản dị, mặt không trang điểm, mái tóc ướm để xỏa, nước nhỏ xuống, trông rất thanh thoát tự nhiên giống như nữ sinh trung học.

Trên giá đựng báo chí bày tạp chí du lịch, cô rút một cuốn lật vài trang rồi nói: “Trời nóng thế này, thật chỉ muốn đi chơi chỗ nào mát mẻ vài ngày”.

Giang Doãn Chính ngồi đối diện hỏi: “Muốn đi đâu?”.

Cô đẩy cuốn tạp chí, chỉ tay vào: “Nơi này! Anh xem, đẹp thật!”, nói rồi cô ngẩng đầu lên nhìn anh mỉm cười.

Cô có đôi mắt to đen láy, những lúc mỉm cười lại cong cong tựa trăng non, trong mắt lóe lên ánh sáng long lanh, lấp lánh. Trước kia, khi mới vào nghề, lớp đàn anh thường nói cô rằng, rõ ràng là theo đuổi con đường lý tính, vậy mà mỗi khi cười lại ngây thơ trong sáng tựa đứa trẻ vẫn còn chưa hết vẻ non nớt...

Giang Doãn Chính nhìn cô, ánh mắt khê di chuyển, cô chẳng nhận ra, tiếp lời: “Từ đây lái xe đi, chỉ mất hai, ba tiếng đồng hồ, đến đó có thể nướng thịt, thuê chiếc tàu ra biển chơi, còn có thể bơi và lặn nữa! Nhưng mà chi phí hơi cao, nếu mà đồng nghiệp bên đài phát thanh đi cùng, chẳng biết lãnh đạo có đồng ý chịu bỏ kinh phí không!”.

“Vậy nếu anh tài trợ thì thế nào?”, Giang Doãn Chính khê cười nói.

Cô kinh ngạc nhướn mày, cảm thấy dường như hôm nay tâm trạng anh cực kỳ vui vẻ, đáy mắt sâu thẳm như có ánh sáng dịu nhẹ đang chuyển động.

Trước kia anh chưa từng nhìn cô với ánh mắt này, chưa bao giờ

Vương Tịnh không khỏi xao xuyến, phản ứng rất nhanh đáp: “Được thôi”. Cô nghiêng đầu mỉm cười: “Vậy anh có đi chơi riêng cùng em không?”. Chất giọng nũng nịu, chỉ thấy đây là cơ hội hiếm có, trong lòng cô thật sự rất vui, nụ cười càng tự nhiên bay bổng.

Ánh mặt trời óng ả xuyên qua lớp kính chiếu rọi vào, lại trông thấy mình phản chiếu trong mắt anh, phát hiện ra anh hơi sững sốt, đường nét trên môi cũng dịu dàng trước nay chưa thấy, anh gật đầu nói: “Được thôi, đi với em”. Âm thanh dịu dàng của anh như bùa chú, mê hoặc lòng người, sự chiều chuộng thoáng chốc đã tràn ngập khắp, khiến người khác ngất ngây.

Ăn cơm tối xong, Hứa Diệu Thanh liếc nhìn những người lạ đột nhiên xuất hiện, chợt nhớ ra, hỏi: “Cậu và họ trước kia là đồng nghiệp à?”.

Lâm Nặc hớp ngụm nước lắc đầu: “Bọn họ làm ở Công ty xây dựng, mình không làm chung, chỉ xem là nửa đồng nghiệp”. Thực tế, hai bàn đầy ắp người, chẳng gương mặt nào quen thuộc.

Như vậy mà hay. Chính vì mọi người không quen biết nhau, tránh khỏi cảnh gượng gạo, ngượng ngùng, cô nghĩ vậy, ngẩng đầu lên, trông thấy một nam, một nữ từ cửa bước vào.

Cô vốn nghĩ mình có thể thản nhiên, thế nhưng đến khi trái tim không ngừng nhói đau cô mới thừa nhận mình thực sự đang đổ kỵ.

Hóa ra sau khi chia tay, nhìn thấy người phụ nữ khác đứng cạnh anh, lại có cảm giác thế này. Lâm Nặc chợt cảm thấy hai mắt khô rát. Trước đây cô ngồi máy tính cả tiếng đồng hồ, cũng không xuất hiện tình trạng này, dường như nước mắt đã bay biến đâu mất, đôi mắt cô đau đớn lạ thường!

Rõ ràng cảm thấy chướng mắt, đau xót nhưng cô vẫn chẳng rời ánh mắt. Cô không biết rốt cuộc mình đang mong chờ điều gì hay thử nghiệm gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Đúng lúc cô khẽ nghiêng rằng, hai bàn tay đan chéo dưới bàn thì Giang Doãn Chính đưa mắt nhìn sang.

Lúc này Lâm Nặc lại mất hết dũng khí vội và quay đầu đi. Dẫu cho ngoài mặt vờ như chẳng có chuyện gì nhưng cô hiểu rõ lòng mình đang hỗn loạn biết nhường nào.

Cô thấy sự kinh ngạc lóe lên trong đáy mắt anh cũng bất gập nụ cười má lúm đồng tiền tươi như hoa của Vương Tịnh.

Đúng vậy, ai có thể ngờ được họ lại gặp nhau trong tình huống này.

Những lời nói của Hứa Diệu Thanh lúc trưa vẫn còn vang vọng bên tai cô, hóa ra trên thế gian này thực sự không có chuyện đến chết cũng chẳng rời xa.

Tuy rằng không phải ngồi chung bàn ăn cơm nhưng cũng chẳng khiến cô thấy khá hơn. Lâm Nặc nhìn bàn đầy ắp hải sản tươi ngon, chẳng còn cảm giác nữa, cũng không muốn bỏ về giữa chừng, như thế sẽ chứng tỏ cô sợ anh.

Rõ ràng không phải lỗi của cô, cô nghĩ, tuy là tối hôm đó những lời nói với anh đến cả cô cũng cảm thấy mình hơi quá đáng.

Quay về bên anh nhé.

Dưới bầu trời đầy sao cao lồng lộng, giọng anh trầm thấp, phảng phất hơi men, mê hoặc lòng người. Khi ấy cô đã mất bao nhiêu sức lực mới có thể từ chối anh? Quả thực rất cực khổ tốn sức, cô từng nghĩ rằng đây là nơi đau đớn tột cùng rồi.

Vậy mà thời khắc này mới hiểu rằng hóa ra nỗi đau đớn khi ấy vẫn chưa thấm vào đâu bởi vì khi ấy cô vẫn chưa thực sự đánh mất anh.

Người đông, nhà hàng vô cùng náo nhiệt nhưng cô lại cảm thấy tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy nhịp đập của trái tim.

Từng chút, từng chút một, từ từ chậm rãi, tựa như có một sợi tơ, quấn quanh tim, siết chặt đến mức cô chẳng thể nào thở được.

Lần đầu tiên Hứa Diệu Thanh tận mắt nhìn thấy Giang Doãn Chính, chỉ cảm thấy đây là con người trong truyền thuyết, không nhận được cứ dối mắt ngắm nhìn anh.

Bước vào nhà ăn, Vương Tịnh ngồi chung với đồng nghiệp ở đài phát thanh cách Giang Doãn Chính một bàn, cô chỉ xuất hiện vài phút ngắn ngủi cũng đủ khiến mọi người ở đây hiểu cả rồi.

Hóa ra anh ta vung tay bỏ ra nghìn vàng chỉ để đổi lấy nụ cười của người đẹp? Hứa Diệu Thanh cảm thấy lòng mình chùng xuống, lại nhìn sang Lâm Nặc thế nhưng cô ấy lại cụp mắt xuống, rõ ràng là thờ ơ lơ đãng.

Đưa mắt nhìn Hứa Tư Tư, hai người đều cảm thấy lúc này tốt nhất là nên im lặng, lẳng lặng cúi đầu.

Mặt trời đã xuống núi, nhiệt độ hạ xuống rõ rệt, dù sao tiết trời cũng đã vào thu, trong làn gió ẩm ướt mang theo cảm giác mát lạnh.

Lần này Công ty xây dựng Dung Giang đến đây nghỉ mát đa phần đều là thanh niên, trong số đó nam giới chiếm số đông, cả Triệu Giai người duy nhất Lâm Nặc quen biết cũng chẳng xuất hiện. Còn đài phát thanh

truyền hình những cô gái xinh đẹp chiếm đa số, hai nhóm thanh niên trẻ tuổi tụ tập lại, thật sự thể hiện tinh thần hữu nghị.

Lâm Nặc không khỏi nhớ lại thời đại học, nam nữ sinh viên cũng thế này, chỉ có điều họ thơ ngây và e dè hơn bây giờ nhiều.

Thực ra, hoạt động này cũng khá thú vị, thoát khỏi sự hồi hải nhộn nhịp của chốn thành thị, trải chiếu cùng ngồi, phía dưới là bãi cát trắng mịn, mang chút hơi ẩm của ban ngày.

Ngẩng đầu lên là bầu trời đen như nhung cùng muôn vàn những vì sao sáng lấp lánh, mặt biển mênh mông, bát ngát như chẳng có điểm tận cùng, có người mang đàn ghi ta đến trình diễn, là giai điệu dân ca mộc mạc, giọng hát có phần giống với giọng ca của Hứa Ngụy.

Bình thường tửu lượng cô chẳng đến nỗi tệ, lúc này cô lại như muốn uống bằng bất cứ giá nào, uống không chút kiêng nể, nhưng chẳng ngờ rất nhanh sau đó cô thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc quay cuồng. Cô lấy làm lạ, lẽ nào đây chính là rượu vào sào nào ruột ư? Nghĩ kỹ lại thấy mình sến quá mức, ngay cả bản thân cũng sắp không chịu đựng nổi, thế là cô lắc lắc đầu.

Chỉ một cái lắc đầu, cô càng thêm choáng váng, như muốn nôn thốc nôn tháo ra ngoài nhưng cô vẫn cố gắng cầm cự, ánh sáng trước mắt ngày càng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Tựa hồ như ánh lửa nhấp nhòe, lại như vì nín nhịn không được mà nước mắt tuôn trào, thế nên mọi thứ trước mắt cứ mơ mơ hồ hồ đan chéo thành một mảng, chẳng nhìn rõ được gì, tất cả đều xiêu vẹo.

Vương Tịnh còn nói: "... Bạn của Hứa Diệu Thanh tửu lượng khá thật, hơn nữa cá tính cũng rất thú vị". Cách một khoảng, khuôn mặt Lâm Nặc dưới ánh lửa bập bùng khi mờ khi tỏ, không trông rõ lắm nhưng Vương Tịnh vẫn cảm thấy rất quen nghĩ mãi mà chẳng thể nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Giang Doãn Chính nghe xong, khẽ ậm ừ, ánh mắt lướt sang, sắc mặt càng u ám.

Vương Tịnh không mấy để tâm, hồi sau tiệc tàn, mọi người lần lượt về phòng nghỉ ngơi, cô nói: "Đi thôi".

Sóng biển âm thầm vỗ vào bờ, đêm đã khuya, làn gió ẩm ướt lướt trên da mát lạnh. Giang Doãn Chính liếc mắt nhìn về phía sau cách đó không xa rồi xoay người đi về phía khách sạn.

Chương 36: Cự tuyệt

Lâm Nặc đứng chết trân, lắc đầu nói: "Tớ không sao", chỉ thấy choáng váng, dưới chân là lớp cát mềm mịn, giẫm lên cảm thấy bồng bênh.

Hai chị em Hứa Tư Tư vẫn chẳng an lòng, kẻ bên trái, người bên phải giữ chặt lấy cô, xem chừng muốn dìu cô về phòng. Cô mỉm cười gượng gạo, rút tay xoa đầu nói: "Các cậu về trước đi, tớ muốn ở đây hóng gió".

Hứa Tư Tư nói trước: "Không được! Uống nhiều quá rồi, còn không mau về phòng ngủ đi!".

Hứa Diệu Thanh tiếp lời: "Sẽ bị cảm đấy. Xem tay cậu kia, lạnh thế kia rồi!".

Lâm Nặc thở dài, có lẽ vì uống bia, lỗ chân lông đều giãn ra, cả người lạnh run nhưng đứng ngay bãi biển thế này, hơi men tan đi khá nhiều. Vì vậy mà cô không muốn quay về phòng, huống hồ cô cũng không ngủ được. Cuối cùng bất đắc dĩ vung tay xoay người hai vòng ra ý mình chẳng hề hấn gì, dù thế nào cô cũng muốn hai người bạn mình về trước.

"Có gì thì gọi điện nhé", đi một đoạn khá xa, Hứa Tư Tư quay đầu lại ra dấu bằng tay.

Cô mỉm cười vẫy tay, "Biết rồi", giọng không lớn lắm, vì cô thực sự cảm thấy mệt mỏi, bạn vừa rời đi mà dường như đến cả cười cũng trở nên khó khăn.

Mãi đến khi bóng bọn họ khuất sau hàng cây thấp, xác định họ đã rời đi khá xa, Lâm Nặc mới chậm rãi ngồi xồm xuống.

Đối diện khách sạn, ánh đèn của khu nghỉ mát sáng choang, cô nheo mắt ngẩng lên nhìn sang, các cửa sổ lần lượt sáng đèn, trong số đó cánh cửa nào là phòng anh?

Hay là của hai người họ?

Cô không muốn nghĩ tiếp nữa, cảm giác đau đớn giày vò lại trở về, vẩn vút trong ngực, hóa ra men rượu chẳng thể làm tê liệt mọi thứ.

Bầu trời đen thăm thẳm, chỉ có ánh sao sáng, sau lưng là biển cả mênh mông sâu thẳm, trong đêm khuya cô cảm thấy hơi sợ hãi, dường như trời và đất nối liền vô cùng vô tận chẳng thấy bến bờ, màn đêm như nuốt trọn lấy tất cả. Cô vùi mặt giữa hai cánh tay, chợt cảm thấy biển trời bao la nhưng lại chẳng có chỗ cho cô nương tựa.

Chẳng biết cô đã ngồi như vậy trong bao lâu, khi đứng dậy chân tê nhức, cô chẳng kịp đề phòng, ngã phịch xuống. May mà phía dưới là bãi cát, đầu gối khẽ khụy xuống, chẳng cảm thấy đau.

Một giọng nói bỗng vang lên sau lưng: “Cô cũng chưa đi ngủ sao?”.

Lâm Nặc quay đầu lại, thấy một gương mặt xa lạ, đang cầm túi xách, xem chừng khá nặng.

“Vừa rồi uống rất nhiều phải không?”, người ấy mỉm cười, má bên phải để lộ núm đồng tiền thật sâu, trông vô cùng đáng yêu, rõ ràng anh ta biết cô vì vậy mới hỏi cô thế.

Lâm Nặc mím môi gật gù, xoay người ngồi xuống, hỏi, “Anh là người bên nào? Đài truyền hình? Hay là Dung Giang?”, rồi lại nhìn chiếc túi ni lông nói tiếp, “Bên trong túi là bia à?”.

“Xây dựng Dung Giang”, người ấy vẫy tay, nhướn mày: “Sao thế, cô còn uống được ư?”.

Thực sự không thể uống tiếp nhưng đêm nay cô chỉ muốn buông thả một lần, thế là vỗ vào chỗ ngồi ngay cạnh nói: “Tôi mời anh ngồi, anh mời tôi uống bia, thế nào?”.

Anh ta bật cười liền ngồi xuống chuyển lon bia sang nói: “Đây”.

Hai người xa lạ, đến cả tên của đối phương vẫn chưa biết, cứ thế ngồi bên nhau trên bãi biển, chẳng ai nói gì, trước mặt là đêm đen tĩnh lặng.

Diện mạo người con trai đó chẳng mấy điển trai nhưng tư thế uống rượu lại đẹp mắt hiếm thấy, cử chỉ phóng khoáng, cởi mở. Lâm Nặc khẽ nghiêng đầu nhìn anh ta, chẳng ngờ trong đêm tối vẫn còn người bầu bạn cùng cô.

“Cô vì chuyện vui hay buồn?”, anh ta hỏi, ánh mắt nhìn xa xăm.

Cô giật mình, đầu choáng váng dữ dội, lắp bắp nói: “Buồn, còn anh?”.

Nào ngờ anh ta mỉm cười quay sang nói với giọng nửa đùa nửa thật, “Tôi là con sâu rượu”, rồi đưa tay ra giật lon bia của cô.

“Gi thế?”, cô vội nghiêng người né, phát hiện ra động tác của mình đã trở nên chậm chạp.

“Cô cứ uống thế này không tốt cho sức khỏe đâu!”

Cô chau mày, bỗng bật cười khanh khách, “Anh không những là con sâu rượu mà còn là con quỷ hẹp hòi!”, đáng vẻ như những cô gái đang biểu thị sự bất mãn.

“Cô say rồi”, anh ta dờ khóc dờ cười, rụt tay lại.

Lâm Nặc cũng cảm thấy mình đã say thực sự, mọi thứ trước mắt cô chao đảo dữ dội, sóng biển rì rào như vọng lại từ một nơi xa xăm, mơ hồ nào đó.

Bên tai vang lên tiếng rì rào bao trùm khắp đất trời, tư duy tuy đã ngưng trệ nhưng cô vẫn nhớ một việc, đưa tay chỉ những lon bia rỗng dưới đất, nói: “Lát nữa anh thu dọn nhé...”. Cô chẳng còn chút sức lực gì nữa rồi, chỉ chực ngã nhào xuống đất.

Bãi cát mềm mịn, cô mệt đến nỗi chỉ muốn ngủ, chẳng đợi người bên cạnh phản ứng, cô ngã ra sau.

Ngay lúc đó, cô nghe mơ hồ có tiếng động vang lên từ phía sau, dường như có người đang trò chuyện, thì thào, giống như lầm bầm một mình, rồi lại trở nên quyết liệt.

Một lúc lâu sau Lâm Nặc mới phản ứng lại thì ra cô bị ai đó ôm chặt lấy từ phía sau. Cô thấy đầu óc quay cuồng, cổ mở to mắt mà chẳng trông rõ, chỉ biết rằng vòng tay đó vừa mạnh mẽ vừa ấm áp.

Một niềm khao khát mơ hồ trào dâng từ tận đáy lòng, hai bàn tay đưa cao lên trong vô thức, cô không nhìn thấy mặt của đối phương, nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy an lòng, đắm chìm trong hơi thở quen thuộc đó.

Cô uống bia, thân nhiệt thay đổi lại thêm hứng gió lâu như vậy, hai cánh tay lạnh toát. Giang Doãn Chính vừa chạm vào, không khỏi chau mày, nghiêng rằng nói: “Làm loạn lên”. Anh phát hiện trông cô không tỉnh táo lắm, liền quay sang nhìn người ngồi ngay cạnh,

Hàn Kiếm nhìn thấy cảnh tượng này, ngăn người ra gọi một tiếng: “Giang Tổng”.

Giang Doãn Chính nhìn anh lại liếc nhìn đám lon rỗng vứt bừa bãi trên cát, chẳng nói lời nào liền bế Lâm Nặc lên.

“Giang Tổng”, Hàn Kiếm đứng dậy theo, ngăn ngừa một lúc rồi hỏi, “Có cần tôi giúp gì không?”.

“Không cần”, Giang Doãn Chính không quay đầu lại, đi thẳng về phía ánh đèn.

Hàn Kiếm đứng ngây ra, chỉ cảm thấy động tác của Giang Doãn Chính dịu dàng đến lạ thường, hai bàn tay Lâm Nặc nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo trước ngực anh dường như yên tâm dưới sự che chở của anh, vì vậy thoáng chốc Hàn Kiếm đã hiểu ra.

Mãi đến khi hai người họ đi xa dần, anh uống hết số bia còn lại, thu dọn mọi thứ rồi rời đi.

Lúc lâu sau, Lâm Nặc cảm thấy cả người mình khê lắc lư mãi chẳng ngừng, đến mức đau đầu. Cuối cùng, không kìm được cô cúi đầu rên rỉ, miễn cưỡng tỉnh lại,

Ánh đèn rực sáng, cô khê neho mắt, kiệt sức hỏi: “Anh làm gì vậy?”.

“Lên cầu thang”, đáp trả lại cô là thanh âm trầm bổng.

Cô rên khê, trong lòng càng giận dữ, thoáng nghĩ đến từ “thang máy” nhưng chẳng buồn lên tiếng, co người lại, định ngủ tiếp thì bất chợt đầu óc như bị điện giật, hình như có việc gì đó quan trọng vừa xảy ra.

Tuy các giác quan đều như chậm đi vài nhịp nhưng cuối cùng cô đã nhớ ra.

Mở to đôi mắt mơ màng, Lâm Nặc ngẩng đầu nhìn, gương mặt người đó, khuôn mặt không biểu cảm, từng đường nét cương nghị hiện ra.

“Là anh...”, lúc này cô mới chợt bừng tỉnh, bối rối khê chau mày, đáng vẻ vô tội, ngữ khí mang vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Biểu hiện như thế lại càng khiến Giang Doãn Chính không vui: “Nếu không thì em tưởng là ai?”.

Anh bỗng dừng bước, tay trái buông lỏng, cả người Lâm Nặc liền rơi xuống.

Không hề có dấu hiệu báo trước, đôi bàn chân cô mềm nhũn ra như sắp ngã nhào, vội túm chặt lấy áo anh theo phản xạ. Thực ra, tay phải của Giang Doãn Chính vẫn ôm lấy cô, hai người giữ nguyên tư thế đứng kỳ lạ đó.

Dù ý thức được rằng người ôm mình là anh, Lâm Nặc vẫn chưa tỉnh hẳn, men rượu làm cho đầu óc cô hoàn toàn đình trệ. Giờ đây ôm lấy anh, hơi thở quen thuộc thoảng qua mũi đầu óc trống rỗng, trái tim cô đột nhiên đau nhói.

Thật ra lúc này cô chẳng thể suy nghĩ gì nhiều, chỉ là không muốn ngẩng đầu lên, không muốn rời xa anh, dường như chỉ trong khoảnh khắc này cô mới cảm thấy yên ổn thoải mái.

“Đến rồi”, anh nói trên đỉnh đầu cô.

Thật đáng ghét! Cô nghĩ. Tay lại bám chặt, lắc đầu, mặt vùi vào ngực anh, hơi thở không đều. Lát sau, cô chậm rãi quơ tay sờ soạng túi áo.

“... Hừm”, sờ soạng một hồi, cô chau mày cúi đầu, nhìn quanh bốn phía, thấp giọng thì thầm: “Không có...”.

Giang Doãn Chính lặng lẽ nhìn cô, biết rằng cô đang tìm gì đó nên càng khẳng định rằng cô đã say.

Cô lật túi áo ra, lại mò mẫm dưới đất, dường như rút cuộc đã xác định được, ngược lên cười khúc khích: “Chìa khóa chẳng thấy đâu cả”.

Thực ra, lúc đầu cô không mang theo, bởi lẽ túi áo nông cô sợ đánh rơi trên bãi cát, vì thế đã không mang theo.

Ngần người ra, cô bỗng xoay người lại, giơ tay gõ cửa.

Đêm tối tĩnh lặng, dường như mọi người đều đi ngủ, cô đến cả đứng cũng còn không vững chẳng kiểm soát được sức mạnh, vì vậy mà tay vỗ trên cánh cửa gỗ rất mạnh, âm thanh vang vọng khắp hành lang vắng vẻ.

Giang Doãn Chính vội bước đến phía trước, một tay đỡ trên vai cô, tay kia giơ ra định ngăn cô lại. Nào ngờ, cô chợt ngừng lại, như nhớ ra điều gì, quay đầu khẽ nói: “... Bọn họ ngủ hết rồi”. Giọng rất khẽ kèm theo nụ cười vô tội trên mặt, hàm răng trắng tinh cắn môi, hết như đứa trẻ mắc lỗi đang sợ sệt, e dè.

Giang Doãn Chính thở dài, khẽ dùng sức kéo cô vào lòng, rồi đưa tay mở cửa.

Chốt cửa kêu tiếng “tách” một tiếng, Lâm Nặc quay đầu lại, ngẩn người trong vài giây, trong đôi mắt đen thăm thẳm đầy sự quỳn rũ.

“Anh không biết em ở phòng nào”, Giang Doãn Chính nói, chợt nghĩ thực ra trong tình huống này vốn dĩ chẳng cần thiết phải giải thích với cô.

Quả nhiên Lâm Nặc không ý kiến, thuận theo anh, liêu xiêu bước vào trong.

Đây là phòng đôi, Lâm Nặc bước vài bước chợt phát hiện ra có điều gì đó bất thường.

Rõ ràng tư duy trì trệ nhưng vẫn cảm nhận được không khí xa lạ, thế là cô ngẩng lên hỏi: “Đây là đâu?”.

“Phòng của anh.”

Cô chợt dừng lại, ngẩn người: “Phòng của anh?”.

“Đúng thế”, Giang Doãn Chính nghĩ, cái tên Hàn Kiếm thật đáng tội chết! Biết rõ là cô đã say, vậy mà còn để cô uống tiếp!

Kỳ thực lúc này đã đi đến cửa phòng ngủ, anh chỉ muốn nhanh chóng đặt cô lên giường, nào ngờ vừa đi được vài bước liền thấy cô đưa tay ra nắm chặt lấy khung cửa.

Dáng vẻ không chịu đi tiếp, ra sức như vậy, cả đốt ngón tay cũng trắng bệch, như thể thề chết chứ không chịu khuất phục. Anh giận dữ hỏi: “Em sao vậy?”.

“Em muốn về nhà!”, cô quên mất đây là bãi biển, quên mất bọn họ đang đi nghỉ mát, chỉ nghĩ rằng, cô không thể ở trong nhà anh.

Tuy đầu óc nặng trĩu những cô vẫn nhớ rằng mình không thể ở cùng anh..

“Tối nay không về được, em ngủ ở đây đi.”

“Không muốn!”

“Lâm Nặc!”

“Không muốn!”, cô lắc đầu, choáng váng đến mức chỉ muốn nôn, đành tì vào khung cửa không nhúc nhích.

Giang Doãn Chính nghiêng răng, cuối cùng nói: “Đi ngủ đi!”.

“Em không muốn ở lại đây...”, giọng cô nhẹ nhàng mà kiên quyết, bởi lẽ dạ dày khó chịu, mắt nhắm nghiền nên cô không trông thấy anh giận đến mức mặt trắng bệch.

Cô khẽ thì thầm: “... Giang Doãn Chính, anh hãy để em đi...”.

Bật đèn lên, ánh đèn trong phòng đủ độ sáng, khuôn mặt cô đỏ ửng, hơi thở nặng nề sức nức mùi rượu. Thực ra Giang Doãn Chính hiểu lúc này không nên chấp nhặt cô, thế nhưng khi trông thấy đôi bàn tay vịn chặt lấy khung cửa, trái tim anh lại bị chấn động dữ dội, tựa như bị lưỡi dao sắc bén vô hình nào đó cứa vào. Sự phản nộ cùng một loại cảm xúc khó hiểu nào đó nhanh chóng trào dậy.

Rõ ràng cô đã say, cô không tỉnh táo nhưng vẫn nhớ mình phải rời xa anh!

Anh không nói gì, chỉ ra sức gỡ từng ngón tay cô ra, mặc cho cô kêu gào kháng cự anh cũng chẳng mảy may động lòng. Anh ôm cô, rảo bước đi vào phòng ngủ mặc kệ cô vùng vẫy, đặt cô lên giường. Có lẽ đêm hơi cứng, cô liền chau mày lại nhưng anh chỉ nhìn cô, sắc mặt u ám.

Cuối cùng Lâm Nặc cũng tỉnh táo đôi chút bởi cơn đau đầu.

Cô mở to mắt, chẳng rõ vì choáng váng hay vì đau cả người mục đi, huyết thái dương giật dữ dội, huyết quản như sắp nổ tung.

Giang Doãn Chính đứng bên giường, khóe môi mím chặt, đường nét cương nghị.

Ánh mắt cô mơ màng biết rõ anh đang tức giận nhưng lại chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, khoảnh khắc sau đó cô nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Lâm Nặc, em nghĩ mình là gì hả?”. Ngừng một lát, cơn thịnh nộ càng dâng trào, nhưng lúc này anh khẽ cười, kỳ thực nghe như tiếng hừ lạnh, anh nói: “Đừng nghĩ rằng anh không thể rời xa em được”.

Cuối cùng “rầm” một tiếng cánh cửa đóng lại, rất lâu sau âm thanh vẫn còn vang vọng trong phòng, đủ thấy anh mạnh tay lên mức nào.

Lâm Nặc chấn động, đầu đau muốn vỡ ra, chẳng kịp phản ứng, cũng chẳng biết anh giận vì chuyện gì, càng chẳng hiểu anh nói gì, chỉ với lấy tấm chăn mỏng mềm mại, ấm áp, cô ôm chặt theo phản xạ, khép mắt ngủ thiếp đi.

19. Chương 37 - 38

Chương 37: Giận dữ

Lâm Nặc ngủ một mạch đến sáng. Cô bị cơn khát làm tỉnh giấc, trở dậy rót cốc nước, cô mơ màng đi vài bước, cuối cùng giật mình tỉnh hẳn, ngáy người tại chỗ.

Đây không phải là phòng cô!

Cô, Hứa Tư Tư và Hứa Diệu Thanh ở phòng ba người mà giờ đây chỉ còn một chiếc giường, lại là giường đôi rộng rãi nữa.

Ấn tay vào trán thấy hơi đau, ký ức đêm qua chậm chậm hiện lên, tuy rời rạc nhưng vẫn chấp nối lại hoàn chỉnh. Tối qua, cô được Giang Doãn Chính đưa về.

Cuối cùng cô đã nhớ ra, hình như anh bế cô đi một mạch vào khách sạn. Sau khi vào phòng, hai người còn tranh cãi nhau một lúc nhưng tranh cãi chuyện gì thì cô chẳng còn chút ấn tượng.

Chỉ nhớ loáng thoáng ngón tay cô rất đau, sống lưng cũng đau, lẽ dĩ nhiên, đầu càng nhức.

Sau đó thì hình như anh nổi cáu, sập cửa cái rầm, rất mạnh tay.

Vậy sau đó thì sao?

Cô cố gắng nhớ lại nhưng hình ảnh hiện lên lại chính là khuôn mặt của Vương Tịnh, rõ ràng không quen, trước kia cũng chưa từng chào hỏi nhau, vậy mà đột nhiên nhớ đến cô ấy.

Vương Tịnh đi cạnh Giang Doãn Chính, nói cười vui vẻ, xinh đẹp rạng rỡ.

Lắc đầu, ngăn chính mình tiếp tục phí công nhớ lại, cô mở cửa đi ra ngoài.

Cửa sổ phòng khách chưa đóng, cũng chẳng kéo rèm, ánh sáng chiếu vào lóa mắt cùng với tiếng sóng biển rì rào, hệt như họ đã thật sự rời xa chốn huyền ảo trở về với thiên nhiên.

Nhiệt độ trên bãi biển giảm nhẹ, mát lạnh đến lạ thường, sàn nhà lúc này lạnh băng, Lâm Nặc chân trần đứng im không nhúc nhích.

Trong tích tắc cô liếc nhìn người đang nằm ngủ, lòng nhẹ nhõm đến khó hiểu.

Hóa ra anh ở đây.

Giang Doãn Chính cuộn người trên sofa, không đắp chăn, cũng không có gối, thân hình cao ráo không vừa chiếc sofa, khe cuộn tròn người, vẻ mặt tĩnh lặng.

Cô nhón chân nhẹ nhàng tiến lại gần, thấy anh mặc áo phông cộc tay, hay tay ôm vai.

Lạnh ư? Cô nghĩ rồi đưa tay ra trong vô thức.

Khẽ chạm vào anh chỉ trong tích tắc liền rút tay lại vì sợ làm anh thức giấc. Nhìn anh ngủ yên lành, Lâm Nặc cảm thấy an lòng, dường như cuối cùng cô cũng có thể nhìn anh thoải mái không phải e dè.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô quay về phòng ngủ ôm lấy chăn, trên đó vẫn vương lại chút hơi ấm của cô nhưng vừa ngồi xuống định đắp chăn cho anh thì đột nhiên anh tỉnh dậy.

Ánh nắng ủa vào làm căn phòng sáng bừng lên nhưng cô vẫn không khỏi ngẩn người, dường như đôi mắt sâu thẳm đen nhánh ấy mới chính là nguồn sáng thực sự.

Giang Doãn Chính đã dậy từ lâu, chính vào lúc cửa phòng ngủ vọng ra tiếng động. Anh chỉ không muốn mở mắt, nào ngờ cô lại sờ thử nhiệt độ trên người anh,

Ngón tay ấm áp lướt qua da, dù chỉ ngẩn ngui thoáng qua nhưng vẫn tựa như đóm lửa nhỏ làm bùng cháy thảo nguyên, khiến toàn thân anh nóng ran đến khó hiểu.

Anh ngồi dậy, nhìn cô không biểu hiện gì, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Nặc ôm chăn, bối rối ngượng ngùng, ngẫm nghĩ rồi nói: “VẬY... em về trước nhé”.

Còn anh chỉ cụp mắt xuống, ánh mắt thoáng lướt qua cô, chân vẫn không dừng lại.

Khi trở về, lẽ dĩ nhiên khó tránh khỏi bị giáo huấn.

Hứa Diệu Thanh nói: “Bà cô của tôi ơi, cô có biết rằng tối qua bọn tôi lo lắng đến thế nào không hả? Còn tưởng là cậu bị nước biển cuốn đi rồi”.

Lâm Nặc cười trừ, luôn miệng nói: “Xin lỗi...”.

“May mà Giang Doãn Chính để lại lời nhắn ở quầy lễ tân ngoài đại sảnh, sau đó bọn tớ nhận được thông báo, mới không đến nỗi chạy khắp nơi tìm cậu!”, Hứa Tư Tư giận thì giận nhưng vẫn đưa chiếc áo ngủ sang cho cô, nói: “Mau đi tắm đi, trông cậu khủng khiếp quá!”.

Thực sự quá khủng khiếp, lại còn thê thảm nữa,

Áo quần nhăn nhúm, đầu tóc bết vào nhau, khuôn mặt thì sưng phù.

Lâm Nặc đứng trước gương nhìn bộ dạng mình, chợt nghĩ đến ánh mắt của Giang Doãn Chính ban sáng, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Hóa ra, cô ôm chăn ngồi xỏm trước mặt anh vừa tỉnh giấc, dáng vẻ của cô thì chẳng phải bàn, thật là mất hứng, chẳng trách anh không nhìn cô lấy một cái.

Mãi đến khi ăn sáng xong, Hứa Tư Tư không nhịn được, hỏi: “Cậu có biết Giang Doãn Chính đi rồi không? Mới sáng sớm đã đi cùng Vương Tịnh, hình như lái xe về trước!”.

Lâm Nặc giật mình nói: “Thế à”. Từ cửa sổ nhìn ra, xe của anh đã chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa rồi.

“Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Hứa Tư Tư cố thấp giọng nói, “Hai người... không có gì hết hả?”.

Lâm Nặc đang uống nước, suýt chút nữa thì phun ra ngoài, quay đầu lại nhìn cô khó hiểu, “Đương nhiên là không!”, lại nhìn sang Hứa Diệu Thanh bên cạnh, vẻ mặt mông lung.

Cô cảm thấy bất lực, từng là người yêu của nhau, vậy mà khi uống rượu say cùng đối phương qua đêm, quá trình và kết quả khó tránh khiến người khác ngẫm nghĩ sâu xa.

Nhưng Giang Doãn Chính tuyệt nhiên không chịu thua trước thế nên, chẳng thể xảy ra chuyện gì được.

Hứa Tư Tư than thở: “Tớ bị các cậu tằm cho hồ đồ mất rồi. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Sao cậu lại ở cạnh anh ấy, còn ở trong phòng anh ấy một đêm nữa? Vậy còn Vương Tịnh thì sao? Cô ấy đi đâu?”.

Lâm Nặc cũng hoài nghi liệu mình có phải thực sự là kẻ ngốc không, đối mặt với câu hỏi này, vậy mà đến cả đáp án cũng chẳng thể đưa ra.

Nửa đêm canh ba, Giang Doãn Chính ra bãi biển làm gì?

Hướng hồ, Vương Tịnh đi cùng anh, thế nhưng từ tối qua đến tận sáng sớm nay cũng vẫn chẳng thấy bóng dáng.

“Lúc đó tớ say, chẳng nhớ gì cả. Dù sao thì cũng không có chuyện gì xảy ra”, cuối cùng Lâm Nặc chỉ có thể nói vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy thiếu sức thuyết phục.

Quả nhiên, Hứa Tư Tư và Hứa Diệu Thanh nhìn nhau, nhướn mày, chẳng nói gì.

Giang Doãn Chính lái xe vào khu vực nội thành, thuận miệng hỏi: “Em xuống xe chỗ nào?”.

Ánh nắng gay gắt chiếu trên đường nhựa, một mảng trắng chói mắt, Vương Tịnh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này nghe thấy tiếng nói liền quay đầu lại, “À” một tiếng ngẩn ngui rồi hỏi lại, “Không cùng đi ăn cơm à?”.

“Buổi trưa anh còn có việc.”

Cô nghiêng đầu, ngắm từng đường nét trên khuôn mặt anh, lòng chợt xao động, chợt nhớ đến anh trong phòng đánh tennis.

Hết như hồi nhỏ lần đầu ăn kẹo mới biết rằng hóa ra trên đời này có một thứ ngọt ngào đến vậy, thấm tận vào lòng, sau này cô vẫn thường nhớ về cảm giác khi bóc từng viên kẹo cho vào miệng.

Đã từng có thời cô rất hảo ngọt, sau này vì công việc lại sợ vóc dáng thay đổi nên mới ăn kiêng. Thế nhưng, hiện giờ, cô phát hiện ra dường như mình lại lên cơn nghiện. Chỉ có điều là, thứ khiến cô nghiện đã chẳng phải kẹo nữa mà là sự dịu dàng yêu chiều của Giang Doãn Chính.

Dù rằng từ trước đến giờ chỉ có một lần duy nhất thôi nhưng cũng đủ khiến cô mê mết.

Vì vậy trước khi xuống xe, Vương Tịnh hỏi với vẻ mong đợi: “Vậy tối nay thì sao? Anh có rỗi không?”.

Giang Doãn Chính xem đồng hồ, lại nhìn cô, chẳng rõ anh suy nghĩ điều gì, trầm mặc một hồi rồi nói: “Chiều liên lạc”.

Vẫn là kiểu đáp nước đôi ấy, cô đã quen rồi vậy mà lúc này bỗng thấy ỉu rĩ, nào nề thậm chí còn nghi ngờ liệu hôm đó có phải cô bị ảo giác không, ngỡ rằng đã nhìn thấy một con người khác của anh.

Tháo dây an toàn, cô nghiêng mình chú động hôn lên má Giang Doãn Chính: “Em đợi điện thoại của anh”

Kết quả là đợi cả buổi chiều, đến khi sắp ngủ quên trên sofa Giang Doãn Chính mới gọi điện đến.

Trời đã tối, Vương Tịnh thay quần áo, trang điểm kỹ càng, bước ra khỏi căn hộ liền trông thấy anh đứng bên xe hút thuốc. Khói thuốc trắng vẩn vít quanh anh, vẫn là điệu bộ thờ ơ hờ hững.

Chiếc váy cô đang mặc mua hồi tháng trước khi đi công tác bên Ý, làm nổi bật nét duyên dáng của cô. Cô cố ý đứng trước mặt anh, hy vọng nhận được lời khen nhưng anh chỉ đứng đưng nhìn cô, dường như chẳng để tâm, không có chút kinh ngạc nào trong mắt anh.

Như thường lệ hai người cùng đến nhà hàng dùng cơm, sau đó lái xe hóng gió. Cả buổi tối tâm trạng Vương Tịnh cứ buồn bã không vui. Cô cũng chỉ là một phụ nữ bình thường lại đem lòng yêu Giang Doãn Chính, nhưng đồng thời anh cũng đem đến cho cô cảm giác thiếu an toàn trước nay chưa từng có.

Người đàn ông này, cô yêu anh nhưng chẳng thể nắm bắt được, dường như anh mãi mãi không thuộc về cô, lúc gần lúc xa, cả tâm tư cũng chẳng để cô nhìn thấu.

Về đến nhà thì đã muộn, cô nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Có muốn lên nhà em không?”. Thật ra cô vốn không phải loại con gái dễ dãi, rất nhiều quan niệm của cô thậm chí còn truyền thống hơn cả truyền thống, thế nhưng đối mặt với Giang Doãn Chính, cô đã phá lệ vô số lần, lời mời trực tiếp mạnh dạn thế này là lần đầu tiên, cô không khỏi cảm thấy ngại ngùng.

Càng ngượng hơn nữa là, Giang Doãn Chính chỉ nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười: “Thôi. Em nghỉ ngơi sớm đi”.

Trong tích tắc mặt cô nóng bừng lên nhưng cô vẫn gượng cười, nụ cười khẽ của Giang Doãn Chính lúc này khiến cô bị bị dả kích không nhỏ.

Trong lòng cô có một nghi vấn, đè nén mãi, cuối cùng vẫn chẳng thốt nên lời. Cô sợ rằng hỏi anh rồi thì cả mối quan hệ như hiện nay cũng chẳng thể giữ được.

Chương 38: Làm bạn?

Gần như cùng thời gian đó, Lâm Nặc tắm xong liền nằm lên giường. Chẳng rõ vì sao đoạn đường trở về cô thấy vô cùng mệt mỏi, hai tiếng đồng hồ ngồi xe khó chịu đến lạ thường.

Cô tựa người vào giường nghịch mấy vi tính, gần hai ngày trời không lên mạng, trên MSN và QQ đều có người gọi cô, là bạn học trước kia cùng những người thường ngày vẫn liên lạc, cô mở ra, trả lời từng người.

Đến khi khung chat nhảy ra, cô vẫn chẳng để ý, liếc nhìn địa chỉ trang web đối phương gửi cho mình, tiện tay nhấn vào mở ra.

Đợi đến khi trang chủ đang tải xuống, Lâm Nặc mới nhìn tên người gửi, lúc này cô thực sự sửng sốt.

Từ Chỉ An! Là Từ Chỉ An!.

Cô chớp chớp mắt, nghi ngờ thị lực của mình. Thế nhưng đó thực sự là tên anh, chính cô trước đây còn cố ý sửa và ghi chú tên anh.

Trước kia, mạng trong trường học không dùng được MSN, nên QQ chính là công cụ tán gẫu phổ biến nhất. Trước khi tốt nghiệp, nick của Từ Chỉ An trong danh sách bạn bè của cô vẫn tồn tại với cái tên “anh yêu”. Sau này khi đã chia tay, có đôi lần hiếm hoi anh lên mạng, cô trông thấy cái tên đó mà lòng buồn bã, liền sửa lại thành tên thật của anh.

Sau đó thì nick của anh mãi là màu xám, cũng chẳng phải anh không lên mạng, chỉ là để ẩn mà thôi, anh và cô đều ẩn mình với nhau.

Nick này hơn hai năm nay đều xám xịt, đêm nay lại lần nữa sáng đèn.

Lâm Nặc nhìn thời gian gửi, hơn mười giờ sáng ngày thứ bảy, khi đó bọn cô đang trên đường đi nghỉ mát, mà thời gian đó chắc anh đang nghỉ ở nhà.

Trang chủ hiện ra, là trang web về thức ăn, trên màn hình từng bức ảnh rất chân thực, tất cả đều là đồ ăn vật cùng những món ăn nổi tiếng của Hàng Châu, được chụp với cự ly gần rất chuyên nghiệp, màu sắc tươi ngon đẹp mắt, thậm chí còn trông thấy khói đang bốc lên nghi ngút.

Lâm Nặc vốn dĩ đang chán ăn, ban ngày gần như chẳng ăn gì, lúc này xem trang web không tìm được nuốt nước bọt, chợt cảm thấy đói bụng.

Cứ như là ăn cá gỗ, càng giống như đang tự hành hạ bản thân mình, Lâm Nặc kéo xuống lật tìm hai ba trang nữa, rốt cuộc không kiếm được tức tối nhấn vào dấu gạch chéo màu đỏ bên góc phải. Lòng bồn chồn, sao đột nhiên Từ Chỉ An lại gửi trang web này cho cô chứ? Chẳng đầu chẳng đuôi, hình như là gửi nhầm, cô liền tiện tay đánh dấu chấm hỏi gửi sang, quay người bước xuống giường đi úp mí tôm.

Nào ngờ Từ Chỉ An đang ở trên mạng, không lâu sau lúc cô quay lại thì nhận được tin nhắn trả lời của anh, chỉ hỏi: Đẹp không? Kèm theo icon cười mỉm phía sau.

Lúc này cô ngờ rằng anh cố ý, rõ ràng biết xưa nay cô luôn nhiệt tình và xúc động tốt cùng trước những món ăn trang trí đẹp mắt ngon miệng. Việc làm này như đang cố tình mê hoặc cô. Bất giác cô nhớ về bố hoa anh tặng mình lần đó, trước kia anh chưa bao giờ chủ động như bây giờ.

Như đoán được tâm tư cô, Từ Chỉ An lại hỏi: Không vui à? Anh vô tình nhìn thấy trên mạng thôi, tiện tay gửi sang cho em, chẳng phải cố ý trêu chọc gì em đâu.

Cô nghi ngờ về điều này, bởi lẽ so sánh bát mì tôm đang nóng hôi hổi này với chúng thì quả thực nó là thứ “thực phẩm rác rưởi”, khiến người ta chẳng buồn ăn.

Thế là, cô dứt khoát đặt bát mì xuống, tán gẫu cùng anh.

Chỉ là đoạn đối thoại thông thường, không có những lời lẽ ỡm ờ, cũng chẳng có vẻ gì mờ ám khó hiểu. Lâm Nặc vừa trò chuyện vừa nhớ đến suy đoán của Hứa Tư Tư, cảm thấy không thể nào có khả năng đó, chủ yếu chính là, cô không muốn suy đoán hồ đồ vô căn cứ mục đích của đối phương, làm vậy có hơi tiểu nhân.

Mãi đến khi sắp out, Từ Chỉ An nói: Lần sau có dịp đến chơi, anh dẫn em đi ăn. Cô nặng nề nằm xuống giường, có lẽ thực sự quá buồn ngủ, cuối cùng cũng có thể không nhớ đến khuôn mặt của Giang Doãn Chính nữa, cứ thế ngủ thiếp đi.

Cuối tuần cô về nhà, bà Lâm nấu cả bàn thức ăn, Lâm Nặc trông thấy kêu toáng lên phí phạm quá.

“Ai bảo con cả nửa tháng trời không về thăm nhà”, ông Lâm vốn hiếm khi ở nhà giờ cũng có mặt cười ha ha nói: “Mẹ nhớ con đây”.

“Nhóc con vô lương tâm”, bà Lâm đưa tay xoa xoa trán cô.

Bởi lẽ cắt kiểu mái ngổ thẳng, vết sẹo do tai nạn xe cộ để lại được che kín nhưng Lâm Nặc vẫn né tránh cánh tay bà trong vô thức, cười khúc khích ôm lấy tay mẹ cười nịnh nọt.

Bà Lâm nheo mắt nhìn cô, nói: “Sao lại cắt kiểu tóc này? Không đẹp! Không sợ nổi rôm sảy à!”.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Nặc về phòng, phát hiện ra kệ sách trống hơn một nửa, liền hỏi: “Mẹ ơi, sách của con đâu?”.

Bà Lâm nói: “Phơi ngoài ban công kia kìa, lâu quá rồi, chẳng ai đọc, mấy hôm trước mẹ lật ra xem thì thấy sắp có mọt rồi!”.

Hôm nay ánh nắng vừa đủ, quả thực rất tốt để phơi sách. Lâm Nặc lè lưỡi rồi ngồi xổm xuống lật từng quyển ra xem.

Đa số đều là tiểu thuyết, trước kia cô mua nhiều đến phát cuồng, bất luận là tiểu thuyết trong hay ngoài nước đều được cô ôm từng chồng từng chồng từ cửa hàng về nhà. Còn một số sách tranh ảnh hồi nhỏ cũng được lưu giữ lại bởi vì đó là sở thích của cô. Phần lớn đều được giữ gìn cẩn thận.

Trong tích tắc dường như ký ức bỗng ủa về, hồi nhỏ cứ mỗi bận nghỉ hè là cô chẳng bước ra khỏi cửa, chỉ nằm lì ở nhà xem sách.

Lúc này giọng bà Lâm vang lên từ sau lưng: “Mấy cuốn này cũng là con mua về à? Mua những thứ này làm gì?”.

Lâm Nặc hoàn hồn lại, thuận thể nhìn sang một góc bên ban công, vài cuốn sách lật ra nằm dưới ánh nắng, trang sách bị gió thổi tung, sột soạt.

Ánh mắt cô ngưng lại, chậm rãi bước sang nhắc lên.

Có hai quyển sách về công thức món ăn có lợi cho sức khỏe, quyển còn lại là sổ tay y học bảo vệ sức khỏe, nội dung đều liên quan đến bệnh dạ dày. Lật ra mấy trang, bên trong có vài ký hiệu bằng bút đỏ, đường gạch chân không mấy thẳng lắm. Sách đóng bụi li ti nhưng màu đỏ chu sa vẫn còn tươi mới như ngày hôm qua.

Đó đều do chính tay cô viết lên, bởi vì yêu người đó thế nên tỉ mỉ đọc đi đọc lại, không ngại phiền hà, thậm chí còn chăm chỉ hơn cả lúc còn đi học.

Sau đó cô chạy sang nhà Giang Doãn Chính nấu ăn cho anh, nguyên liệu và gia vị đều tuân thủ nghiêm chỉnh theo sách dạy nấu ăn, quả thực rất cẩn thận, tỉ mỉ và lại còn chăm chỉ làm không biết mệt mỏi.

Có đôi khi cô mặc luôn áo sơ mi của anh, tạp dề cũng không mang, tay áo xắn cao, động tác thuần thục hết như đầu bếp thực thụ. Thế nhưng, Giang Doãn Chính vẫn thường chạy đến quấy rối cô, ôm lấy cô từ phía sau, ngón tay linh hoạt chạy loạn khắp eo cô. Cô sợ nhột, bị trêu chọc cười khanh khách không nhịn được né tránh, thường xuyên không cẩn thận làm dây dầu mỡ lên áo, hàng hiệu tốt như vậy, cô thấy tiếc nhưng anh lại chẳng mấy để tâm, chỉ cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Thế nhưng giờ đây số sách này e rằng chẳng cần dùng đến nữa.

Lòng buồn bã, Lâm Nặc khẽ phui lớp bụi bám trên sách, lật ra rồi cất kỹ đi, đứng dậy nói: “Con phải đi đây, chiều nay con hẹn bạn đi xem phim”.

Bà Lâm mắt sáng lên: “Bạn trai à?”.

“Bạn gái”, cô bật cười, “Trông mẹ kìa, cứ như là thực sự muốn mau mau chóng chóng bán tổng bán tháo con đi vậy”.

“Hai mươi sáu rồi, còn nhỏ ư...?”

Cô vội bịt tai lại, bài diễn văn dài tập đó cô gần như có thể thuộc nằm lòng rồi.

Trước khi đi, bà Lâm thuận miệng nhắc nhở: “Dì Lý có đứa cháu trai vừa du học nước ngoài về, hay là giới thiệu cho con tìm hiểu nhé?”.

Thực ra cô cũng chẳng biết dì Lý nào nữa, chẳng suy nghĩ gì liền đáp: “Vâng, mọi người cứ sắp xếp đi”.

Ngược lại bà Lâm rất sung sướng, đột nhiên cô đồng ý dễ dàng thế này, lại có âm mưu gì đây?

Cô cười nói: “Lần này con sẽ cố gắng”.

Chỉ vì đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ tình trạng hiện tại đã khiến cô rã rời.

Thời tiết dần mát mẻ, Lâm Nặc được công ty cử đi ngoại tỉnh tập huấn, là khóa học bồi dưỡng dành cho quản lý, thời gian là một tuần.

Tuy chương trình học khô khan lại chỉ có một mình nhưng cô vẫn tìm được niềm vui, hết giờ học cô không về khách sạn mà đạp xe dạo khắp phố phường.

Thực ra, lúc nhỏ cô từng đến thành phố này cùng bố mẹ đến đây chơi, những danh lam thắng cảnh nơi đây hầu như cô đều đã đi hết. Bây giờ, về lại chốn xưa, rất nhiều kỷ ức đã trở nên mơ hồ nhưng niềm hứng khởi vẫn chẳng giảm chút nào.

Thuê một chiếc xe đạp, giá cả cũng không đắt, cô mua một tấm bản đồ, đánh dấu những cửa hàng mình tra tìm trên mạng rồi ung dung, nhàn nhã dạo phố.

Lúc nhận điện thoại của Từ Chỉ An thì cô đã thấm mệt, dừng chân nghỉ bên gốc cây. Vừa đứng giữa thu, trong ánh chiều tà làn gió thổi vấy của cô bay bay, những bông hoa in trên váy như nở rộ, rạng rỡ vô cùng.

“Đang làm gì vậy?”, Từ Chỉ An hỏi.

Cô nhìn ra mặt hồ lăn tăn, tâm tình thoải mái khoan khoái, cũng chẳng hỏi vì sao anh đột nhiên gọi điện thoại đến, thuận miệng đáp: “Đang ngắm cảnh”.

Từ Chỉ An mỉm cười, lại nói: “Váy dài thế kia, không sợ cuốn vào bánh xe sao?”.

Cô giật mình, nhìn quanh theo phản xạ.

Nơi đây là thành phố du lịch nổi tiếng, khách du lịch mùa này đông như mắc cửi lướt qua trước mặt cô nhưng chẳng thấy gương mặt nào quen thuộc.

“Ồ đó đợi anh”, Từ Chỉ An nói xong liền gác máy.

Hóa ra vừa rồi anh ở tòa nhà cao ốc đối diện, lúc này anh lướt qua đám đông bước đến, vừa trông thấy cô liền chau mày, “Sao em đến Hàng Châu mà chẳng nói tiếng nào?”, thật sự có ý trách móc.

Lâm Nặc hơi áy náy, giải thích: “Em đến để học bồi dưỡng, ngày kia về. Em sợ anh bận, nên không muốn làm phiền”. Thật ra trước đó, cô cũng nghĩ đến chuyện gọi điện cho anh nhưng rồi lại thôi.

Từ Chỉ An khẽ cười, “Xa lạ khách sáo quá” nhưng cũng chẳng chấp nhặt nữa, lại nói, “Anh đưa em đi ăn cơm được chứ?”.

Lâm Nặc thực sự thấy đói, đập xe bên hồ Tây hai tiếng đồng hồ, ngắm cảnh không thấy gì, giờ nghe anh nói, bỗng thấy đói cồn cào.

Nhưng vẫn không quên hỏi: “Buổi tối anh có bận gì không?”. Bởi lẽ vừa rồi rõ ràng anh đang ngồi trong nhà hàng gọi điện thoại cho cô.

Từ Chỉ An đang cầm điện thoại bấm số, vừa đi vừa nói: “Không có việc gì”,

Dường như thực hiện lời hứa trên mạng lần trước, hai người cùng đi ăn món đặc sản chính thống của Hàng Châu. Kỳ thực, Lâm Nặc mê những đồ cay mặn. Những món rau thanh đạm này ăn nhiều cũng chẳng thấy hứng thú gì mấy.

Giữa chừng điện thoại Từ Chỉ An đổ chuông, anh cúi đầu nhìn, thấy hàng loạt tin nhắn được gửi đến, Lâm Nặc cười nói: “Bạn gái à?”. Có thể nói với ngữ khí thoải mái thê này, chứng tỏ rằng trong lòng cô thật sự đã không còn có anh nữa. Anh ngẩng người, bình thản nói: “Không phải”.

Tối đó trước lúc chia tay, anh nói: “Ngày mai công ty họp cả ngày”.

Lâm Nặc vội lắc đầu, “Không sao, anh đừng lo cho em”, rồi không nhận được cô bật cười, “Em đâu phải đi nghỉ mát”.

Anh nhìn cô, trong mắt như ẩn chứa những tia sáng lấp lánh: “Vậy tối mai mình gặp nhau nhé. Chẳng phải ngày kia em về rồi sao, hiếm khi có dịp”

Cô nói, “Vâng”, bổ sung thêm, “Hiếm có dịp làm phiền anh”.

Từ Chỉ An cười nhạt, mắt ánh lên cảm xúc khó hiểu. “Sao em cứ khách sáo với anh thế?”. Anh đưa tay ra khê vỗ vỗ vai cô: “Nghỉ ngơi sớm đi, chúc ngủ ngon”.

Động tác của anh quá nhanh, quá đột ngột, nhất thời cô không kịp né tránh, đến khi phản ứng lại thì anh đã rút tay về, vẻ mặt tự nhiên bình thản, dường như chỉ là một hành động rất đời bình thường.

Cô cụp mắt xuống, vẫy vẫy tay, quay người bước vào khách sạn.

Dù đã là ngày cuối cùng của khóa học nhưng giáo viên vẫn giảng bài nghiêm túc, thậm chí còn có trách nhiệm hơn cả một số giáo sư đại học. Trong quá trình giảng, các giáo viên vẫn không quên pha trò hài hước nhằm điều tiết lại bầu không khí, quả không uống chi phí tập huấn đắt đỏ.

Chạng vạng tối, Từ Chỉ An có việc đột xuất, đành hủy kế hoạch trước đó.

Lâm Nặc nói trong điện thoại: “Không sao, cũng đúng lúc hôm nay em hơi mệt về sớm nghỉ ngơi dưỡng sức cho chuyến bay sớm vào ngày mai”.

Nào ngờ khoảng bảy, tám giờ tối, Từ Chỉ An chạy vội đến khách sạn, đợi cô dưới đại sảnh.

“Em sắp ngủ rồi”, cô thay quần áo bước ra, cười nói, trong lòng cảm thấy rất áy náy, không muốn làm phiền anh.

Từ Chỉ An nói: “Chúng mình đi uống trà nhé, không gian rất dễ chịu, chắc em sẽ thích”.

Đến nơi mới thấy không gian quả thật rất dễ chịu, nhân viên phục vụ dẫn đường, bên trong cây cối xanh mướt, lầu son gác tía tựa núi nhìn sông, quả là một góc Giang Nam cổ kính.

Lâm Nặc hết sức kinh ngạc: “Chỉ có hai ta, có cần thiết đến nơi này không?”.

Lúc này Từ Chỉ An mới nói: “Cùng với vài người bạn nữa”.

Lâm Nặc nghĩ bụng, bạn của anh em chẳng quen biết, cùng ngồi uống trà cũng đâu thấy thú vị gì. Vả lại, khung cảnh xung quanh đài các, xa xỉ đến vậy, hộp mặt bạn bè bình thường đâu dễ gì đến những nơi thế này chứ?

“Hay là thôi, em không đi nữa”, cô ngẫm nghĩ liền dừng lại.

Từ Chỉ An nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười: “Đều là quen cả, sợ gì chứ”. Đoạn đưa tay vòng ra sau eo cô, dẫn cô đi.

Sợ gì chứ? Chẳng qua là cảm thấy khó chịu mà thôi, Lâm Nặc không nhịn được nghiêng đầu nhìn anh, chợt cảm thấy Từ Chỉ An tối nay hơi lạ. Lúc này trên đường đi cũng không nghe thấy anh nhắc đến còn hẹn bạn bè tụ tập.

Phục vụ dẫn họ qua con đường nhỏ quanh co, khúc khuỷu uốn lượn như mê cung, cuối cùng đến trước phòng bao, Từ Chỉ An kéo cô qua bên cạnh mình, gõ cửa rồi bước vào trong.

Trong phòng bao chỉ có ba người, cả ba cô đều quen biết, chỉ là khoảnh khắc này cô hận Từ Chỉ An thấu xương.

Làm sao có thể vờ như chẳng có chuyện gì lừa cô đến đây chứ?

Cô bỗng thấy bối rối, ngay cả tay cũng khẽ run rẩy, nghe thấy tiếng Từ Chỉ An nói bên tai: “Giang Tổng, xin lỗi, tôi đến trễ”.

Ánh đèn trong như nước, bên ngoài cửa sổ mặt hồ lập tức phản chiếu ánh sáng yếu ớt. Cô cúi đầu, quay người toan bỏ đi liền bị Từ Chỉ An khẽ nắm lấy cổ tay. Giang Doãn Chính vừa kịp mở miệng nói: “Ngồi đi”.

Tất cả như một sự trùng hợp, lại càng giống một âm mưu. Đến khi ngồi xuống, đầu óc Lâm Nặc vẫn mụ mẫm, trong đầu chỉ vang lên đúng một câu.

20. Chương 39 - 40

Chương 39: Oan gia ngõ hẹp

Hóa ra lời bài hát chẳng sai, oan gia ngõ hẹp, âu cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Thế nhưng lòng ngực cô vẫn nhói đau, đôi mắt sâu thẳm tựa nước hồ thu ấy chẳng hề sắc nhọn, chỉ cùn钝, nhưng ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh cô cũng không có.

Rõ ràng đã chấp nhận hiện thực nhưng vẫn chẳng có dũng khí thừa nhận, chỉ sợ trông thấy trong mắt anh là hình bóng khác.

Từ Chỉ An ngồi cạnh nhưng Lâm Nặc lại ngang bướng chẳng thèm liếc anh lấy một cái trong lòng cô vừa đau đớn vừa giận dữ chỉ cúi đầu im lặng uống trà.

Bọn họ trò chuyện, dường như là tán gẫu, bầu không khí vô cùng thoải mái. Cô hạ quyết tâm không nghe, vậy mà lúc này lại có người gọi tên cô, gọi rõ cả họ tên.

Cô đành ngước lên, nhìn về phía người đó.

“Lâm Nặc? Thật trùng hợp”, giọng nói vang lên bên tai kèm theo nụ cười, “Hôm đó đi biển về mình có hỏi Diệu Thanh về bạn. Mình tên Vương Tịnh”. Có lẽ vì đang nhàn rỗi vô vị nhưng lại sợ quấy rầy ba người kia nói chuyện, thế nên cô ấy mới cố ý hạ thấp giọng.

Lâm Nặc khẽ mỉm cười: “Mình có biết bạn, trên ti vi vẫn thường trông thấy”.

Vương Tịnh lại hỏi: “Bạn cũng đi công tác à? Thật bất ngờ là bạn và Phó giám đốc Từ cũng quen biết nhau”.

Bất ngờ...

Chuyện bất ngờ vẫn còn rất nhiều. Cô thậm chí chẳng ngờ rằng Từ Chỉ An dẫn mình đến đây để ba người đối mặt với nhau, rốt cuộc anh có mục đích gì?

Ba người đàn ông vẫn đang nói về đề tài trong bữa tối vừa rồi, bàn về nghiệp vụ gần đây của công ty con, người đi cùng Giang Doãn Chính đến đây lần này là Giám đốc Trương cấp trên của Từ Chỉ An. Lúc này, ông nói giọng đặc ý: “Giang Tổng, dạo ấy tôi không nhìn nhầm người”.

Giang Doãn Chính búng tàn thuốc, khẽ mỉm cười tỏ ý tán đồng. Thực ra những lời khẳng định và khích lệ đều đã nói trong buổi tối cả rồi. Lần này, anh đến Hàng Châu, chỉ dẫn theo Giám đốc Trương. Sau cuộc họp còn mời toàn thể nhân viên công ty con đi ăn cơm, trong bữa tiệc chủ yếu nhắc đến hiệu quả xuất sắc của vài người, trong số đó có Phó giám đốc phòng Thiết kế, Từ Chỉ An.

Ban đầu quyết định của công ty chẳng hề sai, Từ Chỉ An thực sự là nhân tài.

Nghĩ đến đây, Giang Doãn Chính khẽ liếc mắt, trông thấy Lâm Nặc nghiêng người trò chuyện cùng Vương Tịnh, thi thoảng mỉm cười, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt to đen láy của cô.

Thế nhưng cô không nhìn anh, từ đầu tới cuối chẳng nhìn anh lấy một cái.

Hướng hồ, cô theo Từ Chỉ An đến đây, lúc bước vào cửa dường như cô muốn bỏ chạy. Từ Chỉ An liền kéo cô lại, cử chỉ rất tự nhiên.

Đột nhiên anh cảm thấy buồn bực một cách khó hiểu, đưa tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Thời gian cũng tương đối rồi chúng ta về thôi!”.

Tất nhiên chẳng ai phản đối, Vương Tịnh xách túi chuẩn bị đứng dậy đầu tiên. Tuy cô trò chuyện cùng Lâm Nặc nhưng rõ ràng tâm trí vẫn đặt bên Giang Doãn Chính.

Lâm Nặc chẳng hiểu hiệu quả gì, cô vốn ngồi ngay gần cửa thế nên bước ra ngoài trước.

Có tiếng bước chân đuổi theo sau, cô không dừng lại mà cứ đi thẳng về phía trước. Cũng may có nhân viên phục vụ dẫn đường chứ không cô đã lạc đường rồi. Mãi đến khi ra ngoài, trước mặt là không gian khoáng đạt, cô mới nghe thấy Từ Chỉ An nói: “Anh đưa em về”.

“Không cần”, càng nghĩ càng thấy tức giận, cô lạnh lùng nhìn anh: “Anh có ý gì?”.

“Ý gì là ý gì?”, anh nhướn mày.

Khi họ đang trò chuyện thì ba người còn lại đã bước ra, xe dừng ngay trước mặt, Giang Doãn Chính quay đầu nhìn, Từ Chỉ An nói ngay: “Tôi tiễn cô ấy”.

Vương Tịnh cười, nói: “Đi đường cẩn thận, tạm biệt!”.

Chiếc xe khuất dần, Lâm Nặc nhắm mắt, không hiểu sao cứ thấy khó chịu, thì ra anh thực sự bỏ cô lại.

Dẫn theo một người khác, đầu không ngoảnh lại, bước lên xe rời đi, dường như thực sự chứng minh cho những gì anh nói lần trước.

Hôm đó từ khu nghỉ mát trở về, cô nghĩ mãi, nghĩ rất lâu rốt cuộc mới nhớ ra. Tối đó anh đứng bên giường, nói vô cùng châm biếm: “Lâm Nặc, đừng nghĩ rằng anh không thể nào rời xa em được”.

Rõ ràng khi đó cô đã say rượu đến hồ đồ, không hiểu vì sao cuối cùng vẫn nhớ câu nói đó.

Hóa ra đây chính là phản ứng của anh, bởi cô từng cao ngạo nói rằng anh đã thua mình, thế nên hiện giờ anh phản kích lại bằng hành động thực tế, để chứng minh rằng cô mãi chẳng quan trọng như trong tưởng tượng của chính mình.

Đối với anh, cô vốn chẳng quan trọng.

Gió thành phố Hàng Châu mát lạnh, tay Lâm Nặc run rẩy, vội vã đi một mạch dọc theo con phố, cả không khí cũng lạnh như băng.

Xe của Từ Chỉ An vẫn đi theo, cô xem như không trông thấy, cứ nhìn thẳng về phía trước.

Đi theo một đoạn, rốt cuộc Từ Chỉ An không nhìn được nữa, đánh vô lăng cho xe tấp vào bên đường dừng lại.

“Em đang giận gì vậy?”, anh xuống xe, chụp lấy cánh tay Lâm Nặc.

Lâm Nặc kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Anh cố ý đúng không? Biết rõ là Giang Doãn Chính ở đó, còn cố ý gọi em đến”.

“Vậy thì sao nào?”, Từ Chỉ An nhướn mày, thoải mái thừa nhận.

Lâm Nặc càng tức giận, há hốc miệng, nhất thời chẳng nói nên lời.

Từ Chỉ An lại nói: “Gặp anh ta khó chịu đến thế à? Anh biết hai người đã chia tay nhưng em và anh chẳng phải cũng chia tay đó sao? Chúng ta ở bên nhau bốn năm, em theo anh ta chỉ vỏn vẹn một năm. Vì sao bây giờ em và anh có thể là bạn còn với anh ta thì không? Em nói chuyện với anh tự nhiên, vì sao đến cả dừng cảm nhìn anh ta cũng chẳng có chứ?”.

Cô sững người, nhìn gương mặt lạnh băng, mái tóc trước trán bị gió thổi rối tung của anh, vì tức giận mà ánh mắt anh trở nên sáng đến lạ thường.

“Liên quan gì đến anh!”, như bị nói trúng điểm yếu, Lâm Nặc ra sức gạt tay anh ra, lùi lại hai bước, nhìn thẳng vào anh: “Lẽ nào đây là mục đích của anh? Tối nay anh muốn trông thấy thái độ của em đối với anh ấy như thế nào ư?”.

Cô chợt cảm thấy hoang mang vô cùng, dường như toàn bộ những phán đoán trước đó đều bị phủ định. Hóa ra, anh vẫn canh cánh chuyện cũ trong lòng, vẫn không tha thứ cho cô nên mới muốn nhìn thấy cô bối rối, khó xử.

Vốn dĩ họ không thể trở lại thành bạn bè được, tất cả chỉ vì cô quá ngây thơ.

Cô giận đến nổi thở phì phò xoay người bỏ đi. Nào ngờ Từ Chỉ An chụp lấy cô từ phía sau, lực mạnh đến kinh người, kéo cô qua một bên.

Bên cạnh là tiệm hoa đã đóng cửa, bởi thiếu đi ánh đèn chiếu rọi nên đến cả bức tường thủy tinh trông cũng u tối, ảm đạm

Từ Chỉ An ấn Lâm Nặc vào đó, thở hổn hển, ngực phập phồng, nghiến răng nói: “Anh chính là muốn cho em thấy, hiện giờ bên cạnh Giang Doãn Chính đã có người phụ nữ khác! Vị trí đó từng thuộc về em nhưng giờ đã bị thay thế rồi! Lâm Nặc, em còn nhớ những lời trước kia anh đã từng nói không? Anh nói rồi, anh ta có tiền, có địa vị nhưng chưa chắc có thể cho em tất cả! Giờ thì anh muốn em nhìn cho rõ, quyết định của em là sai lầm và nực cười đến thế nào!”.

Lâm Nặc cảm thấy vai đau nhức, một góc nào đó trong tim nhói đau, bỗng như mất hết sức lực, chẳng vùng vẫy nữa, chỉ nhìn anh đang nổi giận, khẽ hỏi: “Vậy nên?”.

Lời vừa dứt, nụ hôn của anh liền rơi xuống.

Mùi trà, mùi rượu, vẫn vút quanh môi cô.

Lâm Nặc bỗng thấy ghê sợ, rõ ràng là cảm giác quen thuộc trước kia nhưng giờ lại hoàn toàn xa lạ, khiến người khác thấy sợ hãi.

Cô ra sức đẩy anh ra, anh ngẩng lên, khề nói: “Nếu em thấy hối hận, có thể quay lại”

Thời khắc này, tựa hồ cô lại lần nữa nhìn thấy Từ Chỉ An trong khuôn viên trường như ngày ấy, ẩn giữa hàng lông mày là sự kiêu ngạo, những lời lẽ thốt ra lúc này càng giống một sự bố thí.

Lâm Nặc bỗng cười phá lên, chẳng nói lời nào, lắc đầu, giơ mu bàn tay lên lau môi.

Vì nụ hôn của anh, cũng vì vừa rồi anh dùng lực quá mạnh, môi cô đỏ ửng. Từ Chỉ An nổi giận trước động tác của cô, ánh mắt long lên, chẳng nói lời nào lôi cô vào xe.

Hôm nay cô mặc quần dài, đi giày cao sáu, bảy phân, cả đoạn đường cứ loạng choạng, lảo đảo hoàn toàn chẳng thể chống lại sức mạnh của anh, chỉ hung hăng cầu vào cánh tay anh: “Anh muốn gì?”.

Đoạn đường rất vắng vẻ, chẳng mấy người qua lại, thi thoảng cũng có vài người dừng bước, nhưng đều cho hai người là đôi tình nhân đang cãi nhau, chẳng ai muốn xen vào chuyện của người khác.

Rốt cuộc cô vẫn bị Từ Chỉ An đẩy vào băng ghế sau xe, anh cùng ngồi vào trong đồng thời đánh rơi cả chìa khóa.

Lúc này Lâm Nặc mới thấy hoảng sợ, trong mắt anh dường như có một ngọn lửa đang rực cháy.

Từ Chỉ An nhìn cô rất lâu rồi thấp giọng, nói: “Nặc Nặc, anh yêu em!”.

Đây là cách anh gọi cô trước kia, vô cùng thân thiết khi được anh thốt ra, dường như trong tích tắc tất cả ký ức đều ùa về ngay trước mặt. Giọng anh trầm thấp khe khẽ, âm tiết cuối tựa hồ còn hơi run run, khiến cô chợt nhớ đến năm xưa anh nói lời chia tay với mình, giờ cũng hết như khi đó, nỗi đau đã qua bỗng nhói lên.

Cô ngẩn người, anh lại cúi đầu xuống hôn cô lần nữa.

Chỉ là lần này cuồng nhiệt hơn, dường như chỉ quyền luyến trên đôi môi cô vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn vì thế mà anh tách hàm răng của cô ra, mạnh mẽ tiến vào.

Cho dù khi tình cảm hai người đang trong giai đoạn mặn nồng nhất anh cũng chưa bao giờ hôn cô như vậy, dường như anh đã biến thành một người khác, cùng với bản tính chiếm đoạt mãnh liệt, hơi thở mạnh mẽ của anh chiếm cứ khiến cô chẳng thể nào thở được.

Cả người Lâm Nặc bị anh đè lên, hai tay bị khống chế cổ tay đau đớn, một chút cũng không thể động đậy được. Nụ hôn của anh đầy thô bạo chẳng chút quan tâm đến cô, rất nhanh cô cảm thấy vị tanh trong miệng, lòng càng sợ hãi, bởi lẽ cô mơ hồ biết được chuyện gì sắp xảy ra nhưng điều duy nhất cô có thể làm chính là giãy giụa trong vô vọng, đến cả kêu la cũng chẳng thể được.

Bàn tay kia của Từ Chỉ An di chuyển khắp trên cơ thể cô, động tác vội vã gần như thô lỗ, khoang xe tĩnh lặng chỉ có hơi thở nặng nề, cô cảm thấy ghê tởm đến phát run, nghe thấy tiếng “phụt”, ngẩn người ra, gần như cùng lúc đó lồng ngực lạnh toát.

Cũng trong khoảnh khắc đó trái tim cô lạnh dần, rồi rơi xuống, dường như là rơi vào một nơi tối tăm không đáy.

Lúc ra ngoài cô mặc áo sơ mi, giờ thì cúc áo đã đứt tung, lằn trên thân, chẳng còn thấy đâu nữa.

Bàn tay Từ Chỉ An như mang theo sức nóng thiêu đốt, bao trùm lên tất cả, đôi môi nóng rực của anh chạy dọc bên thùy tai quanh phần cổ trườn xuống dưới.

Dường như mọi phản kháng đều vô nghĩa, cô chỉ còn có thể ai oán kêu lên, “Đừng...”, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Từ Chỉ An sững sờ khê dừng lại.

Mọi việc diễn ra trong tích tắc, cô nghiêng, rãng, cũng chẳng rõ sức lực từ đâu mà có, cuối cùng cô vùng thoát khỏi sự khống chế của anh.

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, trong khoang xe nhỏ bé dường như có tiếng vọng lại.

Mọi thứ đều tĩnh lặng trở lại.

Từ Chỉ An ngẩn người, lát sau, cảm thấy mặt nóng ran. Ngẩng lên anh nhìn thấy giọt lệ trên khóe mắt Lâm Nặc.

Thật ra, không chỉ khóe mắt mi cả gò má cũng đầy nước mắt, vài sợi tóc mai rối bời bị những giọt nước mắt làm cho dính bết vào nhau, toàn thân nhếch nhác, tả tơi đôi môi xuất hiện vài vết máu nhỏ li ti.

Anh giật mình như chợt bừng tỉnh, cơn mê từ từ biến mất anh đưa tay ra nhưng lại bị cô hất đi không chút do dự.

Lâm Nặc lão đảo bước xuống, như muốn ngã ra trước cửa xe. Thật ra đó là do Từ Chỉ An không cản cô lại, chứ không với sự khác biệt về thể lực giữa nam và nữ cô làm sao thoát thân nổi?

“Lâm Nặc...”, từ phía sau vọng đến một giọng nói khiến người ta không tìm được khe run rẩy. Cô quay lại, gương mặt nhật nhòa nước mắt, gió đêm vẫn thổi càng thêm lạnh lẽo.

“Cút đi!”, cô nghiêng răng nói, bước đi chỉ chực ngã nhưng cô vẫn túm lấy áo chạy sang bên kia đường.

Vì muốn bỏ chạy thật xa nên cô cố gắng không khóc, chỉ sợ một khi đã khóc thành tiếng thì sẽ tiêu hao hết sức lực còn lại.

Từ Chỉ An không đuổi theo, cô chạy bạt mạng, cũng rõ chạy bao lâu rồi, cuối cùng cô từ từ dừng lại.

Toàn thân vẫn run rẩy bầy không thể khống chế được, hóa ra cảm giác bị người khác cưỡng bức là thế này đây. Nỗi sợ hãi cùng sự mệt mỏi dâng lên như thủy triều, rợp trời kín đất trong nháy mắt khiến cô chẳng thể cử động, thậm chí còn cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu không có cú bạt tai đó, nếu như sau đó anh không dừng lại thì giờ đây mọi chuyện sẽ thế nào?

Lâm Nặc không muốn nghĩ tiếp nữa. Cũng chính bởi vì người đó đã từng rất quen thuộc với cô, thế nên mới càng thấy sợ hãi, khi đó dường như anh biến thành người khác, trở thành một người hoàn toàn xa lạ.

Chiếc túi xách mang theo khi ra ngoài đã bỏ quên trên xe Từ Chỉ An, khi đó cô vội vã chạy trốn, vốn dĩ chẳng có thời gian bận tâm, lúc này mới phát hiện ra trên tay trống không.

Trong túi xách có tiền và thẻ phòng khách sạn, tại góc phố xa lạ của thành phố này, mất hai thứ đó, cô như trở thành kẻ trắng tay, đến cả đường về khách sạn cô cũng không biết.

Đêm đã khuya, có lẽ cuộc sống về đêm ở vùng này chẳng mấy đa dạng, bởi lẽ nhiều cửa tiệm đã đóng cửa, chỉ còn lại ánh đèn đơn điệu trên con đường trống trải.

Cô ngồi xổm dưới một cột đèn, toàn thân lạnh cóng, phía trước ngực lại càng lạnh hơn. Cúc áo bị Từ Chỉ An giật đứt, cô đành túm chặt lấy vạt áo, nắm chặt đến nỗi các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Lâm Nặc biết lúc này trông mình rất thảm hại, thi thoảng vài người đi đường lướt ngang qua, tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ, thậm chí quá đáng hơn, có mấy thanh niên choai choai ăn vận thời trang quái dị còn huýt gió với cô.

Tiếng huýt gió vang vọng, trong đêm khuya vắng lặng càng trở nên chói tai, cô cảm thấy chán ghét thậm chí sợ hãi, hết lần này đến lần khác hai chân chẳng chịu nghe lời, dường như tất cả sức lực đều bị rút cạn.

Cả sức lực để khóc to lên cũng chẳng có, cô chỉ có thể ngồi bó gối lặng lẽ khóc. Càng khóc càng thương tâm, nước mắt không ngừng tuôn rơi, dường như thứ cô đánh mất không chỉ là ví tiền và thẻ phòng, đó mới là nguyên do thực sự khiến cô đau lòng.

Một lúc sau mới dần bình tĩnh lại, chẳng phải vì không còn thấy khó chịu nữa mà vì trong lúc tỉnh cờ tay chạm vào một vật cứng.

Hóa ra điện thoại vẫn nằm trong túi quần, cô gần như đã quên mất nó. Khe sườn sờ cô rút điện thoại ra, màn hình phát ra ánh sáng trắng âm u, vì nước mắt nhòa nhòa nên cô như thấy có màn sương mờ mờ ảo ảo.

Rồi trong tích tắc, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi dữ dội hơn trước, Lâm Nặc như bị trúng tà nhấc từng phím, từng phím, thao tác nhanh nhẹn. Dây số đó không nằm trong danh bạ điện thoại, nhưng vì đã in sâu trong đầu nên lúc này chẳng cần phải suy nghĩ. Dường như mọi thứ chỉ là bản năng, trong khi bản thân chưa suy nghĩ thấu đáo thì đã nhấn phím gọi đi.

Cô máy móc áp ống vào tai, vì tín hiệu không tốt, vài giây sau mới gọi thông. Đầu bên kia tiếng chuông vang lên, “Tút” một tiếng như phá tan sự tĩnh lặng của màn đêm.

Lúc này cô bỗng bừng tỉnh, cả người cứng đờ, nhanh như cắt vội vàng ngắt điện thoại nhưng rồi lại như luyến tiếc, thần thờ nhìn chăm chú vào màn hình.

Việc đến nước này, cô lại dễ dàng nghĩ đến anh như vậy.

Vừa rồi, hết như vầy vùng lặn ngụp rất lâu trong sự sợ hãi và bóng tối, rốt cuộc cô cũng tìm được thanh gổ trôi nổi để bám víu, vừa mừng vừa lo vội ôm lấy, ôm lấy nơi bầu vú duy nhất của mình.

Chương 40: Hóa ra mãi là cô ấy

Giang Doãn Chính ôm lấy eo Vương Tịnh, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Kỹ thuật hôn của anh rất điêu luyện, quán quýt, mơn trớn, khiêu khích. Ở trong vòng tay anh, cô nhanh chóng đắm chìm không thể kiểm soát nổi, đầu óc ngây ngất nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, chỉ vì anh chưa bao giờ hôn cô như thế này.

Xưa nay anh vẫn thờ ơ, lạnh lùng, đến cả nụ hôn cũng vậy. Đôi khi cô cảm thấy đó chỉ là sự miễn cưỡng nửa vời.

Mỗi lần nghĩ đến đó, tâm trạng cô không khỏi ủ dột não nề. Cô vẫn thường hoài nghi liệu Giang Doãn Chính có thực sự thật lòng với mình không hay cô chỉ là một trong rất nhiều bạn gái của anh. Bởi lẽ mãi đến hiện tại sự tiếp xúc thân mật nhất chỉ giới hạn ở nụ hôn hơi hợt thoáng qua.

Nỗi phiền muộn này cô từng kể cho cô bạn thân thiết nhất của mình, đối phương nghe xong lại hết lời ca ngợi Giang Doãn Chính là chính nhân quân tử.

Cô ấy nói: “Điều đó chứng tỏ rằng anh ấy không phải là người đàn ông tùy tiện, có thể là anh ấy trân trọng cậu nên muốn tìm hiểu theo trình tự”.

Vương Tịnh nghe xong cũng nguôi ngoai phần nào, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm giác mất mát, bản thân cô muốn trao cho anh thứ tốt nhất, còn anh lại chẳng cần, thậm chí chẳng mấy may động lòng.

Thế nhưng tối nay rõ ràng chẳng phải như thế.

Nụ hôn Giang Doãn Chính nóng bỏng mà sâu lắng, kèm theo sự nhiệt tình xưa nay chưa bao giờ có. Cô như sắp tan chảy ra dưới sức nóng này. Cuối cùng, cũng chẳng rõ mở cửa như thế nào, hai người lướt một mạch từ phòng khách vào phòng ngủ. Trong lòng cô hiểu rõ mọi việc rốt cuộc cũng xảy ra, chẳng ngờ lần này nghĩ phép đi công tác cùng anh lại có bước tiến triển đột phá.

Khi điện thoại đổ chuông, cũng là lúc cô bị anh đẩy lên giường, trong phòng quá yên tĩnh, hai người đang thở hổn hển chìm đắm, thế nên tiếng chuông điện thoại vô cùng chói tai.

Nhưng điện thoại chỉ kêu một tiếng, tiếp đó chẳng có động tĩnh gì nữa. Giang Doãn Chính ngừng lại, giơ tay tìm điện thoại màn hình lóe sáng, trên đó là dãy số dài.

Anh liếc nhìn, khẽ cau mày, vút sang một bên tiếp tục nghiêng người hôn cô.

Thật ra, chỉ trong giây lát, nhiều nhất cũng chỉ ba giây, Vương Tịnh mơ hồ cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng giảm đi, nụ hôn của anh vẫn lang thang trên cổ cô, nhưng sự đam mê mãnh liệt lại biến mất nhanh chóng.

Quả nhiên không lâu sau, anh ngừng lại, nâng người rời khỏi cô, thuận tay nhặt chiếc điện thoại rơi dưới đất lên.

Cảm giác lạnh lẽo kéo tới bủa vây, cô vẫn nằm trên giường thở hổn hển. Thật ra, cô chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác mất mát cùng nỗi u sầu, ủ dột, chỉ biết thần thờ nhìn anh.

Lát sau, anh vẫn chẳng cử động, cô bỗng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cú điện thoại đó, chỉ đổ một hồi chuông liền gác máy là chuyện gì cơ chứ?

Giang Doãn Chính như không nghe thấy, sắc mặt âm trầm, rốt cuộc anh vẫn cầm điện thoại lên gọi lại.

Nhưng đối phương không nhận điện thoại.

Một hồi chuông rồi lại một hồi chuông nữa, âm thanh khô khan đơn điệu khiến anh dần mất kiên nhẫn, anh cầm điện thoại đi qua đi lại trong phòng, chẳng chịu gác máy.

Cuối cùng, giọng nữ vang lên đầy máy móc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Anh gấp nắp điện thoại lại quay sang, hàng lông mày khẽ nhíu lại, lúc này anh liếc mắt nhìn Vương Tịnh một cái.

Vương Tịnh đã ngồi dậy, quần áo chưa chỉnh tề, ánh mắt cô khẽ lóe sáng, vội đến trước mặt anh hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

Xảy ra chuyện gì ư? Giang Doãn Chính cúi đầu nhìn chiếc điện thoại, nỗi hoài nghi trong lòng ngày càng lớn. Cá tính của Lâm Nặc anh hiểu quá rõ, cố chấp, ngang bướng hết như đứa trẻ. Cô kiên trì lâu như vậy, chẳng qua là vì không chịu quay về bên anh, thậm chí đến cả lúc say rượu cũng vẫn nhớ rời xa anh, hận một nỗi chẳng thể bỏ đi thật xa, từ nay về sau chẳng liên quan gì nhau nữa.

Thế nên, lần này điện thoại chỉ đổ một hồi chuông càng đáng ngờ hơn nữa.

Anh không trả lời, mặt sa sầm gọi lại, một lần rồi lại nữa, bề ngoài tưởng như rất kiên nhẫn nhưng thực ra trong lòng anh đang nóng như lửa đốt.

Cũng biết đã bao lâu, tiếng “tút TUT” khô khan đầu dây bên kia cuối cùng cũng biến mất, thay vào đó là âm thanh lờ lờ.

Đầu dây bên kia tĩnh lặng, chẳng có âm thanh nào khác, trái tim anh dần dần ra: “Em đang làm gì vậy!!”. Hệt như đang chất vấn, giọng điệu khô cứng mang theo vẻ tức giận sau khi cất được tảng đá trong lòng.

Vẫn chẳng thấy cô đáp lại, anh chau mày, hít một hơi thật sâu: “Lâm Nặc, em trả lời anh đi!”.

Có lẽ là giọng anh quá hung dữ, thực sự đã dọa cô, một lúc sau, bên đầu dây bên kia vọng lại âm thanh trầm thấp.

Anh không nghe rõ cô đang nói gì, âm thanh quá nhỏ quá thấp, dường như bị tiếng thở át mất, lòng anh bỗng thất vọng, chỉ bởi dường như anh nghe thấy tiếng khóc thút thít run rẩy và nghẹn ngào.

Anh sững người liền dịu giọng hỏi: “Em đang ở đâu?”. Nói rồi chẳng đợi cô trả lời anh đã xoay người sải bước ra ngoài cửa.

Vương Tịnh ngẩn người đứng bên giường, thường ngày rất miễn tiện, tư duy linh hoạt phản ứng nhanh nhạy nhưng lúc này cô chẳng hiểu gì cả cứ ngây ra, gương mặt nhìn Giang Doãn Chính bước ra ngoài chẳng chút do dự, bên tai cứ vang lên cái tên đó.

Lâm Nặc, Lâm Nặc...

Đầu óc cô ong ong, sao lại là cô ấy?

Khi Giang Doãn Chính tìm thấy Lâm Nặc thì nước mắt trên khuôn mặt cô đã khô, chỉ có cơ thể vẫn đang run rẩy. Chỉ cần nhớ đến chuyện xảy ra trong xe vừa rồi, nhớ đến sức mạnh khủng khiếp cùng ý đồ cường bức của Từ Chỉ An là cô lại thấy sợ hãi.

Điện thoại nắm chặt trong tay, rõ ràng cô cảm thấy lạnh nhưng lòng bàn tay lại đầy mồ hôi. Vừa rồi, chuông điện thoại reo vang không ngừng, thực ra cô không ngờ rằng anh sẽ gọi điện lại, càng không ngờ rằng anh lại kiên trì đến vậy. Lòng xao động, cuối cùng cô không nhận được bèn nhận điện thoại.

Ngữ khí của anh trong điện thoại không được tốt lắm nhưng cô bỗng thấy an lòng, rõ ràng biết rằng không nên như thế nhưng cô đã quá mệt rồi, mệt đến mức toàn thân rã rời, đến mức chỉ có thể đợi anh, chỉ muốn chờ anh.

Giang Doãn Chính vội vã chạy đến, cô đang ngồi xổm dưới đất bàn chân đã tê dại, rồi anh cũng ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô. Cô gần như chẳng suy nghĩ đưa tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực anh.

Cảm giác này tuyệt biết bao. Cô vùi mặt vào ngực anh, chẳng nói lời nào, chỉ cảm thấy như chưa bao giờ yếu đuối hơn.

Thế nhưng, chỉ cần ôm lấy anh, tất cả mọi thứ đều ổn cả.

Giang Doãn Chính không nói gì, ánh mắt sắc bén lướt qua toàn thân tả tơi và thảm hại của cô, sắc mặt anh sa sầm. Cô ở ngay trước mắt, tay nắm lấy áo anh, chẳng rõ vì ra sức hay vì sợ hãi mà tay cô run rẩy.

Anh chau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”, tay nắm chặt lấy vai cô.

Lúc này anh mới phát hiện ra toàn thân cô đang run rẩy. Cô ở trong lòng anh, im lặng nhưng lại như đang chịu ầm ỨC, hết như một con thú nhỏ mới sinh hoảng hốt, bơ vơ.

Anh khẽ siết chặt tay, lại hỏi: “Từ Chỉ An đâu?”. Giọng lạnh băng nhưng Lâm Nặc lại nghe thấy sự tức giận ẩn giấu trong đó, cô cắn môi không nói gì, hồi sau, cô lắc đầu hít một hơi thật sâu, hơi thở vẫn chưa đều đặn trở lại.

Nơi đây cách phòng trà không xa lắm, chỉ một con phố, và lại trước đó Từ Chỉ An chủ động nói đưa cô về, giờ đây lại thành thế này, dường như mọi thứ đều rõ ràng cả rồi.

Giang Doãn Chính định đứng dậy nhưng vạt áo trước ngực lại bị kéo chặt lấy.

Lâm Nặc ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi sưng đỏ nhưng có lẽ những giọt nước mắt ấy càng làm đôi mắt đen láy của cô sáng long lanh, sáng đến mức gần như có thể trông rõ hình ảnh phản chiếu của anh.

Cô nhìn anh, ánh mắt tràn ngập sự khẩn cầu cùng vẻ mệt mỏi.

Trái tim Giang Doãn Chính bỗng như mềm đi, quen nhau lâu vậy, đây là lần đầu anh trông thấy dáng vẻ này của cô. Trước đây ở bên cạnh nhau, anh không để cô chịu chút ầm ỨC nào thế nhưng giờ đây cô với đôi mắt ầng ậ nước trông thật đáng thương.

Cuối cùng anh dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi”, tay khẽ dùng sức dìu cô đi.

Mãi đến khi ánh đèn sau xe mất hút ở góc phố, Vương Tịnh mới gắng gượng vịn tường đi về phía khu X, có lẽ do kiến trúc cũ kỹ, mặt tường bẩn thỉu loang lổ, chạm tay vào lạnh băng, cô cảm thấy lòng mình càng ảm đạm, lạnh lẽo.

Hóa ra mọi người đều sai, hoặc có lẽ đám bạn thân chỉ an ủi cô mà thôi. Thật ra, xưa nay Giang Doãn Chính chưa bao giờ yêu cô, thế nên đến cả nụ hôn cũng hờ hững,

Cô cứ ngỡ rằng anh là người như vậy, chẳng có điều gì khiến anh quan tâm, trái tim anh dường như mãi mãi trên cao, khiến người ta phải ngược nhìn lên, chẳng cách gì nắm lấy được.

Vậy mà vừa rồi, anh lại dịu dàng ôm một người phụ nữ vào lòng, động tác cẩn trọng như thể cầm một viên ngọc quý chỉ cần mạnh tay một chút là cô ấy sẽ vỡ ra.

Khoảnh khắc ấy đến cả bóng lưng của anh cũng dịu dàng.

Từ xa, có đèn xe sáng chói, lướt ngang qua cô rồi dần đi khuất. Cô giật mình bỗng nhớ ra, chợt hiểu được tất cả.

Cuối cùng cô đã nhớ ra mình gặp Lâm Nặc ở đâu.

Trông Lâm Nặc rất quen, trên một tờ báo trước đây rất lâu, khi đó tuy cô mới gặp Giang Doãn Chính vài lần nhưng đã bắt đầu quan tâm đến tin tức của anh, biết anh xuất hiện chốn công cộng thường dẫn theo bạn gái. Mỗi lần đều là gương mặt xinh đẹp khác nhau, các cô gái với má lúm đồng tiền nở nụ cười tươi như hoa trước ống kính.

Duy chỉ có Lâm Nặc là khác, bức ảnh duy nhất bị chụp bị chính tay của Giang Doãn Chính che nửa ống kính. Thế nên gương mặt cô trông không rõ. Khi đó anh nắm tay cô ấy, nghiêng người che chắn, mặc dù đeo mắt kính râm cũng có thể nhận ra anh đang không vui.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra là vì quan tâm nên mới muốn bảo vệ, bảo vệ cô ấy tránh xa rắc rối phiền nhiễu của công chúng.

Cô bỗng nhớ đến sự dịu dàng của anh hôm tại phòng tập đánh cầu, nhớ đến sự hoảng hốt thoáng qua trong mắt Giang Doãn Chính, cô chợt bừng tỉnh. Hôm đó anh nhìn cô, hết như thông qua cô mà thấy bóng dáng của một người khác mà thôi.

Thoáng chốc lòng cô lạnh lẽo, thê lương.

Cuối cùng cô cầm chiếc điện thoại gửi một tin nhắn, không biết lúc này anh có thời gian xem không nhưng dù gì đã quen nhau vài tháng, lời chào tạm biệt cũng vẫn cần thiết.

21. Chương 41 - 42

Chương 41: Tổn thương

Gần đó, Lâm Nặc được Giang Doãn Chính đưa về khách sạn của anh.

Ngồi trong xe, cuối cùng cô cũng kể sơ qua cho Giang Doãn Chính, chỉ vài câu ngắn ngủi cô liền cảm thấy mi mắt nặng dần, khép mắt trong cơn mệt mỏi.

Hơi thở quen thuộc kề bên, từ đầu đến cuối cô quyết không buông.

Cuối cùng, Giang Doãn Chính gọi cô dậy, đi thẳng vào phòng, anh nói: “Em đi tắm đi”.

Cô bước vào phòng tắm, rất mực ngoan ngoãn.

Cô thực sự cần thư giãn, làn nước nóng ầm chảy trên người, các dây thần kinh đều dần ra, vết thương trên môi khẽ nhói đau.

Đứng dưới vòi hoa sen đúng nửa tiếng đồng hồ, Lâm Nặc mới bước ra, mái tóc dẫm nước nhỏ xuống. Vì không có quần áo thay, cô đành khoác áo choàng tắm của khách sạn. Áo choàng hơi rộng, tay áo phải xắn lên vài lớp, chiếc áo thùng thà thùng thỉnh thoảng còn thêm đáng vẻ lung linh kiều diễm của cô.

Tinh thần cô đã khá lên nhiều, tuy mắt vẫn sưng do khóc quá lâu lại nức nở nên vừa gặp ánh mắt Giang Doãn Chính cô liền quay đầu đi.

Thực ra lúc trong phòng tắm, cô sợ rằng anh sẽ đột ngột bỏ đi, sợ rằng anh đi tìm Từ Chỉ An, thế nhưng khi bước ra cô liền thấy anh đứng bên cửa sổ, rèm cửa vẫn chưa kéo lại, bên ngoài màn đêm đặc quánh.

Ngắm nhìn bóng dáng trầm ngâm của anh, Lâm Nặc khẽ hắng giọng, lúc này mới phát hiện ra giọng khản đặc.

Giang Doãn Chính quay người lại, sắc mặt ôn hòa, trông thấy thân hình bé nhỏ của cô dường như lọt thỏm trong lớp áo choàng, cực kỳ đáng yêu, không kìm được khẽ mỉm cười rồi nói: “Đỡ hơn rồi chứ?”.

Cô gật đầu, trông thấy anh lại chau mày, thần thờ ngón tay thon dài khẽ chạm vào khóe môi cô.

Ngón tay anh ầm ập, lướt qua vết thương của cô chẳng đau chút nào, bất giác cô mím chặt môi, nói: “Không sao”.

Anh hỏi: “Đói không? Ăn chút gì đi hẵng ngủ”.

Cô thật sự rất đói, cổ sức vùng vẫy trong xe hồi lâu tiếp đó lại khóc một trận, tiêu hao khá nhiều thể lực, vì vậy khi nhân viên phục vụ đưa thức ăn khuya đến, cô chẳng để ý gì nữa, ngồi xuống cầm cúi ăn, chỉ kém hỏ đói vờ mồi mà thôi.

Những chiếc sủi cảo nhỏ xinh, lớp vỏ ngoài mỏng manh bao bọc nhân bánh đầy đặn, óng ánh trong suốt, hơi nóng bốc lên nghi ngút, thơm phức đầy hấp dẫn.

Một lúc sau, cô cảm thấy không gian quá tĩnh lặng, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Giang Doãn Chính, dường như anh vẫn nhìn cô, lặng lẽ từ đầu đến cuối, đáy mắt sâu đen với tia sáng rất nhạt đang chuyển động yếu ớt, một sức mạnh thần kỳ, khiến người ta an lòng.

Cô mỉm cười, lúc này mới sực nhớ ra, vội hỏi: “Anh ăn không?”.

Chiếc đèn đầu giường chiếu lên làn da trắng như tuyết của cô vừa ăn xong cuối cùng sắc mặt đã hồng hào trở lại, lúc này đôi mắt đen láy ấy liếc nhìn anh, nụ cười tuy nhẹ nhưng rạng ngời, ánh sáng như nhảy múa trên khuôn mặt cô, dường như cô đã quên hết những chuyện không vui trước đó, tràn đầy sức sống.

Giang Doãn Chính đứng dậy con tim khẽ xao động, chẳng nói lời nào, anh nghiêng người khẽ hôn lên đôi môi cô.

Hệt như chạm phải luồng điện, sự việc mấy tiếng đồng hồ trước lại nhảy nhót trong tâm trí cô, Lâm Nặc bỗng thấy hoảng sợ nhưng bàn tay của Giang Doãn Chính đã giữ chặt lấy gương mặt cô, lòng bàn tay anh ấm áp, động tác dịu dàng, như vỗ về, như dỗ dành, thấp giọng nói: “Đừng sợ”.

Cô sửng sốt, đôi môi anh lần nữa lướt trên bờ môi cô, cảm giác quen thuộc thoáng chốc quay trở lại, bao trùm lấy toàn bộ các giác quan của cô.

Cô thật sự không sợ hãi, bởi lẽ lần này không giống với ban nãy, giờ phút này người đối diện với cô chính là anh.

Món sủi cảo vẫn đang bốc khói nhẹ trong chiếc bát sứ màu trắng đã bị cho vào quên lãng, chiếc thìa nhỏ vốn cầm trong tay rơi vào trong bát cùng tiếng keng ngân lên. Cô ngần ngừ vươn tay ra nắm lấy áo anh, dường như giờ phút này cô chẳng thể nhớ gì nữa, điều duy nhất cô có thể làm là đón nhận và đáp trả lại theo tiềm thức.

Cô nhớ anh, những chuyện khác chẳng muốn nghĩ đến nữa, như không hề có quá khứ cũng chẳng có tương lai, đêm nay cô bắt chấp mọi thứ.

Bị anh đè xuống giường, ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng, phảng phất còn có mùi hương khác, rất nhẹ, có lẽ là mùi nước hoa của anh.

Cô mở mắt thật to, nhìn thẳng vào anh, thì thầm: “Em yêu anh...”, âm thanh nhỏ dần rồi biến mất trong một nụ hôn sâu.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Nặc thức dậy, cảm thấy tỉnh táo đến lạ thường.

Hơi thở Giang Doãn Chính sát bên thùy tai, vẫn giữ nguyên tư thế khi chìm vào giấc ngủ lúc nửa đêm, tay anh vòng sang ôm chặt lấy eo cô.

Rèm cửa được kéo hết ra, ánh sáng xuyên qua màn sương mù mỏng chiếu vào, cô đưa tay nhặt chiếc áo dưới đất vô tình chạm vào áo sơ mi của Giang Doãn Chính.

Lâm Nặc cầm lên nhìn rồi trả lại chỗ cũ, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh.

Chiếc quần bò vẫn thơm mát, áo sơ mi nhăn nhúm lại bị đứt một chiếc cúc áo ngay trước ngực, cô cúi đầu chỉnh trang một lúc, sau lưng bỗng vang lên giọng nói: “Em định đi đâu?”.

Không biết Giang Doãn Chính đã thức giấc từ lúc nào, nhìn cô, mặt không chút cảm xúc.

Cô lúng túng nói: “Em phải về khách sạn dọn hành lý, em bay chuyến sáng”.

Anh ngồi dậy, thâm trầm nhìn cô, nói: “Đi cùng anh luôn”, rồi xoay người bước xuống giường tìm quần áo. “Không cần đâu”, cô từ chối không chút suy nghĩ, né tránh ánh mắt anh, như e thẹn lại như đang chột dạ.

Giang Doãn Chính dừng lại, mặt trời từ từ nhô cao chói mắt, anh nheo mắt hỏi: “Không cần đâu là ý gì vậy?”.

Không phải cô không nhớ sự việc xảy ra trong khách sạn hôm đi nghỉ mát, tuy khi đó cô say nhưng cô vẫn lắc đầu nói: “Không cần đâu”, ra sức phân rõ ranh giới, cố chấp đến gần như đoạn tuyệt.

Đó là lần đầu tiên có người phụ nữ khiến anh tức giận đến vậy.

Trong lòng anh đã có dự cảm, quả nhiên ngay sau đó cô nói: “Chúng ta mạnh ai nấy đi thôi”, xoay người toan mở cửa.

Anh đang cài áo, bất giác ngón tay siết chặt lại, lạnh lùng nói: “Vậy chuyện tối qua là thế nào?”.

Lâm Nặc như bị trúng tà, tim đập loạn nhịp, thấp giọng nói câu gì đó, giọng nói nhỏ lại nhanh đến cả cô cũng chẳng nghe rõ, cúi mặt mò cửa bước đi, chốt cửa kêu tiếng “cạch” một tiếng, cùng lúc đó, sau lưng chợt vang lên tiếng động lớn.

Cô giật mình, vội quay lại.

Chiếc bình hoa trên bàn cạnh cửa sổ bị Giang Doãn Chính hất xuống lặn sang một bên. Vì lực va mạnh, chiếc bình đập vào tường, vỡ tan tành, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Thậm chí mảnh vỡ còn bắn đến bên chân cô, bất giác cô lui về sau, đối diện anh, đáy mắt thăm thẳm của anh thấp thoáng hơi lạnh thấu xương.

Giang Doãn Chính thở gấp, ngực phập phồng, thực sự rất tức giận, không chỉ giận cô mà còn giận chính mình. Hệt như bị trúng tà, ma đưa lối quỷ dẫn đường mới bị cô làm cho tức giận một cách dễ dàng như thế vậy nhưng ngay cả thời khắc quan trọng cùng chẳng thể nào dứt bỏ cô.

Hệt như tối qua, cô yếu đuối bất lực nắm lấy áo anh, anh cũng muốn buông tay bỏ mặc mà rời đi. Nhưng rốt cuộc anh chẳng thể làm được.

Tựa như lần trước cô phải khâu mấy mũi, anh ở bên rồi lại nếm trải nỗi đau khi bị cô làm tổn thương, lần này cũng đau đớn như thế... Nhưng vẫn không nỡ buông bỏ thế nên ngay cả hôn cũng dịu dàng, lo sợ cô bị tổn thương.

Thực ra, những chuyện anh không làm được còn rất nhiều, kể cả việc tìm người thay thế vị trí cô trong lòng mình.

Lâm Nặc đứng bên cửa, dáng vẻ sợ hãi, bàn tay vẫn đặt trên nắm đấm.

Anh hít một hơi thật sâu, nhẫn nại hỏi: “Vừa rồi em nói gì? Nói lại lần nữa đi”. Giọng điệu chẳng chút trầm bổng.

Anh trước giờ là vậy, càng giận dữ giọng càng bình tĩnh, Lâm Nặc hiểu rất rõ điểm này, lúc này vẫn nghiêng rằng, mạnh bạo nói: “Việc tối qua không nên xảy ra...”. Ngưng một lát, né tránh ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng của anh, cô tiếp lời: “Chẳng qua là vì sợ hãi và cô đơn”. Cô coi anh như công cụ tiêu khiển để xua đi sự cô đơn và giá lạnh, lời còn chưa dứt đến cả cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cả gian phòng chìm ngập trong im lặng.

Rất lâu sau, cô thấy anh nhấc tay lên, ngón tay thon dài chỉ về phía cửa, nói: “Em đi đi”, sắc mặt như phủ một lớp sương lạnh giá.

Buổi sáng ban mai thành phố Hàng Châu đầy nhộn nhịp, vừa đúng thứ Hai, trên phố đều là những người đi làm sớm, tay cầm bánh mì, sữa đậu nành về mặt vội vã. Lâm Nặc lướt đi trong dòng người, trông thấy các quầy hàng bày đầy trên vỉa hè chỉ tiếc là cô chẳng có một xu dính túi.

Đi một đoạn, hỏi thăm người đi đường, mới biết khách sạn cô ở cách đây rất xa, khu X này cô không thông thuộc thế là cô đành bắt taxi, đến khách sạn mới thú thật; “Tôi không mang theo tiền, anh có thể đi cùng với tôi vào lấy được không?”.

Tài xế thấy cô là con gái, lại nói giọng địa phương khác, hoài nghi nhìn cô, rốt cuộc đành theo cô vào trong thu tiền.

Tiếp đó là xác nhận thân phận, bù thẻ phòng, mất một thời gian mới xong. Tài xế đợi đến nỗi mất cả kiên nhẫn, lúc thu tiền, nói: “Cô gái à, tôi bị cô làm lỗ mất mấy cuộc xe rồi đó”.

Lâm Nặc cũng cảm thấy vô cùng áy náy, dứt khoát không nhận tiền thừa, tươi cười tiễn anh ra cửa.

Cô ngồi xuống kê thở phào, lại nhớ đến Giang Doãn Chính.

Việc xảy ra đêm qua phần nhiều là do nội tâm yếu đuối, trong lúc đam mê mãnh liệt trời dậy, cô thậm chí đã nghĩ rằng, cứ tiếp tục như vậy, cứ thế yêu thôi, chẳng cần suy nghĩ đến kết quả cùng đường lùi làm gì.

Chỉ là vì cô yêu anh.

Thế nhưng mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng trên cơ thể anh chợt làm cô bừng tỉnh, đó chẳng phải mùi nước hoa của anh mà giống với mùi nước hoa của phụ nữ, hương thơm ngọt ngào mê hoặc lòng người, giống như nụ cười rạng rỡ của Vương Tịnh

Cô chỉ thấy xót xa, có chút gì đó ảm ức pha lẫn sự nhục nhã. Lúc này, mới ý thức được rằng, hóa ra tất cả đều đã muộn. Giữa hai người họ đã có người khác chen vào. Không, có lẽ nên nói rằng, cô đã chen vào giữa hai người họ. Cứ tiếp tục như vậy thì lại càng sai lầm.

Chương 42: Đổ kỵ

Sau khi quay về thành phố C, cô nhận được bưu phẩm gửi từ Hàng Châu, chiếc túi xách nhỏ màu trắng ngọc trai kèm theo một mảnh giấy, chỉ vẽ vện hai chữ: Xin lỗi.

Lâm Nặc rút điện thoại, xóa tất cả các tin báo cuộc gọi nhỡ trong máy rồi cất chiếc túi xách đi, vờ như chẳng có chuyện gì tiếp tục cắm đầu làm việc.

Vài ngày sau, Trì Nhuệ chủ động liên lạc với cô, lớn tiếng nói trong điện thoại: “Mau đến hát Kara, sinh nhật tớ...” - Cảnh tượng huyền ảo, giai điệu trầm bổng du dương trong KTV, đâu đó giọng ca nữ xa xăm vọng lại đầy ai oán.

Đến khi vào phòng bao, cô mới phát hiện ra mười mấy người vây quanh bên nhau, đều là những gương mặt quen thuộc. Chơi oẳn tù xì uống rượu, không khí rất náo nhiệt. Trì Nhuệ giơ tay chào, cao giọng nói: “Hey, cậu đến rồi! Ngồi đây!”, đoạn trở vào vị trí ngay cạnh mình.

Lâm Nặc bước sang, lấy món quà vừa mua ra, Triệu Giai nhoài người nắm lấy tay cô lắc nhẹ: “Sao chị đến muộn vậy? Uống rượu hay hát? Hát thì em hát cùng, uống rượu thì chịu thôi, em sắp không xong rồi”.

Lâm Nặc cũng thấy cô uống khá nhiều, gò má ửng đỏ, sóng mắt sóng sánh.

Cô bật một lon bia, gõ nhẹ lên chiếc bàn thấp, âm thanh xung quanh quá lớn, cô phải hét lớn với Trì Nhuệ: “Sinh nhật vui vẻ!”, rồi ngửa cổ uống vài ngụm.

Trì Nhuệ gật gù, uống xong liền xoay người giành mic.

Thế nhưng người đó chẳng chịu nhường, cứ giữ rịt chiếc mic trong lồng ngực, giọng hát dứt quãng, hết như giọng Lâm Nặc nghe thấy trước đó.

Cô cảm thấy giọng hát này rất quen, bất giác đưa mắt nhìn.

Ánh đèn trong phòng bao nhấp nháy chuyển động đến hoa cả mắt, đối phương ngồi bó gối một góc trên sofa, tựa vào lưng ai đó, dáng vẻ như đã say nhưng Lâm Nặc vẫn nhìn thấy rất rõ người đó.

Cô hơi nhướn mày, chẳng kịp nói gì thì nghe thấy tiếng Triệu Giai gọi: “Đình Tiểu Quân, chị không thấy Trì Nhuệ đang muốn hát sao? Chị giành với anh ấy làm gì? Đã hát cả buổi rồi, chị cứ làm như đang là live show của riêng mình ấy! Phien không cơ chứ!...”. Câu cuối cùng cô chỉ khẽ lầu bầu, nghe như đang bắt măn.

Lâm Nặc bật cười, cảm thấy cô gái này vẫn chưa trưởng thành, không kìm được đưa tay kéo Triệu Giai, nói giọng dõ dằn: “Em hát bài nào? Mau chọn đi, lát nữa chị em mình cùng hát”.

Quả nhiên Triệu Giai nghe theo vội chọn bài, còn cô xoay người lấy bia, nào ngờ vừa quay sang liền bắt gặp ánh mắt của Đình Tiểu Quân.

Tuy ánh sáng mờ ảo nhưng hai người đều biết rằng đối phương đang nhìn mình, Trì Nhuệ thì cứ đòi mic thật ra anh đã say rồi. Đình Tiểu Quân giúi mic vào tay anh, đứng phắt dậy, cười đùa cùng đồng nghiệp rồi bước đến trước mặt Lâm Nặc.

Hơn hai năm không gặp nhau, chẳng có mấy lời hàn huyên thăm hỏi, Đình Tiểu Quân lục tìm trong túi xách tay hồi lâu, rút ra thứ gì đó rồi đặt ngay trước mặt Lâm Nặc, nói: “Lần này tôi cố ý đến tìm cô”

Chiếc cúc áo nhỏ bằng bạc tinh xảo trong lòng bàn tay Đình Tiểu Quân, vừa lúc chiếc đèn chiếu xoay tròn lướt qua, ánh sáng mờ ảo thoát lóe lên.

Đinh Tiểu Quân chẳng nói gì chỉ lặng im, nhưng trái tim Lâm Nặc lại chấn động, kinh ngạc ngẩn đầu nhìn cô.

Thực ra, xung quanh vẫn ồn ào huyền ảo nhưng Lâm Nặc lại như nghe thấy một âm thanh khác, suy nghĩ lướt nhanh, chưa bao giờ đầu óc cô lại nhanh nhạy đến vậy.

Cô cũng đứng dậy, nhìn Đinh Tiểu Quân hồi lâu rồi nhận lấy chiếc cúc áo của mình. Lúc này mới mỉm cười, khó hiểu nói: "... Hóa ra cô và anh ấy ở bên nhau".

Cô cảm thấy thật hoang đường và hỗn loạn, như chợt bừng tỉnh. Cùng làm việc tại công ty con ở Hàng Châu, hóa ra Từ Chỉ An chính là bạn trai trong tin đồn của Đinh Tiểu Quân, còn là đối tượng tiến đến hôn nhân.

Họ ra khỏi phòng bao, tìm nơi yên tĩnh, Đinh Tiểu Quân nói: "Tôi phát hiện thấy dưới ghế ngồi trên xe".

Lâm Nặc hỏi: "Sao cô biết là của tôi?".

"Tôi xem trộm nhật ký điện thoại của anh ấy, trong đó có số của cô" Như cảm thấy hổ thẹn vì hành động này, Đinh Tiểu Quân dừng lại, rồi lại nói: "Tuy là mấy hôm đó anh ấy nói là bận việc nhưng tôi biết rằng thực ra là vì cô". Lời lẽ thốt ra, chẳng rõ chất chứa bao nhiêu phần uất, nhưng Lâm Nặc cảm nhận được câu nói mang theo vẻ nghiêng ngã nghiêng lợi.

Nhưng cô chẳng nói gì dường như thật sự thấy mình đuối lý. Nhớ đến hôm đó đi ăn cùng Từ Chỉ An, giữa chừng thấy tin nhắn đến không ngừng cô còn thuận miệng trêu đùa anh, hỏi anh có phải bạn gái nhắn không nhưng anh phũ phạn nên cô cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa.

Thực ra vốn dĩ chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều làm gì, bởi lẽ cô không quan tâm đến đời tư của anh.

Thế nhưng hiện giờ thân phận của Đinh Tiểu Quân vừa sáng tỏ, không những thế cô ấy còn ám chỉ giữa Lâm Nặc và Từ Chỉ An đã xảy ra chuyện.

Lâm Nặc chẳng thể nói rõ hôm đó đã xảy ra chuyện gì, ngẫm nghĩ hồi lâu, đành giải thích: "Cô đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ cùng nhau đi ăn cơm, sau đó anh ấy lái xe đưa tôi về, mãi đến lúc về nhà mới phát hiện làm mất cúc áo, tôi vẫn còn đang buồn bực đấy...".

Cô mỉm cười nhưng chẳng thể nói tiếp vì Đinh Tiểu Quân bỗng cắt ngang: "Rốt cuộc tôi có chỗ nào không bằng cô chứ?".

Cô sững sốt, trông thấy đối phương nhìn mình trân trân, thực sự chẳng thể hiểu nào được, giọng Đinh Tiểu Quân lạnh lùng: "Lâm Nặc, tôi có chỗ nào không bằng cô chứ? Là trình độ học vấn hay năng lực làm việc? Vậy mà từ khi bắt đầu phỏng vấn xin việc, cô lúc nào cũng tranh giành với tôi. Hôm đó, rõ ràng là biểu hiện của tôi tốt hơn nhưng sau đó cô lại trả lời bằng tiếng Anh! Cho qua đi, khi đó tôi còn tán dương cô, cô gái này quả thực lanh lợi biết cách tận dụng ưu thế của mình, có lẽ sau này sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh trong công việc".

"Thế nhưng sau này thì sao chứ? Chỉ một bữa ăn mà Giang Tổng nói đưa cô về nhà trước mặt bọn tôi, thực ra khi đó chúng ta vào công ty chưa lâu. Nếu không phải hai người tiến triển quá nhanh thì là đã quen nhau từ trước, đúng không? Tôi không biết cô gốc thật hay là vờ gốc nghèo nữa, ai cũng nhận ra, Giám đốc Lý thường ngày dù vô tình hay cố ý cũng đều quan tâm, chiều chuộng cô, với đồng nghiệp khác ông ấy lại đối xử khác, chẳng phải vì đã được sự gửi gắm từ trước đó sao? Chẳng trách, lúc đầu tôi còn cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng vị trí này chỉ tuyển hai người, vì sao cuối cùng lại là ba chứ!".

Đinh Tiểu Quân ngừng lại, thấp giọng hừ lạnh nói: "Thực ra, có phải cô dựa vào các quan hệ để vào Dung Giang hay không, tôi không quan tâm, tôi chỉ cảm thấy chướng mắt về bộ dạng lúc nào cũng làm ra vẻ trong sáng ngây thơ của cô! Rõ ràng có lợi thế lại còn làm ra vẻ ngây ngô chẳng biết gì! Cô giả vờ thế để làm gì chứ? Trên đời này làm gì có nhiều vận may đến vậy? Nếu có, thì sao người khác không gặp may chứ?"

Lâm Nặc chẳng nói lời nào, trước đây cô chưa từng bị ai nói như vậy, khuôn mặt nóng ran, hóa ra đây chính là lý do Đinh Tiểu Quân lúc nào cũng cảm thấy cô chướng mắt.

Sự việc cứ thế từng chút từng chút một hiện rõ ra, ngữ khí của Đinh Tiểu Quân rất sắc nhọn tựa hồ chỉ trích. Ngay cả cô cũng không tìm được hồi tưởng lại chuyện trước kia, liệu có thật sự đúng như những gì

cô ấy nói không, cô thừa nhận bình thường mình có quá nhiều lợi thế lại cố ý làm ra vẻ ngu ngốc, hoặc có lẽ cô hạnh phúc mà lại chẳng biết.

Bọn họ đứng cạnh nhà vệ sinh, may mà khi ấy chẳng có người quen nào ra vào cả.

Đinh Tiểu Quân tựa vào tường, do men rượu trước đó cô hạ quyết tâm nói ra mọi chuyện, trầm mặc một lúc rồi nói tiếp: “Lần đầu Chỉ An đến công ty tìm cô, tôi đã trông thấy anh ấy. Khi đó chẳng phải tình cảm của hai người rất tốt sao? Cùng nhau ăn cơm, nói cười vui vẻ, sau đó anh ấy được điều đến Hàng Châu, đúng lúc tôi cũng đến đó, Lâm Nặc, cô đã sà vào vòng tay người khác, còn tôi ở cạnh bầu bạn với anh tại thành phố xa lạ kia, cùng nhau trải qua những tháng ngày khó khăn, gian khổ nhất”. Giờ phút này, Đinh Tiểu Quân như đang đắm chìm trong hồi ức, trầm mặc một lúc ánh mắt tối dần, giọng càng lúc càng trầm thấp: “Cô chưa từng thiếu thôn tình cảm nên chẳng thể nào hiểu được cảm giác của tôi đâu. Lúc đầu, khi tôi quen anh ấy, anh ấy đang yêu cô. Đến giờ, tuy anh không nói ra nhưng tôi biết anh ấy vẫn còn yêu cô”.

“Chỉ là tôi chẳng thể nào hiểu được, hoàn cảnh xuất thân của tôi và anh ấy giống nhau, lại có cùng ý chí phấn đấu, tôi không thích ăn ngon mặc đẹp, lại càng ân cần dịu dàng, hòa nhã thân thiện hơn cô. Công việc thì bỏ qua không nói, nhưng vì sao trước mặt anh ấy, tôi vẫn mãi không sánh bằng cô!”.

Dường như sức lực của Đinh Tiểu Quân dần bị rút cạn, chỉ dựa vào tường. Lâm Nặc sợ cô ngã nhào, đưa tay ra đỡ liền bị cô gạt đi.

Đinh Tiểu Quân chẳng dám thừa nhận lúc đầu chỉ vì tự ái, hiếu thắng, cứ ngỡ rằng cướp được Từ Chỉ An từ tay Lâm Nặc là có thể chứng minh mình hơn cô ta. Mãi đến sau này, từng chút từng chút cô sa lầy dần đến khi chẳng thể rút ra nổi mới biết rằng mình mãi mãi là người thua cuộc.

Chỉ có một bên yêu sâu đậm, chắc chắn sẽ thất bại thê thảm.

Trước lúc rời đi, Đinh Tiểu Quân vẫn không cam lòng, quay đầu nói: “Tôi sẽ kết hôn với anh ấy”. Lời lẽ kiên định dường như đang nói với chính mình, cô thấy Lâm Nặc khẽ gật đầu, gương mặt Lâm Nặc sưng sốt và hoảng hốt nhưng chẳng hề lộ chút buồn rầu.

E là Lâm Nặc thực sự đã không còn tình cảm nữa, nên ngay cả một cái chau mày, chớp mắt cũng chẳng có.

Buổi tối Lâm Nặc về đến nhà, chỉ cảm thấy hết như đi đánh trận, cả người rã rời. Rõ ràng từ đầu đến cuối cô chẳng nói lời nào, chỉ lắng nghe Đinh Tiểu Quân, đến cả câu cuối cùng cũng là cô ấy nói.

Cô ấy nói: “Tôi sẽ kết hôn với anh ấy”.

Thực ra lần trước cô đã nghe Trì Nhuệ nói đến, chỉ là không ngờ chú rể lại là Từ Chỉ An.

Dĩ vãng chậm chậm hiện lên tựa khói sương, ập đến, ngọt ngào cùng đắng cay hòa quện vẩn vút vào nhau.

Từ Chỉ An của thời niên thiếu, thân hình mảnh khảnh thanh tú, vầng trán cao ngạo, còn cô khoác tay anh tản bộ dưới hàng cây xanh rờn trong khuôn viên trường, cô từng ngỡ rằng anh là chỗ dựa suốt đời của mình. Mãi tận sau này, giữa hai người xuất hiện ngã rẽ, dù không muốn nhưng phải chia li, đôi ngã đôi đường.

Vậy mà giờ đây, anh lại trở về lần nữa, ban đầu sự xuất hiện của anh chỉ thoáng qua mang dư vị ngọt ngào khiến cô bối rối, rồi khi anh đến với tư thế mạnh mẽ, ngang ngạnh mới thực sự để lộ ra mục đích

Hóa ra, anh muốn cứu vãn chút gì đó, dù rằng bên cạnh anh đã có người con gái khác, hay có lẽ đó là sự giãy giụa trong tuyệt vọng của anh khi phải mang trên mình những gông xiềng đạo đức.

Thế nhưng, anh không hiểu, những chuyện đó đã qua rồi, quá khứ chẳng thể quay trở lại.

Nằm trên giường hồi lâu, Lâm Nặc trở mình gọi điện thoại, vốn dĩ cô không muốn gọi nhưng hiện giờ không gọi không được.

Điện thoại kết nối nhanh chóng, sau đó là một giọng nói trầm thấp: “Xin lỗi”.

Cô nói: “Em đã gặp bạn gái của anh rồi”.

Từ Chỉ An sưng sốt, cô lại nói: “Chuyện hôm đó, em đã quên rồi, anh cũng quên đi nhé, quên tất cả mọi chuyện trước đây, chúng ta không thể gặp nhau nữa”.

“Lâm Nặc”, Từ Chỉ An nói trong điện thoại, “Đừng gác máy, nghe anh nói được không?”.

Cô nghĩ rồi nói: “Được”.

Anh mới tiếp lời: “Chúng ta khoan nói đến Đình Tiểu Quân, được chứ? Anh thừa nhận trước đây là anh không đúng, chỉ một lòng nghĩ đến việc học, đến công việc, không quan tâm đến em, khiến em phải nhượng bộ anh trong mọi chuyện. Thế nhưng, lúc đó chẳng thể khác được, anh có ước mơ, có hoài bão, anh muốn vượt trội hơn người, để gia đình có cuộc sống vui vẻ, để em không phải chịu khổ. Thế nhưng, bây giờ không giống như trước nữa, anh muốn nuôi dưỡng lại những thói quen cũ của mình, em cho anh một cơ hội nhé, anh đã có đủ năng lực, tuyệt đối sẽ không thua kém Giang Doãn Chính..”. Anh vẫn đang nói nhưng cô nhắc điện thoại ra xa dần...

Giang Doãn Chính, Giang Doãn Chính... cô nhắm mắt lại hồi lâu mới nói: “Quên em đi...”. Trái tim quặn đau, cả lời tạm biệt cũng chẳng nói, ngắt luôn điện thoại.

Dây dưa với nhau quá lâu, cô cũng mệt mỏi, phải nên quên tất cả, bao gồm Giang Doãn Chính.

22. Chương 43 - 44 (end)

Chương 43: Anh thua rồi

Một tháng sau, rốt cuộc Lâm Nặc cũng đi gặp cháu của dì Lý.

Khi đó cô đang nghỉ ngơi ở nhà, nhận được điện thoại của bà Từ. Cô nghe rồi thoải mái cười nói: “Vâng, mọi người chọn địa điểm đi”.

Ngắt điện thoại, Hứa Diệu Thanh hỏi: “Hẹn hò à? Xem mắt ư?”

Cô xoay người vào phòng chọn quần áo, lôi ra vài bộ ướm thử trên người, không quên hỏi ý kiến bạn: “Bộ nào đẹp?”.

Mùa thu đang thịnh hành màu xám tro nhạt, trang nhã đơn giản, Hứa Diệu Thanh vội phản đối: “Thiếu sức sống!”.

Cô nghe xong chẳng nói lời nào, kéo cô ấy cùng xuống phố kết quả là quần áo mua về trải đầy trên giường, màu sắc rực rỡ, chất liệu mỏng manh, mềm mại, tựa như áng mây đủ màu sắc sặc sỡ.

Hứa Diệu Thanh lén gọi điện cho Hứa Tư Tư, chẳng chút kiêng dè nói: “Phát điên rồi.”

Cô nghe rồi chẳng để tâm chỉ mỉm cười.

Cho dù Giang Doãn Chính là ma túy thì rốt cuộc cũng dần cai được. Có lẽ, hiện giờ chính là cơ hội để bản thân thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn mãi chẳng có kết thúc đó.

Quá trình xem mắt diễn ra tẻ nhạt, đối phương là Hoa kiều, đã sống ở nước ngoài gần mười năm, dù là ngôn ngữ hay thói quen sinh hoạt cũng đều đã bị Tây hóa.

Địa điểm hẹn hò ban đầu là nhà hàng cơm Tây, Lâm Nặc ăn một chút bỏ bít tết tái, trong quãng thời gian tìm hiểu chỉ cần nghe đến món thịt bò cô lập tức nghĩ ngay đến dòng máu từ thịt chảy ra khi cắt. Sau này, cô thực sự không thể kiên trì được nữa. Thế là, cô đề nghị đi cơm Tàu, trước mặt là lẩu cay và cá hấp, cô chẳng gín giữ hình tượng, ăn uống vô cùng vui vẻ.

“Hóa ra chỉ là một cô gái nhỏ bé!”, kèm theo nụ cười khế, anh đưa tay ra lấy khăn giấy giúp cô lau vết dầu mỡ trên khóe môi.

Cô ngẩng lên, mồ hôi lấm tấm trên trán, nhướn mày: “Nhưng mà anh Trương đây thì đã già rồi”.

“Đúng thế”, Trương Nhật Bằng vẫn mỉm cười, “Thế nên, chúng ta kết hôn nhé”.

Tiếng người trò chuyện trong nhà hàng huyền ảo, cô sững sờ, cầm cốc lên uống vài hớp rồi nói: “Chúng ta mới quen biết nhau chưa đến ba tháng”.

“Vậy thì có sao? Cứ cho là ba ngày cũng chẳng vấn đề gì”, đúng phong cách thoải mái, điển hình của người Mỹ, anh nắm tay cô: “Anh thích em”.

Buổi tối Lâm Nặc về đến nhà, nằm trên giường ngẫm nghĩ, rốt cuộc thế gian này vẫn thật kỳ diệu.

Thứ bản thân mong muốn nhất thì không có được, còn hạnh phúc của người khác lại nằm trong tay mình.

Cuối cùng cô vẫn chẳng hứa hẹn gì, chỉ nói: “Đợi thêm một thời gian nữa”.

Anh không muốn ép cô, chỉ nghiêng người đặt một nụ hôn lên trán cô, cười nói: “Người bị từ chối là anh, sao em lại đau lòng vậy?”

Cô chỉ lắc đầu không nói, ánh mặt trời ngày đông chiếu xuyên qua kẽ lá rắc những tia sáng vụn vặt, loang lổ lên mặt đất.

Ăn xong bữa trưa, Lâm Nặc quay về công ty, hai người họ chia tay nhau dưới tòa cao ốc, cô bỗng giật mình, lặng người nhìn về phía trước.

Trương Nhật Bằng hỏi: “Sao thế?”

Lâm Nặc không đáp, một lát sau sau mới lấy hết can đảm đi thẳng đến góc cua rồi dừng lại.

Không ngờ cô lại nhìn thấy xe của Giang Doãn Chính ở đây. Mấy tháng qua, Lâm Nặc cứ ngỡ rằng anh thực sự đã trở nên nhạt nhòa trong cuộc sống của cô. Sau khi chia tay tại khách sạn, hai người họ không liên lạc với nhau, cả Trợ lý Từ cũng chẳng thấy xuất hiện.

Thế nhưng, hiện giờ chiếc xe BMW đen tuyền đang dừng trong bãi đỗ xe dưới tòa nhà, cánh cửa khê hé mở.

Cô hơi do dự, cuối cùng vẫn hơi cúi người nhìn vào, người ngồi trong khoang xe gục đầu trên vô lăng, tựa như đang nghỉ ngơi nhưng dường như có linh cảm, anh bỗng ngẩng đầu lên.

Lâm Nặc bất ngờ, giật thót mình, khi đối diện với ánh mắt của anh, cô bỗng né tránh trong vô thức

Giang Doãn Chính nhìn cô, đưa tay vuốt vuốt mặt hỏi: “Đi làm à?”.

Lúc này cô mới phát hiện ra giọng anh trầm khàn, mắt thấp thoáng những tia máu li ti, không giấu nổi sự mệt mỏi và ủ rũ, đến cả bộ quần áo trên người cũng nhả nhúm.

Xưa nay anh vốn sạch sẽ, đi đâu cũng thơm mát, ngay cả khi khoác áo ngủ cũng thanh tao lạ thường, vậy mà lại xuất hiện với dáng vẻ lộn xộn xưa nay chưa từng có, thậm chí còn hơi tàn tạ.

Lâm Nặc không khỏi lo lắng, nhìn nhìn hồi lâu, rốt cuộc vẫn hỏi: “Anh sao vậy?”, trong lòng cũng cười nhạo chính mình, cuối cùng cô vẫn chẳng thể từ bỏ được.

Anh sững sờ, rồi nói: “Không sao”, giọng vẫn khàn, cười rất nhẹ dường như chỉ là để vỗ về trấn an cô, còn nét cười lại chẳng xuất hiện trong mắt.

Đôi mắt thăm thẳm đó đang nhìn cô, với bao cảm xúc phức tạp, sự việc căng thẳng cùng sự lạnh lùng và ánh mắt sắc nhọn của anh trong khách sạn ngày hôm đó như đã diễn ra cả thế kỷ, lâu đến nỗi tưởng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trương Nhật Bằng lúc này vẫn chưa rời đi, đưa mắt nhìn cô, dường như chẳng hề có ý đến phía trước quấy rầy.

Lâm Nặc quay lại nhìn, nói: “À, bạn em đang đợi, em cũng phải lên làm việc rồi”. Công ty Lâm Nặc làm việc rất thoải mái nhưng lại có yêu cầu rất cao về sự chăm chỉ, chuyên cần. Cô phụ trách bộ phận Nhân sự, càng không thể sơ suất để mọi người có lời qua tiếng lại.

Giang Doãn Chính không nói gì, cô quay người rời đi, trong lòng vẫn hoài nghi vì sao xe anh lại đỗ ngay dưới tòa nhà công ty cô đúng lúc này.

Nhưng cô lại tự nhủ, không được dừng lại, không được quay lại nhìn anh! Trương Nhật Bằng đứng trước mặt cô, khuôn mặt nở nụ cười quen thuộc, hai người sẽ có cuộc sống hạnh phúc trong một tương lai không xa. Cô đã phải mất rất nhiều thời gian và sức lực mới có thể quên được anh, không thể để thành công đã tròng được! Ngay cả cơ hội con con này cũng phải bỏ qua!

Bước chân vội vàng mà hoảng hốt, cô vừa đi được vài bước liền nghe thấy tiếng nói vang lên phía sau.

“Lâm Nặc”, Giang Doãn Chính khẽ gọi tên cô, chẳng rõ từ lúc nào anh đã mở cửa bước ra, tay chống trên cửa xe. Cô dừng bước, lát sau mới quay lại nở nụ cười tuyệt đẹp, vô cùng trong sáng, thuần khiết hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Anh sưng sốt, đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

Đứng dưới ánh mặt trời, khoảnh khắc này dường như cô bị ảo giác, dường như cô nhìn thấy sự mệt mỏi cùng nỗi bi thiết chán chường, trống rỗng lướt qua đáy mắt anh, còn cả nỗi xúc động khát khao tựa hồ có muôn câu ngàn ý muốn nói ra nhưng lại chẳng thốt nên lời.

Thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ là ảo giác.

Cô chờ rất lâu, thấy ánh mắt anh từ từ tối lại, rồi thấp giọng, nói: “Không có gì, chỉ là thuận đường ghé thăm em thôi”, vẫn là ngữ khí bình tĩnh điềm đạm, nói xong chẳng đợi cô phản ứng anh liền ngồi lại vào trong xe.

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe nhanh chóng quay đầu lướt đi.

Đầu phố mùa đông, ánh mặt trời chiếu xuống những tia nắng ấm áp hiếm hoi.

Nghiêng người đứng bên dòng xe qua lại không ngừng, Lâm Nặc lại đi về phía trước, mãi đến khi cánh tay bị nắm chặt lấy, một giọng nói đầy quan tâm vang lên: “Sao tay lạnh thế kia?”

Cô ngẩng đầu lên, ánh mặt trời vàng nhạt khiến cô chói mắt, cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, rồi ngậy ra chẳng biết nên trả lời thế nào.

Trở về công ty tham dự cuộc họp phòng ban như thường lệ, ngồi trong phòng họp nhỏ bé với hệ thống sưởi đầy đủ, lúc này, Lâm Nặc mới dần tỉnh táo trở lại, nơi bàn tay đan chéo nắm chặt đặt trước bàn, cảm nhận được ngón tay ấm dần lên nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khác thường, cô cứ nhớ đến về tia máu hiện lên trong đôi mắt cùng vẻ mặt tiêu tụy của anh, một thứ cảm giác lạ lùng xuất hiện, dần dần cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Cùng chẳng rõ là bao lâu, đồng nghiệp ngồi cạnh huých nhẹ cô: “Sếp đang nhìn chị kia”

Cô kinh ngạc, liếc mắt nhìn, vội vàng ổn định lại tâm trạng.

Gần đây công ty có sự thay đổi về nhân sự, cuộc họp lần này kéo dài khá lâu, sắp kết thúc thì điện thoại trong túi áo reng lên liên hồi.

Trưởng bộ phận đang phát biểu tổng kết, nghĩ đến ánh mắt cảnh cáo của sếp vừa rồi, Lâm Nặc đưa tay nhấn nút tắt điện thoại.

Nhưng ngay sau đó, đối phương tiếp tục gọi đến.

Cô thở dài, mặc kệ nó, rõ ràng đối phương rất kiên nhẫn, điện thoại rung nhiều đến nỗi eo cô như tê dại đi. May lúc này đã tan họp, cô như “nhận được ân xá”, rút điện thoại ra chẳng buồn liếc nhìn liền nhận máy: “Ai vậy?”.

Nghe thấy giọng của Trợ lý Từ, cô ngừng lại, hỏi: “Có chuyện gì không?”.

Dường như vì lo lắng nên cô chưa dứt lời thì anh đã nói tiếp: “Chiều nay đột nhiên Giang Tổng nôn ra máu, hiện giờ đang được đưa vào bệnh viện cấp cứu”.

Cô không nghe rõ nữa, đầu óc như mù đi, tim đập loạn nhịp, từng chút từng chút đập vào lồng ngực đau âm ỉ.

“Cái gì cơ?”, cô ngẩn người hỏi.

Thực ra chẳng phải vì không nghe rõ, chỉ là không kịp phản ứng, dường như là sợ hãi. Rõ ràng hệ thống sưởi ấm trong phòng họp vẫn chạy nhưng cô lại cảm thấy hơi lạnh đang bao trùm.

Cô nghe thấy Trợ lý Từ nói, “Lâm Nặc, tôi cũng không biết có nên báo với cô không nữa”, rồi nói cho cô tên bệnh viện cùng địa chỉ, lại hỏi: “Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc, cô có đến không?”.

Tay run rẩy, cô ngắt điện thoại, chạy nhanh ra ngoài.

Giữa chừng bị kẹt xe đúng ngay đoạn đường đang sửa chữa, máy xúc bên ngoài cửa sổ làm cuốn từng đám bụi dày đặc, bao trùm tất thấy, dòng xe trước mặt xếp thành một hàng dài, từ từ di chuyển về phía trước. Cô như mất hết kiên nhẫn, hơi thở cũng nặng nề dần trong vô thức. Tài xế là một người đàn ông trung niên, quay đầu lại nói: “Đừng sốt ruột qua đoạn đường này là ổn thôi”.

Khi cô vội vã chạy vào bệnh viện thì Giang Doãn Chính đã được chuyển sang phòng bệnh, Trợ lý Từ nói: “Xuất huyết dạ dày cấp tính nhưng giờ thì không sao rồi, Buổi chiều anh ấy ra ngoài về, vừa vào văn phòng ngồi một chút, không đến hai phút sau thì nôn ra máu, chẳng cách gì cầm máu được cả. Cả phòng Thư ký bị một phen hú hồn hú vía”. Thực ra, khi anh nói những lời này, sắc mặt vẫn còn kinh hãi. Lâm Nặc không kìm được hỏi: “Sao lại ra nông nổi này chứ? Dạ dày Giang Doãn Chính không tốt nhưng trước kia cũng chẳng nghiêm trọng đến mức này”.

“Bác sĩ nói đây là căn bệnh về thể xác và tinh thần, thường ngày do ăn uống thất thường lại thêm áp lực về mặt tâm lý, đột nhiên phát bệnh chẳng có gì lạ cả”, anh ngừng lại, đánh giọng nói tiếp: “Gần đây công ty nhiều việc quá, lần trước Giang Tổng đi công tác trở về tình hình sức khỏe đã không tốt, nào ngờ đêm hôm trước mẹ anh ấy lại qua đời, lễ truy điệu vừa kết thúc lúc sáng”.

Đầu óc Lâm Nặc ong ong, tựa như tiếng sấm vang rền, mãi sau mới dịu lại, chau mày lúng túng hỏi: “Mẹ anh ấy qua đời rồi sao?”.

Trước kia khi còn ở cạnh Giang Doãn Chính, cô vẫn thường vào bệnh viện thăm Chương Vân Như, tuy đã cao tuổi lại mắc bệnh nhưng bà vẫn là người phụ nữ xinh đẹp tao nhã, thực hiếm thấy.

Sau đó cô cứ không ngớt lời ca ngợi nhưng Giang Doãn Chính chỉ cười nhạt. Cô biết rằng tình cảm của hai mẹ con anh thực sự rất tốt, bởi trước mặt mẹ sắc mặt Giang Doãn Chính luôn dịu dàng ôn hòa, vứt bỏ đáng vẻ sắc bén lạnh lùng ngày thường, hết như những người con trong những gia đình bình thường khác, hiếu thảo với cha mẹ.

Cô bỗng nhớ đến trước đó gặp anh ở đầu phố.

Hóa ra chẳng phải là ảo giác.

Hóa ra anh thực sự đau lòng.

Khi đó, anh nhìn cô bằng ánh mắt mệt mỏi, bao lời muốn nói đều tắc nghẹn, rốt cuộc lại vờ như chẳng có chuyện gì chỉ nói rằng mình thuận đường ghé thăm.

Cô quá ngốc nghếch nên đã bị anh lừa.

Thực ra mọi việc đều rõ ràng, những nỗi niềm, sự trống trải cùng nỗi đau đớn hiện lên trong đáy mắt, còn cả giọng điệu trầm buồn của anh nữa, chỉ là anh che giấu quá giỏi, còn cô một mực muốn trốn chạy, chẳng hề phát giác ra.

Trong lúc gặp khó khăn, đau buồn nhất anh tìm đến cô mà cô lại chẳng nhận ra.

Phòng bệnh nằm ở tầng trên cùng, rất ít người qua lại, hành lang sạch sẽ, tĩnh lặng sáng lên dưới ánh chiếu tà.

Lúc này, nỗi ân hận như choáng ngợp, khiến hô hấp của cô khó khăn.

Cuối cùng Trợ lý Từ nói: “Sức khỏe của Chủ tịch gần đây cũng khá tốt, chuyện này vẫn chưa thông báo với ông ấy”.

Cô hít một hơi thật sâu, gạt đầu: “Tôi vào thăm anh ấy”.

Mấy tiếng đồng hồ, khi Giang Doãn Chính tỉnh lại thì trời đã tối sầm.

Lâm Nặc bước đến đầu giường hỏi: “Anh tỉnh rồi à?”. Giọng khe khẽ nhưng vẫn nghe rõ trong đó vẻ mừng rỡ, cô vội nói: “Em đi gọi bác sĩ”.

Cô vốn nắm lấy tay anh, lúc này đứng dậy toan rời đi lại bị kéo nhẹ, bắt giắc ngừng lại. Chỉ thấy Giang Doãn Chính đang nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt sâu đen nhìn cô chằm chằm, cô vội cúi người, hỏi: “Sao thế? Vết mổ đau à?”.

Thuốc tê đã hết, thực sự rất đau, anh chau mày mấp máy môi thì thào: “Sao em lại ở đây?”.

Trái tim cô nhói lên, Giang Doãn Chính trong ấn tượng của cô luôn mạnh mẽ, không có gì là không làm được, nào có bộ dạng này chứ? Cô liền mỉm cười, có hơi trẻ con: “Mấy lần trước đều là anh đến bệnh viện thăm em, giờ thì cuối cùng cũng đổi ngược lại rồi.”

Anh không cười, cũng chẳng trò chuyện, chỉ ngắm nhìn cô. Rất lâu sau, có lẽ quá mệt anh mới từ từ khép mắt.

Cô đợi một lúc lâu, cứ ngỡ anh đã ngủ, định rút tay ra đứng dậy thì nghe thấy anh nói: “Lâm Nặc, đừng rời xa anh”.

Giọng nói trầm thấp hết như mơ ngủ nhưng thực ra anh rất tỉnh táo.

Anh vẫn nhắm mắt, chậm rãi nói: “Em nói đúng, anh thua rồi”. Có lẽ từ lần đầu gặp gỡ trong cơn mưa đã định sẵn anh thua cuộc, vì vậy anh mới nổi giận hết lần này đến lần khác nhưng lại càng thêm nhớ nhung. Vì vậy mà khi lễ truy điệu kết thúc, anh muốn gặp cô trước tiên.

Dường như muốn kiếm tìm một sự an ủi, ấm áp, mà sự an ủi, ấm áp này chỉ có cô mới có thể mang lại.

Sự tĩnh lặng kéo dài trong phòng bệnh, chiếc đồng hồ trên tường phát ra những tiếng tích tắc.

Không nhận được câu trả lời, cuối cùng Giang Doãn Chính mở mắt, trông thấy Lâm Nặc đang ngẩn người nhìn mình, dường như chẳng thể tin được, đôi mắt to đen khe hấp háy. Hồi sau, cô từ từ rút tay ra.

Lòng ngực anh lạnh giá đến khó hiểu, nghe thấy cô nói: “Em đi gọi bác sĩ đến”, rồi chạy ra ngoài cửa.

Anh cử động nhưng vết thương sau phẫu thuật đau dữ dội, cuối cùng bất lực lại ngã xuống lần nữa.

Chương 44: Nơi cuối con đường

Bên ngoài phòng bệnh, Lâm Nặc tựa vào tường, bờ vai khẽ run rẩy. Trợ lý Từ xách bộ sản phẩm rửa mặt cùng quần áo sạch quay trở lại, trông thấy Lâm Nặc vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Cô ngẩng đầu, mỉm cười, nói: “Anh ấy tỉnh rồi, anh vào đi”.

“Vậy còn cô?”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Muộn rồi, sáng sớm mai tôi phải đi làm”. Khi đứng thẳng lên trước mặt cô tối sầm lại, cả buổi tối cô chẳng ăn chút gì, đường huyết tụt thấp.

Sao anh có thể như thế chứ? Trên đường về nhà cô cứ nghĩ mãi, cảm thấy bất lực lại như tức giận bất bình.

Sao anh lại có thể thốt ra những lời như vậy với cô chứ?

Chẳng sớm chẳng muộn lại ngay sau khi mẹ anh qua đời, trong lúc anh đang bệnh, khi mà cơ thể và tinh thần anh yếu đuối nhất.

Cô thực sự bối rối và hoảng hốt, người cao ngạo như anh, sao có thể thừa nhận sự sai lầm của mình?

Về đến nhà, Hứa Diệu Thanh đã ngủ, cô không quan tâm chạy ngay vào phòng cô ấy, cả đèn cũng không mở.

Hứa Diệu Thanh đang mơ màng bỗng trông thấy bóng đen thì thét lên.

Cô vội nói, “Là tớ, là tớ!”, lại lay Hứa Diệu Thanh, hỏi vồn vã, “Chẳng phải cậu là chuyên gia tình cảm sao? Tớ hỏi cậu, lời của những người đang bị bệnh, có thể coi là thật không?”.

“Lời gì? Cái gì mà coi là thật? Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”, Hứa Diệu Thanh nghiêng răng tức giận, trằm chằm chẳng buồn để ý đến cô.

Cô ngăn người, cúi đầu xoay người đi ra, không quên nhẹ nhàng khép cửa lại.

Lúc này cô mới phát hiện ra, chỉ vì câu nói của Giang Doãn Chính mà cô đánh mất cả lý trí, nhưng một thứ tình cảm dịu nhẹ dâng lên trong lòng cô, sự ngọt ngào đầy ấp trong tim, đồng thời những lo lắng, hoảng hốt cứ không ngừng trỗi dậy, sợ rằng tất cả chỉ là hư ảo.

Một Lâm Nặc chủ động, dừng cảm trước đây dường như đã chẳng còn nữa. Sau khi ở bên Giang Doãn Chính, cô ngày càng trở nên nhát gan, để rồi cuối cùng cô thả lựa chọn ra đi cũng chẳng dám dừng cảm, kiên trì, chỉ sợ sẽ đi đến một kết cục khiến mình đau thương, thất vọng. Đến lúc đó cô sẽ không thể chịu đựng được.

Năm đó là vậy, bây giờ còn hơn thế nữa.

Vì vậy, sau khi Lâm Nặc trở về từ bệnh viện, mấy ngày liền đều không đến thăm Giang Doãn Chính.

Mãi đến chạng vạng tối cuối tuần, cô đang ở nhà, cảm thấy đói bụng liền thay quần áo ra ngoài mua thức ăn.

Xuống lầu mới phát hiện sương mù dày đặc, cả bầu trời mang một màu xám nhạt, sương mù lững lờ trôi trong không khí.

Thời tiết lạnh giá, hơi thở thoát ra từ miệng tạo thành những làn khói trắng vờn quanh, Lâm Nặc run rẩy, cúi đầu bước nhanh. Bỗng có người chặn cô lại, nửa gương mặt cô rụt trong cổ áo cao, khẽ ngược lên nhìn, thực sự chẳng trông thấy rõ gì, cô tránh qua một bên theo trực giác.

Nhưng dường như người ấy cố ý không cho cô đi, cố tình đứng chắn trước mặt cô.

Vốn dĩ đang đói, trời lại lạnh, hai hàm răng cô va vào nhau lập cập như đánh trận, tâm trạng rất xấu cô ngẩng đầu lên.

Giang Doãn Chính nhướn mày, giọng điềm nhiên: “Em định đi đâu?”.

Anh mặc chiếc áo khoác dài màu đen, thân hình cao ráo mảnh khảnh đứng ngay trước mặt cô, giọng nói rất bình tĩnh.

Cô sửng sốt, anh lại cười nhẹ, nói: “Em thật có bản lĩnh”.

Bản lĩnh gì chứ? Dễ nghe nhưng chẳng dễ hiểu, đến khi hoàn hồn lại cô chỉ hỏi: “Anh khỏe hẳn chưa?”.

“Chưa”, anh nheo mắt nhìn cô, hỏi lại: “Em quan tâm à?”.

Bàn tay cô đút trong túi áo, khẽ nắm chặt lại, không biết có phải vì lạnh không mà ngay cả hít thở cũng thấy run rẩy, trong chớp mắt sắc mặt cô thay đổi có chút xót xa, lại như mâu thuẫn, hoang mang.

Giang Doãn Chính mím chặt môi, thở dài dường như anh lại trông thấy Lâm Nặc của mấy năm về trước. Khi đó cô đối mặt với anh cũng vẫn đáng vẻ này, dường như chẳng thể quyết định, cứ trăn trở mãi không thôi.

Vì vậy anh không bức ép cô mà còn chiều chuộng bao bọc cô. Phần vì anh thực sự thích thú, mặt khác cùng vì không muốn nhìn thấy đáng vẻ lóng ngóng, khó xử của cô.

Anh từng ngỡ rằng như vậy đã đủ rồi nhưng rồi sau này anh mới biết, thực ra anh vốn chẳng hiểu cô cần thứ gì, cũng như chưa bao giờ anh hiểu rõ bản thân mình mong muốn nhất là điều gì.

Đầu tiên chỉ đơn thuần là mong muốn bảo vệ cô, đến sau này dần dần yêu mến cô, chỉ cần trông thấy cô mỉm cười anh cũng cảm thấy mãn nguyện. Mấy năm nay, địa vị cô trong lòng anh vẫn rất quan trọng, vậy mà mãi đến gần đây anh mới dần hiểu ra.

Vì thế anh đã phản kháng, dường như không muốn thừa nhận trái tim mình từ nay về sau bị một người con gái chiếm lĩnh - chỉ vì cảm giác này thật khác lạ, như có một thứ gì đó đang giãy giụa rồi thoát khỏi

tầm không chế của anh, còn anh cực kỳ không quen, thậm chí căm ghét thứ cảm giác bất lực này, nhất thời chẳng biết làm thế nào.

Thế nhưng quẩn quanh một hồi anh không thể không thừa nhận rằng: thực sự chẳng ai có thể thay thế cô.

Gió lạnh thổi vun vút, lúc này anh mới phát hiện cô ăn mặc rất phong phanh, cơ thể bé nhỏ đứng co ro tại đó, cảm bị cổ áo che kín, đôi mắt đen nhánh linh hoạt nhìn thẳng về phía trước.

Anh đưa tay ôm lấy cô, ngừng một lát, không nhận thấy cô kháng cự, lúc này anh mới chậm rãi siết chặt hơn.

Anh nói trên đỉnh đầu cô: “Hôm đó trong bệnh viện, có thể khiến anh nói ra những lời đó em là người đầu tiên, nghe thấy anh nói những lời đó lại vỡ như chẳng có chuyện gì quay người bỏ đi, e rằng cũng chỉ có em. Thế nên, em thật sự rất có bản lĩnh đấy”.

Thân hình cô mảnh mai được anh ôm trọn vào lòng. Hồi lâu sau, không thấy phản ứng của cô, anh định cúi đầu nhìn bỗng cảm thấy vạt áo bên hông được nắm nhẹ.

Lâm Nặc vui mặt vào ngực anh, thì thầm, anh không nghe rõ, đành hỏi lại: “Gì cơ?”.

Cô khẽ động đây, giọng lớn hơn một chút, đầy sự ngờ vực: “... Lẽ nào đó chẳng phải vì nhất thời yếu đuối nên anh mới thốt lên những lời như vậy?”.

Anh hơi ngẩn ra, tiếp đó là tràng cười ngắn: “Em coi anh là người như thế nào? Sao có thể nói những lời không có trách nhiệm như vậy chứ?”, ngừng lại một lát rồi anh nói tiếp: “Hôm đó những lời em nói bên bờ sông, anh hoàn toàn thừa nhận. Em nói ai cúi đầu trước người đó là kẻ thua cuộc, bây giờ anh thừa nhận rằng, anh thực sự cần em”. Dù phải nói ra những lời này nhưng gương mặt điển trai của anh vẫn toát lên vẻ vui mừng, rạng rỡ.

Anh vẫn mãi là vậy. Ban đầu khi ngồi trong xe anh nói: “Anh có cảm tình với em”, cũng vẫn là dáng vẻ điềm tĩnh. Khi nhận rõ trái tim mình muốn gì, anh thẳng thắn thừa nhận bày tỏ, chẳng chút bối rối, và lại ngẩng đầu đầy kiên định, mang một niềm kiêu hãnh cùng sự tự tin trời phú.

Lâm Nặc không kìm được ngược mắt nhìn anh, ngắm đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nơi đó trong veo, phát ra ánh sáng lóa mắt lạ thường.

Hóa ra những lời anh nói tối đó là thật, anh muốn cô đừng rời xa anh hóa ra là vì thực sự cần cô.

Trái tim cô khẽ chao đảo, dường như cuối cùng nó đã tìm được bến bờ đích thực, nhẹ nhàng rơi xuống, trong khoảnh khắc, dường như trăm hoa đua nở lung linh rực rỡ.

“Nhưng lúc ở khu nghỉ mát, rõ ràng anh chẳng nói thế”, cô chớp mắt như vẫn không tin.

“Ai bảo đến cả lúc say em vẫn chẳng quên chuyện phải rời xa anh chứ? Hôm đó, anh giận đến mất tỉnh táo” Giang Doãn Chính mím môi, mắt lóe lên, chợt đổi đề tài: “Em lạnh không? Hay là mình vào xe ngồi, được không? Anh cũng hơi mệt rồi”. Hệt như trở lại thời gian trước kia, vẫn là ngẩng đầu hờ hững đó, nhưng lại hàm chứa biết bao quan tâm và chiều chuộng.

Lâm Nặc chỉ chú ý đến câu cuối cùng của anh, như bừng tỉnh, vội ngẩng lên nhìn anh.

Sắc chiều đã thẫm, cảnh vật mờ mịt, anh mặc quần áo đen, dáng người mảnh khảnh, gương mặt hao gầy, tái nhợt

Cô cầm lấy bàn tay anh, chất vấn: “Mới vài ngày, mà anh đã xuất viện rồi sao?”. Chân tự quay trở lại, kéo anh cùng bước vào khu chung cư.

Giang Doãn Chính theo sau, bước chân chậm rãi, thực sự hơi khó khăn nhưng nhìn thấy dáng vẻ tràn ngập sức sống ngay trước mặt, anh không nhịn được khẽ mỉm cười.

Thực ra vết mổ vẫn chưa khép miệng, mãi tận đêm hôm trước mới không còn phải truyền thức ăn lỏng nữa. Chiều nay lại có một vị khách cực kỳ quan trọng đàm phán với Dung Giang, lúc ra khỏi bệnh viện, bác sĩ điều trị sa sầm mặt nói: “Buổi tối trước sáu giờ nhất định phải quay lại, thật là làm ầu quá!”

Đường đường là Tổng giám đốc Dung Giang mà bị người khác giáo huấn, khi đó nghe thấy vậy Trợ lý Từ quay đi khẽ cười.

Kết quả là sau khi cuộc đàm phán kết thúc, xe đang phóng lên đường cao tốc, Giang Doãn Chính ngồi ở băng ghế sau nhắm mắt, tinh thần chợt nói: “Đến nhà Lâm Nặc”.

Biết là chẳng thể ngăn cản anh được, Trợ lý Từ cũng không nhiều lời, lái xe thẳng đến khu chung cư của Lâm Nặc.

Tận mắt trông thấy hai người họ mặt đối mặt trò chuyện hồi lâu, cuối cùng cũng dìu nhau lên lầu, Trợ lý Từ mới thở phào, khóa xe rồi đi ăn cơm.

Vào phòng, Lâm Nặc tắt tả chạy ra chạy vào, Giang Doãn Chính chậm rãi ngồi xuống sofa, một tay đặt trên bụng, hơi thở nặng nề.

Ngay sau đó, một cốc nước được đưa tới, anh đón lấy nhưng chưa uống vội. Nhiệt độ vừa phải xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt truyền vào lòng bàn tay, anh bỗng thấy bàng hoàng nhưng lúc này lại nghe thấy chuông điện thoại reo lên.

Lâm Nặc liếc nhìn anh, cuối cùng cô bước đến bên cửa sổ nhận điện thoại.

Phòng khách không lớn lắm, muốn tránh cũng khó, vì vậy mà lời cô nói Giang Doãn Chính đều nghe chẳng bỏ sót câu nào.

Năm, sáu phút sau ngắt điện thoại, khi cô quay lại anh bỗng hỏi: “Là người bạn hôm đó đứng dưới lầu à?”.

Anh mím môi, không nói gì nữa, cũng không nhìn cô chẳng rõ anh đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Nặc cảm thấy bối rối, ngỡ rằng anh không vui ngẫm nghĩ hồi lâu, chỉ hỏi: “Anh đói không?”.

“Không đói.”

Thấy anh thở gấp, cô không kìm được lại hỏi: “Vết thương có đau không?”.

“Không đau.”

Lúc này anh chỉ trả lời có hai từ cụt ngủn, cô nghe xong giật mình, run rẩy, cuối cùng, cô hỏi: “Anh cứ thế này xuất viện ư?”.

Anh ngược mắt nhìn cô, đáy mắt sâu thăm u ám.

Cô bàng hoàng, lại nghĩ dựa vào đâu mà anh có thể có Vương Tịnh, Trương Tịnh, Lý Tịnh, vậy mà cô mới nhận một cuộc điện thoại thì lại như làm chuyện gì xấu xa lắm? Thậm chí sau đó cô còn hạ mình nịnh nọt, lấy lòng ngược lại chẳng được hồi đáp!

Cô ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu lên nhưng vẻ mặt điềm nhiên thoải mái chưa kịp lộ ra thì Giang Doãn Chính bỗng cử động.

Anh định đứng dậy nhưng vì động tác quá mạnh, động đến vết thương, cúi gập người khẽ rên một tiếng.

Lâm Nặc chẳng kịp nghĩ ngợi liền đưa tay đỡ lấy anh nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, vội nói, “Cẩn thận chút!”, đến khi anh đứng vững lại, cô hỏi: “Anh định làm gì?”.

Thoáng chốc bỗng cảm thấy hơi thở tươi mát vẫn vít quanh mình, cô bị anh kéo vào lòng, hơi thở bên tai không đều đặn, anh nói: “Anh muốn ở bên em lần nữa”.

Trái tim cô run lên, trước kia phải khó khăn, khổ sở lắm cô với thoát khỏi vũng lầy tình cảm đó, đến giờ loanh quanh một hồi lại trở về chỗ cũ, còn phòng tuyến bảo vệ cô xây dựng từ đó đến nay tưởng rằng vô cùng kiên cố vậy mà khi anh vừa nói những lời này thì nó hoàn toàn sụp đổ.

“Nhưng mà còn Vương Tịnh thì sao?”, lúc này đó là điều đầu tiên cô nghĩ đến.

Giang Doãn Chính chỉ “ừm” một tiếng rồi nói: “Chẳng có Vương Tịnh nào cả, đã kết thúc rồi”.

“Nhưng mà em có”, cô ngẩng lên nói: “Anh ấy cầu hôn em rồi”.

Bàn tay Giang Doãn Chính bỗng siết chặt: “Em đồng ý rồi à?”.

“Chưa”, trên thực tế có lẽ là mãi mãi không đồng ý, chỉ vì người đó không phải anh.

Chỉ vì không phải là người mình thực sự cần nên dù mọi thứ có tốt đến đâu đi chăng nữa thì rốt cuộc vẫn chẳng liên quan gì đến cô.

Thực ra từ khi còn rất nhỏ, người lớn trong nhà thường nói: “Con bé Nặc Nặc này, cố chấp lắm đấy...”. Khi đó, một món đồ chơi cũ cô yêu thích nhất bị hỏng nhưng cô lại chẳng nỡ vứt bỏ, chỉ nhất mực đòi đi sửa, nhưng không sửa được, cô cứ ngồi buồn ỉu rĩ, không còn cách nào khác, bố cô đành mua rất nhiều đồ chơi mới bù lại nhưng ngay cả chút hứng thú ngắm nhìn cô cũng không có.

Đi út, vốn rất thương cô, đang ngồi cạnh nói chuyện, xoa đầu cô: “Chỉ bằng lòng với thứ mình yêu mến nhất, mai này biết yêu, chẳng rõ có như vậy không...”.

Khi đó cô đương nhiên không hiểu, chỉ cuộn tròn trên sofa tiếp tục buồn bã dỗi hờn.

Hóa ra, đó chính là bản tính.

Từ nhỏ đến lớn vẫn chẳng thay đổi.

Chẳng còn cách nào khác, Trợ lý Từ đành gọi điện thoại nhắc nhở Giang Doãn Chính quay lại bệnh viện. Lúc này Lâm Nặc mới phản ứng lại, vội giục anh.

Giang Doãn Chính lại nói: “Chúng mình đi ăn cơm”. Ý anh đã quyết, chẳng ai có thể khuyên can được.

Thực ra bệnh của anh vẫn chưa khỏi, rất nhiều thứ phải kiêng khem, anh không ăn nhiều, gọi món cũng chỉ lặng lẽ nhìn cô ăn.

Lâm Nặc chẳng còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy cô thử dài bụng dưa, nhìn anh, nói: “Em no rồi, chúng mình quay về bệnh viện nhé?”. Anh như bỏ ngoài tai lời cô nói, lát sau, chợt nói: “Chúng mình kết hôn nhé”.

Phòng ăn tĩnh lặng tột cùng, loáng thoáng còn nghe thấy cả tiếng nước chảy róc rách trên hòn non bộ trong đài phun nước đặt ngay sân vườn. Do ánh đèn chiếu sáng, dòng nước cũng rực rỡ sắc màu, chảy róc rách từ đỉnh núi xanh đen.

Thời gian trôi qua từng phút, từng giây, sau một hồi, cuối cùng cô lên tiếng, lắc đầu nói: “Không muốn”.

Giang Doãn Chính giật mình: “Nhưng lần trước em nói...”.

“Không sai”, cô gật đầu ngắt lời anh: “Nhưng em không muốn anh như vậy”.

Anh như bị cô làm cho hồ đồ, hỏi: “Như vậy là như thế nào?”.

Sắc mặt anh dưới ánh đèn trông mệt mỏi nhợt nhạt, nhưng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Đầu óc cô rối loạn, nhất thời không rõ cảm xúc của bản thân nên chẳng thể giải thích rõ ràng. Chỉ biết rằng, cô không muốn vậy, chẳng thể nào nhận lời anh.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “Trước kia rõ ràng anh không tin tưởng vào hôn nhân vậy thì bây giờ đừng miễn cưỡng bắt mình phải thay đổi suy nghĩ. Nếu sau này anh hối thì em cũng chẳng vui về gì, chúng mình sống với nhau cũng không hạnh phúc”. Ngừng một lát, cô khẽ mỉm cười: “Cuộc hôn nhân của bố mẹ em rất hoàn hảo, vì thế từ nhỏ em luôn ngưỡng mộ cuộc sống đó. Mỗi người đều có ước mơ hoài bão, không có yêu cầu gì lớn lao chỉ muốn một cuộc sống bình thường chính là ước mơ của em. Chỉ vì người em gặp là anh, nên mới muốn sống cùng anh, chúng ta cùng nhau cố gắng hoàn thành điều đó, đổi lại là người khác, cũng chẳng được. Nhưng cũng như lúc đầu em không thể miễn cưỡng chính mình, hiện giờ em cũng chẳng thể miễn cưỡng anh”. Cô chưa bao giờ lý trí đến vậy, nói ra những lời mà ngay đến cô cũng cảm thấy khâm phục chính mình, thế nên mỉm cười càng nhẹ nhõm hơn.

Những khi cô cười, đôi mắt cong cong, ánh lên tia sáng long lanh, vẫn là dáng vẻ trong sáng thuần khiết đó, dường như cô chẳng hề thay đổi trong mấy năm nay.

Thế nhưng, Giang Doãn Chính như chẳng để ý đến lời cô nói, nghe xong không mỉm cười, cũng chẳng cho ý kiến, chậm rãi đứng dậy nói: “Đi thôi, quay về bệnh viện”.

Ăn no chẳng kìm được cơn buồn ngủ, trong xe hệ thống sưởi vừa đủ, luồng hơi ấm áp bao trùm cả người. Đúng lúc Lâm Nặc sắp nghiêng đầu ngủ thiếp đi thì bàn tay bị Giang Doãn Chính giữ chặt lấy.

Đầu ngón tay anh hơi lạnh, đặt trên vai cô, anh hờ hững nói: “Ai dạy em nói những lời đầy lý lẽ như vậy? Đừng suy nghĩ nhiều quá, thực ra nhưng bộ không phải là chuyện xấu”, rồi anh ngừng lại, “Huống hồ, anh cũng chẳng miễn cưỡng”.

Giọng anh vốn trầm thấp, cô thực sự buồn ngủ, mắt díp lại, tựa vai anh. Lời anh nói cô nghe rất rõ, đáy lòng thoáng thư thái, thoải mái. Thế nhưng, bởi lẽ quá buồn ngủ, cô không thể nắm bắt được tâm trạng ấy. Trái lại, dường như cô chỉ nghe thấy câu đầu tiên của anh, thì thầm nói: “Lý lẽ là tự em nghĩ ra...”. Chỉ là cô không hài lòng, làm sao lúc nào anh cũng nghĩ cô như đứa trẻ chứ?

Ngay sau đó cô nghe thấy tiếng anh cười khe khẽ, quen thuộc quá, tiếng cười ấy khiến người khác cảm thấy an lòng, rồi cô ngủ thiếp đi.

Đến khi Giang Doãn Chính được bác sĩ phê chuẩn cho xuất viện, Lâm Nặc đề nghị đi viếng mộ mẹ anh.

Hai người lái xe đến nghĩa trang trên đỉnh núi, Lâm Nặc nhìn bia mộ khê kinh ngạc: “Hợp táng ư?”. Cô hoài nghi quay đầu hỏi: “Nhưng mà... người đàn ông này là ai?”. Chương Văn Như trong bức ảnh dường như chỉ mới ba mươi tuổi, xinh đẹp lạ thường, đôi mắt vô cùng thông minh sắc sảo. Giang Doãn Chính thừa hưởng ở bà đặc điểm này, bên cạnh là bức ảnh một người đàn ông lạ mặt, rõ ràng không phải Giang Tu.

“Là bố dượng của anh”, Giang Doãn Chính thấp nén hương, đưa cho cô, “Anh không phải là con ruột của ông nhưng ông đã nuôi anh mười một năm trời, sau đó thì bố đẻ anh đón hai mẹ con anh về”. Hình như anh chưa bao giờ gọi Giang Tu là bố, chỉ xưng hô với ông bằng tên thật, kèm theo sự xa cách đến đau lòng. Lâm Nặc khê nắm chặt tay anh, anh ngừng lại, rồi tiếp lời: “Tình cảm của hai bố con anh rất tốt, anh từng ngỡ rằng ông và mẹ anh cũng mặn nồng nhưng sau này anh mới biết vốn dĩ chẳng phải vậy, khi mẹ dẫn anh ra khỏi nhà, đầu không ngoảnh lại, bước thẳng lên chiếc xe do bố đẻ anh điều đến”.

Chuyện đã rất lâu rồi nhưng anh thuật lại chẳng tốn chút công sức gì, nó hiện ra ngay trước mắt, dường như mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Những tháng ngày sau đó, anh chẳng còn nghe thấy chút tin tức gì về người bố dượng từ miệng Chương Văn Như nữa. Cuộc hôn nhân mười mấy năm có mà như không, chỉ vì bà vốn không hề yêu ông.

Thậm chí anh từng có lúc oán hận, cảm thấy buồn bực vì chuyện của bố anh. Anh vẫn gọi ông như vậy, dù sau này đã rời xa nhau cũng thế. Anh phần uất, trốn từ trường học danh giá chạy đến căn nhà nhỏ bé như lồng chim bồ câu trước kia, mặc cho ai đến đón cũng chẳng chịu đi.

Khi đó anh nghĩ rằng, mẹ anh sẽ đến, nếu như bọn vệ sĩ, tài xế không ngăn cản thì mẹ không thể không đích thân đến đón anh. Khi đó tuy anh còn nhỏ nhưng cũng hiểu được người đàn ông chất phác đó yêu mẹ anh đến nhường nào, muốn gặp lại bà biết bao nhiêu.

Thế nhưng, từ đầu đến cuối mẹ anh chẳng xuất hiện, hệt như chỉ muốn cắt đứt hoàn toàn những mối liên hệ với mình trong quá khứ.

Anh chờ trong phòng, tận mắt trông thấy ánh mắt của bố dượng tối dần, tối dần, chưa bao giờ ông đau thương đến vậy.

Mãi đến khi trưởng thành anh mới hiểu rõ, hóa ra người Chương Văn Như yêu vẫn mãi vẫn là Giang Tu, người đàn ông thực sự có quan hệ huyết thống với anh. Vậy mà điều nực cười nhất chính là, người đàn ông đó chẳng bao giờ cho bà một danh phận, cho tới tận lúc bà qua đời, chỉ viết trên vòng hoa dòng chữ “Cô Chương”.

Một vòng luẩn quẩn, cũng chẳng rõ là ai nợ ai nữa.

Trời chạng vạng tối, màn đêm dần ập xuống, nghĩa trang càng thêm lạnh lẽo.

Lâm Nặc âm thầm lặng lẽ thấp nén hương rồi bái lạy, lúc này cô dường như chợt nhớ ra điều gì, lùi về sau hai bước.

Giang Doãn Chính quay đầu lại, nhìn thấy anh nở nụ cười rạng rỡ cô bất giác khê nhướn mày.

Hôm nay anh mặc trang phục màu đen tuyền, thân hình dong dỏng mảnh khảnh, làn sương mù mỏng lảng bồng trong không khí, cô chợt nói: “Anh có biết lần đầu mình gặp nhau là ở đâu không?”.

Anh cảm thấy lạ nhưng vẫn gật đầu: “Hôm đó xe của anh suýt đụng trúng em”.

Cô cười nhẹ, đôi mắt cong cong tựa trăng lưỡi liềm.

Một ngày cách đây rất lâu, anh cũng đứng đây như hôm nay, dáng vẻ thanh tú mảnh khảnh, trong tay chẳng cầm vật gì, toàn thân vận một bộ đồ đen tuyền, lặng lẽ đứng trong cơn gió mùa thu, vài sợi tóc phất phơ trước trán.

Còn cô đứng cách đó không xa, trước mộ của ông nội cầu nguyện, hy vọng ông phù hộ cho mình một cuộc sống hạnh phúc. Sau đó, vừa ngước mắt lên liền trông thấy anh.

Đường như, đây chính là duyên trời định.

23. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Ngoài anh ra, ai cũng không được chạm vào em!

Lý do vì sao lại cãi nhau, Lâm Nặc cũng chẳng nhớ nữa, vả lại đây là lần cãi nhau lớn nhất từ trước tới nay, cô chỉ nhớ câu cuối cùng Giang Doãn Chính bỏ lại cho mình là: “Lâm Nặc, em đừng có cố ý gây sự thế được không!”, sau đó đóng sập cửa lại bỏ đi.

Cô tức giận, buồn bã cả ngày trời, kết quả là cho đến khuya anh mới về, cô lạnh lùng nhìn anh, quay đầu lại tiếp tục chơi trên máy tính.

Một lát, sau lưng cô có người bước lại gần, hơi thở mạnh mẽ, nóng bỏng.

Lâm Nặc vẫn không cử động, chỉ nói: “Anh đi chỗ khác đi, đừng cản trở em”. Chỉ là chơi bài trên QQ, nhưng dường như cô phải tập trung hết tất cả tinh lực.

Giang Doãn Chính hơi say, đầu như muốn phình to ra, chẳng kịp suy nghĩ cúi người hôn lên cổ cô.

Da cô vốn trắng trẻo, dưới ánh đèn lại càng mềm mại, trơn láng như ngọc.

Cô đưa tay ngăn anh lại: “Em đã nói rồi mà, anh tránh ra đi!”.

Cái người phía sau dừng lại một chút, sau đó đôi môi nóng bỏng tiếp tục di chuyển trên cổ cô.

Đây rốt cuộc là thế nào? Rõ ràng mới cãi nhau mà!

Lòng ngực Lâm Nặc nghẹn lại, vì thái độ ban ngày của anh, sập cửa rất mạnh nha, quả thực khiến cho bản lề chấn động như muốn rơi xuống.

“Người anh toàn mùi rượu, hôi chết đi được, anh đừng chạm vào em!”, đột nhiên cô đứng bật dậy, đẩy mạnh anh ra, bởi không hề phòng bị lại thêm men rượu Giang Doãn Chính lao đảo lùi về phía sau hai bước.

Anh sầm mặt: “Không cho anh động vào, vậy em muốn ai chạm vào em?”.

Cô không thềm để ý đến anh, cuối cùng nói lấy: “Trừ anh ra, ai cũng đều được!”, rồi quay người đi thẳng vào phòng tắm, kéo cửa cái rầm.

Song chưa đến một phút sau, cửa lại bị người nào đó dùng lực mở ra.

Giang Doãn Chính đứng trước cửa, đôi môi mỏng nhếch lên.

Cô hoảng sợ, vội lấy chiếc váy ngủ đang cởi dở che trước ngực, tức giận quát lên: “Anh làm gì vậy?”.

Có điều động tác này của cô lại càng kích thích anh, chỉ thấy anh chẳng nói gì đã tiến tới trước mặt, mạnh mẽ dang hai tay cô ra, giọng lạnh tựa băng: “Em nói xem anh muốn làm gì nào?”.

Trước ngực thấy lạnh, chiếc váy ngủ mỏng manh buông rũ theo từng đường cong trên cơ thể nhanh chóng bị đẩy xuống.

“Á”, cô khẽ kêu lên, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt Giang Doãn Chính bỗng trở nên sâu đen thăm thẳm, khuôn mặt nóng ran, cô hét lên: “Biến thái! Anh là đồ lưu manh...”, lời còn chưa dứt cô đã bị đẩy mạnh vào tường.

Bức tường bằng gạch men lạnh lẽo khiến cô khẽ run lên, mặc dù ánh đèn ảm áp nhưng cả người cô cứ run rẩy.

Nụ hôn của anh đã nhanh chóng rơi xuống, mạnh mẽ cắn vào đôi môi cô. Lực rất mạnh nhưng ngay cả tiếng kêu đau cũng không thể phát ra.

Trong vô thức cô giãy giụa, quay đầu đi, nhưng lại bị anh mạnh mẽ túm lấy cằm cô kéo lại, hơi thở nặng nề của anh phủ vào khuôn mặt cô, dần dần trở nên nóng ran đến lạ thường.

Hai tay cô bị anh nắm chặt kéo lên đầu, anh chỉ dùng một tay mà hoàn toàn không chế được cô, cả người áp sát vào bức tường bằng gạch men, muốn vùng vẫy cũng không được. Váy ngủ đã rơi từ lâu, chiếc váy quần lầy mắt cá chân cô, đột nhiên cô giơ chân lên định đá anh, ai ngờ anh đã đề phòng từ sớm, đầu gối anh lập tức đè lên ngăn lại.

Cứ như vậy cô bị giam cầm giữa cơ thể ấm nóng, rắn chắc của anh và bức tường bằng gạch men lạnh lẽo, cô như con thú nhỏ tội nghiệp, cho dù có giãy giụa đến thế nào cũng không thể thoát khỏi anh.

Anh bắt đầu hôn cô, nụ hôn chẳng chút dịu dàng, so với những nụ hôn trong quá khứ, lần này còn mang theo cả sự ngang ngược lẫn thô bạo, cô biết câu nói lấy vừa rồi của mình đã thực sự chọc giận anh.

Đôi môi anh phẳng phất hương rượu, như có lửa, mỗi một nơi anh chạm đến đều như cháy lên, toàn thân nóng ran.

Lúc đầu cô còn muốn giãy giụa thoát ra nhưng rất nhanh sau đó cả người cô mềm oặt, dường như tất cả sức lực đều bị rút đi, nếu như không phải đang bị anh đè chặt e rằng cô đã sớm khuỵu xuống rồi.

Đột nhiên anh dừng lại, nghiêng người bế xốc cô lên, bước nhanh về phía phòng ngủ, đặt cô xuống giường.

Cả người nằm trên chiếc giường mềm mại, cô có chút mơ hồ, dường như đầu óc cô cũng trở nên hồ đồ rồi, ánh mắt mơ màng. Anh đã cởi quần áo xong, áp sát lại, cười lạnh: “Không lẽ em thích đứng hơn?”.

Cô kinh ngạc, lát sau mới có phản ứng, xấu hổ, định quay người né tránh nhưng anh đã sớm cúi đầu hôn dọc cổ cô, một đường thẳng xuống dưới, nụ hôn vẫn thô bạo y như cũ, gần như là ngấu nghiến lấy cô. Trên xương quai xanh, trước ngực đều lưu lại dấu răng mờ mờ của anh.

Mặc dù rất đau, mặc dù trong lòng rất không tình nguyện nhưng cơ thể bất giác vẫn để lộ ra phản ứng nguyên thủy nhất, cô cong người lên như muốn nghênh hợp cùng anh. Cô cảm thấy ngượng ngùng, cắn môi nắm chặt hai tay lại nhưng không cách nào không chế được phản ứng của bản thân, thậm chí dưới cơ thể anh cô bắt đầu run lên nhè nhẹ. Mà anh rõ ràng cố ý khiêu khích cô, bởi lẽ mắt anh vẫn lạnh băng, chẳng có chút dịu dàng ảm áp nào.

Cuối cùng cánh tay anh cũng dừng lại trên chân cô, nóng hừng hực, bất giác cô định khép hai chân lại, nhưng lại bị anh tách ra.

“... Ngoài anh ra, ai cũng không thể!”, ghé sát tai cô, anh hung hăng tuyên bố, ngừng lại trong chốc lát, rồi không hề báo trước anh cử động, ngang ngược tiến sâu vào cơ thể cô.

Hơi đau, bởi khúc dạo đầu sơ sài mà cô vốn chưa sẵn sàng.

Cô không kìm được kêu lên, khẽ run rẩy, trong vô thức hai tay cô nắm chặt lấy thành giường, nhưng anh lại chẳng hề quan tâm đến phản ứng của cô, bắt đầu chuyển động, tốc độ nhanh dần, càng lúc càng mãnh liệt.

Cô nhắm mắt lại cố chịu đựng, nghiêng rằng, tiếng thở dốc không ngừng phát ra, trong chớp mắt đau đớn cùng khoái cảm hòa quyện vào nhau, dường như có một dòng điện chạy từ chân lên tới đỉnh đầu khiến cô rã rời, mê đắm.

Cuối cùng cô thả lỏng không kháng cự lại anh nữa, hoặc giả nếu có muốn kháng cự cũng chẳng có cách nào cả.

Cô đưa tay ôm chặt lấy lưng anh, móng tay bấm sâu vào da thịt anh. Vào thời khắc ấy cô ngửa cổ ra sau đồng thời phát ra tiếng rên rỉ.

Tựa hồ anh cũng cảm thấy thỏa mãn, cả người rung động, rồi phủ phục trên cơ thể cô thở dốc.

Cuối cùng hai người cũng tỉnh táo trở lại.

Mồ hôi túa ra trên trán anh, mang theo hơi nóng, còn khuôn mặt cô nóng ran, ửng đỏ vì kích thích, đột nhiên cô há miệng hung hăng cắn vào vai anh.

Anh không động đậy, chỉ khẽ kêu lên một tiếng đầy đau đớn, đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa: “Ngoài anh ra, ai cũng không được chạm vào em”.

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-con-duong>